kız kardeşim için

Jodi Picoult

Jodi Picoult

Kız Kardeşim İçin

Teşekkür

Üç yılda on ameliyat geçirmiş bir çocuğun annesi olarak öncelikle bir ailenin en zor anlarını kolaylaştırmayı görev edinmiş doktorlara ve hemşirelere teşekkür etmek istiyorum: Dr. Roland Eavey ve Mass'teki pediatri bölümü hemşirelerine. Göz ve Kulak Bölümü'ne -gerçek hayattaki mutlu son için teşekkürler. Kız Kardeşim İçin'i yazarken, her zaman olduğu gibi, aslında ne kadar az şey bildiğimi ve başkalarının deneyimlerine ve bilgilerine ne kadar çok dayandığımı bir kez daha hatırladım. Kişisel ya da mesleki yaşamlarından kesitler ödünç almama izin verdikleri ya da katıksız yazarlık dehası olarak nitelendirilebilecek önerileri için: teşekkürler, Jennifer Sternick, Sherry Fritzsche, Giancarlo Cicchetti, Greg Kachejian, Dr. Vincent Guarerra, Dr. Richard Stone, Dr. Farid Boulad, Dr. Eric Terman, Dr. James Umlas, Wyatt Fox, Andrea Grene ve Dr. Michael Goldman, Lori Thompson, Synthia Follensbee, Robin Kail, Mary Ann McKenney, Harriet St. Laurent, April Murdoch, Aidan Curan, Jane Picoult ve Jo-Ann Mapson. Beni bir geceliğine ekibin bir adamı ve gerçek bir itfaiye ekibinin bir parçası yaptıkları için: teşekkürler Michael Clark, Dave Hautanemi, Richard "Pokey" Low ve Jim Belanger (ayrıca benim hatalarımı düzelttiği için bir de yıldızlı pekiyi). Çok değerli desteklerini esirgemedikleri için Carolyn Reidy, Judith Curr, Camile McDuffie, Laura Mullen, Sarah Branham, Karen Mender, Shannon McKenna, Paolo Pepe, Seale Ballenger, Anne Haris ve yılmaz Atria satış ekibine teşekkürler. En başta bana inandığı için Laura Gross'a tek kelimeyle minnettarım. Çok değerli kılavuzluğu ve bana verdiği kendi kanatlarımla uçma özgürlüğü için Emily Bestler'aen içten teşekkürlerimi sunuyorum. İnsan hayatını tehdit eden bir hastalıkla iç içe yaşamanın beraberinde getirdiği trajedileri ve mutlulukları yakından tanımamı sağlayan Scott ve Amanda MacLellan'a cömertlikleri için teşekkür ediyorum ve uzun ve sağlıklı bir yaşam diliyorum.

Ve her zaman olduğu gibi Kyle, Jake, Sammy ve özellikle Tim'e hayatımın en önemlileri oldukları için teşekkürler.

İLK SÖZ

Kimse bu vesileyle başarmayı amaçladığı şeyi ve bunu nasıl yürüteceğini kafasında açıklığa kavuşturmadan bir savaş başlatmaz -daha doğrusu aklı başında olan kimse bunu yapmamalıdır.

CARL YON CLAUSEWITZ, Vom Kriege

Hatırladığım en eski hatıramda üç yaşındayım ve kız kardeşimi öldürmeye çalışıyorum. Bazen o kadar net hatırlayabiliyorum ki elimin altındaki yastığın dokusunu, burnunun ucunun avucumun altındaki çıkıntısını hissedebiliyorum. Bana karşı hiçbir şansı olamazdı tabii, ama yine de başaramadım. Babam bizi yatırmak üzere odaya girdi ve onu kurtardı. Beni kendi yatağıma götürdü. "Bunu," dedi, "görmemiş olayım."

Büyüdükçe ben sanki yokmuş gibiydim; onunla ilişkilendirildiğim zamanların haricinde. Odanın diğer tarafında uyumasını izlerdim, uzun bir gölge yataklarımızı birleştirirdi ve ben aklımdan yöntemleri geçirirdim. Zehir, kahvaltı gevreğinin üstüne dökülebilir. Plajın açıklarında meşum bir dip akıntısı. Yıldırım düşmesi.

Ne var ki sonunda kardeşimi öldürmedim. Bunu kendi başına yaptı.

Ya da en azından ben kendime böyle söylüyorum.

PAZARTESİ

Kardeşim, ben yangınım
Okyanus tabanından kaynayan.
Seninle hiç buluşmayacağım kardeşim
Yıllar boyu, hiçbir surette;
Belki de binlerce yıl, kardeşim.
Sonra seni ısıtacağım,
Sıkıca sarılacağım, sarıp sarmalayacağım
Seni kullanacağım ve değiştireceğim.
Belki de binlerce yıl, kardeşim.

CARL SANDBURG, “Kin”

ANNA

Küçükken bana en anlaşılmaz gelen şey, bebeklerin nasıl yapıldığı değil, neden yapıldığıydı. Yöntemi anlamıştım; ağabeyim Jesse beni yeterince bilgilendirmişti -gerçi o zamanlar anlattıklarının yarısını kesin yanlış duymuştur diye düşünürdüm. Yaşıtım olan diğer çocuklar sınıfta öğretmen arkasını döndüğü an sözlüğü açıp penis ve vajina kelimelerine bakarlardı, ama ben başka ayrıntılara dikkat ederdim. Örneğin bazı anneler tek çocuk sahibi olurken, diğer ailelerin gözünüzün önünde çoğalması ya da okula yeni gelen kız Sedona'nın oturup kendisini dinleyen herkese, adının annesiyle babasının tatilde kendisini yaptıkları yerden geldiğini anlatması (Babam hep "İyi ki tatile Jersey City'ye gitmemişler," derdi bu konu açıldığında).

Bugün on üç yaşındayım ve değişen tek şey, fark ettiklerimin daha da karmaşıklaşması: başı derde girdiği için okulu bırakan sekizinci sınıf öğrencisi: kocası belki kendisini boşamaz umuduyla hamile kalan komşu kadın. Size söylüyorum, uzaylılar dünyaya inecek ve bebeklerin neden doğduğunu şöyle adamakıllı inceleyecek olsalar, çoğu insanın kazayla ya da bir gece içkiyi fazla kaçırdıkları için ya da doğum kontrolü yüzde yüz etkili olmadığından veya hiçbiri akla yatkın olmayan binlerce sebepten dolayı çocuk sahibi oldukları sonucuna varırlardı.

Öte yandan ben, çok özel bir amaç için doğmuşum. Ben, ucuz bir şişe şarabın, dolunayın ya da bir anlık gaza gelmenin sonucu değilim. Benim doğumum bir bilim adamının değerli bir genetik malzeme kombinasyonu yaratmak için annemin yumurtalarıyla babamın spermini birleştirmeyi başarması ile gerçekleşmiş. Aslında, Jesse bana bebeklerin nasıl yapıldığını anlattığında ve ben, iflah olmaz şüpheci, annemle babama gerçeği sormaya karar verdiğimde, beklediğimden de fazlasını içeren bir yanıt almıştım. Beni karşılarına oturttular ve tabii ki bildiğimiz hikâyeyi anlattılar -ama bir yandan da ablam Kate'i kurtarabilmem için henüz küçük bir embriyoyken beni özellikle seçtiklerini söylediler. "Seni daha da fazla seviyorduk," diye teskin etti beni annem, "çünkü karşımıza tam olarak nasıl bir çocuk çıkacağını iyi biliyorduk."

Ancak bu açıklamalar bende Kate sağlıklı olsaydı ne olurdu şeklinde bir merak uyandırdı. Büyük ihtimalle hala Cennet'te ya da herhangi bir yerde, boşlukta süzülüp Dünya'da biraz vakit geçirebilmek için bir bedene sahip

olmayı bekliyor olacaktım. Kesinlikle bu ailenin bir parçası olmayacaktım. Görüyor musunuz? Özgür dünyanın geri kalanının aksine ben buraya kazayla gelmedim. Eğer sizin ebeveynleriniz de sizi belirli bir nedenle dünyaya getirmişlerse, umarım o neden hala geçerliliğini koruyordur. Çünkü bir kez ortadan kayboldu mu, siz de kayboluyorsunuz.

• • •

Rehinci dükkânları ıvır zıvırla dolu olabilir, ama bana sorarsanız, ki sorduğunuzdan da değil ya, buralardan güzel hikâyeler çıkar. Bir insana hiç kullanılmamış tek taş pırlantasını elden çıkarttıran ne olabilir? Bir gözü olmayan oyuncak ayısını satacak kadar paraya ihtiyacı olan kimdi? Tezgâha doğru yürürken birileri birazdan bırakacağım kolyeye bakıp da aynı soruları sorar mı diye düşünüyorum.

Kasadaki adamın burnu tıpkı bir şalgama benziyor ve gözleri de o kadar derine çökmüş ki insan nasıl olup da önünü görebiliyor diye merak ediyor. “Bir şey mi lazımdı?” diye soruyor.

İçeri yanlışlıkla girmişim gibi arkamı dönüp kapıdan çıkmamak için kendimi zor tutuyorum. Olduğum yerde kalmamı sağlayan yegâne şey, dünyada vazgeçemeyeceğimi düşündüğüm tek eşyamı elimde tutarken o tezgâhın önünde duran ilk kişi olmadığımı bilmek.

“Bir şey satmak istiyorum da,” diyorum adama.

“Ne olduğunu görebilmem için illa tahmin mi etmem gerekiyor?”

“A, pardon.” Güç bela yutkunarak kolyemi kotumun cebinden çıkarıyorum. Uzun zincirine dolanmış kalp, cam tezgâhın üzerine iniveriyor. “On dört ayar altındır,” diyorum. “Neredeyse hiç kullanmadım.” Bu tam bir yalan işte; bu sabaha dek yedi yıl boyunca bunu boynumdan hiç çıkarmadım çünkü. Babam bunu bana altı yaşındayken kemik iliği naklinden sonra hediye etmiş ve ablasına bu kadar değerli bir hediye veren bir çocuğun aynı değerde bir hediyeyi hak ettiğini söylemişti. Şimdi ise onu öylece tezgâhın üstünde görünce boynumun çıplak kaldığını hissediyorum ve ensemden aşağı bir titreme iniyor.

Dükkân sahibi gözüne bir büyüteç takıyor; gözü de böylelikle az çok normal büyüklükte görünüyor. “Sana yirmi kâğıt veririm.”

“Dolar mı?”

“Yok pezo. Ne zannettin?”

“En az beş katı eder bu!” Atıyorum tabii.

Adam omuzlarını silkiyor. “Paraya ihtiyacı olan ben değilim.”

Anlaşmaya razı olarak kolyeyi elime alıyorum ve sonra çok tuhaf bir şey oluyor -elim tıpkı bir mengene gibi kapanıyor. Parmaklarımı açmaya çabalarken yüzümü ateş basıyor. O kolye rehincinin kocaman açılmış eline düşene dek aradan sanki bir saat geçiyor. Adamın gözleri benimkilerden ayrılmıyor, ama artık daha yumuşak bir şekilde bakıyor. “Kaybettim dersin,” diye akıl veriyor; ücretsiz danışmanlık şirketten.

• • •

Eğer Sayın Webster, sözlüğündeki ucube kelimesini baştan tanımlamaya karar verseydi, verebileceği en iyi tanım Anna Fitzgerald olurdu. Sadece görünüşüm olsa gene iyi: bir deri bir kemik sıska bir vücut, göğüsler deseniz tahta gibi, donuk kahverengi saçlar, yanaklarım çilden görünmüyor; ki siz söylemeden ben söyleyeyim ne limon suyu, ne güneş kremi, ne de zımpara kağıdı silebiliyor bunları. Doğduğum gün Tanrı kesin kötü günündeymiş, çünkü bu muhteşem fiziksel kombinasyona bir de diğer tabloyu eklemiş -içine doğduğum aile ortamı.

Annemle babam işleri normale döndürmeye çalıştılar, ama bu göreceli bir kavram. Gerçek şu ki ben hiçbir zaman çocuk olamadım. Dürüst olmak gerekirse Kate ve Jesse de olamadılar. Belki Kate’e teşhis konmadan önce bu dünyada geçirdiği dört yıl içinde ağabeyim mutlu olabilmiştir, ama o günden bu yana hepimizin tek derdi bir an önce büyüyebilmek. Küçük çocuklar hep kendilerini çizgi film karakterlerine benzetirler bilirsiniz -kafalarına bir piyano düşecek olsa, kendilerini kaldırımdan kazıyıp yollarına devam edebileceklerini zannederler. Ben bir kez olsun böyle bir şeye inanmadım. Ölüm her akşam bizimle birlikte yemek masasına otururken nasıl inanabilirdim ki?

Kate’te akut ormiyeloktik lösemi var. Aslında bu tam olarak doğru değil -şu anda böyle bir hastalığı yok, ama yeniden kükreyip ortaya çıkana dek kış uykusuna yatmış bir ayı gibi vücuduna saklanmış durumda. Hastalık iki yaşındayken teşhis edilmiş; şu anda on altı yaşında. Moleküler relaps ve granülosit ve kateter -bu sözcükler, hiçbir sınavda karşıma çıkmayacak olsalar bile, benim kelime dağarcığımın bir parçası durumundalar. Ben bir allojenik donörüm -yani mükemmel doku uyumu olan bir kardeşim. Kate’in vücudunu kandırarak sağlıklı olduğuna ikna etmesi için lökosit ya da kök hücreler veya kemik iliği lazım olduğunda bunları tedarik eden benim. Kate ne zaman hastaneye yatsa, istisnasız benim de adresim orası oluyor.

Bütün bu anlattıklarımın hiçbir anlamı yok; tek bilmeniz gereken hakkımda duyduğunuz hiçbir şeye inanmamanız gerektiği, özellikle de

benim anlattıklarıma.

Evin merdivenlerinden üst kata çıkarken annem üzerinde bir balo elbisesiyle odasından çıkıyor. “Hah,” diyor sırtını bana dönerken. “İşte aradığım kız buydu.”

Elbisenin fermuarını çekiyor ve kendi etrafında dönmesini seyrediyorum. Annem paraşütle başka birinin hayatına indirilseydi, çok güzel olabilirdi. İnsana bir prensesi hatırlatan uzun koyu saçları ve narin köprücük kemikleri var, ama dudaklarının kenarı az evvel yemek niyetine bir avuç kötü haber yutmuş gibi aşağı doğru kıvrılmış. Çok fazla boş vakti yok, zira ablamın vücudunda bir çürük keşfedilmesi ya da burnunun kanaması onun takvimini alt üst etmeye yeter de artar bile; olan boş vakitlerinde de Bluefly.com’un başına oturup asla giyemeyeceği gereksiz derecede gösterişli gece elbiseleri ısmarlıyor. “Ee, ne düşünüyorsun?” diye soruyor.

Elbise günbatımının bütün renklerini üzerine toplamış ve hareket ettikçe hışırdayan bir kumaştan dikilmiş. Bir film yıldızının kırmızı halı üzerinde süzülerek yürürken giyeceği türden bir straplez -kesinlikle Upper Darby, Richmond’da bir banliyö evine gitmeyecek bir giysi. Annem saçını topuz yapıyor. Yatağın üstünde üç elbise daha var -biri siyah ve dar, biri boncuk işlemeli, biri de inanılmayacak derecede küçük görünüşlü. “Sanki sen biraz şey gibisin...”

Yorgunum. Sözcük, sudaki bir hava kabarcığı gibi dudaklarımın arasından çıkıyor.

Annem tamamen sessiz kalıyor ve ben de acaba yeterince vurgulayamadım mı diye meraka düşüyorum. Birden elini kaldırıp bana susmamı işaret ediyor, kulağını kabartıp açık kapıdan koridoru dinliyor. “Duydun mu?”

“Neyi duydum mu?”

“Kate.”

“Ben bir şey duymadım.”

Ama annem benim sözüme güvenmiyor, çünkü söz konusu olan Kate olduğunda kimsenin sözüne güvenmiyor. Üst kata koşuyor ve odamızın kapısını açtığında ablamın yatağında oturmuş, kendinden geçmiş bir şekilde ağladığını gördüğü an dünya yeniden başımıza çöküyor. Hobi olarak astronomiyle ilgilenen babam, bana kara delikleri açıklamaya çalışmıştı. Kara delikler öyle ağırdır ki her şeyi, hatta ışığı bile içlerine, ta merkezlerine çekerler. Bu gibi anlar işte böyle bir çekimin harekete geçtiği

anlardı; neye tutunursan tutun eninde sonunda içeri çekilmekten kaçamıyordun.

“Kate!” Annem olduğu yere yığılıp kalıyor, o aptal etek de etrafında tortop oluyor. “Kate, tatlım, neren acıyor?”

Kate sıkı sıkıya sarıldığı bir yastığı karnına bastırmış, gözyaşları bir nehir gibi yanaklarından aşağı süzülüyor. Soluk renkli saçları ıslanıp tel tel yüzüne yapışmış; nefes alıp vermesi güçlükle fark ediliyor. Ben donup kalmış bir şekilde oda kapısının önünde dikiliyor, annemden gelecek emirleri bekliyorum: Babanı ara. 911’i ara. Dr. Chance’i ara. Annem Kate’i hafifçe sarsarak ondan kesin bir cevap almaya çalışıyor. “Preston,” diyor Kate hıçkırıklarının arasında, “Serena’dan ayrıldı.”

O anda televizyonun açık olduğunu fark ediyoruz. Ekranda sarışın bir afet en az ablam kadar şiddetle ağlayan bir kadına ihtiraslı bir bakış atıyor ve sonra kapıyı çarpıp çıkıyor. “Onu boş ver; neren acıyor onu söyle?” diye soruyor annem olayın bundan ibaret olamayacağından emin bir şekilde.

“Öff anne,” diyor Kate burnunu çekerek. “Serena ve Preston’ın neler yaşadıklarını biliyor musun sen? Ha, söylesene?”

İçime bir yumruk gibi oturan o duygu geçiyor, artık her şeyin yolunda olduğunu kesin olarak biliyorum. Bizim evde ‘normal’ kavramı, yatağa küçük gelen bir yorgana benzer -bazen gayet güzel örtünürsünüz ve bazen de açıkta kalır, üşürsünüz. En kötüsü ise hangisinin başınıza geleceğini bilememenizdir.

Kate’in yatağının ucuna oturuyorum. Henüz on üç yaşında olmama rağmen, ondan uzun boyluyum ve insanlar bazen benim abla olduğumu zannediyorlar. Kate, yaz boyu çeşitli dönemlerde Callahan, Wyatt ve Liam’a hasta oldu, yani bu dizinin aktörlerine. Anlaşılan yeni gözdesi Preston. “Kaçırılma mevzusu vardı, öyle değil mi?” diye ona destek çıkıyorum. Hikâyenin o bölümünü ben de izlemiştim aslında; Kate, o diyalizdeyken yayınlanan bölümleri bana kaydettirmişti.

“Bir de yanlışlıkla kızın ikiz kardeşiyle evleniyordu neredeyse,” diye ekliyor Kate.

“Tekne kazasında Preston’ı iki ay boyunca ölü zannettiklerini de unutma.” Annem de sohbete katılıyor ve Kate’e hastanede refakat ederken onun da diziyi seyrettiğini o an hatırlıyorum.

Kate annemin kıyafetini daha yeni fark ediyor. “Ne giydin sen böyle?”

“Ha bu mu? İade edeceğim boş ver.” Fermuarını açmam için gelip önümde dikiliyor. Bu postayla sipariş çılgınlığı başka bir anne için

psikolojik bozukluğun bariz işareti olurdu; oysa annemin durumunda muhtemelen sağlıklı bir mola anlamına geliyor. Acaba bir süreliğine de olsa başka birisinin dış görünüşüne bürünmeyi mi bu kadar çok seviyor, yoksa sana uymayan bir durumu iade edebilme seçeneğinin çekiciliğini mi bilemiyorum. Gözlerini Kate'e çeviriyor, ciddi. "Bir yerinin acımadığından eminsin di mi?"

Annem odadan çıkınca Kate sanki biraz çöküyor. Bu durumu ancak böyle tarif edebilirsiniz -yüzünün rengi öyle çabuk uçuyor, yastıkların arasında öyle çabuk solgunlaşıyor ki. Hastalığı ilerledikçe daha da soluklaşıyor; korkarım bir gün uyandığımda onu hiç göremeyeceğim. "Çekilsene," diye bağırıyor Kate, "televizyonu göremiyorum."

Ben de gidip yatağıma oturuyorum. "Alt tarafı gelecek bölümün özeti."

"Olur da bu gece ölürsem, neyi kaçırdığımı bilerek gideyim bari."

Kafamın altındaki yastıkları kabartıyorum. Her zaman olduğu gibi Kate, kafanı bir kayaya dayamışsın duygusu vermeyen yumuşak yastıkları kendine almış. Bunlar onun hakkı, çünkü benden üç yaş büyük veya o hasta veya ay şu günlerde kova burcunda -her zaman bir sebep var. Televizyona bakıyorum. Canım kanal değiştirmek istiyor, ama söz hakkım olmadığını biliyorum. "Preston sanki plastikten yapılmış gibi görünüyor."

"O zaman neden geçen gece yastığına adını fısıldıyordun?"

"Kapa çeneni," diyorum.

"Asıl sen kapa." Sonra bana gülümsüyor. "Zaten muhtemelen eşcinseldir. Nasıl da büyük bir zaman kaybı; hele ki Fitzgerald kız kardeşlerin -" Yüzünü acıyla buruşturup lafını yarıda kesiyor. Ona doğru dönüyorum.

"Kate?"

Sırtının aşağı kısmını eliyle ovalıyor. "Yok bir şey."

Sorun böbrekleri. "Annemi çağırmamı ister misin?"

"Hayır, gerek yok." Elini yataklarımızın arasındaki boşluğa doğru uzatıyor. İkimiz de uzandığımızda birbirimize dokunabilecek kadar mesafe var arada. Ben de elimi uzatıyorum. Küçükken bu köprüyü karşılıklı kurup üzerine kaç tane Barbie bebek oturtabileceğimizi sayardık.

Son zamanlarda gördüğüm kâbuslarda o kadar çok parçaya ayrılıyorum ki geri kalan kısmımı bir araya getirince beni tekrardan oluşturmaya yetmiyor.

• • •

Babam, pencereyi açmadığın ve onu beslemediğin takdirde bir yangının kendi kendine söneceğini söyler. Sanırım işin özüne bakınca benim yaptığım tam olarak bu; ama yine babamın bir başka sözü, alevler ayaklarını sarmaya başladığında kaçmak için bir iki duvarı yıkman gerektiğini söyler. Bu yüzden Kate ilaçlarının etkisiyle uyuyakaldığında, yatağımın altında sakladığım deri dosyayı çıkarıyorum ve yalnız kalmak için banyoya gidiyorum. Kate'in eşyalarımı kurcaladığını biliyorum - benden izinsiz eşyalarımı karıştıranın kim olduğunu anlamak için fermuarın arasına kırmızı bir iplik sıkıştırmıştım, ama iplik koptuğu halde dosyadan bir şey eksilmemiş. Makul bir nedenden ötürü içerde bulunduğum zannedilsin diye küvetin suyunu açıyorum ve yere oturup saymaya koyuluyorum.

Rehinciden aldığım yirmi doları da ekleyince 136,87 dolarım oldu. Bu kadarı yetmez, ama mutlaka bir yolu olmalı. Jesse o külüstür Jeep'i alırken 2900 doları yoktu ve banka ona bir tür kredi verdi. Tabii ki annemle babamın belgeleri imzalamasını şart koştular; ancak içinde bulunduğumuz durumu düşününce benim için buna razı olacaklarından şüpheliyim. Parayı ikinci kez sayıyorum, acaba banknotlar mucizevi bir şekilde çoğalmış olabilir mi diye; ama matematik her zaman doğrudur ve elimdeki meblağ da hala az öncekinin aynısı. Sonra gazete kupürlerini okumaya koyuluyorum.

Campbell Alexander. Aptal bir isim, yani bence. Barda satılan pahalı bir kokteyl adı gibi ya da bir simsarlık firmasının tabelasından fırlamışa benziyor. Ne var ki adamın sicilini inkâr etmek mümkün değil.

Ağabeyimin odasına erişebilmek için evin dışına çıkmanız gerekiyor; o da böylesini seviyor zaten. On altı yaşına bastığında Jesse garajın üstündeki çatı katına taşındı -çok akıllıca bir hareketti bu, çünkü annemle babamın ne yaptığını görmelerini istemiyordu ve işin doğrusu, onlar da Jesse'nin yaptıklarını görmek istemiyorlardı. Dört kar lastiği, kolilerden oluşan küçük bir duvar ve yan yatırılmış meşe bir masa, odasına giden merdivenleri kapatıyor. Bazen bu engelleri Jesse'nin kasten yerleştirdiğini düşünüyorum, sırf kendisine ulaşmamız daha zor olsun diye.

Engelleri aşıp Jesse'nin müzik setinden gelen bas vuruşlarıyla titreyen merdivenleri tırmanıyorum. Kapıyı vurduğumu duyana kadar en az beş dakika geçiyor. "Ne var?" diyor kapıyı hafif aralayarak.

"İçeri girebilir miyim?"

Bir an düşünüyor ve sonra girebilmem için geri çekiliyor. Oda tam bir kirli giysiler, dergiler ve Çin yemeği kalıntıları deryası; terli bir spor

ayakkabının içi gibi kokuyor. Derli toplu tek nokta, Jesse'nin otomobil armalarından oluşan özel koleksiyonunu bir Jaguar'ın gümüş maskotu, bir Mercedes yıldızı ve bir Mustang atı sakladığı raf; bana söylediğine göre bunları yolda bulmuş, ama tabii ki ben bu yalana inanacak kadar aptal değilim.

Beni yanlış anlamayın sakın annemle babam Jesse'yi ya da başını ne gibi bir belaya soktuğunu umursamıyor değiller. Sadece bu konuya ayıracak zamanları yok, çünkü bu, sorunlar toteminin alt kısımlarında bir yerde duruyor.

Jesse beni sallamıyor ve çöplüğün öbür tarafında yaptığı işe devam ediyor. Birkaç ay önce mutfaktan kaybolan ve şu anda Jesse'nin televizyonunun üstünde duran toprak bir kaba gözüm ilişiyor. Kabın ağzından çıkan bakır bir boru aşağıdaki içi buz dolu plastik bir süt şişesinden geçerek içindeki sıvıyı camdan bir kavanozun içine boşaltıyor. Jesse'nin suç dosyası kabarık olsa da, aslında son derece zeki. Elimi uzatıp tam bu ev yapımı icada dokunmak üzereyken Jesse birden dönüyor. "Hey!" Kanepenin üzerinden adeta uçarak elime vuruyor. "Yoğunlaştırma borusunu mahvedeceksin."

"Bu benim sandığım şey mi?"

Yüzünde hınzır bir gülümseme beliriyor. "Ne zannediyorsan odur." Cam kavanozu çekip alıyor ve sıvı halıya damlamaya başlıyor. "Al bi tadına bak."

Böyle derme çatma bir damıtıcı için hiç de fena olmayan bir viskiyle karşılaşıyorum. Bacaklarımdan yukarı öyle bir ateş yükseliyor ki kanepeye çöküveriyorum. "İğrenç," diyebiliyorum nefesim kesilerek.

Jesse bir kahkaha atıyor ve içkiden büyük bir fırt yuvarlıyor; tabii ondaki etkisi bendeki kadar güçlü değil. "Eee ne istiyorsun benden?"

"Bir şey istediğimi nerden bildin?"

"Çünkü kimse buraya sohbet etmek için gelmez," diyor kanepenin kenarına otururken. "Zaten Kate'e bir şey olmuş olsa, çoktan söylerdin."

"Kate'e bir şey oldu aslında. Yani oldu gibi." Gazete kupürlerini ağabeyimin eline tutuşturuyorum; onlar durumu benden daha iyi anlatacaktır. Jesse, elindekilere bir göz gezdiriyor ve sonra bakışlarını bana çeviriyor. Gözlerinin öyle soluk, gümüşi bir rengi vardır ki gözünüzün içine baktığında bazen ne söyleyeceğinizi tamamen unutursunuz.

"Sisteme karşı gelme Anna," diyor acı bir tonla. "Hepimizin rolleri biçilmiş. Kate, Ermişi oynuyor. Ben, Kayıp Vakayım. Sen de, sen de Huzur

Getirensin."

Jesse beni tanıdığını zannediyor, ama ben de onu iyi tanıyorum sürtüşme söz konusu olduğunda Jesse tam bir müpteladır. Direk gözlerinin içine bakıyorum. "Kim demiş?"

• • •

Jesse beni otoparkta beklemeye razı oluyor. Bu, ondan istediğim her şeyi yapmaya razı olduğu ender zamanlardan bir tanesi. Yan tarafından dolaşarak girişini iki aslan figürünün koruduğu binanın önüne geliyorum.

Avukat Campbell Alexander'ın bürosu üçüncü katta. Duvarlar kestane renginde ahşap kaplı ve yerdeki kalın Doğu işi halıya bastığım anda ayağım bir santim içeri gömülüyor. Sekreterin ayağındaki siyah ayakkabılar öyle parlak ki üzerlerinde yüzümün yansımasını görebiliyorum. Başımı eğip ayağımdaki spor ayakkabılara ve geçen hafta can sıkıntısından keçeli kalemle üstlerine yazdığım yazılara bakıyorum.

Sekreterin pürüzsüz bir teni, yay gibi kaşları ve biçimli dudakları var ve o dudaklardan dökülen dehşetengiz kelimeler telefonun öbür ucundaki kişiyi azarlıyor. "Bir yargıca böyle bir şey söylememi nasıl beklersiniz! Sırf siz Kleman'ın yağıp gürlemesini duymak istemiyorsunuz diye benim... hayır, aslında o artış, yaptığım olağanüstü işe ve her gün uğraştığım saçmalıklara karşılıktı, oysa ki siz-" Kadın ahizeyi kulağından uzaklaştırıyor; hattın kesildiğini gösteren cızırtıyı duyar gibi oluyorum. "Şerefsiz," diye mırıldanıyor ve sonra tam önünde dikildiğimi sanki o an fark ediveriyor. "Nasıl yardımcı olabilirim?"

Beni tepeden tırnağa süzüp genel bir ilk izlenimler cetveline göre değerlendiriyor ve oldukça düşük bir not veriyor. Başımı kaldırıp olduğumdan daha ağır görünmeye çalışıyorum. "Mr. Alexander'la bir randevum vardı. Saat dörtte."

"Sesiniz," diyor, "telefonda o kadar da şey gelmiyordu..."

Küçük mü?

Rahatsız bir şekilde gülümsüyor. "Çocuk davalarına bakmıyoruz, prensip olarak. Ama isterseniz size bu konuda uzman bazı avukatların telefonlarını vereb-"

Derin bir nefes alıyorum. "Aslında," diyerek kadının sözünü kesiyorum, "yanılıyorsunuz. Smith ile Whately, Edmunds ile Kadın ve Çocuk Hastanesi ve Jerome ile Providence Piskoposluğu davalarının hepsinde davacılar on sekiz yaşının altındaydı. Üç dava da Mr. Alexander'ın müvekkilleri lehinde sonuçlandı. Üstelik bunlar daha geçen yıl oldu." Anlattıklarım üzerine

sekreter bana göz kırpıyor. Sonra da nihayet benim o kadar da sevimsiz olmadığıma karar vermiş gibi hafiften bir gülümseme yayılıyor yüzüne. “Bak sana ne diyeceğim, neden içeri girip ofiste beklemiyorsun?” diyor ve ayağa kalkıp bana yolu gösteriyor.

Hayatımın geri kalanını okuyarak geçirsem bile Avukat Campbell Alexander’ın ofisinin duvarlarını yerden tavana kadar kaplayan kitapları bitirebileceğimi sanmam. Kafamdan kabaca bir hesap yapıyorum -her sayfada aşağı yukarı 400 kelime olsa ve bu hukuk kitaplarının her birine ortalama 400 sayfa desek, raf başına yirmi kitap ve kitaplık başına da altı raf olduğunu hesaba kattığımızda- on dokuz milyon kelime gibi bir rakam buluyorum, üstelik daha sayamadığım bir sürü raf var.

Ofiste tek başıma otururken avukatın masasını uzun uzun inceliyorum. Son derece titiz ve düzenli; öyle ki masanın üstünde para maçı bile yapabilirsiniz; ne karısının, ne çocuklarının ne de kendisinin tek bir fotoğrafı bile yok; ayrıca odanın bu kadar derli toplu olmasına karşın yerde su dolu bir çanak duruyor.

Kendi kendime buna bir açıklama getirmeye çalışıyorum: Bir karınca ordusunun yüzme havuzu olabilir. Bir tür ilkel nemlendiricidir. Belki de bir seraptır.

Tam son olasılığın doğruluğu konusunda kendimi ikna etmiş ve gerçek olup olmadığını anlamak için öne doğru uzanıp ona dokunmaya karar vermişken kapı aniden açılıyor -oturduğum sandalyeden düşmeme ramak kalıyor. Toparlanmaya çalışırken içeri dalan bir Alman kurduyla göz göze geliyorum. Gözlerimin içine bakan köpek, yanımdan geçip çanağın yanına gidiyor ve suyu içmeye koyuluyor.

Campbell Alexander da odaya giriyor. Saçları siyah ve boyu da en az babam kadar -yaklaşık bir seksen- köşeli bir çenesi ve donuk bakan gözleri var. Ceketini çıkarıp kapının arkasına özenle asıyor ve sonra masasına geçmeden önce dolabın birinden bir dosya çıkarıyor. Bir kere bile gözüme bakmadan konuşmaya başlıyor. “Baştan söyleyeyim okul harçlığımı çıkarmak için çalışıyorum masalını bana yutturamazsın,” diyor Campbell Alexander. “Gerçi sizde bu yapışkanlık varken keneler mesleği bırakacak yakında, yanlış mıyım?” Kendi şakasına gülüyor.

“Ben bir şey satmıyorum.”

Bana meraklı bir bakış atıyor ve sonra telefondaki bir düğmeye basıyor. “Kerri,” diyor sekreterin sesi duyulduğunda, “bunun ne işi var ofisimde?”

“Sizi avukatım olarak tutmaya geldim,” diyorum.

Avukat elini düğmeden çekiyor. “Hiç zannetmiyorum.”

“Ne tür bir dava için geldiğimi bile bilmiyorsunuz.”

İleri doğru bir adım atıyorum; köpek de atıyor. Hayvanın tıpkı dağlarda mahsur kalan insanlara boyunlarındaki matarada rom taşıyan St. Bernard’larınki gibi üzerinde kırmızı bir haç bulunan o yeleklerden giydiğini o an fark ediyorum. Hemen onu sevmek için elimi uzatıyorum. “Dokunma,” diyor Alexander. “Yargıç, bir hizmet köpeğidir.”

Elimi geri çekiyorum. “İyi de siz kör değilsiniz.”

“Teşekkür ederim, bilmiyordum.”

“Neyiniz var öyleyse?”

Soru ağzımdan çıktığı an geri almak istiyorum. Yüzlerce kaba insanın Kate’e aynı soruyu sorduğuna kaç defa tanık olmadım mı ben?

“Akciğerimde metal bir parça var,” diyor Campbell Alexander ters bir şekilde, “köpek de benim güçlü mıknatıslara yaklaşmama engel oluyor. Şimdi beni yalnız bırakma onurunu bana bahşedecek olursan sekreterim sana yardımcı olacak bir-”

Oradan elim boş çıkamam. “Gerçekten Tanrı’yı dava ettiniz mi?” Biriktirdiğim bütün gazete kupürlerini çıkarıp çıplak masanın üstüne koyuyorum.

Yanağındaki bir kas hafifçe seğiriyor ve sonra en üstte duran haberi alıyor. “Yetimhanelerinden birinde yaşayan ve bir fetüs dokusu kullanılarak yapılacak deneysel bir tedaviye ihtiyacı olan bir çocuğun tedavisine Vatikan yasalarını ihlal ettiği gerekçesiyle karşı çıkan Providence Piskoposluğu’nu çocuğun adına dava ettim. Tabii dokuz yaşında bir çocuğun kendisinin sevgili kulu olmadığı için Tanrı’ya dava açtığı şeklinde bir manşet daha çok ilgi uyandırır.” Konuşmadan sadece ona bakıp dinliyorum. “Aslında Dylan Jerome,” diye itiraf ediyor avukat, “kendisini sevmediği için gerçekten de Tanrı’ya dava açmak istemişti.”

O an o büyük maun masanın üstünde bir gökkuşağı çıksa en fazla bu kadar olurdu. “Mr. Alexander,” diyorum, “benim ablam lösemi hastası.”

“Bunu duyduğuma üzüldüm. Ama sen bir kez daha Tanrı’ya dava açmak istesen bile, ki öncelikle ben bunu istemiyorum, başkası adına dava açma hakkın yok.”

Aslında açıklanacak çok şey var -ablamın damarlarında dolaşan kendi kanım; Kate’in ihtiyaç duyabileceği beyaz kan hücrelerini alabilmek için kollarımı bastıran hemşireler; birinci seferde yeterli hücre alamadıklarını söyleyen doktor. İliğimi verdikten sonra çektiğim korkunç kemik ağrısı ve

çürükler; ablam için fazlasını üreteyim diye bendeki kök hücreleri çoğaltan iğneler. Hasta olmadığım, ama olabileceğim gerçeği. Dünyaya gelmemin tek sebebinin Kate için bir hücre tarlasına ihtiyaç duymuş olmaları gerçeği. Şu dakikada bile hakkımda çok önemli bir karar verildiği ve fikrini açıklamayı en çok hak eden o insana kimsenin ne düşündüğünü sorma zahmetine girmemiş olması gerçeği.

Açıklanacak çok şey var ve bu yüzden ben de durumu elimden gelen en iyi şekilde açıklıyorum. "Tanrı'ya değil. Ebeveynlerime," diyorum. "Kendi bedenimi kullanım haklarımı bana bırakmaları için onlara dava açmak istiyorum."

CAMPBELL

Sahip olduğun tek şey bir çekiçse, etrafındaki her şey sana çivi gibi görünmeye başlar.

Bu sözü babam, yani ailedeki ilk Campbell Alexander söylerdi. Amerikan adalet sisteminin göbeğinde yaşayan ben de aynı şeyi düşünüyorum. Basit bir dille açıklayacak olursak, konumlarını yitirip köşeye sıkıştırılmış insanlar yeniden o konuma gelebilmek için her şeyi yaparlar. Bazıları bunu yumruklarıyla yapar, bazıları ise dava açarak. İşte ben bu kişilere minnettarım.

Kerri, masamın kenarına mesajlarımı benim tercih ettiğim şekilde dizmiş -acil olanlar yeşil not kâğıtlarına, daha az ivedi olanlar sarı kâğıtlara yazılmış ve tıpkı bir iskambil falı gibi iki düzenli sıra halinde dizilmiş. Bir telefon numarası gözüme takılıyor ve kaşlarımı çatarak yeşil kâğıdı sarıların yanına kaydırıyorum. “Annen dört kez aradı!!” diye yazmış Kerri. Bir kez daha düşünüp kâğıdı ortasından yırtıyor ve çöp kutusuna postalıyorum.

Karşımda oturan kız benden cevap bekliyor ve ben de bilerek o cevabı vermemekte direniyorum. Anne babasını dava etmek istediğini söylüyor, tıpkı bu gezegendeki diğer tüm gençler gibi. Ama kendi bedeninin kullanım hakkı için dava etmek istiyor. Bu, benim adeta Kara Vebadan kaçar gibi kendimi sakındığım türden bir dava -çok fazla çaba göstermemi ve müvekkilime dadılık yapmamı gerektirecek türden. Derin bir nefis alıp yerimden kalkıyorum. “Adın ne demiştin?”

“Henüz söylemedim.” Yerinde hafifçe doğruluyor. “Adım Anna Fitzgerald.”

Kapıyı açıyorum ve sekreterime bağırarak sesleniyorum. “Kerri! Ms. Fitzgerald için Aile Planlaması Dairesi’nin telefonunu getirir misin?”

“Ne?” Arkamı döndüğümde kızı ayakta buluyorum. “Aile Planlaması mı?”

“Bak Anna, benden sana küçük bir tavsiye. Doğum kontrol hapı kullanmana ya da kürtaj olmana izin vermiyorlar diye annenle babana dava açmak, bir sivrisineği öldürmek için balyoz kullanmak gibi bir şeydir. Paranı kendine saklayıp Aile Planlaması’na başvurabilirsin; onlar senin sorununa çok daha iyi bir çözüm bulabilirler.”

Ofisime girdiğimden beri ilk defa ona gerçekten, kelimenin hakkını vererek baktım. Öfke bu çocuğu bir elektrik akımı gibi sarmış. “Ablam ölüyor ve annem de bir böbreğimi ona bağışlamamı istiyor,” diyor hararetle.

“Bana kalırsa bir avuç bedava prezervatif bu sorunu çözmeye yetmeyecektir.”

Hani bazı anlarda hayatınız ikiye ayrılan bir yol gibi önünüzde uzanır ve bu zorlu yollardan birini seçseniz bile, aslında bir hata yaptığınızdan emin bir şekilde aklınız hep öbüründe kalır. Kerri, elinde kendisinden istediğim numaranın yazılı olduğu bir kâğıtla geliyor, ama kâğıdı almadan kapıyı kapatıyor ve gidip masama oturuyorum. “Kimse seni istemediğin halde bir organını bağışlamaya zorlayamaz.”

“Hadi ya, ciddi misin?” Öne doğru eğiliyor ve parmaklarıyla saymaya başlıyor. “Ablama ilk verdiğim şey kordon kanıydı ve o sırada henüz yeni doğmuş bir bebektim. Ablam lösemi hastası ve benim hücrelerim onda remisyon sağladı. Hastalığı nüksettiğinde beş yaşındaydım ve benden lenfosit aldılar, tam üç kez, çünkü o doktorlara ilk aldıkları miktar hiçbir zaman yeterli gelmiyor. Bu da işe yaramayınca ilik nakli için benden ilik aldılar. Kate enfeksiyon kaptığında benim granülosit vermem gerekti. Bir daha nüksedince periferal kan kök hücreleri bağışlamak zorunda kaldım.”

Bu kızın tıp terimleri dağarcığını görseler para ödediğim bazı bilirkişiler utançlarından yerin dibine geçerler. Çekmeceden bir not defteri çıkarıyorum. “Anlaşılıyor ki daha önce ablanın donörü olmaya razı olmuşsun.”

Önce tereddüt ediyor, sonra başını sallıyor. “Kimse bana fikrimi sormadı.”

“Annenle babana böbreğini bağışlamak istemediğini söyledin mi?”

“Beni dinlemezler ki.”

“Bence dinleyebilirler, özellikle bu konudan bahsedersen.”

Gözlerini yere indiriyor, saçları yüzüne düşüyor. “Beni hiç umursamıyorlar, sadece kanıma ya da başka bir şeyime ihtiyaçları olursa hatırlanıyorum. Kate hastalanmamış olsa doğmayacakmışım bile.”

Bir varis ve bir de yedek: Bu, kökleri İngiltere’deki atalarımın zamanına kadar uzanan bir gelenek. Kulağa çok duygusuzca gelse de, birincisinin ölme ihtimaline karşılık yedek bir çocuk yapmak son derece pratik bir yöntem. Sonradan akıl edilmiş olmak bu çocuğun hoşuna gitmeyebilir, ama her gün kabul edilemeyecek nedenlerden ötürü öyle çok çocuk dünyaya geliyor ki: kötü giden bir evliliği yoluna koymak, ailenin adını sürdürmek, bir anne ya da babanın kendi benzerini yaratmayı istemesi gibi. “Kate’in hayatını kurtarayım diye beni doğurmuşlar,” şeklinde bir açıklama yapıyor.

“Uzman doktorlara filan gitmişler ve mükemmel genetik uyuma sahip embriyoyu seçmişler.”

Hukuk fakültesindeyken etik derslerimiz vardı, ama genellikle kafa ütüleyici olduğunu ya da hukukla etiğin hiç de bağdaşmadığını düşündüğümüzden bu derslere pek takılmazdım. Yine de düzenli olarak CNN izleyen herkes kök hücre tartışmalarını duymuştur. Yedek parça bebekler, özel tasarım çocuklar, bugünün çocuklarını kurtarmak için uygulanan yarının bilimi.

Kalemimi masaya vuruyorum ve köpeğim Yargıç yanıma sokuluyor. “Ablana böbreğini vermezsen ne olur?”

“Ölür.”

“Sen bunu kabul ediyorsun öyle mi?”

Anna’nın dudakları hafifçe büzülüyor. “Sonuçta buradayım, di mi?”

“Evet, doğru. Ben sadece bunca zamandan sonra bu gidişe bir dur demene sebep olanın ne olduğunu anlamaya çalışıyorum.”

Kitap raflarına bakıyor. “Çünkü asla durmuyor,” diyor basitçe.

Birden aklına bir şey gelmiş gibi duraklıyor. Elini cebine atıyor ve bir tomar kâğıt parayla biraz bozukluk çıkarıp masamın üstüne bırakıyor. “Paramı alamazsam diye endişelenmenize gerek yok. Burada 136,87 dolar var. Biliyorum bu kadarı yetmez, ama bir yolunu bulurum.”

“Ben saatine iki yüz alıyorum.”

“Dolar mı?”

“Takasla gelen malları ATM makinesine yatırırken zorlanıyorum,” diye cevap veriyorum.

“Belki köpeğinizi filan gezdirebilirim.”

“Hizmet köpekleri yalnızca sahipleri tarafından gezdirilir,” diyerek omuz silkiyorum. “Bir şeyler düşünürüz.”

“Bana bedava avukatlık yapamazsınız,” diyerek ısrar ediyor.

“Peki tamam. Kapı tokmaklarımı cilalayabilirsin öyleyse.” Aslında bunu kabul etmemin sebebi öyle hayırsever bir adam olmamdan çok, hukuki açıdan bu davanın sonucunun baştan belli olması: Kız böbreğini vermek istemiyor; aklı başında hiçbir mahkeme onu böbreğini vermeye zorlayamaz; hiçbir hukuki araştırma yapmak zorunda değilim; ebeveynler biz daha mahkemeye çıkmadan pes edecekler ve her şey sonuçlanacak. Ayrıca bu dava o kadar çok konuşulacak ki mesleğimde önümüzdeki on yılı şimdiden kurtarmış sayabilirim. “Senin için Aile Mahkemesi’ne bir dilekçe yazacağım: tıbbi amaçlar doğrultusunda yasal azat,” diyorum.

“Sonra ne olacak?”

“Bir oturum düzenlenecek ve yargıç senin için bir vasi tayin edecek ki bu kişi aile mahkemesinde çocuklarla ilgili davalarda çalışmak üzere eğitim almış ve çocuğun yararı için en iyisinin ne olduğuna karar veren bir kişidir,” diye anlatıyor Anna. “Ya da başka bir ifadeyle, bana ne olacağına karar verecek diğer bir yetişkin.”

“Tamam, ama kanun böyle işler ve bundan kaçışın yok. Ancak bir vasi teorik olarak sadece seni gözetir, ablanı ya da ebeveynlerini değil.”

Önümdeki deftere not alırken beni izliyor. “İsminizin ters olması sizi rahatsız ediyor mu?”

“Nasıl yani?” Yazmaya ara veriyor ve ona bakıyorum.

“Campbell Alexander. Soyadınız aslında bir ilk ad ve ilk adınız da soyadı gibi.” Duraksıyor. “Ya da bir çorba adı.”

“Bunun senin davanla ne gibi bir ilgisi var?”

“Hiç, sadece anne babanız sizin için çok yanlış bir karar vermiş de.”

Masamın üzerinden uzanıp ona kartımı veriyorum. “Bir şey sormak istersen beni arayabilirsin.”

Kartı alıyor ve parmaklarını ismimin kabartmalı harfleri üzerinde gezdiriyor. Ters ismimin. Tanrı aşkına. Sonra masaya doğru eğiliyor, defterimi alıyor ve sayfanın alt kısmını yırtıyor. Kalemimi de alıp bir şeyler yazıyor ve sonra kağıdı bana uzatıyor. Elimdeki nota bakıyorum:

Anna 555-3211 ♥

“Bir şey sormak istersen” diyor.

• • •

Odamdan dışarı çıktığımda Anna’nın gitmiş olduğunu ve Kerri’nin de masasında oturmuş önündeki kataloğa baktığını görüyorum. “Eskiden buz taşımak için şu L.L. Bean marka kanvas çantaları kullandıklarını biliyor muydun?”

“Evet.” Ve votka ve Bloody Mary kokteyli. Her cumartesi sabahı yazlıktan plaja taşırdık. Bunu düşünmek bana annemin aradığını hatırlattı.

Kerri’nin hayatını medyumlukla kazanan bir teyzesi var ve ara sıra bu genetik eğilim kendini onda da gösteriyor. Veya belki de her sırrımı bilecek kadar uzun süredir benim yanımda çalıştığındandır. Sonuçta her nasılsa ne düşündüğümü bilebiliyor. “Baban on yedi yaşında bir kızla arkadaşlık ediyormuş ve kendini ifşa etmemek gibi bir kavramdan haberi yokmuş ve anneni öğlen olmadan aramazsan...” Kerri saatine bakıyor. “Eyvah.”

“Bu hafta bizi kaç defa kendisini huzurevine yatırmakla tehdit etti?”

“Sadece üç,” diyor Kerri.

“Hala ortalamanın altındayız.” Masaya doğru eğilip katalogu kapatıyorum. “Para kazanma zamanı Ms. Donatelli.”

“Neler oluyor?”

“Şu kız vardı ya, Anna Fitzgerald”

“Aile Planlamasına gönderdiğin mi?”

“Pek sayılmaz,” diye cevap veriyorum. “Onu biz temsil edeceğiz. Bir tıbbi azat dilekçesi yazmanı istiyorum; sen de yarına kadar bunu Aile Mahkemesi’ne ulaştırırsın.”

“Hadi canım! Onun avukatlığını mı üstlendin?”

Elimi kalbime koyuyorum. “Benim bu kadar hayırsız biri olduğumu düşünmen çok kalbimi kırdı.”

“Aslında ben cüzdanını düşünüyordum. Kızın ailesinin haberi var mı?”

“Yarın itibariyle öğrenecekler.”

“Sen kafayı mı yedin?”

“Nasıl?”

Kerri başını olumsuzca sallıyor. “Kız nerede kalacak?”

Bu soru üzerine duraklıyorum. Aslında bunu hiç düşünmemiştim. Ebeveynlerine dava açan bir kızın mahkeme evrakları adresine gönderildikten sonra onlarla aynı çatı altında huzur içinde yaşaması beklenemez.

Birden Yargıç yanıma geliyor, burnunu bacağıma sürtüyor. Kızgın bir şekilde kafamı sallıyorum. Zamanlama her şeyden önemlidir. “Bana on beş dakika ver” diyorum Kerri’ye. “Hazır olunca seni arayacağım.”

“Campbell,” diye bastırıyor Kerri, acımasız, “bir çocuğun kendi kendini savunmasını bekleyemezsin.”

Ofisime yöneliyorum. Yargıç da arkamdan geliyor, ancak eşiği geçer geçmez duruyor. “Benim sorunum değil,” diyorum; ve sonra kapıyı kapatıp güzelce kilitliyor ve beklemeye koyuluyorum.

SARA

1990

Morluk dört yapraklı bir yoncaya benziyor ve Kate'in kürek kemiklerinin tam ortasında duruyor. İlk gören Jesse oluyor, o sırada ikisi küvette yıkanıyorlar. "Anne," diye bana soruyor, "bu, Kate'in şanslı olduğu anlamına mı geliyor?"

Önce bunu kir zannedip ovarak çıkarmaya çalışıyorum, ama nafile. Kate, yani muayeneye konu olan denek, başını kaldırıp çakır gözleriyle bana bakıyor. "Burası acıyor mu?" diye soruyorum ve o da başını sallıyor.

Arkamda koridordan Brian bana gününün nasıl geçtiğini anlatıyor. Hafif duman kokuyor. "Adamın teki bir çanta pahalı puro almış ve bunları yangına karşı 15.000 dolara sigortalatmış. Sonra ne olmuş dersin? Sigorta şirketine puroların hepsinin bir dizi küçük yangında yok olduğu yönünde bir beyan gelmiş."

"Puroları içmiş mi?" diye soruyorum Jesse'nin kafasını durularken.

Brian kapının eşiğine dayanıyor. "Evet. Ama yargıç şirketin puroların yangına karşı sigortalanabilir olduğunu temin ettiği, ancak kabul edilebilir yangının ne tür bir yangın olduğunu belirtmediği hükmüne vardı."

"Hey Kate, böyle yapınca acıyor mu?" diyor Jesse ve başparmağını sertçe kız kardeşinin omuriliğinin üstündeki morluğa bastırıyor.

Kate çığlığı basıyor, kaçmaya çalışıyor ve beni baştan aşağı ıslatıyor. Onu sudan çıkarıp Brian'a veriyorum. Tıpkı bir balık gibi kaygan. İki sarı kafa, birbirinin kopyası gibi duruyorlar. Jesse daha çok bana benziyor - zayıf, esmer, duygusallıktan uzak. Brian, bunun ailemizin artık tamamlandığının ispatı olduğunu söylüyor: İkimizin de kendi klonu var. "Hemen şimdi küvetten çıkıyorsun," diyorum Jesse'ye.

Dört yaşındaki bu sırılsıklam oğlan ayağa kalkıyor ve bacağını küvetin geniş kenarından aşırmaya çalışıyor. Ancak dizini sertçe vurup ağlamaya başlıyor.

Jesse'yi bir havluya sarıp susturmaya çalışırken bir yandan da kocamla sohbetimize devam etmeye çabalıyorum. Evliliğin dili işte bu: Banyoların, akşam yemeklerinin ve yatmadan önce okunan hikâyelerin noktalama işaretleri görevi gördüğü bir Mors alfabesi. "Seni mahkemeye hangi taraf çağırdı?" diye soruyorum Brian'a. "Davalı mı?"

"İddia makamı. Sigorta şirketi parayı ödedi ve adamı yirmi dört ayrı kundakçılık suçundan tutuklattırdı. Ben de onların uzmanı olarak

çağrıldım."

Uzman bir itfaiyeci olan Brian, baştan aşağı simsiyah kesmiş bir binaya girip alevlerin başladığı noktayı bulabilir: yanıp kavrulmuş bir sigara izmariti, açıkta bir kablo. Her felaket bir kıvılcımla başlar. Sadece ne aramanız gerektiğini bilmelisiniz.

"Yargıç davayı reddetti, öyle değil mi?"

"Yargıç, adamı yirmi dört ayrı birer yıllık hapse mahkum etti," diyor Brian. Kate'i yere indiriyor ve pijamasını başından geçirmeye koyuluyor.

Eski hayatımda avukattım. Bir zamanlar olmak istediğim şeyin bu olduğuna inanıyordum -ama bu günler emekleme dönemindeki bir bebeğin avucundaki ezilmiş menekşeleri bana vermesinden önceydi. Bir çocuğun gülümsemesinin tıpkı bir dövme gibi, silinemeyen bir sanat olduğunu anlamadan önceki günlerdi.

Ablam Suzanne bu düşünce karşısında çılgına dönüyor. Kendisi Bank of Boston'da yükselme yolundaki engellerin çoğunu aşmış parlak bir finans uzmanı ve ona göre ben, bir zihinsel evrim israfıyım. Ama bana kalırsa, verilen mücadelenin önemli bir kısmı sizin için uygun olanı bulabilmekle ilgili ve ben bir anne olarak avukatlıkta olabileceğimden çok daha iyiyim. Bazen benim tek örnek mi olduğumu, yoksa hiçbir yere varamayarak aslında nerede olmaları gerektiğini anlayan başka kadınlar da var mı merak ediyorum.

Jesse'yi kurularken başımı kaldırıyorum ve Brian'ın bana baktığını görüyorum. "Orada olmayı özlüyor musun Sara?" diye soruyor bana sessizce.

Oğlumuzu havluyla sarıp onu başının üstünden öpüyorum. "Dişçiye gitmeyi ne kadar özlüyorsam orayı da o kadar özlüyorum," diyorum.

Ertesi sabah kalktığımda Brian çoktan işe gitmiş. İki gündüz, arkasından iki gece çalışıyor, sonra dört gün boş ve bu şekilde devam ediyor. Saate baktığımda dokuzu geçmiş olduğunu görüyorum. Daha da şaşırtıcı olanı çocuklarımın beni uyandırmamış olmaları. Üzerimde bornozumla alt kata koşturuyorum ve Jesse'yi yerde oyuncaklarıyla oynarken buluyorum. "Ben kahvaltı ettim," diyerek bilgilendiriyor beni. "Sana da hazırladım."

Tabii ki mutfak masasının her tarafı mısır gevreği olmuş ve gevreklerin durduğu dolabın altına doğru itilmiş sandalyenin duruşu ise insanın yüreğini ağzına getiren bir manzara teşkil ediyor. Yerde buzdolabından kaseye doğru ilerleyen bir de süt izi göze çarpıyor. "Kate nerede?"

“Uyuyor,” diye cevaplıyor Jesse. “Onu dürttüm, uyandırmaya çalıştım, ama kalkmadı.”

Çocuklarım doğal bir çalar saat gibidir; Kate’in bu saate kadar uyuduğu düşüncesiyle son zamanlarda burnunu çekip durduğunu hatırlıyor ve dün gece o kadar halsiz görünmesinin sebebi bu muydu acaba diye meraklanıyorum. Ona seslenerek üst kata çıkıyorum. Odasının karanlığında yüzüme odaklanmış halde emekleyerek bana doğru gelmeye çabalıyor.

“Günaydın.” Perdeleri açıyor ve güneşin Kate’in battaniyesinin üstüne vurmasına aracı oluyorum. Onu yatağa oturtup sırtını sıvazlıyorum. “Hadi seni giydirelim bakalım,” diyor ve pijamasının üstünü sıyırıyorum.

Omuriliği boyunca bir dizi morluk tıpkı küçük bir mavi mücevher sırası gibi uzanıyor.

• • •

“Anemidir herhalde, öyle değil mi?” diye soruyorum doktora. “Bu yaştaki çocuklar öpücük hastalığına yakalanmazlar, di mi?”

Dr. Wayne stetoskobunu Kate’in küçük göğsünden çekiyor ve pembe tişörtünü indiriyor. “Bir virüs olabilir. Kan almamız ve bazı tahliller yapmamız gerek.”

O ana dek sakince kafası olmayan bir GI Joe ile oynayan Jesse, bunu duyunca başını oyundan kaldırıyor. “Kanı nasıl alıyorlar biliyor musun Kate?”

“Pastelle mi?”

“İğneyle. Upuzun kocaman iğneleri koluna batırıp - “

Jesse,” diye uyarıyorum onu.

“İğne mi?” diye bağırıyor Kate. “Acıcak mı?”

Karşıya geçmenin ne zaman güvenli olduğunu söylemem, tabağındaki eti küçük parçalara bölmem ve onu kocaman köpekler, karanlık, çok ses çıkaran fişekler gibi her türlü korkutucu şeyden korumam konusunda bana çok güvenen kızım, büyük bir beklentiyle gözlerini bana dikiyor. “Azıcık acıyacak, söz,” diyorum.

Hemşire elinde şırınga, ufak şişeler ve kauçuk turnike lastiğinin bulunduğu tepsiyle içeri girince Kate çığlık atmaya başlıyor. Derin bir nefes alıyorum. “Kate, bana bak tatlım.” Ağlaması azalıp küçük hıçkırıklara dönüşüyor. “Çok az, küçük bir çimdik kadar acıyacak, tamam mı?”

“Yalancı,” diye fısıldıyor Jesse alçak sesle.

Kate biraz rahatlıyor, çok az ama. Hemşire onu muayene yatağına yatırıyor ve omuzlarını bastırmamı istiyor. İğnenin kolunun beyaz derisine

girişini izliyorum; Kate bir çığlık patlatıyor -ama şırıngaya kan dolmuyor. “Affedersin tatlım,” diyor hemşire. “Tekrar denemek zorundayım.” İğneyi çıkarıyor ve bu defa daha da şiddetle bağıran Kate’in koluna sokuyor.

Kate birinci ve ikinci şişelerde tüm çabasıyla mücadele gösteriyor. Üçüncüde artık kendini salıveriyor. Hangisinin daha kötü olduğunu ise bilemiyorum.

• • •

Kan tahlilinin sonuçlarını bekliyoruz. Jesse, bekleme odasındaki halıya yüzüstü uzanmış, bu odadan geçmiş tüm hasta çocuklardan kalan kim bilir ne tür mikropları topluyor. İçimden doktorun gelip bana Kate’i eve götürebileceğimi, bol bol portakal suyu içmesi gerektiğini söylemesini ve sihirli bir değnek gibi elinde tuttuğu reçeteyi bize vermesini geçiriyorum.

Dr. Wayne bizi tekrar odasında toplayana kadar aradan bir saat geçiyor. “Kate’in tahlilleri biraz sıkıntılı görünüyor,” diyor. “Özellikle beyaz kan hücresi sayısı. Normalden çok düşük.”

“Bu ne anlama geliyor?” O anda tıp fakültesine değil de hukuk fakültesine gittiğim için kendime lanet ediyorum. Beyaz kan hücreleri ne işe yarardı diye hatırlamaya çalışıyorum.

“Bir tür otoimmün yetmezliği olabilir. Ya da belki sadece tahlilde bir yanlışlık yapılmıştır.” Kate’in saçlarını okşuyor. “Emin olmak için sizi hastaneye, bir hematologa göndererek testi yeniden yaptıracağım.”

İçimden şöyle geçiyor: Şaka yapıyor olmalısın. Ne var ki elim kendi kendine Dr. Wayne’in uzattığı kağıda gidiyor. Umduğum gibi bir reçete değil, bir isim. Ileana Farquad, Providence Hastanesi, Hematoloji/Onkoloji.

“Onkoloji mi?” Dehşetle kafamı sallıyorum. “Ama bu kanserle ilgilenir.” Dr. Wayne’in bunun yalnızca o doktorun uzmanlık alanının içine giren başka bir kısım olduğunu, kan tahlili laboratuvarıyla kanser hastalarının yattığı koğuşun yan yana olduğunu, başka bir anlama gelmediğini söyleyip beni teskin etmesini bekliyorum.

Etmiyor.

• • •

İtfaiye binasındaki görevli, bana Brian’ın tıbbi bir çağrıyla göreve gittiğini söylüyor. Yirmi dakika önce kurtarma aracıyla çıkmış. Tereddüt ediyorum. Hastanenin bekleme odasındaki plastik sandalyelerden birine yığılmış Kate’e bakıyorum. Tıbbi bir çağrı.

Bence hayatımızda büyük, köklü kararlar aldığımızda hiç farkına varmadığımız dönüm noktalarından geçiyoruz. Kırmızı ışıkta beklerken

gazetenin başlığına göz attığınız sırada trafiğin arasından fırlayan ve kazaya neden olan bordo minibüsü görmemeniz gibi. Ya da kafenin tekine girip de bir gün evleneceğiniz adamla tezgâhın üstünden bozuk paraları topladığı sırada tanışmanız. Şuna ne dersiniz: Saatlerdir önemli bir şey yok diyerek kendinizi yatıştırmaya çalışmışken kocanıza sizinle buluşması için not bırakmak.

"Telsizden anons edin," diyorum. "Hastanede olduğumuzu söyleyin."

• • •

Brian'ın yanımda olması beni rahatlatıyor; sanki şimdi bir çift nöbetçi asker, sağlamlaştırılmış bir savunma hattı gibiyiz. Üç saattir Providence Hastanesi'ndeyiz ve her geçen dakika Dr. Wayne'in bir hata yapmış olduğuna kendimi inandırmam daha da zorlaşıyor. Jesse plastik bir sandalyede uyuyor. Kate bir kan verme eziyetine daha maruz kaldı ve soğuk algınlığından bahsetmem üzerine de göğüs röntgeni çekildi.

"Beş aylıkken," diye dikkatle cevap veriyor Brian elinde bir hasta dosyası ile önünde oturan doktorun sorusuna. Sonra bana dönüyor. "Emeklemeye o zaman başlamıştı di mi?"

"Galiba." Şu ana dek doktor, Kate'e hamile kaldığım gece ne giydiğimizden kaşık tutmayı ilk ne zaman öğrendiğine kadar her şeyi sordu.

"İlk kelimesi?"

Brian gülümsüyor. "Dada."

"İlk ne zaman konuştu demek istemiştim."

"Ha." Brian'ın kaşları çatılıyor. "Sanırım bir yaşını yeni doldurmuştu."

"Affedersiniz," diye araya giriyorum. "Bana bunun ne gibi bir önemi olduğunu açıklayabilir misiniz?"

"Yalnızca tıbbi geçmişini çıkarıyoruz Mrs. Fitzgerald. Kızınız hakkında mümkün olan en fazla şeyi öğrenmek istiyoruz ki sorununun ne olduğunu anlayabilelim."

"Mr. ve Mrs. Fitzgerald?" Laboratuar önlüklü genç bir kadın bize yaklaşıyor. "Ben bir filebotomistim.[1] Dr. Farquad, Kate'e bir pıhtılaşma testi yapmamı istiyor."

İsmini duyan Kate kucağımda gözlerini açıyor. Beyaz önlüklü kadına bir bakış atıp kollarını gömleğinin kolunun içine çekiyor.

"Parmaktan alamaz mısınız?"

"Maalesef, gerçekten en kolay yolu bu."

O anda aklıma hamileyken Kate'i karnımda nasıl hıçkırık tuttuğu geldi. Bazen saatlerce karnım seğirirdi. Yaptığı her hareket, en küçükleri bile, beni

kontrol edemediğim bir şey yapmaya zorlardı.

“Sizce,” dedim sessizce, “duymak istediğim şey bu mu? Kantine gidip de kahve istediğinizde, erişmesi daha kolay diye size kola verseler hoşunuza gider miydi? Kredi kartıyla ödeme yapmak istediğinizde, bunun çok zahmetli bir iş olduğunu ve nakit ödemenizi söyleseler ne yapardınız?”

“Sara.” Brian’ın sesi uzaklardan gelen bir rüzgâr gibi kalıyor.

“Sizce çocuğumla birlikte burada oturup ona neler olduğu veya neden bu testleri yaptığınız hakkında en ufak bir fikrim olmadan beklemek benim için kolay mı? Sizce bu onun için kolay mı? Ne zamandan beri en kolayını yapmak gibi bir seçeneğiniz var?”

“Sara.” Ancak Brian elini omzuma koyduğu anda ne kadar şiddetli bir şekilde titrediğimin farkına varıyorum.

Kadın bir süre bana bakakalıyor, sonra hışımla dönüp topuklarıyla koridoru inleterek uzaklaşıyor. Gözden kaybolduğu anda çözülüyorum.

“Sara, neyin var senin?” diyor Brian.

“Neyim mi var? Ne bileyim Brian, kimse gelip bize çocuğumuzun nesi old -”

Kollarını uzatıp beni sarıyor, Kate tutulmuş bir nefes misali aramızda sıkışıyor. “Şşş,” diyerek beni sakinleştiriyor. Her şeyin yoluna gireceğini söylüyor ve hayatımda ilk kez ona inanmıyorum.

O anda saatlerdir görmediğimiz Dr. Farquad çıkageliyor. “Galiba pıhtılaşma testinde bir sorun çıkmış.” Bir sandalye çekip oturuyor. “Kate’in tam kan sayımında anormal sonuçlar çıkıyor. Beyaz kan hücreleri çok düşük -1.3. Hemoglobini 7.5, hematokriti 18.4, pıhtı hücreleri 81.000 ve nötrofilleri de 0.6. Bu seviyelerde seyreden rakamlar bazı durumlarda bir otoimmün hastalığı belirtisidir. Ancak Kate’te aynı zamanda yüzde on iki promiyelosit ve yüzde beş de olgunlaşmamış hücre var. Bunlar da lösemik bir sendromun işaretleri.”

“Lösemik,” diye tekrar ediyorum. Ele avuca sığmayan türden bir kelime, kaygan, tıpkı bir yumurtanın akı gibi.

Dr. Farquad başını sallıyor. “Lösemi, bir kan kanseri türüdür.”

Brian gözlerini dikmiş öylece doktora bakıyor. “Bu ne anlama geliyor?”

“Kemik iliğini hücre üretiminden sorumlu bir kreş gibi düşünün. Sağlıklı bedenlerde üretilen kan hücreleri dışarı çıkıp hastalıklarla savaşabilecek, pıhtılaşabilecek, oksijen taşıyabilecek ya da hangi amaç için üretilmişlerse bunu yerine getirebilecek kadar olgunlaşana dek kemik iliğinde kalır. Lösemisi olan bir insanda kreşin kapıları çok erken açılır.

Olgunlaşmamış kan hücreleri kan dolaşımına dahil olur ve görevlerini yerine getiremezler. Tam kan sayımında promiyelosite rastlamak her zaman tuhaf sayılmaz, ama Kate'inkini mikroskop altında incelediğimizde anormallikler olduğunu gördük." ikimize de sırayla bakıyor. "Bunu teyit etmek için bir kemik iliği aspirasyonu yapmam gerek, ama görünüşe bakılırsa Kate'te akut promiyeloktik lösemi var."

Dilim sormak istediğim sorunun ağırlığı altında ezilip kıvranırken Brian kendini zorlayarak o meşum soruyu yöneltiyor: "Yani... yani ölecek mi?"

Dr. Farquad'ı omuzlarından tutup çılgınca sarsmak istiyorum. Ağzından çıkanları geri alacaksa eğer, pıhtı testi için gereken kanı Kate'in kollarından bizzat kendim alacağımı söylemek istiyorum ona. "APL çok nadir rastlanan bir miyeloid lösemi türüdür. Yılda sadece 1200 kişide bu hastalık görülür. APL hastalarının hayatta kalma oranları, tedavinin hemen başlaması halinde, yüzde yirmi ila otuzdur."

Rakamları kafamdan uzaklaştırıp cümlenin geri kalan kısmına sarılıyorum. "Bir tedavisi var yani," diye soruyorum.

"Evet. Agresif bir tedaviyle miyeloid lösemi hastaları dokuz ay ila üç yıl arasında yaşayabilirler."

Geçen hafta, Kate'in odasının kapısında dikilmiş, nadiren elinden bıraktığı saten bir battaniyeye uykusunda sıkı sıkıya sarılmasını izlemiştim. Şuraya yazıyorum diye fısıldamıştım Brian'a. Bunu asla elinden bırakmayacak. Gelinliğinin astarına dikmek zorunda kalacağım.

"Bahsettiğim kemik iliği aspirasyonunu yapmalıyız. Kate'e hafif dozda bir genel anestezi yapacağız. Pıhtı testini de uyurken halledebiliriz." Doktor, sempatik bir ifadeyle bize yaklaşıyor. "Sakın unutmayın, çocuklar olasılıklara üstün gelebiliyorlar. Hem de her gün."

"Tamam," diyor Brian. Sanki bir futbol maçında takımını coşturur gibi ellerini birbirine vuruyor. "Tamam."

Kate, başını gömleğimden kaldırıyor. Yanakları kızarmış, yüzünde sakınır bir ifade var.

Bu bir hata olmalı. Doktorun incelediği başka bir talihsiz insanın kanı olmalı. Baksanıza benim çocuğuma, lüle lüle savrulan saçlarının ışıltısına, güneş gibi doğan gülümsemesine -bu yavaş yavaş ölmekte olan birisinin yüzü değil ki.

Ben onla sadece iki yıldır beraberim. Ama her anıyı, her anı alsanız ve uç uca ekleseniz -sonsuza dek sürer.

• • •

Bir çarşafı katlıyor ve Kate'in belinin altına sokuşturuyorlar. İki uzun kayışla muayene masasına bağlıyorlar. Anestezi etkisini gösterdikten ve Kate bayıldıktan sonra bile bir hemşire sürekli onun elini okşuyor. İlik örneği almak için kalça kemiğine uzun bir iğne sokulacağından beli açık bekliyor.

Kate'i yavaşça yana çevirdiklerinde yanağının altındaki kâğıt havlunun ıslanmış olduğunu fark ediyorum. İnsanın ağlamak için uyanık olmasının gerekmediğini kendi kızımdan öğreniyorum.

• • •

Arabayla eve dönerken dünyanın tıpkı bir balon gibi olduğu düşüncesi beni sarmış durumda -ağaçlar, çimenler, evler, bir iğne batırsan sönüp yok olacakmış gibi geliyor. Direksiyonu sola kırıp şu ahşap çite ve çocuk parkına çarpsam, lastik bir top gibi bizi geri sektireceği duygusundayım.

Bir kamyonu geçiyoruz. Yan tarafında Batchelder Cenaze Hizmetleri, Dikkatli Sürün yazıyor. Bu bir çıkar çatışması sayılmaz mı?

Kate, kendi koltuğunda oturmuş hayvan biçimli krakerler yiyor. "Oynayın," diye emir veriyor. Dikiz aynasında yüzü aydınlık görünüyor. Nesneler göründüğünden daha yakındır. Bir krakeri eline alıp kaldırışını izliyorum. "Kaplan nasıl ses çıkarır?" diye kendimi zorlayarak soruyorum.

"Groaarr." Hayvanın kafasını ısırıyor ve sonra başka bir tane alıyor.

"Fil nasıl ses çıkarır?"

Kate kıkırdıyor ve sonra burnundan fil sesi çıkarıyor.

Acaba uykusunda mı olacak diye düşünüyorum. Yoksa ağlayacak mı? Acı çekmesin diye ona bir şeyler verecek bir hemşire filan olacak mı? Çocuğum bir metre arkamda mutlu bir şekilde gülerken onun nasıl öleceğini gözümün önüne getiriyorum.

"Zürafa ne der?" diye soruyor Kate. "Zürafa?"

Sesi, gelecekle öylesine dolu ki. "Zürafalar bir şey demezler," diye cevaplıyorum.

"Niye?"

"Çünkü onlar öyle doğmuşlar," diyorum ona ve sonra boğazım düğümleniyor, konuşamıyorum.

• • •

Kate için hastaneye gittiğimiz sırada Jesse'ye bakmasını rica ettiğim komşumun evinden henüz dönmüştüm ki telefon çaldı. Bu duruma karşı alınmış bir önlemimiz yok. Bebek bakıcılarımız henüz liseye gidiyorlar; hem Brian'ın hem de benim ebeveynlerimiz ölmüş; hiçbir zaman gündüz

gelen profesyonel bebek bakıcılarımız olmadı -çocuklarla ilgilenmek benim işim.

Mutfağa girdiğimde Brian arayan kişiyle konuşmaya başlamış bile. Telefonun kordonu tıpkı göbek bağı gibi dizlerinin etrafına dolanmış. “Aynen,” diyor, “inanılmaz bir şey. Bu sezon tek bir maça bile gitmedim... niye gideyim ki zaten, bizim adamı da başka takıma satmışlar.” Ben çaydanlığı ocağa koyarken Brian’in gözleri benimkilere dönüyor. “Sara nasıl olsun, iyi işte. Çocuklar da gayet iyi. Tamamdır. Sen de Lucy’ye selam söyle. Aradığın için sağ ol Don.” Telefonu kapatıyor. “Don Thurman,” diye açıklıyor. “İtfaiye akademisinden, hatırladın mı? İyi çocuktur.”

Bana bakarken yüzündeki tatlı gülümseme kayboluyor. Çaydanlıktan suyun kaynadığını belirten ıslık yükseliyor, ama ikimiz de ocaktan çekmeye davranmıyoruz. Brian’a bakıyorum, kollarım bağlı.

“Yapamadım,” diyor sessizce. “Söyleyemedim işte.”

• • •

O gece yatakta Brian adeta bir heykel, karanlığı delen bir dikilitaş. Saatlerdir konuşmamış olmamıza rağmen, en az benim kadar uyanık olduğunu biliyorum.

Bu bizim başımıza geldi, çünkü geçen hafta Jesse’yi azarladım, dün de, birkaç dakika önce de. Bu bizim başımıza geldi, çünkü Kate’e markette istediği M&M’lerden almadım. Bu bizim başımıza geldi, çünkü bir saniyeliğine de olsa, hiç çocuğum olmasaydı hayatım nasıl olurdu diye düşündüm. Bu bizim başımıza geldi, çünkü sahip olduklarımın kıymetini anlamadım.

“Sence bunu ona biz mi yaptık?” diye soruyor Brian.

“Nasıl yani biz mi yaptık?” diyerek ona dönüyorum.

“Ne bileyim, genlerimiz yüzünden filan.”

Cevap vermiyorum.

“Providence Hastanesi’ndekilerin dünyadan haberi yok,” diyor öfkeyle. “Hatırlıyor musun şefin oğlu sol kolunu kırdığında sağ kolunu alçıya almışlardı?”

Tekrar gözlerimi tavana döndürüyorum. “Sadece şunu bil,” diyorum arzuladığımdan daha yüksek bir sesle, “Kate’in ölmesine izin vermeyeceğim.”

Dudaklarımdan çıkan berbat bir ses -yaralı bir hayvanın sesi, boğulan birinin son nefesi gibi. Brian yüzünü omzuma dayıyor, tenim gözyaşlarından ıslak. Kollarını bana sarıyor ve sanki dengesini

yitirmişçesine bana tutunuyor. “İzin vermeyeceğim,” diye tekrarlıyorum, ama bana bile fazla zorluyormuşum gibi geliyor.

BRIAN

Bir yangının sıcaklığının 10 derece yükselmesi büyüklüğünün iki katına çıkmasına neden olur. Krematoryumun bacasından fışkıran yeni oluşan yıldızlara benzeyen binlerce kıvılcımı izlerken bunu düşünüyorum. Yanımda dikilen Brown Üniversitesi Tıp Fakültesi Dekanı, çaresizce ellerini ovuşturup duruyor. Ağır paltomun altında terliyorum.

Yangına müdahaleye bir itfaiye kamyonu, bir kurtarma kamyonu ve merdivenle geldik. Binanın dört tarafını araştırdık ve içeride kimsenin olmadığını teyit ettik. Tabii buna sebep olan ölü yakma fırınına sıkışmış cesedi saymazsak.

“İri bir adamdı,” diyor dekan. “Anatomi dersleri bitince kadavraları hep bu yöntemle kaldırırız.”

“Yüzbaşım,” diye sesleniyor Paulie. Bugün kendisi benim baş pompacım. “Red yangın musluğunu hazırladı. Hortum çekmemi ister misiniz?”

Henüz bundan emin değilim. Bu fırın içindekileri 870 derecede yakmak üzere tasarlanmış. Cesedin altında ve üstünde alevler var.

“Ee?” diyor dekan. “Bir şey yapmayacak mısınız?” işte çaylakların en büyük hatası budur: Yangın söndürmenin elde bir kova suyla alevlere saldırmak olduğunu zannetmek. Bazen bu, işleri daha da kötüleştirir. Böyle durumlarda etrafa biyolojik açıdan zararlı atıklar yayılabilir. Fırını kapalı tutmamız ve yangının bacanın dışına taşmamasını sağlamamız gerektiğini düşünüyorum. Bir yangın sonsuza dek yanamaz. En sonunda kendi kendini yakıp tüketir.

“Hayır,” diyorum dekana. “Bekleyeceğim ve göreceğim.”

• • •

Gece vardiyasında çalıştığım zamanlar iki kere akşam yemeği yerim, ilki erken yenir, ailemle birlikte hepimiz masa başındayken. Bu akşam Sara fırında biftek yapmış. O bizi sofraya çağırırken yemek uyuyan bir bebek gibi masada bekliyor.

Sandalyesine ilk yerleşen Kate oluyor. “N’aber güzelim,” diyorum elini hafifçe sıkarak. Bana gülümsüyor, ama gözlerinden gelen bir gülümsemeyle değil. “Ne var ne yok?”

Tabağındaki fasulyeleri iteliyor. “Üçüncü Dünya ülkelerini kurtardım, birkaç atom parçaladım ve Büyük Amerikan Romanı’nı yedim yuttum. Hepsi diyaliz arasında tabii.”

“Öyledir eminim.”

Sara, elinde koca bir bıçakla masaya geliyor. “Her ne yaptıysam yemin ederim bir daha yapmıcam,” diyorum sandalyemde büzülerek.

Sara karşılık vermiyor. “Eti keser misin?”

Kesici aleti alıp eti kesmeye koyulduğum sıra Jesse mutfağa dalıyor. Garajın üzerindeki odada yaşamasına izin verdik, ama yemekleri bizimle yemek zorunda; anlaşmanın şartı böyle. Gözleri kan çanağı, giysileri duman kokuyor. “Şuna bak,” diye içini çekiyor Sara, ama başımı kaldırdığımda onun etten bahsettiğini görüyorum. “Daha pişmemiş.” Sanki derisi asbest kaplıymışçasına çıplak elle tepsiyi masadan alıp fırına atıyor.

Jesse, patates püresine uzanıyor ve tabağına doldurmaya başlıyor. Dolduruyor, dolduruyor, daha çok dolduruyor.

“iğrenç kokuyorsun,” diyor Kate elini burnunun önünde sallayarak.

Jesse onu kaale almıyor ve patatesine yumuluyor. Ecstasy, eroin ya da Tanrı bilir daha nelere kıyasla kendini daha az belli eden esrarın oğlumun damarlarında dolaştığı gerçeğini dehşete düşmüş vaziyette öylece kabullenmem beni nasıl bir baba yapar merak ediyorum.

“Herkes Keş Deodorant sevmiyor olabilir,” diye mırıldanıyor Kate.

“Herkes ilaçlarını damardan alamıyor olabilir,” diye cevaplıyor onu Jesse.

Sara ellerini havaya kaldırıyor. “Çocuklar lütfen. Başlamayalım yine... olur mu?”

“Anna nerede?” diye soruyor Kate.

“Odanızda değil miydi?”

“En son sabah gördüm.”

Sara mutfak kapısından başını uzatıyor. “Anna! Yemeğe!”

“Bakın bugün ne aldım,” diyor Kate tişörtünü bize göstererek. Üstünde “Cancer[2]” yazan ve bir yengeç deseni olan bir batik. “Çaktınız mı?”

“İyi de sen Aslansın.” Sara birazdan ağlamaya başlayacak gibi görünüyor.

“Ete ne oldu?” diye soruyorum konuyu dağıtmak için.

Tam o sırada Anna mutfağa giriyor. Kendini sandalyesine atıyor ve başını önüne eğiyor. “Neredeydin?” diye soruyor Kate.

“Buralarda.” Anna tabağına bakıyor, ancak servis yapma gibi bir girişimde bulunmuyor.

Bu benim tanıdığım Anna değil. Jesse’nin dertleriyle uğraşmaya, Kate’i neşelendirmeye alışkınım; ama Anna ailenin değişmezidir. Anna, içeri

gülümseyerek girer. Anna, bulduğu kanadı kırık ve utançtan yanakları kızaran serçeyi anlatır; ya da Wal-Mart'ta gördüğü bir değil, iki çift ikizi olan anneyi. Anna, bizim itici gücümüzdür ve onu orada tepkisiz bir şekilde görünce sükutun da bir sesi olduğunu fark ediyorum.

"Bugün kötü bir şey mi oldu?" diye soruyorum.

Sorunun ablasına yöneltildiğini zannederek Kate'e bakıyor ve sonra onunla konuştuğumu anlayınca şaşırıyor. "Yo."

"İyi misin?"

Anna yine emin olamıyor; bu soruyu genellikle hep Kate'e sorarız, "iyiyim."

"Bir şey yemiyorsun da o bakımdan."

Anna tabağına bakıyor, boş durduğunu fark ediyor ve sonra tabağı yemekle dolduruyor. Taze fasulyeyi ağzına tıkıyor, iki çatal dolusu.

O kasvetli ortamda aklıma çocuklar küçükken onları arabanın arkasına bir kutuya sıralanmış purolar misali yan yana dizip şarkı söylediğim geldi. Anna anna bo barına, banana fanna fo fanna, me my mo manna... Anna. ("Chuck," diye bağırırdı Jesse. "Chuck'ı yap baba!)

"Hey." Kate, Anna'nın boynunu gösteriyor. "Kolyen yok."

Anna'ya yıllar önce benim aldığım kolyeden bahsediyor. Anna elini köprücük kemiğine atıyor. "Kayıp mı ettin yoksa?" diye soruyorum.

Omuz silkiyor. "Ne bileyim, canım bugün takmak istemedi demek ki."

Anna kolyesini hiçbir zaman çıkarmazdı bildiğim kadarıyla. Sara eti fırından alıp masaya koyuyor. Tam bıçağı eline aldığı sırada Kate'e dönüyor. "Hazır söz canımızın neyi takıp takıştırmak istediğinden açılmışken," diyor, "git üstüne başka bir şey giy."

"Neden?"

"Çünkü ben öyle diyorum."

"Bu bir sebep değil."

Sara elindeki bıçağı ete saplıyor. "Çünkü ben yemek masasında böyle şeylerle oturulmasını abes buluyorum."

"Jesse'nin metalci tişörtlerinden daha abes değil. Senin dün giydiğin neydi Jesse? Alabama Thunder Pussy?"[3]

Jesse'nin gözleri Kate'e dönüyor. Bu, daha önce gördüğüm bir ifade: seyrettiğim bir Spagetti Western'de ayağı sakatlanan atın acı çekmesin diye vurulmadan hemen önceki bakışı.

Sara eti kesiyor. Az önce yeterince pişmemiş olan pembe renkli et şimdi de fazla pişip taş gibi olmuş. "Gördün mü bak, mahvolmuş," diyor Sara.

“Gayet güzel,” diyorum. Etten koparabilmeyi başardığı tek parçayı alıyor ve küçük bir lokma kesiyorum. Çiğnediğim tam anlamıyla lastik gibi bir şey. “Nefis. Bi koşu istasyona gidip elektrikli testereyi alayım da hepimiz yiyelim.”

Sara bu lafıma göz kırpıyor, sonra bir kahkaha patlatıyor. Kate de kıkırdıyor. Jesse bile gülümsüyor.

İşte o anda Anna’nın masayı terk etmiş olduğunu ve daha da önemlisi kimsenin bunu fark etmediğini görüyorum.

• • •

Dört kişi istasyonun üst katındaki mutfakta oturuyoruz. Red, ocakta bir tür sos pişiriyor; Paulie, Providence Journal’ı okuyor; Caesar da bu haftaki şehvet objesine bir mektup yazıyor. Onu izleyen Red, kafasını sallıyor. “Sen şunu bilgisayarda yazıp lazım oldukça çıktı alsan ya.”

Caesar aslında bir rumuz. Paulie bunu yıllar önce bulmuştu, çünkü kendisi bir gün o kızla öbür gün başka kızla takılır. “Yok, bu defaki farklı,” diyor Caesar.

“Ne demezsin. Tam iki gün sürdü.” Red’in lavaboda duran süzgece boşalttığı makarnadan çıkan buhar yüzüne kadar yükseliyor. “Fitz, şu çocuğa biraz yol göstersene.”

“Neden ben?”

Paulie gazetesinden başını kaldırıp “Ya kim olacaktı?” diyor. Haksız da sayılmaz. Paulie’nin karısı iki yıl önce Providence turnesine gelen bir çellocu için onu terk etti; Red ise öyle bir müzmin bekardır ki kadının biri gelip onu ısırsa bile anlayamaz. Diğer yandan Sara ve ben yirmi yıldır evliyiz.

Ben söze başlarken Red önüme bir tabak koyuyor. “Bir kadın,” diyorum, “açık havada yakılan bir ateşten çok da farklı değildir.”

Paulie gazeteyi katlıyor ve lafa karışıyor. “İşte başlıyoruz: Yüzbaşı Fitzgerald’ın Tao’su.”

Onu sallamıyorum. “Ateş güzel bir şeydir, değil mi? Alev alev yanarken gözünü ondan alamazsın. Kontrol altında tutabildiğin sürece etrafa ışık verir ve seni ısıtır. Ancak kontrolden çıkarsa onunla mücadele etmeye başlarsın.”

“Yani Yüzbaşı’nın anlatmaya çalıştığı şey,” diyor Paulie, “sevgilini yandan gelen rüzgârlardan uzak tutacaksın. Baksana Red, Parmesan peyniri var mı?”

İkinci akşam yemeğinin başına oturuyoruz. Bu da sirenlerin eli kulağında demek oluyor. İtfaiyecilik Murphy Kanunları’yla yönetilen bir

dünyadır; krizler hep en beklemediğiniz ve kaldıramayacağınız anlarda patlak verir.

“Hey Fitz, hani şu evinde mahsur kalan ölü adamı hatırlıyor musun?” diye soruyor Paulie. “Daha çömezdik o zamanlar.”

Tanrım, tabii ki. Yatağında kalp krizi geçirip ölmüş en aşağı iki yüz elli kiloluk bir adamdı. Cesedi tek başlarına aşağı indiremeyen cenaze evi çalışanları itfaiyeyi aramak zorunda kalmışlardı. “İpler ve makaralar,” diyerek hatırladığımı belirtiyorum yüksek sesle.

“Cesedi yakacaklardı hesapta, ama adam öyle büyüktü ki...” diyerek sırıtıyor Paulie. “Cennetteki annem şahidim olsun, size yemin ederim, adamı yakamayıp bir veterinere başvurmak zorunda kaldılar.”

Caesar sorgular gözlerle ona bakıyor. “Niye ki?”

“Ölü atlardan nasıl kurtulduklarını zannediyordun Einstein?”

İkiyle ikiyi toplayan Caesar’ın gözleri dehşetle açılıyor. “Şaka yapıyorsun di mi?” Sonra bir kez daha düşünüyor ve önündeki makarna tabağını eliyle itiyor.

“Sizce tıp fakültesinin bacasını kime temizletirler?”

“Zavallı OSHA[4]’cılara,” diye cevap veriyor Paulie.

“On dolarına bahse girerim arayıp bunun bizim işimiz olduğunu söyleyeceklerdir.”

“Kimse aramaz merak etme,” diyorum. “Çünkü temizlenecek bir şey kalmamıştır. Ateş çok güçlü yanıyordu.”

“En azından bunun kundaklama olmadığını biliyoruz,” diye mırıldanıyor Paulie.

Geçen ay bir dizi kasıtlı çıkarılmış yangını söndürmek zorunda kaldık. Bunu her zaman anlayabilirsiniz -yerde yanıcı sıvıların bıraktığı damla izleri olur ya da birçok bilindik yangın sebebi veya siyah siyah tüten dumanlar veya yangının belirli bir noktada olağandışı bir şekilde yoğunlaşması. Ancak bunların faili aynı zamanda akıllıydı da -bazı yapılarda yanıcı maddeler alevlere ulaşmamızı engellemek amacıyla merdivenlerin altına yerleştirilmişti. Kundaklamayla çıkan yangınlar tehlikelidir, çünkü onlarla savaşmak İçin kullandığımız bilime uygun seyretmezler. Kundaklanan binalar siz içerideyken üstünüze çökme olasılığı en yüksek olanlardır.

Caesar bir homurtu çıkarıyor. “Belki de kundaklamaydı. Belki şişko adam gerçekten de bir intihar kundakçısıydı. Emekleyerek bacanın içine girmiş ve kendini ateşe vermişti.”

“Belki de artık kilo vermekten iyice umudunu kesmişti” diye ekliyor Paulie ve diğerleri gülmekten kırılıyor.

“Yeter beyler,” diyorum.

“Hadi be Fitz, komik işte kabul et.”

“O adamın annesi babası için değil. Ailesi için de.”

Bu sözler üzerine ortalığı rahatsız edici bir sessizlik kaplıyor. En sonunda içlerinde beni en uzun süredir tanıyan Paulie bana dönüyor. “Yine Kate’e bir şey mi oldu yoksa Fitz?”

Büyük kızıma sürekli bir şeyler olur; asıl sorun, hiçbir zaman bunun sonunun gelmemesi. Masadan kalkıyor ve tabağımı lavaboya bırakıyorum. “Ben çatıya çıkıyorum.”

Hepimizin hobileri vardır -Caesar’ın kızları, Paulie’nin gaydası, Red’in yemekleri ve benim de teleskopum. Onu yıllar önce gece semalarını en iyi görebildiğim yere, yani itfaiye istasyonunun çatısına yerleştirmiştim.

İtfaiyeci olmasaydım, astronom olurdum. Bu iş beynimin kaldıramayacağı kadar matematik bilgisi gerektiriyor, biliyorum, ama yıldızların haritasını çıkarmak beni her zaman çekmiştir. Gerçekten karanlık bir gecede 1000 ila 1500 yıldız görebilirsiniz. Milyonlarcası ise hala keşfedilmeyi bekliyor. Dünyanın sizin etrafınızda döndüğünü düşünmek çok kolay, ama aslında tek yapmanız gereken, gökyüzüne bakmak ve bunun doğru olmadığını görmek.

Anna’nın asıl adı Andromeda. Doğum belgesinde böyle yazıyor. Adını aldığı takımyıldız bir prensesin hikâyesini anlatır. Güzelliği ile övünerek Poseidon’u kızdıran annesi Casseopeia’yı cezalandırmak için Andromeda bir kayaya zincirlenerek bir deniz canavarına kurban olarak sunulur. O sırada orada uçmakta olan Perseus kızı görüp aşık olur ve onu kurtarır. Gökyüzünde kolları iki yana açılmış ve elleri zincirlerle bağlanmış olarak Andromeda’nın resmi hep asılı durur.

Benim bakış açıma göre hikâye mutlu sonla bitiyor. Kim çocuğu için böyle bir şey istemez ki?

Kate doğduğunda, evlendiği gün ne kadar güzel olacağını hayal edip dururdum. Sonra ona APL teşhisi kondu ve ben de merdivenleri tırmanıp kürsüde lise diplomasını aldığı anı hayal etmeye başladım. Hastalığı nüksedince bütün hayallerim pencereden uçup gitti: Beşinci doğum günü partisini görüp göremeyeceğimizi düşünmeye başladım. Şimdi ise hiçbir beklentim yok ve böylelikle Kate tüm engelleri tek tek aşıyor.

Kate ölecek. Bunu söyleyebilmem için çok uzun zaman geçmesi gerekti. Düşününce hepimiz öleceğiz, doğru, ama bu şekilde değil. Bana güle güle demesi gereken Kate olmalı.

Bunca yıl her türlü olasılığa galip geldikten sonra onu öldüren sebebin lösemi olmaması bana hile gibi geliyor. Ama sonra Dr. Chance'in yıllar önce bize işlerin böyle yürüdüğünü anlattığını hatırlıyorum -bir hastanın vücudu tüm bu mücadeleden dolayı aşırı yıpranır. Yavaş yavaş bazı parçalar iflas etmeye başlar. Kate'in durumundaysa isyancılar, böbrekleri.

Teleskopumu Orion takımyıldızında parlayan Barnard İlmiği ve M42'ye çeviriyorum. Yıldızlar binlerce yıl yanan yangınlardır. Bazıları yavaş ve uzun yanar, mesela kızıl cüceler. Mavi devler ise yakıtlarını o kadar hızlı tüketirler ki çok uzak mesafelerden bile pasparlak görünür ve kolaylıkla seçilebilirler. Yakıtları tükenmeye başladıkça -helyum yakarlar- daha da sıcaklaşır ve bir süpernovaya dönüşüp patlarlar. Süpernovalar en parlak galaksilerden daha parlaktır. Ölürler, ama herkes vedalarını izler.

• • •

O akşam, evdeki yemekten sonra Sara'ya mutfağı toplamakta yardım ettim. "Sence Anna'nın bir sorunu mu var?" diye sordum ketçabı buzdolabına koyarken.

"Kolyesini çıkardığı için mi diyorsun?"

"Hayır, genel olarak."

"Kate'in böbrekleri ve Jesse'nin sosyopatlıklarına kıyasla bence gayet iyi görünüyor."

"Daha yemeğe oturmadan masadan kalkmak istedi."

Sara lavabonun başındaki işini bırakıp bana döndü. "Sence ne olabilir?"

"Bilmem... bir çocuk olmasın?"

Sara bana baktı. "Kimseyle çıkmıyor'

Tanrıya şükür. "Belki de arkadaşlarından birisi canını sıkacak bir laf söylemiştir." Sara neden bunları bana soruyordu ki? On üç yaşındaki kızların ruh halleri hakkında ne bilirdim ben?

Sara ellerini bir havluya sildi ve bulaşık makinesini çalıştırdı. "Belki de artık bebeğimiz bir genç kız olmaya başladığındandır."

Kate'in on üç yaşındayken nasıl olduğunu hatırlamaya çalıştım, ama aklıma gelen tek şey hastalığının nüksetmesi ve geçirdiği kök hücre nakli oldu. Kate'in olağan yaşamı hep bir şekilde geri planda kalıyor, hasta olduğu zamanlar tarafından gölgeleniyordu.

“Yarın Kate’i diyalize götürmem lazım,” dedi Sara. “Ne zaman eve geleceksin?”

“Sekiz gibi. Ama çağrım açık kalacak ve bizim kundakçı yine ortaya çıkarsa hiç şaşırmam.”

“Brian?” diye sordu Sara. “Kate sana nasıl göründü?”

Anna’dan daha iyi, diye düşündüm, ama sorduğu şey bu değildi. Benden Kate’in cildinin düne göre ne kadar sararmış göründüğünü ölçmemi istiyordu; vücudunu dik tutamayacak kadar halsiz olduğundan dirseklerini masaya dayadığını anlamamı bekliyordu.

“Kate gayet iyi görünüyor,” diye yalan söyledim, çünkü birbirimizi hep böyle kandırırdık.

“Çıkmadan önce çocuklara iyi geceler demeyi unutma,” dedi Sara ve arkasını dönüp Kate’in yatarken alması gereken ilaçları çıkarmaya gitti.

• • •

Bu gece ortalık sessiz. Haftaların kendi ritimleri vardır ve bir cuma ya da cumartesi gece vardiyasının koşuşturması durgun bir pazar veya pazartesi gecesine tam tezattır. Şimdiden söyleyebilirim: bu gece kafayı vurup yatabileceğim o gecelerden biri olacak.

“Baba.” Çatıya çıkılan kapak açılıyor ve içeriden Anna beliriyor. “Red burada olduğunu söyledi.”

Birden donup kalıyorum. Saat gecenin onu. “Bir şey mi oldu?”

“Yoo. Sadece... seni ziyaret etmek istedim.”

Çocuklar küçükken Sara sık sık onları yanına alıp buraya uğrardı. Uyuyan dev kamyonların arasında oynarlar ve üst katta benim ranzamda uyuyakalırlardı. Bazen yazın en sıcak zamanlarında, Sara yanında eski bir battaniye getirirdi ve onu çatıya serip çocukları aramıza alarak gecenin çöküşünü izlerdik.

“Annen burada olduğunu biliyor mu?”

“Beni o bıraktı.” Anna çatıda ayakuçlarına basarak yürüyor. Yükseklerle arası hiçbir zaman iyi olmamıştır; üstelik çatıyı çevreleyen parmaklık sadece on santim boyunda. Gözlerini kısarak teleskopun üzerine eğiliyor. “Ne görüyorsun?”

“Vega,” diye cevap veriyorum. Anna’ya uzun uzun bakıyorum; bir süredir yapmadığım bir şey bu. Artık eski sopa gibi halinden sıyrılmaya, hatları belli olmaya başlamış. Hareketlerinde bile yetişkin kadınlara özgü bir zarafet var; saçlarını kulaklarının ardına atışı, teleskopa doğru eğilişi. “Konuşmak istediğin bir şey mi var?”

Dişlerini alt dudağına bastırıyor ve gözlerini ayakkabılarına indiriyor. “Belki de sen benimle konuşabilirsin,” diye öneriyor Anna.

Bunun üzerine ceketimi yere serip üstüne oturuyor ve yıldızları gösteriyorum. Vega’nın Orpheus’un liri Lyra’nın bir parçası olduğunu anlatıyorum. Öyle hikâyeler, masallar anlatan bir adam değilim, ama takımyıldızlarına adını veren hikâyeleri unutmam. Ona müziği ile hayvanları büyüleyen ve kayaları yumuşatan güneş tanrısının oğlunu anlatıyorum. Karısı Eurydice’i Ölüm’ün onu almasına izin vermeyecek kadar çok seven o adamın.

Sözümü bitirdiğimde sırtüstü uzanmış haldeyiz. “Burada seninle kalabilir miyim?” diye soruyor Anna.

Başının tepesini öpüyorum. “Yok ya.”

“Baba,” diye fısıldıyor neredeyse uyuyakaldığından emin olduğum sırada, “başarabilmiş mi?”

Orpheus ve Eurydice’ten bahsettiğini anlamam biraz zaman alıyor.

“Hayır,” diye itiraf ediyorum.

Derin bir nefes koyuveriyor içinden. “Olasılıklar,” diyor.

SALI

Mumum iki uçtan yanıyor;
Geceyi çıkarmayacak gibi;
Ah sevgili dostlarım ve düşmanlarım
Öyle güzel bir ışık yayıyor ki!
EDNA ST. VINCENT MILLAY,
“First Fig,” A Few Figs from Thistles

ANNA

Eskiden gerçek aileme giderken bu aileye sadece uğramışım gibi düşünürdüm. Böyle düşünmem gayet normal aslında -bir tarafta Kate var, hık demiş babamın burnundan düşmüş ve diğer tarafta Jesse, o da annemin burnundan düşmüş; ve bir de ben, kıyıda köşede kalmış resesif genlerden bir derleme. Hastanenin kafeteryasında kayışa dönmüş bir patates kızartması ve kırmızı jöle yerken hakiki ebeveynlerimin bir adım ötede olabileceği düşüncesiyle masalara göz atıyorum. Beni bulduklarında mutluluktan hüngür hüngür ağlayacak, hemen Monaco ya da Romanya'daki şatomuza gidip bana tertemiz çarşaflar gibi kokan bir hizmetçi, sadece benim olacak Bernese cinsi bir dağ köpeği ve kendi özel telefon hattımı verecekler. Yeni hayatımı böbürlene böbürlene anlatmak için arayacağım ilk kişi Kate olacak.

Kate'in diyaliz seansları haftada üç gün ikişer saat sürüyor. Tıpkı santral venöz kateterine benzeyen ve göğsünde aynı noktaya yerleştirilen bir kateter kullanıyorlar. Bu kateter bir makineye bağlanıyor ve makine, Kate'in böbreklerinin yapması gereken işi yapıyor. Kate'in kanı (işin özüne inecek olursanız aslında benim kanım) bir iğneden geçerek vücudundan çıkıyor, temizleniyor ve sonra ikinci bir iğneden vücuduna geri dönüyor. Canının acımadığını söylüyor. Daha çok can sıkıcı bir işlem. Kate genellikle yanında bir kitap veya CD çalarını getiriyor. Bazen oyun oynuyoruz. "Koridora çık ve karşına çıkan ilk yakışıklıyı bana anlat," diye talimat veriyor Kate, ya da "İnternette sörf yapan hizmetliyi gizlice gözetle ve kimin çıplak fotoğraflarını indirdiğine bak." O yatağa bağlıyken ben onun gözleri ve kulakları oluyorum.

Bugün güzellik dergisi Allure'u okuyor. Merak ediyorum, acaba ne zaman o göğüs dekolteli modellerden birini görse göğüs kemiğine -kendisininkinde bir kateter takılı olan ve onlarınkinde olmayan o noktaya- elini değdirdiğinin farkında mı? "Bak," diye sesi yükseliyor annemin içinde bulunduğu gam bulutundan, "bu ilginçmiş." Kate'in odasının dışındaki panodan aldığı bir broşürü gösteriyor: Siz ve Yeni Böbreğiniz. "Eski böbreği almadıklarını biliyor muydun? Sadece yenisini naklediyor ve diğerine bağlıyorlarmış."

"Bu beni korkutuyor," diyor Kate. "Adli tabip seni kesip içine baktığında iki yerine üç böbreğin olduğunu gördüğünde ne hale gelir düşünsene."

“Bana sorarsan naklin mantığı da adli tabibin seni yakın bir zaman içinde açmasını engellemek zaten,” diye cevaplıyor onu annem. Bahsettiği bu hayali böbrek şu anda benim bedenimin içinde bulunuyor.

Broşürü ben de okudum.

Böbrek bağışı oldukça basit bir ameliyat sayılıyor, ama bana sorarsanız, bunu yazan kişi mutlaka kalp ya da akciğer nakli veya beyin tümörü ameliyatlarına kıyasla yazmış olmalı. Bence basit ameliyat, doktorun muayenehanesine gidip tamamen uyanık kaldığınız ve beş dakikada biten türden bir operasyondur -siğilinizi aldırmak veya dolgu yaptırmak gibi. Diğer taraftan böbreğinizi bağışlamaya kalktığınızda operasyondan önceki geceyi bir şey yemeden ve müshil alarak geçirirsiniz. Size narkoz verirler ve bunun getirdiği riskler arasında felç, kalp krizi ve akciğer sorunlarını sayabiliriz. Dört saatlik ameliyat da parkta yürüyüş yapmaya benzemez -ameliyat masasında ölme şansınız 3000’de 1’dir. Ölmezseniz, dört ila yedi gün hastanede yatıyorsunuz, ancak tam olarak iyileşmeniz dört ila altı hafta sürüyor. Üstelik bunlara uzun vadeli etkiler dahil değil: artan yüksek tansiyon riski, hamilelikte komplikasyon yaşama olasılığı, tek böbreğinizin zorlanabileceği faaliyetleri yapmamanız yolunda gelecek tavsiyeler.

Ayrıca siğil aldırdığınızda ya da dolgu yaptırdığınızda uzun vadede bunun yararını görecek tek kişi kendiniz olursunuz.

Kapı vuruluyor ve tanıdık bir sima içeri giriyor -Şerif Vern Stackhouse. O da görevi gereği tıpkı babam gibi devlet memurları topluluğuna mensup. Ara sıra hatırımızı sormak ya da Noel’de bize hediye vermek için evimize uğrar; geçenlerde de adalete teslim etmek yerine onu eve getirerek Jesse’nin paçasını kurtardı. Ölmekte olan kızın ailesinin bir parçası olduğunuzda insanlar size müsamaha gösteriyorlar.

Vern’in yüzü tıpkı bir sufle gibi, en beklenmedik noktalarında oyuklar var. Odaya girmesinin uygun düşüp düşmeyeceğini bilemiyor. “Merhaba Sara.”

“Vern!” Annem ayağa kalkıyor. “Hastanede ne işin var? Her şey yolunda mı?”

“Evet, evet. İş için geldim buraya.”

“Evrak dağıtıyorsun sanırım.”

“Hıı hı.” Vern ayaklarını sürüyerek anneme doğru yürüyor ve elini Napoleon gibi ceketinin içine sokuyor. “Bunun için çok üzgünüm Sara,” diyor ve sonra ona bir evrak uzatıyor.

Tıpkı Kate gibi o an bedenimden tüm kanım çekiliyor. İstesem de kımıldayamazdım herhalde.

“Bu ne... Vern, biri bana dava mı açtı?” Annemin sesi öyle alçak çıkıyor ki.

“İçinde ne yazdığını bilemem. Sadece teslim ederim. Senin ismin de listemdeydi. Yani, şey, yapabileceğim bir şey...” Cümlesini bitirmiyor bile. Şapkası elinde geriye doğru çekilip kapıdan çıkıyor.

“Anne?” diye soruyor Kate. “Ne oluyor?”

“Hiçbir fikrim yok.” Zarfı açıyor; omzunun üstünden elindekini okuyabilecek kadar yakınım. RHODE ISLAND AND PROVIDENCE PLANTATIONS EYALETİ diye yazıyor üst köşede gayet resmi bir şekilde. PROVIDENCE İLÇESİ AİLE MAHKEMESİ. İLGİ: **ANNA** FİTZGERALD.

TIBBİ AZAT DİLEKÇESİ

Siktir, diye geçiriyorum içimden. Yanaklarımı ateş basıyor; kalbim deli gibi çarpmaya başlıyor. Matematik kitabımın kenarına Mrs. Toohey ve devasa kalçalarının karikatürünü çizdiğimde müdürün disiplin cezasını eve gönderdiği zamanki gibi hissediyorum. Hayır, o da bir şey mi -bu defaki milyon kere daha kötü.

Bundan sonra tüm tıbbi kararlarını kendisi alması.

Kendisi için en iyisi ya da kendi yararına olmadığı sürece tıbbi tedaviye zorlanmaması.

Ablası Kate’in yararına daha fazla tıbbi işleme maruz bırakılmaması.

Annem yüzünü kaldırıp bana bakıyor. “Anna,” diye fısıldıyor, “bu ne?”

O an mideme bir yumruk oturmuş gibi hissediyorum. Başımı sallıyorum. Ona ne söyleyebilirim ki?

“Anna!” Bana doğru bir adım atıyor.

Tam o sırada arkasından Kate’in sesi yükseliyor. “Anne, ah, Anne... bir şey batıyor, hemşireyi çağır!”

Annem Kate’e doğru dönüyor. Kate yana doğru kıvrılmış, saçları yüzüne inmiş. Saçlarının arasından bana baktığını düşünüyorum, ama emin olamıyorum. “Annecim,” diye inliyor, “lütfen.”

Bir an için annem ikimizin arasında kalıyor. Başını çevirip bana bakıyor ve yine ona dönüyor.

Ablam acı çekiyor ve ben rahatlamış durumdayım. Bu beni nasıl bir insan yapar?

Odadan dışarı kendimi atarken son gördüğüm şey, annemin hemşire çağırma düğmesine sanki bir bombanın tetiğiymişçesine defalarca basması.

• • •

Kafeteryaya veya lobiye saklanamam ya da gitmemi umut edebilecekleri herhangi bir yere. Ben de merdivenlerden altıncı kata, doğum servisine çıkıyorum. Bekleme salonunda tek bir telefon var ve o da meşgul. “Üç buçuk kilo,” diyor telefondaki adam; öyle bir gülüyor ki suratı birazdan ikiye ayrılacak diye düşünüyorum. “Çok güzel.”

Ben doğduğumda benim annem babam da böyle mi yaptılar acaba? Babam ruh halini çıkardığı dumanlarla anlattı mı? Dünyadaki en güzel rakamı bulacağından emin bir şekilde el ve ayak parmaklarımı saydı mı? Annem başımın tepesini öpüp hemşirenin beni temizlemek için elinden almasına itiraz etti mi? Yoksa asıl ödül karnımla plasenta arasına saklanmış olduğundan beni öylece teslim mi ettiler?

Çiçeği burnunda baba en sonunda neredeyse her şeye gülerek telefonu kapatıyor. “Tebrikler,” diyorum ona; oysa asıl demek istediğim bebeğini kucağına alıp sıkıca sarılması, gökteki ayı getirip beşiğinin kenarına indirmesi ve ismini yıldızların üstüne yazması; ki o çocuk asla ve asla benim annemle babama yaptığımı ona yapmasın.

Jesse’yi arıyor ve gelip beni almasını söylüyorum. Yirmi dakika sonra ön kapıya geliyor. Kayıp olduğum haberi Şerif Stackhouse’a şimdiden gitmiş; ben çıkarken şerif kapıda bekliyor. “Anna, annen senin için çok endişeleniyor. Babana çağrı bıraktı. Hastanenin altını üstüne getirdi.”

Derin bir nefes alıyorum. “O zaman en iyisi gidip ona iyi olduğumu söyleyin,” diyor ve Jesse’nin benim için açtığı sağ kapıdan arabaya atlıyorum. Jesse, kaldırımdan uzaklaşıyor ve anneme sigarayı bıraktığını söylediğini gayet iyi hatırlamama rağmen bir Merit yakıyor. Müziği açıyor ve avucunun içiyle direksiyona vuruyor. Ancak otoyolun Upper Darby çıkışında arabayı kenara çektiğinde müziği kısıp yavaşlıyor. “Eee. Annemin sigortaları attı mı?”

“Babama işyerinden çağrı bırakmış.”

Bizim ailemizde babama çağrı bırakmak en büyük günahtır. Mesleği acil durumlarla ilgili bir insana buna kıyasla nasıl bir kriz haberi verebilirsiniz? “Babama en son Kate’e kanser teşhisi koydukları gün çağrı bırakmıştı,” diye bilgilendiriyor beni Jesse.

“Sağ ol.” Kollarımı bağlıyorum. “Bunu bilmek beni çok rahatlattı.”

Jesse sadece gülümsüyor. Dudaklarının arasından bir duman halkası üflüyor. “Kardeş,” diyor, “Karanlık Tarafa hoş geldin.”

• • •

Eve bir kasırga gibi girdiler. Babam onu üst kattaki odasına göndermeden evvel Kate kafasını kaldırıp bana güç bela bakabildi. Annem cüzdanını hışımla fırlattı sonra araba anahtarlarını ve sonra da bana doğru geldi. “Anlat bakalım.” Sesi öyle sert ki sanki çıt diye kırılacak. “Ne yaptığını zannediyorsun sen?”

Boğazımı temizliyorum. “Bir avukat tuttum.”

“O kadarını anladık.” Annem telsiz telefonu eline alıyor ve bana uzatıyor. “Hemen arayıp onu def ediyorsun.”

Bunu yapabilmek için aşırı bir çaba sarf etmem gerekiyor, ama başımı sallayıp telefonu kanepenin üstüne bırakmayı başarıyorum.

“Anna benim işimi zorlaştırma”

“Sara.” Babamın sesi bir balta gibi. İkimizin arasına giriyor ve birbirimizden ayırıyor. “Bence Anna’ya bir açıklama yapma şansı vermeliyiz. Ona bu şansı vermeye karar vermiştik, öyle değil mi?”

Başımı eğiyorum. “Artık bunu yapmak istemiyorum.”

Bu söz annemi çıldırtıyor. “Ben de istemiyorum Anna, bilmiyor musun? Hele Kate hiç istemiyor. Ama bu seçme şansımız olan bir şey değil.”

İşin aslı şu ki benim seçme şansım var. Tam da bu yüzden bunu benim yapmam gerekiyor.

Annem tepemde dikiliyor. “Bir avukata gittin ve ona bunun sadece seninle ilgili bir durum olduğunu zannettirdin -oysa ki değil. Bu bizimle ilgili. Hepimizle…

Babamın eli annemin omzuna dolanıyor ve sıkıyor. Önümde diz çöktüğünde burnuma duman kokusu geliyor. Başka birisinin yangınından kendisininkine gelmiş ve başka hiçbir şeyden değil, ama Sırf bu yüzden kendimden utanıyorum. “Anna, tatlım, bu yaptığın şeye ihtiyacın olduğunu düşündüğün için yaptığını biliyoruz -”

“Ben hiç de öyle düşünmüyorum,” diye sözünü kesiyor annem.

Babam gözlerini kapatıyor. “Sara. Kapa şu çeneni.” Sonra tekrar bana dönüyor. “Biz bunu aramızda, sadece üçümüz konuşamaz mıyız? Bir avukata ihtiyaç duymadan.”

Söylediklerini duyduğumda gözlerim doluyor. Ama bunun böyle olacağını biliyordum. 0 yüzden başımı kaldırıyorum ve aynı anda gözlerimden yaşlar boşanıyor. “Yapamam baba.”

“Tanrı aşkına Anna,” diyor annem. “Bu yaptığının sonuçları hakkında bir fikrin var mı senin?”

Boğazım tıpkı bir fotoğraf makinesinin perdesi gibi kapanıyor; hava ya da herhangi bir mazeret ancak iğne ucu kadar bir tünelden geçebilir. Kimse benim varlığımı fark etmiyor, diye düşünüyorum ve sesli düşündüğümü fark ettiğimde iş işten geçmiş oluyor.

Annem öyle hızlı hareket ediyor ki geldiğini görmüyorum bile. Ama yüzüme indirdiği tokat başımın geriye doğru fırlamasına yetecek kadar sert. Yüzümde bıraktığı iz kaybolup gittikten uzun süre sonra bile lekesi çıkmıyor. Sizin de bildiğiniz gibi: utanç beş parmaklıdır.

• • •

Bir defasında Kate sekiz ve ben beş yaşındayken kavga etmiş ve artık aynı odayı paylaşmak istemediğimiz kararına varmıştık. Ancak evimizin büyüklüğü ve diğer odada da Jesse'nin yaşadığı göz önüne alındığında gidecek başka yerimiz yoktu. O yüzden daha büyük ve akıllı olan Kate, odayı ikiye bölmeye karar verdi. "Hangi tarafı istiyorsun?" diye diplomatik bir edayla sordu. "İzin veriyorum, sen seç."

Tabii ki yatağımın dâhil olduğu tarafı istiyordum. Ayrıca odayı ortasından ikiye bölecek olursanız, Barbie bebeklerimizin durduğu kutu ve elişi malzemelerimizi koyduğumuz raflar otomatik olarak benim tarafımda kalacaktı. Kate buradan bir kalem almaya davrandı, ama onu durdurdum. "Orası benim tarafım," diye işaret ettim.

"Sen ver öyleyse," dedi ve ben de ona kırmızı bir keçeli kalem verdim. Masanın üstüne çıkıp tavanda erişebildiği en yüksek noktaya kadar uzandı. "Bunu çizdikten sonra," dedi, "sen kendi tarafında kalacaksın, ben de kendi tarafımda, anlaştık mı?" Başımı salladım bu pazarlığa en az onun kadar bağlı olduğumu göstererek. Sonuçta bütün güzel oyuncaklar bendeydi. Ben ondan bir şey istemeden önce Kate'in benim tarafıma geçmek için yalvarması çok yakındı.

"Yemin mi?" diye sordu ve serçe parmaklarımızı tutuşup yemin ettik.

Kate, tavandan başlayıp masanın üstünden geçerek sarımsı renkli halıya inen ve komodinin üstünden devam edip karşı duvara kadar çıkan zikzaklı bir çizgi çizdi. Sonra kalemi bana verdi. "Unutma," dedi. "Sadece mızıkçılar sözünden döner."

Odanın bana ait bölümünde yere oturdum ve sahip olduğumuz bütün Barbie'leri tek tek çıkarıp onları giydirip soyarak hepsinin benim olduğu, Kate'in bir tane bile bebeğinin olmadığı gerçeğini abartılı bir şekilde vurgulayarak oynamaya başladım. Kate dizlerini karnına çekmiş, yatağına

oturmuş beni izliyordu. Hiçbir tepki göstermedi. Ta ki annem aşağıdan seslenip bizi öğle yemeğine çağırana dek.

Kate bana bakıp gülümsedi ve odanın onun tarafında bulunan kapısından çıkıp gitti.

Halının üstüne çizdiği çizginin yanına gittim, sinirimden tekmeler savuruyordum. Mızıkçı olmak istemiyordum. Ama hayatımın geri kalanını odamda geçirmek de istemiyordum.

Annemin neden mutfağa yemeğe inmediğimi merak etmesi ne kadar sürdü bilmiyorum, ama beş yaşında olduğunuzda her saniye size bir ömür gibi gelebilir. Annem kapının eşiğinde belirdiğinde önce duvarlardaki ve halıdaki kalem izlerine baktı ve sonra sabırlı olabilmek için gözlerini kapadı. Odaya girdi, beni kucağına aldığı an debelenip bağırmaya başardım. “Bırak beni,” diye ağlıyordum. “Yoksa bir daha odaya giremem!”

Bir dakika sonra odadan çıktı ve elinde mutfak eldivenleri, mutfak havluları ve küçük süs yastıklarıyla döndü. Bütün bunları odanın Kate’e ait kısmına belirli aralıklarla yerleştirdi. “Hadi gel,” diye çağırdı beni, ama ben kımıldamadım. Bunun üzerine yanıma geldi ve yatağıma oturdu. “Orası Kate’in havuzu olabilir,” dedi, “ama bunlar benim nilüferlerim.” Ayağa kalkıp mutfak havlularının birinin üstüne zıpladı ve oradan da bir yastığa geçti. Omzunun üstünden dönüp bana baktı ve ben de mutfak havlusunun üstünde yerimi aldım. Havludan yastığa, oradan Jesse’nin birinci sınıftayken elişi dersinde yaptığı bir mutfak eldivenine geçerek Kate’e ait kısmı boylu boyunca kat ettim. Annemin adımlarını takip etmek, en güvenli çıkış yoluydu.

• • •

Duş aldığım sıra Kate kilidi zorlayıp banyoya giriyor. “Seninle konuşmak istiyorum,” diyor.

Duş perdesinin kenarından kafamı uzatıp “Çıkınca,” diyorum aslında yapmayı hiç istemediğim o konuşma için zaman kazanmaya çalışarak.

“Hayır şimdi.” Tuvaletin kapağına oturuyor ve içini çekiyor. “Anna... şu yapmaya çalıştığın şey -”

“Çoktan yapıldı bile,” diyorum.

“İstersen geri çekebilirsin, biliyorsun.”

İyi ki aramızda onca buhar var, yoksa şu anda yüzüme bakmasına kesinlikle katlanamazdım.

Uzun bir süre Kate sessiz kalıyor. Zihni tekerleğinin içinde dönüp duran bir hamster misali döngüler halinde işliyor; aynen benimki gibi. Bütün

olasılıkları denersin, ama hiçbir yere varamazsın.

Bir süre sonra tekrar kafamı uzatıyorum. Kate gözlerini siliyor ve başını kaldırıp bana bakıyor. “Benim tek arkadaşım olduğunun farkında mısın?” diye soruyor.

“Bu doğru değil,” diye atılıyorum hemen, ama ikimiz de yalan söylediğimi biliyoruz. Kate okuldan, içine dahil olabileceği bir grup bulamayacak kadar uzak kaldı. Hastalığının hafiflediği dönemlerde edindiği arkadaşlarının çoğu da ortadan kayboldular -karşılıklı bir durumdu bu. Ölmek üzere olan birinin yakınlarındayken nasıl davranacağına karar vermek sıradan bir çocuk için çok zordu; ayrıca Kate için de o günleri görebilecek kadar uzun yaşama garantisi olmadan mezuniyet ya da üniversite sınavı konusunda samimi bir heyecan duymak aynı derecede zordu. Elbette birkaç tanıdığı vardı, ama genellikle bize geldiklerinde sanki bir ceza dolduruyorlarmış gibi görünürlerdi ve Kate’in yatağının kenarına oturup evden çıkacakları ve bu onların başına gelmediği için Tanrı’ya şükredecekleri o ana kaç dakika kaldığını sayarlardı.

Gerçek bir arkadaş sizin için üzülmez.

“Ben senin arkadaşın değilim,” diyorum perdeyi kapatırken. “Ben senin kardeşinim.” Bu konuda da berbat bir iş çıkarıyorum diye düşünüyorum. Yüzümü duşun altına sokuyorum; böylece Kate bana sen de ağlıyorsun diyemez.

Birden duş perdesi açılıyor ve çırılçıplak ortada kalıyorum. “Ben de bu konuda konuşmak istiyordum zaten,” diyor Kate. “Artık kardeşim olmak istemiyorsan, bu başka bir şey. Ama arkadaşım olarak seni kaybetmeye dayanabileceğimi zannetmiyorum.”

Perdeyi kapatıyor ve etrafımı tekrar buhar kaplıyor. Sonra kapının açılıp kapanışını ve hemen ardından bıçak gibi keskin soğuk havanın içeri girişini duyuyorum.

Ben de onu kaybetme düşüncesine dayanamam.

• • •

O gece Kate uykuya daldıktan sonra yatağımdan çıkıp başında dikiliyorum. Nefes alıp almadığını anlamak için avucumun içini burun deliklerinin önüne tuttuğumda ağız dolusu bir nefes elime değiyor. Şu anda o burnu ve ağzı elimle kapatıp debelenmelerine de karşı koyabilirim. Bunun yapmakta olduğum şeyden ne farkı var?

Koridordan gelen ayak seslerini duyunca yorganımın altına sığınıyorum. Annemle babam odaya girdiklerinde göz kapaklarımın kıpırtısına engel

olamazsam diye sırtımı kapıya vererek yan dönüyorum. “Buna inanamıyorum,” diye fısıldıyor annem. “Bunu yaptığına bir türlü inanamıyorum.”

Babam o kadar sessiz ki acaba yanılmış olabilir miyim, odada olmayabilir mi diye merak ediyorum.

“Bir Jesse’miz daha oldu,” diye ekliyor annem. “Bunu dikkat çekmek için yapıyor.” Sanki daha önce görmediği bir yaratıkmışım gibi tepeden bana baktığını hissedebiliyorum. “Belki de onu tek başına bir yerlere götürmemiz lazım. Sinemaya, alışverişe filan; böylece kendisini dışlanmış hissetmez. Onu fark etmemiz için delice bir şey yapmasına gerek olmadığını ona göstermemiz gerek. Sen ne diyorsun?”

Babam cevap vermeden önce biraz zamandan çalıyor. “Kim bilir,” diyor sessizce, “belki de bu yaptığı delice bir şey değildir.”

Sessizliğin karanlığın içinde kulak zarınızı nasıl zorladığını, nasıl sizi neredeyse sağır hale getirdiğini bilirsiniz öyle değil mi? Bana da aynen bu olmuştu ve az daha annemin ne cevap verdiğini duyamıyordum. “Tanrı aşkına Brian... sen kimin tarafındasın?”

“Burada taraflar olduğunu kim söyledi?”

Bu sorusuna ben bile cevap verebilirdim. Her zaman taraflar vardır. Her zaman bir kazanan ve bir de kaybeden vardır. Bir şey alan her insana karşılık bir şey vermek zorunda olan biri olur.

Birkaç saniye sonra kapı kapanıyor ve tavana yansıyan koridor ışığı kayboluyor. Gözlerimi kırpıştırarak sırtüstü dönüyorum -ve annemin hala yatağımın yanında dikildiğini görüyorum. “Gittiğini düşünmüştüm,” diye fısıldıyorum.

Yatağımın ayakucuna oturuyor ve ben de kenara çekiliyorum. Ancak fazla uzaklaşmadan elini baldırıma koyuyor. “Başka ne düşünüyorsun Anna?”

Midem kasılıyor. “Benden... benden nefret ettiğini düşünüyorum.”

Karanlıkta bile gözlerinin parıltısını görebiliyorum. “Ah Anna,” diye içini çekiyor annem, “seni ne kadar sevdiğimi nasıl bilmezsin?”

Kollarını uzatıyor ve ben de onların arasına doğru emekliyorum. Hayatta en çok istediğim şey zamanı birazcık geri alabilmek. Eskiden olduğum gibi, aradaki ince çatlakları görebilecek kadar sorgulayıcı olmadan annemin ağzından her çıkanın yüzde yüz doğru ve haklı olduğuna inanan o çocuk olabilmek.

Annem bana daha sıkı sarılıyor. “Yargıçla konuşup ona bu durumu açıklayacağız. Bunu düzeltebiliriz,” diyor. “Her şeyi düzeltebiliriz.” Bu sözler gerçekten de duymak istediğim tek sözler olduğundan, başımı sallıyorum.

SARA

1990

Hastanenin onkoloji bölümünde olmanın beklenmedik bir rahatlığı var, benim de kulübün bir üyesi olduğum şeklinde bir duygu. İlk defa mı geldiğimizi soran nazik otopark görevlisinden, oyuncak ayılar misali kollarının altına sıkıştırdıkları pembe lazımlıklarıyla dolaşan çocuk ordusuna kadar herkes buraya bizden önce gelmiş ve kalabalık, insana güven veriyor.

Asansöre binip üçüncü kata, Dr. Harrison Chance'in odasına çıkıyoruz. Adamın ismi bile benim süngümü düşürmeye yetti. Neden Dr. Victor[5] değil mesela? "Geç kaldı," diyorum Brian'a belki de yirminci defa saatime bakarken. Pencerenin eşiğinde yaprakları sarkmış, sararmış bir kurdele çiçeği duruyor. Umarım doktor insan ilişkilerinde daha başarılıdır diye düşünüyorum.

Canı sıkılmaya başlayan Kate'i eğlendirmek için bir muayene eldivenini şişirip kocaman bir balon yapıyorum. Lavabonun yanındaki eldiven kutusunda ebeveynleri bunu yapmamaları için uyaran çok bariz bir işaret var. Kate'le balonu birbirimize atıp voleybol oynuyoruz. Nihayet Dr. Chance geliyor ve geç kaldığı için kuru bir özür dilemekle yetiniyor.

"Mr. ve Mrs. Fitzgerald." Uzun boylu, sıska, fıldır fıldır mavi gözleri kalın gözlüklerinin ardında kocaman görünüyor, dudakları mengene gibi sımsıkı kapalı. Kate'in uydurma balonunu bir eliyle yakalıyor ve kaşları çatılıyor. "Şimdiden bir sorunumuz var bakıyorum."

Brian'la birbirimize bakıyoruz. Bize bu savaşta yol gösterecek olan generalimiz, beyaz atlı şövalyemiz bu kalpsiz adam mı? Biz açıklama yapmaya fırsat bulamadan Dr. Chance bir keçeli kalem çıkarıp lastik eldivenin üstüne bir surat çiziyor ve tıpkı kendisininkine benzer tel çerçeveli bir gözlükle de eserini tamamlıyor. "İşte şimdi oldu," diyor ve kendisini tamamen farklılaştıran bir gülümsemeyle balonu Kate'e uzatıyor.

• • •

Ablam Suzanne'i yılda en fazla bir iki kez görürüm. Bize bir saatten az bir mesafede ve birkaç bin felsefi düşünce uzakta yaşar.

Suzanne'e etrafındaki, insanlara patronluk etmesi için çuvalla para veriyorlar. Bu da teorik olarak kariyer stajını benim üzerimde yapmış olması anlamına geliyor. Babamız kırk dokuz yaşında, bahçedeki çimleri

biçerken öldü; annemiz bundan sonra kendisini hiç toparlayamadı. Benden on yaş büyük olan Suzanne, idareyi ele aldı. Ödevlerimi yaptığımdan, hukuk fakültesine başvurduğumdan ve büyük düşündüğümden emin olmaya gayret etti. Akıllı ve güzeldi ve her zaman nerede ne söylenmesi gerektiğini bilirdi. Her türlü felaketi göğüsleyip bu durumu ortadan kaldıracak en mantıklı panzehiri bulabilirdi ve bu sayede işinde o kadar başarılı oldu. Yönetim kurulu toplantısında nehir kıyısında koşuya çıkmış kadar rahattı. Her şeyin çok kolaymış gibi görünmesini sağlardı. Kim böyle bir rol modeli olsun istemez ki?

İlk tökezlemem üniversite mezunu olmayan bir adamla evlenmekti. İkincisi ve üçüncüsü de hamile kalmaktı. Sanırım yeni Gloria Allred[6] olmadığım için beni bir başarısızlık olarak görmekte haklıydı. Ve sanırım bugüne dek öyle olmadığımı düşünmekte de ben haklıydım.

Beni yanlış anlamayın, Suzanne yeğenlerini sever. Onlara Afrika’dan ahşap oymalar, Baifden deniz kabukları, İsviçre’den çikolatalar gönderir. Jesse büyüdüğünde onunki gibi camdan bir ofisi olsun istiyor. “Hepimiz Zanne Teyze gibi olamayız,” derim ben de ona. Aslında demek istediğim benim onun gibi olamayacağımdır.

Hangimizin diğerini aramaya son verdiğini hatırlamıyorum, ama böylesi daha kolaydı. Çok hassas bir telefon konuşması sırasında sessizlikten daha ağır bir şey olamaz. Bu nedenle telefonu elime alacak cesareti toplamam koca bir haftamı aldı. Direk hattını aradım. “Suzanne Crofton’un telefonu,” diyerek bir adam açtı.

“Evet,” dedim tereddütle. “Kendisi müsait midir?”

“Şu anda toplantıda.”

“Lütfen...” Derin bir nefes aldım. “Lütfen ona kız kardeşinin aradığını iletir misiniz?”

Bir dakika sonra o yumuşak, güvenli ses kulaklarıma ulaştı. “Sara. Uzun zaman oldu.”

İlk regl olduğumda koştuğum kişi oydu; ilk aşk acısı çektiğimde kendimi toplamama yardımcı olan oydu; babamızın saçını ne tarafa doğru taradığını ya da annemin kahkahasının neye benzediğini artık hatırlamakta güçlük çektiğimde gecenin bir yarısı sığındığım kişi oydu. Şu an aramız nasıl olursa olsun; eskiden o benim doğuştan en iyi arkadaşımdı. “Zanne?” diyorum. “Nasılsın?”

• • •

Kate'e resmen APL teşhisi konmasından otuz altı saat sonra Brian'a ve bana soru sorma fırsatı tanınıyor. Biz doktorlar, hemşireler ve psikiyatrlardan oluşan bir ekiple toplantı yaparken Kate bir çocuk gelişimi uzmanıyla birlikte simli uhuyla oynuyor. Şimdiden öğrendiğim üzere, hemşireler bizim öğrenmek için can attığımız cevapları bize veren kişiler. Sanki başka bir yerde olmaları gerekiyormuş gibi sinirli sinirli dolanan doktorların aksine hemşireler kendileriyle böylesi bir toplantı yapan bininci değil de birinci anne-babaymışız gibi bize sabırla cevap veriyorlar. "Löseminin özelliği şudur," diye açıklıyor bir hemşire, "biz daha birinci iğneyi yapmadan, hastalık bizim düşündüğümüzden üç safha ileride olabilir. Bu hastalığı teşhis etmek oldukça güçtür ve bu yüzden sırada neyin olabileceğini düşünmemiz gerekir. APL'yi diğerlerinden biraz daha sıkıntılı kılan ise kemorezistan bir hastalık olması."

"O ne demek?" diye soruyor Brian.

"Normalde miyeloid lösemide organlar dayanabildiği sürece her nüksetmede hastayı potansiyel olarak remisyona sokabilirsiniz. Bu şekilde vücutlarını yıpratırsınız, ancak her defasında da tedaviye karşılık vereceğini bilirsiniz. Ancak APL söz konusu olduğunda belirli bir terapi uyguladıktan sonra genellikle ona tekrar güvenemezsiniz. Bu konuda yapabileceklerimiz ise oldukça sınırlı."

"Yani şey mi demek istiyorsunuz," diyerek yutkunuyor Brian. "Kızımızın öleceğini mi söylemek istiyorsunuz?"

"Sadece hiçbir garantinin olmadığını söylüyorum."

"Öyleyse ne yapmayı planlıyorsunuz?"

Başka bir hemşire cevap veriyor. "Kate ilk olarak hastalıklı hücreleri öldürüp onu remisyona sokabilme amacıyla bir haftalık bir kemoterapiyle başlayacak. Büyük olasılıkla mide bulantıları ve kusmalar görülecek, ancak antiemetiklerle bunları en aza indirmeye çalışacağız. Ayrıca saçı dökülecek."

Bunu duyduğum an ağzımdan ufak bir çığlık kaçıveriyor. Bu çok önemsiz bir şey belki, ama başkalarının Kate'in ne sorunu olduğunu anlamaları için yeterli bir yafta olacak. Daha altı ay önce ilk defa saçını kestirmiştik; altın bukleleri kuaförün döşemelerinde madeni paralara benzeyen yuvarlaklar halinde yatıyordu.

"İshal de görülebilir. Yine çok büyük bir olasılıkla bağışıklık sisteminin bu derece zayıf düşmesinden ötürü hastaneye yatırılmasını gerektirecek bir enfeksiyon kapabilir. Kemoterapi gelişimin yavaşlamasına da sebep,

olabilir. İlk seansın ardından iki haftalık bir takviye kemoterapisi ve birkaç rutin terapisi daha olacak. Bunların tam sayısı periyodik olarak yapılacak kemik iliği aspirasyonlarıyla belirlenecek."

"Sonra?" diye soruyor Brian.

"Sonra onu gözlemeye başlayacağız," diye cevaplıyor Dr. Chance. "APL söz konusu olduğunda relaps, yani nüksetme emarelerine karşı daima tetikte olmalısınız. Herhangi bir kanama, ateş, öksürük ya da enfeksiyon durumunda hemen acile gelecek. Ayrıca ileride uygulanabilecek tedaviler konusunda da bazı seçenekler mevcut. Burada amaç Kate'in vücudunun sağlıklı kemik iliği üretmesini sağlamak. Pek olası görünmese de, kemoterapiyle moleküler remisyon sağlamamız durumunda, Kate'in kendi hücrelerini yeniden üretebilir ve vücuduna yavaş yavaş aşılayabiliriz -bir nevi vücut içinde yeniden üretim. Hastalık nüksederse, kan hücresi üretebilmesi için başka birinin iliğini Kate'e nakledebiliriz. Kate'in kardeşi var mıydı?"

"Bir abisi var," diyorum. 0 anda beynimde korkunç bir düşünce filizleniyor. "O da hasta olabilir mi?"

"Çok zayıf bir ihtimal. Ancak allojenik nakil için uygun bir eşleşme olabilir. Eğer olmazsa, Kate'i ülke çapındaki donör listesine koyarız. Ne var ki doku uyumu olan bir yabancıdan ilik almak, bir akrabadan almaktan daha tehlikelidir -ölüm oranı büyük ölçüde artar."

Bilgilerin sonu gelmiyor, üzerimize yağmur gibi yağan bu okların artık etime saplandığını hissetmiyorum bile. Bize dedikleri şu: Düşünmeyin; sadece çocuğunuzu bize teslim edin, çünkü aksi halde ölecek. Verdikleri her cevaba karşı yeni bir sorumuz oluyor.

Saçları tekrar çıkacak mı?

Okula gidebilecek mi?

Arkadaşlarıyla oynayabilecek mi?

Bunun meydana gelmesinin sebebi oturduğumuz yer mi?

Bunun meydana gelmesinin sebebi biz miyiz?

"Ölecek olursa bu nasıl gerçekleşecek?" diye sorduğumu fark ediyorum.

Dr. Chance bana bakıyor. "Bu, onu neyin teslim alacağına göre değişir," diye açıklıyor. "Eğer sebep enfeksiyon olursa, solunum güçlüğü çeker ve makineye bağlanır. Kanama görülecek olursa, önce bilincini kaybedip sonra da kan kaybından ölecektir. Organlarından biri iflas ederse, bu organın dahil olduğu sisteme göre farklı sonuçlar görülebilir. Genellikle bütün bunların bir kombinasyonu söz konusu olur."

“Kendisine neler olduğunu anlayabilir mi?” diye soruyorum. Oysa asıl demek istediğim, Ben buna nasıl katlanırım?

“Mrs. Fitzgerald,” diyor doktor, sanki dillendirmediğim sorumu duymuşçasına, “bugün burada bulunan yirmi çocuktan onu birkaç yıl içinde ölecek. Kate’in hangi grupta olacağını şimdiden bilemem.”

• • •

Kate’in hayatını kurtarmak için bir kısmını öldürmemiz gerekiyor. Kemoterapinin amacı bu -tüm lösemili hücrelerin kökünü kazımak. Bu amaçla Kate’in köprücük kemiğinin altına bir santral ven kateteri takıldı. Üç ayrı girişe sahip bu araç çeşitli ilaçlar, damardan verilmesi gereken sıvılar ve kan alma işlemleri için giriş noktası görevi görecek. Kate’in küçücük göğsünden çıkan borulara bakıyor ve bilimkurgu filmlerini düşünüyorum.

Kalbinin kemoterapiye dayanabileceğinden emin olmak için EKG’si bile çekildi. İlaçlardan bir tanesi konjunktiva iltihabına neden olduğundan deksametazon oftalmik damlası verdiler. Böbrek ve karaciğer fonksiyonlarını test etmek için santral ven kateterinden kan aldılar.

Hemşire ilaç torbalarını serum askısına takıyor. “Acı hissedecek mi?” diye soruyorum.

“Hayır. Hey Kate, bak burada ne var.” Işıktan korunması için siyah bir torbayla sarılmış Donorubisin torbasını işaret ediyor. Torbanın üstünde biz beklemedeyken hemşirenin Kate’le birlikte yaptıkları parlak renkli çıkartmalar var. Bir gencin kendi torbasına üzerinde şöyle bir not yazılı bir Post-it yapıştırdığını gördüm: İsa kurtarır, Kemo golü atar.

Kate’in damarlarında bunlar dolaşmaya başlıyor: Donorubisin, 25 cc’lik D5W içinde 50 mg; Cytarabine, bir D5W içinde 46 mg, 24 saat durmadan damardan; Allopurinol, 92 mg damardan. Veya başka bir ifadeyle, zehir. Vücudunun içinde büyük bir savaş cereyan ettiğini hayal ediyorum. Parlak zırhlı ordular, buharlaşarak gözeneklerinden çıkan ölü askerler düşlüyorum.

Bize Kate’in birkaç gün içinde hastalanacağını söylemişlerdi, ama sadece iki saat sonra kusmaya başlıyor. Brian, çağrı düğmesine basıyor ve odaya bir hemşire geliyor. “Ona biraz Reglan verelim,” diyen hemşire hemen odadan çıkıyor.

Kate kusmuyorsa, ağlıyor. Yatağın kenarına oturuyor ve onu koşullar elverdiğince kucağıma alıyorum. Hemşirelerin hemşirelik yapmaya zamanları yok. Sayıları az; ilaçlardaki kusma önleyici antiemetikleri ayarlıyor, Kate’in nasıl tepki vereceğini görmek için birkaç dakika

bekliyorlar -ancak kaçınılmaz olarak başka bir acil duruma çağrılıyorlar ve gerisi bize kalıyor. Çocuklarımızdan biri bir karın virüsü kapsa odadan çıkmak zorunda kalan Brian, örnek bir performans gösteriyor: Kate'in alnını siliyor, incecik omuzlarından tutuyor, ağzının kenarında biriken şeyleri siliyor. "Bunun üstesinden gelebilirsin," diye mırıldanıyor Kate ne zaman tükürse, ama belki de sadece kendi kendine konuşuyordur.

Ben de kendimi şaşırtıyorum. Büyük bir azimle, sanki çok keyifli bir işmişçesine kusma kabını temizleyip getiriyorum. Sahil mevzilerine kum torbaları yığmaya odaklanırsan, yaklaşan tsunamiyi aklından çıkarabilirsin.

Başka türlüsünü denersen, çıldırırsın.

Brian, kan testi için Jesse'yi hastaneye getiriyor: parmaktan küçük bir kan alınacak. Brian ve iki erkek doktor onu güç bela zapt edebiliyor; çığlıkları hastaneyi ayağa kaldırıyor. Kollarımı kavuşturmuş şekilde geride duruyor, gayriihtiyari, İki gün önce artık ağlamayı kesen Kate'i düşünüyorum.

Bazı doktorlar bu kan örneğine bakacak ve görünmez bir şekilde içinde yüzen altı proteini inceleyecekler. Bu altı protein Kate'inkilerle aynıysa, o zaman Jesse HLA uyumlu bir donör olacak -yani kız kardeşi için potansiyel bir kemik iliği donörü. Altı kez üst üste uyuşma olasılığı ne kadar düşük olabilir ki? diye düşünüyorum.

Löseminin gelip seni bulması kadar düşük.

Filebotomist kan örneğini alıp gidiyor ve Brian'la doktorlar Jesse'yi bırakıyorlar. Yataktan fırlayıp kendini kollarıma atıyor. "Anne, bana iğne batırdılar." Üzerinde Rugrats karakterleri olan bir yara bandıyla sarılmış parmağını kaldırıp gösteriyor. Gözyaşlarıyla ıslanan yüzü tenimi yakıyor.

Ona sarılıyorum. Yatıştırıcı sözler söylüyorum. Ama onun için üzülmek öyle zor, öyle zor geliyor ki.

• • •

"Maalesef," diyor Dr. Chance, "oğlunuzun dokuları uymuyor."

Gözlerim hala pencerenin eşiğinde duran sararmış cansız bitkiye odaklanıyor. Birinin bunu atması gerek. Yerine orkideler, cennet bahçeleri ve başka güzel çiçekler koyması gerek.

"Ulusal ilik listesinde akraba olmayan bir donör bulunma olasılığı var."

Brian öne doğru eğiliyor, gergin ve endişeli. "Ama kan bağı olmayan bir donörden yapılacak naklin tehlikeli olduğunu söylemiştiniz."

"Evet, söyledim," diyor Dr. Chance. "Ancak bazen elimizdekinin en fazlası bu oluyor."

Gözlerimi doktora çeviriyorum. “Ya uygun bir donör bulunamazsa?”

“Ee, şey.” Onkolog alnını ovuşturuyor. “O zaman bilim buna bir çare bulana dek Kate’in yola devam etmesi için çabalayacağız.”

Benim küçük kızımdan sanki bir tür makineymiş gibi bahsediyor: karbüratörü bozulmuş bir araba, iniş takımları sıkışmış bir uçak gibi. Buna daha fazla tanık olmaktansa tam zamanında yüzümü çeviriyor ve camın kenarındaki bitkinin doğuştan talihsiz yapraklarından bir tanesinin halının üstüne yaptığı intihar atlayışını görüyorum. Hiçbir açıklama yapmadan ayağa fırlıyor ve saksıyı kapıyorum. Dr. Chance’in ofisinden çıkıyor, sekreterin ve yanlarında hasta çocuklarıyla bekleyen diğer canlı cenazeye dönmüş ebeveynlerin yanından geçiyorum. Bitkiyi ve kurumuş toprağını karşıma çıkan ilk çöp kutusuna atıyorum. Elimde kalan toprak saksıya bakıyorum ve tam saksıyı yere çalmayı düşünürken arkamdan bir ses duyuyorum.

“Sara,” diyor Dr. Chance, “iyi misin?”

Yavaşça dönüyorum, gözlerimden yaşlar boşanıyor, “iyiyim. Sağlıklıyım. Uzun, çok uzun bir hayat süreceğim.”

Saksıyı ona uzatarak özür diliyorum. Anlayışla başını eğiyor ve cebinden bir mendil çıkarıp uzatıyor.

“Jesse’nin onu kurtarabileceğini düşünmüştüm. Onu kurtaracak kişinin Jesse olmasını çok istedim.”

“Hepimiz bunu istedik,” diye cevap veriyor Dr. Chance. “Beni dinle. Bundan yirmi yıl önce hayatta kalma oranı çok daha düşüktü. Buna karşın bir kardeşin dokuları uymazken diğer kardeşinkilerin uyduğu birçok aile tanıdım.”

Tam Bizim yalnızca iki çocuğumuz var diyecekken, Dr. Chance’in henüz sahip olmadığım bir aileden, doğurmayı hiç düşünmediğim çocuklardan bahsettiğini fark ediyorum. Dudaklarımın arasında sıkışıp kalan bir soruyla ona doğru dönüyorum.

“Brian nereye gittiğimizi merak eder.” Doktor, ofisine doğru yürümeye başlıyor, saksısı elinde. “Sence hangi bitkileri kurutmadan yetiştirebilirim?” diye soruyor sohbet olsun diye.

• • •

Kendi dünyanız tamamen durma noktasına geldiğinde, başkalarının da aynı akıbete uğradığını varsaymak öyle kolay ki. Ama çöpçü her zamanki gibi çöpü almış ve teneke kutuları toplamadan bırakmış. Doğalgaz faturası

yine kapıya sıkıştırılmış. Tezgâhta bir haftalık posta özenle sıralanmış duruyor. Şaşırtıcı bir şekilde hayat devam ediyor.

Kate, kemoterapi için hastaneye yatmasından tam bir hafta sonra taburcu oluyor. Göğsünde hala takılı duran kateter bluzunun yakasından sarkıyor. Hemşireler benimle konuşarak moral veriyor ve elime uzun bir talimat listesi tutuşturuyorlar: hangi durumlarda acil aranmalı, hangilerinde aranmamalı, bir sonraki kemoterapi için ne zaman gelmeliyiz, Kate'in bağışıklık sisteminin zayıfladığı bu dönem boyunca nelere dikkat etmeliyiz.

Ertesi sabah saat altıda yatak odamızın kapısı açılıyor. Kate ayaklarının ucuna basarak yatağa doğru geliyor; gerçi Brian ve ben anında uyanıyoruz. "Ne oldu tatlım?" diye soruyor Brian.

Kate cevap vermiyor. Sadece elini başına götürüyor ve parmaklarıyla saçlarını kavrıyor. Öbek öbek dökülen saçları küçük bir kar fırtınası gibi halıya yağıyor.

• • •

"Ben doydum," diyerek masadan kalkmak istiyor Kate birkaç gün sonra hep birlikte akşam yemeği yerken. Tabağı hala dolu; ne fasulyesine ne de köftesine dokunmuş. Oyun oynamak için hoplaya zıplaya oturma odasına koşuyor.

"Ben de." Jesse sandalyesini geriye itiyor. "Kalkabilir miyim?"

Brian onun ağzına bir çatal daha tıkıştırıyor. "Tabaktaki bütün sebzeler bitmeden olmaz."

"Fasulyeden nefret ediyorum."

"Onlar da sana bayılmıyorlar."

Jesse, Kate'in tabağına bakıyor. "Kate de bitirmedi. Haksızlık bu." Brian çatalını tabağının kenarına bırakıyor. "Haksızlık mı?" diye soruyor, sesi son derece alçak. "Haksızlık yapılmasın mı istiyorsun? Peki, dediğin gibi olsun Jess. Bir dahaki sefere Kate'e kemik iliği aspirasyonu yapıldığında sana da yapsınlar. Göğsündeki kateteri temizlediğimizde sana da en az o kadar acı veren bir şey yapalım. Bir dahaki sefere kemo aldığında, sen de -"

"Brian!" diyerek araya giriyorum.

Konuşmaya başladığı kadar keskin biçimde susuyor ve titreyen elini yüzüne dayıyor. Sonra bakışları kollarıma sığınmış Jesse'yi buluyor. "Ben... özür dilerim Jess. Yani..." Ancak mutfaktan çıkıp giderken söylemek üzere olduğu şey her neyse, sonunu getiremiyor.

Uzun bir süre sessizce oturuyoruz. Sonra Jesse bana dönüyor. “Babam da mı hasta oldu?”

Cevap vermeden evvel bayağı düşünüyorum. “Hepimiz iyi olacağız,” diyorum.

• • •

Eve döndüğümüzün birinci haftasında gecenin bir vakti bir şangırtıyla uyanıyoruz. Brian’la ikimiz can havliyle Kate’in odasına koşuyoruz. Kate yatağında o kadar şiddetli titriyor ki komodinin üstünde duran gece lambasını devirmiş. “Yanıyor,” diyorum Brian’a elimi alnına koymamla beraber.

Kate herhangi bir garip belirti gösterirse doktoru arayıp aramamaya neye göre karar vereceğimi merak edip duruyordum. Şu anda ona bakıyorum ve nasıl olup da Hasta bir çocuğun neye benzediğini görür görmez anlayıp anlayamayacağımı düşünecek kadar aptal olabildiğime inanamıyorum. “Acile gidiyoruz,” diyorum; oysa Brian çoktan Kate’i battaniyesine sarmış onu karyolasından kaldırmakla meşgul. Telaşla onu arabaya yerleştirip motoru çalıştırıyor ve o anda Jesse’yi evde tek başına bırakamayacağımızı hatırlıyoruz.

“Sen Kate’le git,” diye cevap veriyor zihnimi okuyan Brian. “Ben burada kalırım.” Ama gözlerini bir türlü Kate’ten ayıramıyor.

Birkaç dakika sonra hastaneye doğru tam gaz yol alıyoruz; Jesse arka koltukta kardeşinin yanında, güneş daha kalkmadan bizim neden kalktığımızı sorup duruyor.

Acilde Jesse paltolarımızın üstünde uyuyor. Brian’la ikimiz bir çiçek tarlasının üstüne üşüşüp alabildikleri kadarını toplamaya çalışan arılar misali Kate’in alevler içindeki vücudunun başına toplanmış doktorları izliyoruz. Enfeksiyonun yerini tespit etmek ve yayılıp menenjite sebep olmasını engellemek için Kate’e kafatası kültürü yapılıyor ve omuriliğinden sıvı alınıyor. Enfeksiyonun akciğerlerden kaynaklanması ihtimaline karşı bir radyolog odaya seyyar bir röntgen cihazı getiriyor ve Kate’in göğüs filmini çekiyor.

Sonra filmi kapının hemen dışında bulunan ışıklı panoya takıyor. Kate’in kaburgaları birer kibrit kadar ince görünüyor ve filmin ortasına yakın bir yerde büyük, gri bir leke var. Dizlerimin bağı çözülüyor ve Brian’ın koluna tutunmak zorunda kalıyorum. “Bu bir tümör. Kanser yayılmış!”

Doktor, elini sakince omzuma koyuyor. “Mrs, Fitzgerald,” diyor, “o gördüğünüz Kate’in kalbi.”

• • •

Pansitopeni, Kate’in bedeninde onu enfeksiyona karşı koruyan hiçbir şeyin olmadığı anlamına gelen rahatlatıcı bir kelime. Dr. Chance’in dediğine göre, bu, kemoterapinin işe yaradığı, Kate’in vücudundaki beyaz kan hücrelerinin büyük bir kısmının kökünün kazındığı anlamına geliyor. Ayrıca kemoterapi sonrası görülen bir enfeksiyon olan nadir sepsis’in artık bir olasılık değil, kaçınılmaz bir gerçek olduğu anlamına da geliyor.

Ateşini düşürmek için ona Tylenol verdiler. Uygun antibiyotiklerin belirlenebilmesi için kan, idrar ve solunum sıvısı kültürleri yapıldı. Onu neredeyse yataktan düşürecek kadar şiddetli olan titremelerinin durması altı saati aldı.

Birkaç hafta önce Kate’i neşelendirmek için saçlarını ören hemşire, şimdi ateşini ölçüyor ve ardından bana dönüyor. “Sara,” diyor yumuşak bir sesle, “artık rahat bir nefes alabilirsin.”

Kate’in yüzü Brian’in teleskopuyla gözlemeyi sevdiği o uzaktaki aylar kadar küçük ve beyaz -durgun, soğuk, cansız. Adeta bir cesede benziyor... ve daha da kötüsü, onu böyle görmek, acı çekmesini izlemekten daha rahatlatıcı.

“Hey.” Brian eliyle başımı okşuyor. Diğer koluyla Jesse’yi kucaklamış. Neredeyse öğlen olacak, ama biz hala pijamalarımızlayız; üstümüzü değiştirmek aklımıza bile gelmedi. “Jesse’yi kantine götürüyorum, yiyecek bir şeyler alacağız. Sen bir şey istiyor musun?”

Kafamı hayır anlamında sallıyorum. Sandalyemi Kate’in yatağına yaklaştırıp bacaklarını örten battaniyeyi düzeltiyorum. Elimi eline değdirerek ateşine bakıyorum.

Gözleri aralanıyor. Bir an için nerede olduğunu anlamaya çalışıyor. “Kate,” diye fısıldıyorum. “Ben yanındayım tatlım.” Başını döndürüp bana baktığında avucunun içini dudaklarıma doğru götürüp ortasına bir öpücük konduruyorum. “Sen çok cesur bir kızsın,” diyorum ve sonra ona gülümsüyorum. “Büyüyünce, tıpkı senin gibi olmak istiyorum.”

Kate beni şaşırtarak başını kararlı bir biçimde iki yana sallıyor. Sesi çok zayıf çıkıyor. “Olmaz anne. O zaman sen de hasta olursun.”

İlk gördüğüm rüyada serum Kate’in göğsündeki katetere çok hızlı bir şekilde akıyor. Tuzlu su onu içten içe tıpkı bir balon gibi şişiriyor. Serumun hortumunu kateterden sökmeye çalışıyorum, ama çok sıkı bağlanmış. Ben

ona bakarken Kate'in yüzü belirsizleşmeye, silinmeye başlıyor ve en sonunda tanınamayan beyaz bir yuvarlağa dönüşüyor.

İkinci rüyada kadın doğum servisindeyim, doğum yapıyorum. Bedenim aşağı doğru çekiliyor, kalbimin atışlarını karnımda, hissediyorum. Büyük bir baskı oluyor ve sonra göz açıp kapayıncaya dek bebek geliyor. "Bir kız," diyerek gülüyor hemşire ve bebeği bana veriyor.

Yüzünü örten pembe battaniyeyi çektiğim an öylece kalakalıyorum. "Bu Kate değil," diyorum.

"Tabii ki değil," diye beni onaylıyor hemşire. "Ama yine de senin bebeğin."

• • •

Gökten inen melek, Armani giyiyor ve hastane odasına girdiği sırada elindeki cep telefonuna bağırıyor. "Mutlaka sat," diye emrediyor ablam. "Fanueil Hall'a tezgâh kurup hisseleri limon satar gibi tek tek satsan bile umurumda değil Peter. Sat dedim, işte o kadar." Telefonu kapatıyor ve kollarını açıp bana doğru geliyor. Göz yaşlarıma hakim olamıyorum. "Bana gelmememi söylediğinde seni dinleyeceğimi mi sandın?" diyerek beni teskin ediyor.

"Ama -"

"Faks ve telefon diye bir şey var. İşlerimi sizin evden de yürütebilirim. Jesse'ye bakacak başka kimse var mı?"

Brian'la ikimiz birbirimize bakıyoruz; bu kadarını beklemiyorduk. Suzanne'in sözlerine karşılık Brian ayağa kalkıyor ve ona çekinerek sarılıyor. Jesse ipini koparmış bir şekilde teyzesine koşuyor. "Bu çocuğu nerede buldunuz Sara? Jesse bu kadar büyümüş olamaz..." Kendini Jesse'nin ellerinden kurtarıyor ve Kate'in uyumakta olduğu yatağa doğru eğiliyor. "Eminim beni hatırlamıyorsundur," diyor Zanne gözleri sevgiyle parlayarak. "Ama ben seni unutmadım."

Bu bana çok kolay geliyor -ipleri Suzanne'in eline vermek. Zanne, Jesse'yle S.O.S. oynayarak onu oyalıyor ve yemek siparişini getirmeyen bir Çin lokantasına telefonda haddini bildiriyor. Kate'in yanına oturup kendimi ablamın iş bilirliğine bırakıyorum. Benim halledemediğim şeyleri halledebileceğine kendimi inandırıyorum.

• • •

Akşam Zanne Jesse'yi eve götürdükten sonra Brian ve ben karanlıkta Kate'i bir parantez misali sarıyoruz. "Brian," diye fısıldıyorum, "düşünüyordum da."

Sandalyesinde doğruluyor. “Ne düşünüyordun?”

Gözlerini görebilmek için öne doğru eğiliyorum. “Bir bebek yapmayı.”

Brian’ın kaşları çatılıyor. “Tanrı aşkına Sara.” Ayağa kalkıyor, bana sırtını dönüyor. “Tanrım.”

Tekrar bana döndüğünde bütün yüz hatları acıyla gerilmiş vaziyette. “Kate ölürse onun yerine yedek bir çocuk koyamayız.”

Kate, yattığı yerde kıpırdanıp çarşafı topluyor. Kendimi zorlayarak onu dört yaşında ilk Cadılar Bayramı kostümüyle hayal ediyorum; on iki yaşında ilk defa ruj sürmeyi deniyor; yirmi yaşında yurt odasında dans ediyor. “Biliyorum. O yüzden ölmemesi için elimizden geleni yapmalıyız.”

ÇARŞAMBA

Küllerin sırrını okurum size, eğer isterseniz.
Bakarım ateşe ve görürüm gri gölgelerin arasında
Kırmızı ve siyah dillerin ve kamçıların ışığında,
Tanıklık ederim ateşin doğumuna
Ve ilerlemesine, karşısına çıkana dek bir deniz.

CARL SANDBURG,
“Fire Pages”

CAMPBELL

Bana sorarsanız, hepimiz ebeveynlerimize borçluyuz -ama önemli olan soru, ne kadar borçlu olduğumuz? Annem makineli tüfek gibi babamın son gönül ilişkisini anlatırken aklımdan bu düşünce geçiyor. Bir kez daha keşke kardeşim olsaydı diyorum -böylece sabahın köründe gelen bu telefonların sayısı haftada bir ya da iki olurdu; yedi değil.

“Anne,” diye araya giriyorum. “Kızın yaşının on altı olduğunu sanmam.”

“Sen babanı yeterince tanımıyorsun Campbell.”

Olabilir, ama bir yandan da onun bir federal yargıç olduğunu biliyorum. Liseli kızların peşinde dolanabilir, ama asla yasadışı bir şey yapmaz. “Anne, mahkemeye geç kalıyorum. Seni sonra ararım,” diyorum ve ona itiraz etme şansı tanımadan telefonu kapatıyorum.

Aslında mahkemeye filan gittiğim yok. Derin bir nefes alıp başımı iki yana sallıyor ve köpeğim Yargıç’ın beni izlediğini fark ediyorum. “Köpeklerin neden insanlardan daha akıllı olduğunun 106 numaralı ispatı,” diyorum. “Doğduktan sonra annelerinizle ilişkiyi kesiyorsunuz.”

Kravatımı bağlarken mutfağa geçiyorum. Oturduğum daire bir sanat eseri. Şık ve minimalist, ancak paranın satın alabileceğinin en iyisiyle donatılmış -türünün tek örneği olan siyah bir deri kanepe; duvarda bir flat tv; Hemingway ve Hawthome gibi yazarların imzalı ilk baskılarının durduğu kilitli bir cam dolap. Kahve makinem İtalyan malı; buzdolabım neredeyse bir otomobil büyüklüğünde. Dolabı açtığımda ise karşıma tek bir soğan, bir şişe ketçap ve üç makara siyah-beyaz film çıkıyor.

Bu hiç de şaşırtıcı değil, çünkü evde nadiren yemek yiyorum. Yargıç, restoran yemeklerine o kadar alışmış durumda ki köpek mamasını görse tanımaz. “Nereye gidelim dostum?” diye soruyorum. “Rosie’s iyi gibi, ne dersin?”

Hizmet köpeği takımını giydirirken bana havlıyor. Yargıç ve ben yedi yıldır birlikteyiz. Onu polis köpeği yetiştiren birisinden aldım, ama benim için özel olarak eğitildi. Adına gelecek olursak; hangi avukat ara sıra bir Yargıcı kafeslemek istemez ki?

Rosie’s, Starbucks’ın hep benzemek istediği yerdir: Çeşit çeşit insanın olduğu eğlenceli bir mekândır, günün her saatinde kafeini damardan alırken bir yandan da özgün dilinde Rus edebiyatı okuyan veya diz üstü bilgisayarında şirket bütçesini hesaplayan ya da senaryo yazan

müdavimlerle doludur. Yargıç ve ben genellikle buraya yürüyerek gider ve her zamanki arka masamıza otururuz. Duble espresso ve iki çikolatalı kruvasan söyleyip yirmi yaşındaki garson kız Ophelia'ya arsızca asılırız. Ama bugün içeri girdiğimizde Ophelia ortalıklarda görünmüyor ve bizim masamıza da bir kadın oturmuş, pusetindeki bebeğine poğaça yediriyor. Bu durum karşısında o kadar afallayıp kalıyorum ki Yargıç beni boş olan tek yere, tezgâhın kenarında caddeye bakan bir sandalyeye sürüklemek zorunda kalıyor.

Saat sabahın yedi buçuğu ve bugün şimdiden bir fiyasko.

Kaşlarındaki metal halkalarla tam bir duş perdesini andıran, eroinman kılıklı, sıpsıska bir genç elinde bir bloknotla yanıma geliyor. Ayaklarımın dibinde duran Yargıç'ı görüyor. "Kusura bakma dostum. Köpekler giremez."

"Bu bir hizmet köpeği," diye açıklıyorum. "Ophelia nerede?"

"Gitti. Dün gece sevgilisiyle kaçtı."

Kaçtı mı? İnsanlar hala böyle şeyler yapıyorlar mı? "Kimle kaçtı?" diye soruyorum hiç beni ilgilendirmemesine rağmen.

"Köpek bokundan dünya liderlerinin heykellerini yapan sanatçının tekiyle. Protesto oluyormuş o yaptıkları."

Zavallı Ophelia için anlık bir üzüntü duyuyorum. Bana sorarsanız, aşk en fazla bir gökkuşağı kadar kalıcıdır -gözünüzün önündeyken güzeldir ve bir kez kırpınca gözünüzü bir bakarsınız yok olmuş.

Garson, arka cebine elini atıyor ve bana plastik bir kart veriyor. "İşte Braille mönüsü."

"Duble espresso ve iki kruvasan istiyorum, ayrıca kör değilim."

"O kuçu ne işe yarıyor öyleyse?"

"Bende SARS var," diyorum. "Hastalık bulaştırdığım insanların çetelesini tutuyor."

Garson şaka yapıp yapmadığımdan emin olamıyor. Kararsız bir şekilde kahvemi getirmek üzere uzaklaşıyor.

Her zamanki masamın aksine bu defa oturduğum yer caddeye bakıyor. Yaşlı bir kadının bir taksi tarafından ezilmekten kıl payı kurtulmasını izliyorum; oğlanın teki kafasının üç katı büyüklüğünde bir müzik setini omzuna atmış dans ederek yürüyor. Okul üniformalı ikizler bir gençlik dergisini inceleyip kıkırdıyorlar. Gür siyah saçları kafasından fışkırmış gibi görünen bir kadın, eteğine kahve döküyor, karton bardak kaldırıma düşüyor.

O anda benim için her şey duruyor. Başını kaldırmasını bekliyorum -acaba bu zannettiğim kişi olabilir mi diye- ama bana arkasını dönüyor ve bir peçeteyle üstünü siliyor. Aramızdan geçen bir otobüs dünyayı ikiye bölüyor ve cep telefonum çalmaya başlıyor.

Arayan numaraya bakıyorum: hiç şaşırmadım. Annemle konuşma zahmetine girmeden telefonu kapatıyorum. Tekrar pencerenin dışındaki kadına bakıyorum, ama otobüsün yanı sıra o da gitmiş.

Ofisin kapısından girer girmez Kerri'ye talimatlar yağdırmaya başlıyorum. "Osterlitz'i ara ve Weiland davasında tanıklık edip edemeyeceğini sor; son beş yıl içinde New England Power elektrik şirketinden şikayetçi olanların bir listesini çıkar; Melbourne'un ifadesinin bir kopyasını istiyorum; bir de adliyeden Jerry'yi ara ve ufaklık Fitzgerald'ın duruşmasında yargıç kim olacakmış öğren."

O sıra telefon çalmaya başlıyor ve Kerri bakışlarını bana çeviriyor. "Hazır sözü açılmışken." Başıyla içerideki odamın kapısını gösteriyor. Anna Fitzgerald, elinde bir deterjan kutusu ve güderi bir temizlik beziyle kapımın tokmağını parlatıyor.

"Ne yapıyorsun?" diye soruyorum.

"Bana söylediğiniz şeyi." Bakışlarını köpeğe çeviriyor. "N'aber Yargıç?"

"İkinci hatta telefonun var," diyerek araya giriyor Kerri. Ona sert sert bakıyorum -ne demeye bu çocuğun buraya girmesine izin verdiğini anlayamıyorum- sonra da ofisime girmeye çalışıyorum, ama Anna tokmağın üstüne ne sıktıysa, elim kayıp duruyor. Biraz çabalıyorum, sonunda Anna elindeki bezle tokmağı tutup benim için kapıyı açıyor.

Yargıç, odanın ortasında bir iki tur atıp en uygun gördüğü noktaya uzanıyor. Telefonumdaki yanıp sönen düğmeye basıyorum. "Campbell Alexander."

"Mr. Alexander, ben Sara Fitzgerald. Anna Fitzgerald'ın annesiyim." Bir an durup bu bilgiyi sindiriyorum. İki metre ötemde kapı tokmağını parlatan kızına bakıyorum.

"Mrs. Fitzgerald," diye cevap veriyorum ve tam bekleneceği gibi, Anna yaptığı işe ara veriyor.

"Sizi aramamın sebebi... yani, tahmin edersiniz ki, ortada bir yanlış anlama var"

"Dilekçeye bir cevap yazdınız mı?"

“Buna gerek kalmayacak. Dün gece Anna’yla konuştum ve davayı geri çekeceğini söyledi. Kate’e yardım edebilmek için elinden geleni yapmak istiyor.”

“Öyle mi?” Sesim ifadesizleşiyor. “Maalesef, müvekkilim davasını geri çekmek istiyorsa, bunu doğrudan onun ağzından duymam gerekir.” Bir kaşımı kaldırıyor ve Anna’yı bana bakarken yakalıyorum. “Nerede olduğunu biliyor musunuz acaba?”

“Koşuya çıktı,” diyor Sara Fitzgerald. “Ama bu öğleden sonra adliyeye geleceğiz. Yargıçla konuşacak ve bu meseleyi düzelteceğiz.”

“Öyleyse orada görüşmek üzere.” Telefonu kapatıyor ve kollarımı kavuşturuyorum. “Bana anlatmak istediğin bir şey olabilir mi?”

Omuzlarını silkiyor. “Yok aslında.”

“Annen pek öyle düşünmüyor gibi. Ayrıca senin koşuda olduğunu zannediyor.”

Anna, ofisin giriş bölümüne, Kerri’nin -doğal olarak- ip üstünde gezinen bir kedi gibi dikkat kesilerek bizi dinlediği masaya doğru bakıyor. Kapıyı kapatıyor ve masama doğru yürüyor. “Ona buraya geldiğimi söyleyemedim, özellikle de dün gece olanlardan sonra.”

“Dün gece ne oldu?” Anna cevap vermeyince, sabrım taşıyor. “Dinle bak. Dava açmaktan vazgeçeceksen... zamanımı harcıyorsan... bunu sonra değil de, hemen şimdi söyleme dürüstlüğünü göstermeni isterim. Çünkü ben bir aile terapisti ya da senin en iyi arkadaşın filan değilim; ben senin avukatınım. Avukatın olabilmem için de ortada gerçek bir dava olması gerek. Bu yüzden sana bir kez daha soruyorum: Davayla ilgili fikrini değiştirdin mi?”

Bu çıkışımın dava girişimine bir nokta koymasını, Anna’yı bir kararsızlık çukuruna itmesini bekliyorum. Ancak beklediğimin aksine, kararlı bir şekilde bana bakıyor. “Hala beni temsil etmeyi istiyor musunuz?” diye soruyor.

Mantığımı dinlemeyip evet diyorum.

“Öyleyse cevabım hayır” diyor, “fikrimi değiştirmedim.”

• • •

Babamla ilk kez bir yat kulübü yarışı için denize açıldığımda on dört yaşındaydım ve babam buna kesinlikle karşı çıkmıştı. Yeterince büyük değildim; yeterince olgunlaşmamıştım; hava çok değişken görünüyordu. Aslında tam olarak söylemek istediği, benim ona tayfalık yapmamın,

kupayı kazanma değil kaybetme ihtimalini artıracağıydı. Babamın düşüncesine göre, mükemmel olmadığınız sürece bir hiçtiniz.

Teknesi, Marblehead'de klavyeci J. Geils'ten satın aldığı USA-1 sınıfı, maun ve tik ağacından bir şaheserdi. Başka bir ifadeyle: ışıltılı beyaz yelkenlere ve bal rengi bir gövdeye bürünmüş bir hayal, bir statü sembolü ve bir deniz yolculuğu ayiniydi.

Kusursuz bir start aldık, tabancanın patlamasıyla birlikte pupa yelken çıktık. Babamın bana ihtiyaç duyduğu noktalara bir adım önden varabilmek için canımı dişime takıyordum -o daha emir vermeden dümeni kırıyor, flok yelkenini açıyor, kollarım kopma noktasına gelene dek orsa çekiyordum. Belki yine de işler mutlu sonla bitebilirdi, ama sonra kuzeyden bir fırtına patlak verdi ve beraberinde bardaktan boşanırcasına bir yağmurla boyu üç metreyi bulan dalgalar getirdi. Her dalgayla birlikte tekne bir yükseliyor, bir dibe iniyordu.

Üstünde sarı yağmurluğuyla koşuşturan babamı izliyordum. Yağmuru fark etmemiş görünüyordu; benim aksime o, bir deliğe girip ellerini alt üst olmuş midesine bastırarak ölmek istemiyordu. “Campbell,” diye kükredi, “volta et.”

Ancak rüzgâra doğru dönmek, gökyüzünden denizin dibine bir iniş daha demekti. “Campbell,” diye tekrarladı babam, “şimdi.”

Önümüzde büyük bir boşluk açıldı; tekne bu çukura öyle dik bir açıyla daldı ki olduğum yerde duramadım. Babam, yanımdan fırlayıp dümene yapıştı. Kutlu bir an boyunca yelkenler duruldu. Sonra seren öbür yöne doğru hızla döndü ve teknenin burnu tam aksi yöne çevrildi.

“Bana koordinat lazım” diye emretti babam.

Yön tayin etmek, aşağıya kamaraya inmek ve bir sonraki şamandıraya varmak için hangi yöne gitmemiz gerektiğini hesaplamak anlamına geliyordu. Ancak aşağıda, temiz havadan uzakta olmak işleri sadece kötüleştirmeye yaradı. Tam önüme haritayı açtığım an ortasına kustum.

Babam doğal olarak bana bakmaya geldi, çünkü istediği cevabı ona getirmemiştim. Başını içeri uzattı ve beni kendi kusmuğumdan bir gölün ortasında oturmuş vaziyette buldu. “Hay ben senin,” diye homurdandı ve yukarı çıktı.

Arkasından gidebilmem için bütün gücümü toplamam gerekti. Babam dümene asılmış, ben orada değilmişim gibi davranıyordu. Kavanço ederken haber bile vermiyordu. Yelken, teknenin bir tarafından diğerine hızla

dönüyor, gökyüzünü ikiye bölüyordu. Birden seren hızla dönüverdi ve başımın arkasına çarpıp beni boylu boyunca yere serdi.

Kendime geldiğimde babam başka bir teknenin rüzgârını çalmakla meşguldü, finişe birkaç metre ya var ya yoktu. Yağmur çiselemeye dönüşmüştü ve babam teknemizi en yakın rakibimizle rüzgârın arasına sokunca diğer tekne geride kaldı. Birkaç saniye farkla kazandık.

Bana yaptığım pisliği temizleyip daha sonra taksiyle gelmemi söyleyen babam, zaferini kutlamak için küçük bir kayıkla yat kulübüne geçti. Bir saat sonra nihayet işimi bitirip gelebildim. Bu arada babam kazandığı kristal kupadan içtiği Scotch'la iyice kafayı bulmuştu. "Senin tayfa da geldi Cam," diye seslendi bir arkadaşı. Babam zafer kupasını selamlama mahiyetinde kaldırdı, başına dikti ve sonra öyle sert bir şekilde bara indirdi ki kupanın sapı tuz buz oldu.

"Oldu mu?" dedi başka bir denizci. "Ne ayıp."

Babam gözlerini benden bir an olsun ayırmıyordu. "Bence de öyle," dedi.

• • •

Rhode Island'da neredeyse her üç arabadan birinin arka tamponunda eyalette işlenen büyük suçların kurbanlarını anan kırmızı beyaz çıkartmalar vardır: Arkadaşım Katie DeCubellis, Sarhoş Bir Sürücü Tarafından Öldürüldü. Arkadaşım John Sisson, Sarhoş Bir Sürücü Tarafından Öldürüldü. Bu çıkartmalar okul etkinliklerinde, kermeslerde veya kuaförlerde satılır ve ölen çocuğu tanıyıp tanımamanız önemli değildir; bir dayanışma örneği sergilemek için ve bu trajedinin sizin başınıza gelmemiş olmasından ötürü duyduğunuz gizli bir sevinçten dolayı onları aracınıza yapıştırırsınız.

Geçen yıl, üzerinde yeni bir kurbanın ismi olan kırmızı beyaz çıkartmalar çıktı: Dena DeSalvo. Diğer kurbanların aksine, bu kişiyi uzaktan tanıyordum. Bir yargıcın on iki yaşındaki kızıydı; anlatılanlara göre cenazeden kısa bir süre sonra bir gözaltı duruşması esnasında adam sinir krizi geçirmiş ve acısını üstünden atabilmek için üç ay izin almış. Tesadüfe bakın, Anna Fitzgerald'ın davasına da bu yargıç bakacakmış.

Aile Mahkemesi'nin bulunduğu Garrahy Kompleksi'ne giderken böylesi bir duygusal yük taşıyan bir adamın müvekkilim lehine çıkacak bir kararın genç bir kızın ölümünü hızlandıracağı bir davayı yönetip yönetemeyeceğini merak ediyorum.

Girişte yeni bir görevli duruyor, ağaç kadar kalın bir ensesi ve muhtemelen en fazla o kadar beyni olan bir adam. “Affedersiniz” diyor beni görünce. “Evcil hayvanlar giremez.”

“Bu bir hizmet köpeği.”

Kafası karışan görevli öne doğru eğiliyor ve gözlerimin içine bakıyor. Ben de ona aynısını yapıyorum. “Ben miyobum. Köpek, trafik levhalarını okumamda bana yardımcı oluyor.” Adamın yanından geçerek koridordan duruşma salonuna doğru yürümeye başlıyoruz. içeride katip, Anna Fitzgerald’ın annesinin hışmına uğramış vaziyette. Yani öyle tahmin ediyorum, çünkü kadın hemen yanında duran kızına hiçbir şekilde benzemiyor. “Adım gibi eminim bu davada yargıç anlayış gösterecektir.” diye iddia ediyor Sara Fitzgerald. Kocası onlardan ayrı, birkaç metre arkalarında duruyor.

Anna beni fark ettiğinde yüzünde belirgin bir rahatlama okunuyor. Mahkeme katibine dönüyorum. “Ben Campbell Alexander,” diyorum. “Bir sorun mu var?”

“Mrs. Fitzgerald’a mahkeme salonuna yalnızca avukatların girebileceğini açıklama çalışıyorum.”

“Ben burada Anna’yı temsilen bulunuyorum,” diyorum.

Katip, Sara’ya dönüyor. “Sizin tarafınızı kim temsil ediyor?”

Anna’nın annesi bir an için duralıyor, kocasına dönüyor. “Bu, bisiklete binmek gibi bir şey,” diyor alçak bir sesle.

Kocası başını sallıyor. “Bunu yapmak istediğinden emin misin?”

“Bunu yapmak istemiyorum. Bunu yapmak zorundayım.”

Kelimeler bir çarkın dişlilerinin birbirine geçmesi gibi kafamda yerine oturuyor. “Bir saniye,” diyorum. “Siz avukat mısınız?”

Sara bana dönüyor. “Şey, evet.”

Sorgulayan gözlerle Anna’ya bakıyorum. “Sen bunu bana söylemeyi gereksiz mi buldun?”

“Hiç sormadın ki,” diye fısıldıyor.

Katip her birimize bir Giriş Formu veriyor ve şerifi çağırıyor.

“Vern,” diyerek gülümsüyor Sara. “Seni tekrar görmek ne güzel.”

Tanrım, her seferinde daha çok dibe gidiyoruz.

“Merhaba!” Şerif onu yanağından öpüyor ve kocasıyla el sıkışıyor. “Brian.”

Kadın sadece avukat çıkmakla kalmıyor, -bir de tüm kamu görevlilerini avucuna almış olduğu görülüyor. “Hemşeriler Günü toplantınız bitti mi?”

diye soruyorum ve bunun üzerine Sara Fitzgerald'ın gözleri şerifinkilere dönüyor: Adam salağın teki, ama ne yaparsın? "Burada bekle," diyorum Anna'ya ve annesinin peşinden duruşma salonuna gidiyorum.

Yargıç DeSalvo, tek kaşlı denebilecek kadar gür kaşları olan, sütlü kahve düşkünü, kısa boylu bir adam. "Günaydın," diyor ve bize yerlerimize geçmemizi işaret ediyor. "Bu köpek niye burada?"

"O bir hizmet köpeği Efendim." O başka bir söze varamadan ben Rhode Island'daki her duruşmanın öncüsü diyebileceğimiz her zamanki sohbete dalıyorum. Biz küçük bir eyaletiz ve hukuk camiası ise daha da küçük. Stajyer avukatınızın duruşmanıza bakan yargıcın yeğeni veya baldızı çıkması normal bir durum olmaktan öte, fazlasıyla olası. Yargıçla sohbet ederken hangimizin bu oyunun bir parçası olduğunu ve hangimizin olmadığını anlaması gereken Sara'ya omzumun üstünden bir bakış atıyorum. Bir zamanlar avukatlık yapmış olabilir, ama benim yaptığım son on yılda değil.

Sara gergin, bluzunun ucunu kıvırıp duruyor. Yargıç DeSalvo onu fark ediyor. "Avukatlığa döndüğünüzü bilmiyordum."

"Aslında bunu düşünmüyordum Efendim, ama davacı benim kızım."

Bunu duyan yargıç bana dönüyor. "Bu mevzunun aslı nedir?"'

"Mrs. Fitzgerald'ın küçük kızı ebeveynlerinden tıbbi azat talep ediyor."

Sara başını hayır anlamında sallıyor. "Bu doğru değil Sayın Yargıç." Adını duyan köpeğim bir anda başını kaldırıp ona bakıyor. "Ben Anna'yla konuştum ve kendisi aslında bunu yapmak istemediğine beni temin etti. Kötü bir gün geçirmiş ve biraz ilgi çekmek istemiş. On üç yaşında bir kız nasıldır bilirsiniz, öyle değil mi?"

Bu sözler üzerine salona öyle bir sessizlik çöküyor ki kendi kalp atışlarımı bile duyabiliyorum. Yargıç DeSalvo, on üç yaşındaki bir kızın nasıl olduğunu bilemez. Onun kızı on iki yaşındayken öldü.

Sara kıpkırmızı oluyor. Bu eyaletin tümü gibi o da Dena DeSalvo'nun başına gelenleri biliyor. En azından, bildiğim kadarıyla, onun da arabasının tamponunda o çıkartmalardan var. "Şey, çok affedersiniz. Öyle demek istemedim..."

Yargıç, bakışlarını ondan başka tarafa çeviriyor. "Mr. Alexander, müvekkilinizle en son ne zaman konuştunuz?"

"Dün sabah Sayın Yargıç. Annesi bunun bir yanlış anlama olduğunu söylemek için bana telefon ettiği sırada kendisi ofisimdeydi."

Tahmin edilebileceği üzere, bunu duyan Sara'nın ağzı bir karış açık kalıyor. "Olamaz. O sırada koşudaydı."

Ona bakıyorum. "Bundan emin misiniz?"

"Yani koşuda olması gerekiyordu..."

"Efendim," diyorum, "benim anlatmak istediğim ve Anna Fitzgerald'ın dilekçesinin haklı olduğunu gösteren nokta tam olarak budur. Annesi daha sabahleyin kızının nerede olduğunu bilmiyor; Anna'yı ilgilendiren tıbbi kararlar da aynı gelişigüzellikle-"

"Tamam tamam, anladık." Yargıç Sara'ya dönüyor. "Kızınız size davadan vazgeçmek istediğini mi söyledi?"

"Evet."

Yargıç bana dönüyor. "Size de davaya devam etmek istediğini söyledi, öyle mi?"

"Doğrudur."

"O zaman en iyisi doğrudan Anna'yla konuşayım."

Yargıç ayağa kalkıp duruşma salonundan çıkınca biz de arkasından çıkıyoruz. Anna koridorda bir bankta babasıyla birlikte oturuyor. Ayakkabılarından bir tanesinin bağı çözülmüş. "Aklından bir sayı tut," dediğini duyuyorum babasına ve sonra başını kaldırıp bize bakıyor..

"Anna," diye sesleniyorum ona Sara Fitzgerald'la aynı anda.

Yargıç DeSalvo'nun kendisiyle birkaç dakika özel olarak konuşmak istediğini Anna'ya açıklamak benim sorumluluğum. Ona akıl vermem gerek. Böylece doğru sözleri söyleyecek ve o istediğini alamadan yargıç davayı rafa kaldırmayacak. O benim müvekkilim; kurallara göre benim danışmanlığımda ilerlemesi gerekiyor.

Ama kendisine seslendiğimde, o, annesine doğru yönelmeyi tercih ediyor.

ANNA

Benim cenazeme kimselerin geleceğini sanmam. Annem babam, herhalde, Zanne Teyzem ve belki bir de sosyal çalışmalar öğretmeni Mr. Ollincott. Büyükannemin cenazesi için gittiğimiz mezarlığın aynısını kafamda canlandırıyorum; ama o mezarlık Chicago'da olduğundan yaptığım çok anlamsız geliyor. Mezarlıkta etrafı bir çuha gibi çevrele yen tepeler, tanrıların ve meleklerin heykelleri ve bir zamanlar ben olan bedeni yutmak için bekleyen o kocaman, kahverengi çukur olacak.

Annemi siyah peçeli Jackie O şapkasıyla hayal ediyorum, ağlıyor. Babam ona tutunuyor. Kate ve Jesse, tabutun parlak kaplamasına bakıyor ve bana yaptıkları kötülükler nedeniyle kendilerini affetmesi için içlerinden Tanrı'ya yalvarıyorlar. Belki hokey takımımdan birkaç eleman da gelir, bana zambak ve biraz huzur getirirler. "Al bakalım Anna," derler ve ağlamak isterler, ama ağlayamazlar.

Gazetenin yirmi dördüncü sayfasında bir vefat ilanı çıkar ve kim bilir belki Kyle McFee de bunu görür ve cenazeye katılır; o güzel yüzü asla birlikte olmadığı kız arkadaşa dair acabalarıyla kasılmış olur. Sanırım bir sürü çiçek, ıtrışahi, aslanağzı ve mavi ortancalar olacaktır. Umarım birisi "Amazing Grace" şarkısını söyler, ama yalnızca herkesin bildiği ilk kıtayı değil, tümünü. Sonra da yapraklar döküldüğünde ve kar yağdığında umarım ara sıra herkesin aklına gelirim.

Kate'in cenazesine ise herkes gelecektir. Artık arkadaş olduğumuz hastanedeki hemşireler, hala kendi şanslı yıldızlarını sayan diğer kanser hastaları ve onun tedavileri için para toplayan mahalle sakinleri.

Acılı insanlar mezarlıktan taşacağı için kapılardan çevrileceklerdir. O kadar çok görkemli cenaze sepeti olacaktır ki bazılarını hayır kurumlarına bağışlamak zorunda kalacaklar. Gazeteler onun kısa ve trajik hayatını anlatacaklar.

Bu sözümü bir kenara yazın, haberi baş sayfadan vereceklerdir.

• • •

Yargıç DeSalvo'nun ayağında sandaletler var, tıpkı futbolcuların kramponlarını çıkardıklarında giydikleri türden. Neden bilmiyorum, ama bu beni biraz rahatlatıyor. Yani burada, adliye sarayında olmak zaten yeterince kötü; bir de üstüne yargıcın hususi odasına çağrılmışken ortama uymayan tek kişinin ben olmadığımı bilmek güzel bir duygu.

Küçük bir buzdolabından bir kutu alıyor ve bana ne içmek istediğimi soruyor. “Kola olsun,” diyorum.

Kola kutusunu açıyor. “Bir bebek dişini bir bardak kolanın içine koyacak olursan birkaç hafta içinde dişin tamamen yok olduğunu biliyor muydun? Karbonik asit yüzünden.” Bana gülümsüyor. “Kardeşim, Warwick’te dişçilik yapıyor. Bütün anaokulu öğrencilerine bu numarayı çekiyor.”

Koladan bir yudum alıyor ve vücudumun içinin eridiğini hayal ediyorum. Yargıç DeSalvo, masasına oturmayıp bir sandalye çekiyor ve hemen yanıma oturuyor. “Bir sorunumuz var Anna,” diyor. “Annen bana senin bir şey yapmak istediğini söylüyor. Avukatın ise başka bir şey yapmak istediğini. Normal şartlar altında annenin seni iki gün önce tanıştığın bir adamdan daha iyi tanımasını beklerim. Ancak bu adamın hizmetine ihtiyaç duymasaydın onunla hiç tanışmazdın. Bu yüzden de bu konuda ne düşündüğünü dinlemem gerektiği kanısındayım.”

“Size bir şey sorabilir miyim?”

“Tabii ki,” diyor.

“İlla bir duruşma olması gerekiyor mu?”

“Yani... ebeveynlerin tıbbi azada razı olabilirler ve iş biter,” diyor.

Sanki bunun olması mümkün de.

“Diğer taraftan, resmi bir dilekçe yazıldığı zaman -yani senin yaptığın gibi- karşı tarafın mahkemeye gitmesi şart olur. Ebeveynlerin senin bu tür kararları tek başına almaya hazır olmadığına inanıyorlarsa, o zaman böyle düşünmelerinin nedenlerini bana sunmak ya da benim senin yararına olan çözümü kendi kendime bulmam riskini göze almak zorundalar.”

Başımı sallıyorum. Kendime her ne olursa olsun sağlam duracağımı söylemiştim. Eğer bir şekilde dağılırsam, o zaman bu yargıcın tek başıma herhangi bir karar alabileceğime inanmasının mümkünü olamaz. Kafamda bir sürü parlak niyet var, ama elindeki elma suyu kutusuyla yargıcın görünüşü aklımı karıştırıyor.

Bundan kısa bir süre önce, Kate’le böbreklerini kontrol ettirmek için hastaneye gittiğimizde, yeni başlayan bir hemşire ona bir kap vermiş ve idrar örneği istemişti. “Birazdan almaya geldiğimde hazır olsa iyi olur,” demişti. Böyle küstah emirlerden hiç hazzetmeyen Kate, hemşirenin haddinin bildirilmesi gerektiğine karar verdi. Beni meşrubat makinesinin başına, yargıcın şu anda içmekte olduğu içeceğin aynısından almaya gönderdi. Elma suyunu idrar örneği konması gereken kaba doldurdu ve

hemşire geri geldiğinde kabı kaldırıp ışığa tuttu. “Hmm,” dedi Kate. “Biraz bulanık görünüyor. Bir kez daha süzelim.” Sonra da kabı dudaklarına götürdü ve hepsini içti.

Hemşire bembeyaz kesildi ve odadan çıkıp gitti. Kate ve ben karnımıza ağrılar girene kadar güldük. O günün geri kalanında bir anda kopmamız için göz göze gelmemiz yetti.

Tıpkı bir diş gibi, şimdi geriye hiçbir şey kalmadı.

“Anna?” diye bana sesleniyor Yargıç DeSalvo ve sonra o aptal Mott’s kutusunu aramızdaki sehpaya bırakıyor ve ben gözyaşlarına boğuluyorum.

“Ben ablama böbreğimi veremem. Veremem işte.”

Hiçbir şey söylemeyen Yargıç DeSalvo, bana bir kutu kâğıt mendil uzatıyor. İçinden birkaç yaprak alıp gözlerimi ve burnumu siliyorum. Bir süre için yargıç konuşmuyor, benim kendimi toparlamamı bekliyor. Başımı kaldırdığımda beni beklediğini fark ediyorum. “Anna, bu ülkedeki hiçbir hastane bunu istemeyen bir kişinin organını almaz.”

“Bunun için gerekli belgeleri kim imzalıyor sanıyorsunuz?” diye soruyorum. “Ameliyathaneye götürülen küçük kız değil -annesiyle babası.”

“Sen küçük bir kız değilsin; istemediğin şeyleri açıkça ifade edebilirsin,” diyor.

“Ya evet,” diyorum bir kez daha gözyaşlarımı tutamayarak. “Birisi size onuncu defa iğne batırıyor diye şikayet ettiğinizde standart operasyon prosedürü deniyor. Etraftaki bütün yetişkinler yüzlerinde sahte gülümsemelerle birbirlerine bakıyor ve kimsenin kendi rızasıyla daha fazla iğne yemek istemeyeceğini söylüyorlar.” Mendile burnumu sümkürüyorum. “Böbrek -bugünlük sadece bu kadarı. Yarın başka bir şey çıkacak. Her zaman başka bir şey daha oluyor.”

“Annen bana davadan vazgeçmek istediğini söyledi,” diyor. “Bana yalan mı söyledi yani?”

“Hayır.” Güç bela yutkunuyorum.

“Öyleyse... sen neden ona yalan söyledin?”

Buna verilebilecek bin tane cevap var; kolay olanı seçiyorum. “Çünkü onu seviyorum,” diyorum ve gözyaşlarım yeniden boşanıyor. “Özür dilerim, çok özür dilerim.”

Bana dik dik bakıyor. “Bak sana ne diyeceğim Anna. Bana senin için en uygun olanın hangisi olduğunu söyleyebilmesi için avukatına yardımcı olarak birisini atayacağım. Ne dersin buna?”

Saçlarım dağılmış durumda; elimle kulağımın arkasına sıkıştırıyorum. Yüzüm o kadar kızarmış ki şişmiş gibi hissediyorum. “Olur,” diye cevap veriyorum.

“Tamam.” Bir düğmeye basıyor ve dışarıda bekleyen herkesin içeri gönderilmesini istiyor.

Odaya ilk olarak annem giriyor ve bana doğru ilerlemeye başladığı an Campbell ve köpeği yoluna çıkıyorlar. Kaşlarını kaldırıyor ve elini yumruk yaparak başparmağını bana doğru kaldırıyor, ama aslında bu bir soru. “Kesin bir karara varamadım,” diyor Yargıç DeSalvo, “o yüzden Anna’yla birlikte iki hafta geçirmesi için bir vasi tayin ediyorum. Vasi bana raporunu sunduktan sonra bir oturum daha yapacağız. 0 zaman bilmem gereken başka şeyler de varsa, yanınızda getirmeyi ihmal etmeyin.”

“İki hafta mı...” diyor annem. Aklından ne geçtiğini biliyorum. “Sayın Yargıç, tüm saygımla belirtirim ki iki hafta çok uzun bir süre, özellikle de diğer kızımın durumunun ne kadar ağır olduğu düşünülürse.”

Annem, tanımadığım biri gibi görünüyor. Onun daha önce yeterince hızlı işlemediğini düşündüğü bir sağlık sistemiyle çarpışan bir kaplan olduğunu görmüştüm. Hepimize tutunacak bir dal uzatan dev bir kaya olduğunu görmüştüm. Kader kendisine bir yumruk daha indirmeden tam zamanında eğilen bir boksör olduğunu görmüştüm. Ama avukat olduğunu hiç görmemiştim.

Yargıç DeSalvo başını sallıyor. “Tamam. Ertesi hafta Pazartesi günü bir oturum yapalım öyleyse. Bu arada Kate’in durumuna ilişkin tıbbi evrakların tarafıma ulaştırılması…”

“Sayın Yargıç,” diye araya giriyor Campbell Alexander. “Sizin de gayet iyi bildiğiniz üzere, bu davanın içinde cereyan ettiği sıra dışı koşullar uyarınca müvekkilim karşı tarafın avukatıyla birlikte oturuyor. Bu, adaletin açık bir şekilde ihlali anlamına gelir.”

Annem kendini güç tutuyor. “Çocuğumun benden alınmasını teklif edemezsiniz.”

Alınmak mı? Nereye gideceğim yani?

“Karşı taraf avukatının ev ortamını kendi lehinde kullanmayacağından ve müvekkilime baskı yapmayacağından emin olamayız Sayın Yargıç.” Campbell, gözünü bile kırpmadan doğrudan yargıca bakıyor.

“Mr. Alexander, bu çocuğu evinden ayırmamın mümkünü yok,” diyor Yargıç DeSalvo. “Ancak Mrs. Fitzgerald, kızınızla bu konuyu avukatı yanınızda olmadan konuşmanızı yasaklıyorum. Eğer buna razı olmazsanız

veya ev içinde bu yasağı herhangi bir şekilde ihlal ettiğinizi duyacak olursam, daha sert tedbirler almak zorunda kalabilirim.”

“Anlaşıldı Sayın Yargıç,” diyor annem.

“Öyleyse,” Yargıç DeSalvo ayağa kalkıyor, “hepinizle önümüzdeki hafta görüşmek üzere.” Odasından çıkıp gidiyor, sandaletleri yer döşemesinde şıpıdık sesler çıkarıyor.

Yargıç gider gitmez anneme dönüyorum. Açıklayabilirim demek istiyorum, ama bir türlü sesim çıkmıyor. O an elime ıslak bir burnun değdiğini hissediyorum. Yargıç. Bu temas kalbimin, son hızla seyreden o lokomotifin, yavaşlamasını sağlıyor.

“Müvekkilimle konuşmam gerek,” diyor Campbell.

“Kendisi şu anda benim kızım oluyor,” diyor annem ve elimden tutarak beni sandalyemden çekip kaldırıyor.. Kapının eşiğinde dönüp arkama bakmayı başarıyorum. Campbell köpürüyor. Ona bu işin sonunun buraya varacağını söyleyebilirdim aslında. Kızım en büyük kozdur, her şeyi alır, oyun ne olursa olsun.

• • •

Üçüncü Dünya Savaşı anında başlıyor; sebep öldürülen bir arşidük ya da çılgın bir diktatör değil, kaçırılan bir sola dönüş. “Brien,” diyor annem boynunu uzatırken, “North Park Caddesi’ni geçtin.”

Babam, içinde bulunduğu puslu alemden sıyrılıyor. “Geçmeden söyleyemedin mi?”

“Söyledim ya.”

Başkalarının tartışmasına burnumu sokmanın bedelini ya da faydasını tartmadan “Ben duymadım,” diyorum.

Annemin başı arkaya dönüveriyor. “Anna, şu anda fikrine ihtiyaç duyduğum ya da fikrini söylemesini istediğim son kişi sensin.”

“Ben sadece…”

Elini tıpkı bir ticari taksideki cam bölme misali kaldırıyor. Bana başını sallıyor.

Arka koltukta yan yatıyorum ve ayaklarımı toplayıp geriye dönüyorum ve böylelikle gördüğüm tek şey, karanlık oluyor.

“Brian,” diyor annem. “Yine kaçırdın.”

• • •

Eve girdiğimizde annem bize kapıyı açan Kate’in ve televizyonda şifreli Playboy kanalının neye benzediğini anlamaya çalışan Jesse’nin yanından rüzgâr gibi geçip gidiyor. Mutfakta dolap kapaklarını öfkeyle çarpıyor.

Buzdolabından yiyecek bir şeyler çıkarıyor ve elindekileri masaya güm diye indiriyor.

“N’aber?” diyor babam Kate’e. “Kendini nasıl hissediyorsun?”

Kate onu umursamıyor ve mutfağa dalıyor. “Ne oldu?”

“Ne mi oldu?” Annemin üzerime dönen bakışları birer iğne gibi. “Kız kardeşine sor ne olduğunu.”

Kate bana dönüyor, gözleri meraktan büyümüş.

“Karşında bir yargıç yokken ne kadar da sessizmişsin sen böyle,” diyor annem.

Jesse televizyonu kapatıyor. “Seni bir yargıçla konuşmaya mı zorladı? Kahretsin Anna.”

Annem gözlerini kapatıyor. “Jesse, hemen çıkıp gitmen çok yerinde olacak biliyorsun değil mi?”

“İkiletmem merak etme,” diyor Jesse, sesi cam kırıklarıyla dolu. Ön kapının açılıp kapandığını duyuyoruz, her zamanki hikâye.

“Sara.” Babam odaya giriyor. “Hepimizin biraz sakinleşmesi lazım.

“Az önce ablasının ölüm fermanını imzalamış bir çocuğum var ve sen kalkmış bana sakinleş diyorsun, öyle mi?”

Bu sözler üzerine mutfağa öyle bir sessizlik çöküyor ki buzdolabının vınlamasını rahatlıkla duyabiliyoruz. Annemin söyledikleri aşırı olgunlaşmış meyveler gibi havada kalıyor ve yere düşüp patladıklarında ise annem titreyerek harekete geçiyor. “Kate,” diyor, kollarını açıp ablama doğru koşarak. “Kate, böyle söylememem gerekirdi. Yani öyle demek istemedim.”

Benim ailemde söylememiz gerekenleri söylememek ve demek istediğimizi diyememek konusunda eziyet dolu bir geçmişimiz vardır. Kate, eliyle ağzını kapatıyor. Mutfak kapısından koşarak çıkarken babama çarpıyor; onu tutmaya çalışan babam başarılı olamıyor ve Kate merdivenlerden üst kata çıkıyor. Odamızın kapısının çarpmasını duyuyorum. Annem elbette ki onun ardından gidiyor.

Ben de en iyi bildiğim şeyi yapıyorum. Aksi yöne gidiyorum.

• • •

Dünyada çamaşırhanelerden daha güzel kokan bir yer var mıdır? Bu, tıpkı yataktan çıkmak zorunda olmadığınız yağmurlu bir pazar gününe benzer, ya da babanızın az önce biçtiği çimlerde uzanmak gibidir -burnunuz için bir bayram. Küçükken, annem kurutucudan çıkardığı sıcak çamaşırları ben kanepede otururken üstüme atardı. Ben de bunların tek bir deri

olduğunu, benim de büyük bir kalp gibi altlarında saklı olduğumu düşünürdüm.

Çamaşırhanelerle ilgili diğer bir nokta ise buraların yalnız insanları bir mıknatıs gibi kendilerine çekmesi. Arka taraftaki bankların üstünde uyumuş kalmış, asker postalları ve üstünde Nostradamus Bir İyimserdi yazan bir tişört giymiş bir adam var. Açılır kapanır masanın başına oturmuş bir kadın, erkek gömleklerinden oluşan bir yığını ayrıştırırken bir yandan da burnunu çekerek gözyaşlarını durdurmaya çalışıyor. Bir çamaşırhaneden on kişi seçseniz, sizin en kötü durumdaki insan olmama olasılığınız hayli yüksektir.

Bir dizi çamaşır makinesinin karşısına oturuyor ve bekleyen insanlarla çamaşırları eşleştirmeye çalışıyorum. Pembe külotlar ve dantelli gecelik, bir aşk romanı okuyan kıza ait. Kırmızı yün çoraplar ve ekose gömlek, uyuklayan kılıksız öğrencinin. Futbol forması ve çocuk kıyafetleri, yeni yürümeye başlayan bebeğinin sürekli kendisine şu ince, beyaz kurutma kâğıtlarından verip durduğu, ama onunla ilgilenmeyip telefonda konuşan annenin. Nasıl bir insan cep telefonuna para verir de, çamaşır ve kurutma makinesi almaya para ayırmaz anlamıyorum.

Bazen kendi kendime bir oyun oynarım ve karşımda dönüp duran çamaşırların sahibi gibi olmanın neye benzeyeceğini düşünürüm. Şu işçi tulumunu yıkayan ben olsaydım, belki de Phoenix’te bir çatı tamircisi olurdum; kollarım güçlü, tenim güneşten yanmış. Şuradaki çiçekli nevresimler benim olsaydı, Harvard’a ara vermiş, suçlu profili çıkarma bölümünde okuyan birisi olurdum. Şu saten harmaniye sahip kişi olsaydım, baleye sezonluk biletim olabilirdi. Sonra kendimi bu saydıklarımdan herhangi bir tanesini yaparken hayal etmeye çalışırım, ama başaramam. Görebildiğim tek şey kendim olurum, her defasında bir sonraki operasyonu garanti olan Kate’in donörü.

Kate ve ben siyam ikizleriyiz; yalnızca birbirimize yapışık olduğumuz noktayı göremiyorsunuz. Bu da ayrılmamızı iyice zorlaştırıyor.

Başımı kaldırdığımda, dudağında metal bir halka ve mavi rasta saçları olan, çamaşırhanede çalışan kızın yanımda dikildiğini görüyorum. “Bir isteğiniz mi var?” diye soruyor.

Gerçeği söylemek gerekirse, bu soruya vereceğim cevabı duymaktan korkuyorum.

JESSE

Ben, kibritle oynayan çocuğum. Küçükken buzdolabının üstündeki raftan kibritleri aşırır, annemle babamın banyosuna giderdim. Jean Nate marka yer temizleme deterjanının yandığını bilir misiniz? Yere dökün, kibriti çakın ve bir anda fayansların üstünde ateş yakabilirsiniz. Deterjan yanarken mavi bir alev çıkıyor ve alkol tükendiğinde de sönüyor.

Bir defasında ben banyodayken Anna içeri girdi. “Hişt,” dedim, “şuna bak.” Yere döktüğüm Jean Nate’le adının baş harflerini yazdım. Sonra da ateşe verdim. Hemen avazı çıktığı kadar bağırıp kaçarak beni gammazlayacağını düşünüyordum, ama o bunu yapmayıp küvetin kenarına oturdu. Deterjan şişesine uzandı, karoların üstüne bir şekil çizdi ve bana tekrar yapmamı söyledi.

Anna, benim Bonnie ve Clyde tadında bir çift tarafından gecenin bir yarısı kapının önüne konmadığımın, gerçekten bu ailede doğduğumun tek kanıtı. İlk bakışta tamamen zıt kutuplarız. Ama derinde, aynıyız: İnsanlar her şeyin gördükleri gibi olduğunu zannediyorlar, ama yanılıyorlar.

• • •

Hepinize sokayım. Bu sözü alnımın ortasına dövme yaptırsam daha iyi olacak. Genelde vaktimi yolda geçiririm, ciğerlerim patlayacak gibi oluncaya dek jipimle sürat yaparım. Bugün 95. karayolunda 150’yle gidiyorum. Trafikte bir sağ bir sol yapıyor, makas atma dersi veriyorum. İnsanlar kapalı pencerelerinin ardından bana küfrediyorlar. Ben de onları orta parmağımla tanıştırıyorum.

Direksiyonu bankete doğru bir kırsam binlerce sorun çözülür aslında. Bunu hiç düşünmedim de değil. Ehliyetimde organ bağışçısı olduğum yazıyor, ama işin doğrusu ben bunu organ şehidi olarak görmeyi tercih ederim. Ölü halimin canlı halimden daha değerli olacağından eminim - parçaların toplam fiyatı bütünden çoktur bilirsiniz. Benim karaciğerimle, akciğerlerimle, hatta gözlerimle etrafta kimler dolaşırdı merak ediyorum. İçimde kalp diye taşıdığım şeyi hangi zavallı sefile takarlar acaba?

Ancak korktuğum başıma geliyor ve bir çizik bile almadan otoyol çıkışma varıyorum. Rampadan iniyor ve Allens Avenue boyunca ilerliyorum, Orada, Duracell Dan’i bulacağımdan emin olduğum bir alt geçit var. O bir evsiz, bir Vietnam gazisi ve vaktinin çoğunu çöpe atılan pilleri toplayarak geçiriyor. Onları ne yapıyor hiçbir fikrim yok. İçlerini

açtığını biliyorum sadece. CIA'in Energizer pillere mesajlar sakladığını, FBI'ın da Eveready pilleri kullandığını söylüyor.

Dan ve benim bir anlaşmamız var: Ona haftada birkaç kere bir McDonald's menüsü getiriyorum ve buna karşılık o da benim emanetlere göz kulak oluyor. Onu manifestosu saydığı astroloji kitabına gömülmüş halde buluyorum. "Dan," diye seslenip arabadan iniyor ve ona Big Mac'ini veriyorum. "N'aber?"

Gözlerini kısıp bana bakıyor. "Ay, insanı çıldırtan kova burcunda." Ağzına bir kızarmış patates tıkıştırıyor. "Bugün yataktan hiç çıkmamalıydım aslında."

Eğer Dan'in bir yatağı varsa, işte ben buna haber derim. "Hadi ya, üzüldüm," diye cevap veriyorum. "Benim emanet yanında mı?"

Başıyla eşyalarımı sakladığı beton direğin arkasındaki varilleri işaret ediyor. Okuldaki kimya laboratuvarından yürüttüğüm perklorik asit sağlam; başka bir varilde de talaş duruyor. Malzemeleri içine doldurduğum yastık kılıfını alıp kolumun altına kıstırıyor ve arabaya götürüyorum. "Sağol Dan."

Arabaya yaslanıyor ve binmeme engel oluyor. "Sana iletmem için bana bir mesaj verdiler."

Dan'in ağzından dökülen her şey zırvalıktan ibaret olsa da, bu sözleri midemin kasılmasına yetiyor. "Kim verdi?"

Önce yolun aşağısına bakıyor, sonra bana dönüyor. "Sen daha iyi bilirsin." İyice yanıma sokuluyor ve fısıldıyor. "İki fırsatın var."

"Mesaj bu muydu?"

Başını sallıyor. "Evet. Buydu ya da belki de İki fırt al. Emin değilim."

"Böyle bir tavsiyeyi dinleyebilirim işte." Arabaya binebilmek için onu hafifçe itiyorum. Aklınızın alabileceğinden çok daha hafif, sanki içindeki her şey uzun zaman önce kullanılıp tükenmiş gibi. Bu mantıkla bakıldığında benim uçup gökyüzünde kaybolmamam hayret verici doğrusu. "Görüşürüz," diyorum Dan'e ve bir süredir gözetim altında tuttuğum depoya sürüyorum.

Kendime benzeyen yerler arıyorum: büyük, boş, neredeyse herkes tarafından unutulmuş. Bu bina Olneyville bölgesinde. Bir zamanlar ihraç malların saklandığı bir depoymuş. Şimdi ise geniş bir sıçan ailesine ev sahipliği yapıyor. Arabamı kimsenin dikkatini çekmeyeceği kadar uzağa park ediyorum. Talaş dolu yastık kılıfını montumun altına sokup arabadan çıkıyorum.

Görünüşe bakılırsa sevgili babacığımdan en sonunda bir şeyler öğrenmişim: İtfaiyeciler olmamaları gereken yerlere girmek konusunda uzmandırlar. Kilidi açmak için fazla uğraşmıyorum ve sonrasında ise geriye yalnızca nereden başlasam diye karar vermek kalıyor. Yastık kılıfının altında bir delik açıyorum ve dökülen talaşla yere üç kocaman harf çiziyorum: JBF. Sonra asidi harflerin üstüne boca ediyorum.

İlk defa bu işi güpegündüz yapıyorum.

Cebimden bir paket Merits çıkarıyorum ve parmaklarımın arasında biraz sıkıştırıp bir tanesini dudaklarıma yerleştiriyorum. Zıppomun gazı bitmek üzere: eve giderken almayı unutmamam lazım. Sigaram bitince ayağa kalkıyor, son bir fırt çekiyor ve izmariti talaşın üstüne atıyorum. Bu defa yangının çabuk yayılacağını iyi biliyorum; bu yüzden arkamda alevler yükselmeye başladığında koşarak uzaklaşıyorum. Diğerlerinde olduğu gibi, bu sefer de ipucu araştıracaklar. Ama bu sigara ve ismimin baş harfleri çoktan yanmış olacak. Altlarındaki zemin döşemesi tamamen eriyecek, duvarlar yamulup bükülecek.

Arabama varıp bagajdan dürbünümü çıkardığımda ilk itfaiye kamyonu olay yerine varıyor. O vakte kadar yangın amacına ulaşmış durumda - kaçmak. Pencere camları patlamış, kara dumanlar göğe yükseliyor, sanki güneş tutulmuş.

Annemi ağlarken ilk gördüğümde beş yaşındaydım. Mutfak penceresinin önünde dikiliyor, ağladığını fark ettirmemeye çalışıyordu. Güneş yeni doğuyordu, kocaman sarı bir küre halinde. “Neyin var anne?” diye sordum. Verdiği cevabı tamamen yanlış anladığımı ancak yıllar sonra idrak edecektim. O bana yastayım demişti, oysa ben daha şimdi sabah oldu, niye yatacak ki diye düşünmüştüm.

Gökyüzü şimdi dumandan kararmış durumda. Çatı çökerken etrafa kıvılcımlar yağıyor. İkinci bir takviye itfaiye ekibi geliyor, yemek masalarından, banyolarından, oturma odalarından kaldırılıp getirilenlerden oluşan bir ekip. Dürbünüm sayesinde ismini rahatlıkla seçebiliyorum, fosforlu kabanın sırtında sanki elmasla yazılmış gibi parıldıyor: Fitzgerald. Babam tazyik verilmiş bir yangın hortumunun başına geçerken ben de arabama binip uzaklaşıyorum.

• • •

Evde annem sinir krizi geçiriyor. Arabamı park ettiğim anda kapıdan fırlayıp çıkıyor. “Tanrı’ya şükür,” diye bağırıyor. “Yardımına ihtiyacım var. “

Arkasından eve doğru gelip gelmediğime bakmıyor bile; bu da sorunun Kate'le ilgili olduğunu anlamama yetiyor. Kardeşlerimin oda kapısı tekmeyle kırılmış, ahşap kasa parçalanmış. Kate, yatağında kımıldamadan yatıyor. Sonra birdenbire dehşet saçarak hayata dönüyor, bir kriko gibi kalkarak kan kusmaya başlıyor. Kırmızı bir leke tişörtüyle beraber çiçekli yorganına da yayılarak daha önce olmayan gelincikler oluşturuyor.

Annem yanı başına çöküp Kate'in saçlarını topluyor, elindeki havluyla ağzını temizlerken Kate ikinci defa kan kusmaya başlıyor. "Jesse," diyor annem sakin bir tonla, "baban bir çağrıya gitmiş ve ulaşılamıyor. Bizi hastaneye senin götürmen gerek; böylece ben arkada Kate'le ilgilenebilirim."

Kate'in dudakları kiraz gibi parlıyor. Onu kollarıma alıyorum. Kardeşim tam bir kemik torbası, tişörtünün altından fırlayan kemikleri rahatlıkla hissediliyor.

"Anna kaçıp gidince Kate odasına girmeme izin vermedi." diye anlatıyor annem yanımda koştururken. "Sakinleşmesi için biraz bekledim. Sonra öksürmeye başladığını duydum. İçeri girmem şart oldu."

Sen de kapıyı kırdın diye geçiriyorum içimden. Hiç şaşırmadım. Arabaya vardığımızda Kate'i içeri koyabilmem için annem kapıyı açıyor. Garaj yolundan çıkıp süratle caddeye dalıyorum, sonra da otobana ve doğru hastaneye.

Bugün annemle babam Anna'yla birlikte mahkemeye gittiklerinde Kate ve ben oturup televizyon izlemiştik. O, dizisini seyretmek istemişti ve ben de siktir deyip şifreli Playboy kanalını açtım. Şimdi kırmızı ışıkları sallamadan araba kullanırken keşke o salak diziyi seyretmesine izin verseydim diye düşünüyorum. Dikiz aynasından o küçücük beyaz yüzüne bakmamaya çalışıyorum. Aradan geçen bunca yılda buna alışacağımı, bu gibi anların bir şok etkisi yaratmaktan çıkabileceğini düşünebilirsiniz. Kalbim her çarptığında asla sormaya cesaret edemediğimiz o soru tüm damarlarıma yayılıyor: Gidiyor mu? Gidiyor mu? Gidiyor mu?

Acil kapısında durduğumuz an annem arabadan fırlıyor. Kate'i çıkarmam için koşturmaya başlıyor. Kucağımda ağzından kanlar akan Kate'le otomatik kapılardan geçen ben ve önüne çıkan ilk hemşireyi kolundan çekiştirmeye başlayan annem, ortalığı ayağa kaldırıyoruz. "Kızımın trombosite ihtiyacı var," diye emir yağdırıyor annem.

Kate'i kollarımdan alıyorlar ve birkaç dakika boyunca, annem ve acildeki görevliler kapalı kapılar ardında Kate'le birlikte kaybolduktan

sonra bile, kollarım öylece kalıyor, artık aralarında hiçbir şey olmadığı gerçeğini idrak etmeye çalışıyorum.

• • •

Tanıdığım onkolog Dr. Chance ve tanımadığım bir uzman Dr. Nguyen, bize zaten tahmin ettiğimiz şeyleri anlatıyorlar: Bunlar ilerlemiş böbrek yetmezliğinin ölüm sancılarıymış. Annem yatağın başında dikiliyor, eli Kate'in serum askısına sıkıca tutunmuş. "Nakil şansımız yok mu yani?" diye soruyor, sanki Anna dava filan açmamış, yaptığı şey hiçbir anlam içermiyormuş gibi.

"Kate çok ağır bir klinik safhada," diyor Dr. Chance. "Size böylesi bir ameliyatı kaldıracak derece güçlü olup olmadığını kestiremediğimi daha önce de söylemiştim; şimdi ise olasılıklar daha da azaldı."

"Peki ya bir donör bulunursa, ameliyatı yapar mısınız?"

"Bir dakika." Sesim birileri boğazımı zımparalıyormuş gibi hırıltılı çıkıyor. "Benim böbreğim olur mu?"

Dr. Chance başını sallıyor. "Normal bir vakada bir böbrek donörünün tam doku uyumuna sahip olması şart değildir. Ama kız kardeşin normal bir vaka değil."

Doktorlar odadan çıktığında annemin bakışlarının üzerime kilitlendiğini hissediyorum. "Jesse," diyor bana hafifçe.

"Gönüllü olduğumdan filan değildi. Sadece, anlarsın işte, nasıl bir his olduğunu merak ettim." Fakat aslında tıpkı o depoyu saran yangın kadar sıcak alevler içimi yakıyordu. Benim de bir değerimin olduğunu düşünmeme sebep olan neydi? Daha kendimi kurtarmaktan acizken, kız kardeşimi kurtarabileceğimi bana düşündürten neydi?

Kate'in gözleri aralanıyor, bakışlarının tam hizasında ben duruyorum. Dudaklarını yalıyor -üzerlerinde hala kan var- ve bu haliyle bir vampire benziyor. Bir ölümsüze. Ah keşke.

Ona doğru eğiliyorum, çünkü ağzından çıkan kelimelerin aramızdaki boşluktan bana kadar ulaşmasını sağlayacak gücü yok. Annemin duymaması için Söyle diye ağzını oynatıyor.

Onun gibi sessizce cevap veriyorum. Söyle mi? Doğru anladığımdan emin olmak istiyorum.

Anna'ya söyle.

O anda oda kapısı hızla açılıyor ve babam odayı dumana boğuyor. Saçlarından, giysilerinden, derisinden duman fışkırıyor; o kadar yoğun ki

bir an tavandaki yangın fıskiyelerinin çalışacağını düşünüp kafamı kaldırıyorum. “Ne oldu?” diye soruyor direk yatağa yönelerek.

Odadan süzülüp çıkıyorum, çünkü artık kimsenin bana orada ihtiyacı yok. Asansörde, SİGARA İÇİLMEZ uyarısının tam önünde bir sigara yakıyorum.

Anna’ya ne söyleyeyim?

SARA

1990-1991

Tesadüf eseri ya da belki de karma sayesinde kuafördeki üç müşteri de hamile. Kafalarımız kurutma makinelerinde, ellerimiz karınlarımızda bir dizi Buddha heykeli gibi oturuyoruz. “Benim favorilerim Freedom, Low ve Jack,” diyor yanımda oturan ve saçlarını pembeye boyatan kız.

“Ya oğlan olmazsa?” diye soruyor diğer yanımda oturan kadın.

“İyi de bunlar hem kız hem erkek ismi.”

Gülmemeye çalışıyorum. “Bence Jack olsun.”

Kız, göz ucuyla bizi kesiyor ve sonra pencereden dışarıdaki berbat havaya bakıyor. “Sleet[7] de güzel olur,” diyor dalgın dalgın ve sonra deneme yapıyor. “Sleet, oyuncaklarını topla. Sleet tatlım, hadi ama Uncle Tupelo konserine geç kalıyoruz.” Hamile kıyafetinin ceplerinden bir parça kâğıt ve güdük bir kurşunkalem çıkarıp ismi yazıyor.

Solumdaki kadın bana bakıp sırıtıyor. “İlk çocuğunuz mu?”

“Üçüncü.”

“Benim de. İki oğlum var. Bu son olsun diye dua ediyorum.”

“Benim bir oğlum, bir de kızım var. Beş ve üç yaşlarında.”

“Bu defa ne olacağını biliyor musunuz?”

Bu bebek hakkında her şeyi biliyorum, cinsiyetinden kromozomlarının yapısına kadar; hatta onun Kate’le mükemmel doku uyumunda olmasını sağlayanlar da dahil. Tam olarak ne doğuracağımı biliyorum: bir mucize. “Kız,” diye cevaplıyorum.

“İnanmıyorum, çok kıskandım! Kocam ve ben bu defa ultrasona başvurmadık. Yine oğlan olacak derlerse, son beş ay geçmek bilmez diye düşündüm.” Kadın, kurutma makinesini kapatıp geriye doğru itiyor. “Adına karar verdiniz mi?”

Bu konuyu hiç düşünmediğimizi o sorduğunda fark ediyorum. Dokuz aylık hamile olmama, hayal kuracak dünya kadar vaktim olmasına rağmen, bu çocuk hakkında hiçbir ayrıntıyı düşünmemiştim. Bu kızı yalnızca diğer kızım için yapabilecekleri bakımından düşündüm. Bunu, başını şişmiş karnıma dayayıp tüm dikkatiyle The Patriots Amerikan futbolu takımının ilk kadın tekmecisinin -o öyle olacağını hayal ediyor- müjdecisi olan seğirmeleri bekleyen Brian’a bile itiraf etmedim. Ama benim de onun için

kurduğum planlar daha basit değil; onun ablasının kurtarıcısı olmasını planlıyorum.

“Daha bekliyoruz,” diyorum kadına.

Bazen düşünüyorum da tek yaptığımız şey bu.

• • •

Geçen yıl Kate’in üç aylık kemoterapisi bittikten sonra öyle bir an geldi ki zayıf olasılıkları gerçeğe dönüştürdüğümüze inanmak gibi bir aptallığa düştüm. Dr. Chance, Kate’in remisyonda gibi göründüğünü ve tek yapmamız gerekenin oturup gözlemlemek olduğunu söylemişti. Bunun üzerine bir süreliğine hayatım normale bile dönmüştü: Jesse’yi futbol idmanına götürüyor, Kate’in anaokulundakilere yardım ediyor, hatta dinlenmek için sıcak bir banyo bile yapıyordum.

Ama yine de içimden bir ses bir gün fırtınanın kopacağını söylüyordu. Bu sesin sahibi her sabah Kate’in yastığını araştırıyor, kıvırcık saçları yeniden çıkmaya başladıktan sonra bile, acaba gene dökülüyor mu diye kontrol ediyordu. Bu sesin sahibi, Dr. Chance’in tavsiye ettiği genetik uzmanına gitti. Bilim adamlarının Kate ile tam doku uyumunda olduğunu onayladıkları bir embriyo ürettirdi. Tedbir olsun diye yapay döllenme hormonları aldı ve o embriyoya gebe kaldı.

Kate’in moleküler relaps halinde olduğunu rutin bir kemik iliği aspirasyonunda öğrendik. Dışarıdan bakıldığında sıradan bir üç yaşında kız gibi görünüyordu, İçeriden bakıldığında ise kanser vücudunda yeniden baş göstermiş, kemoyla sağlanan ilerlemeyi yerle bir etmişti.

Şu anda Jesse’yle birlikte arka koltukta oturan Kate, bacaklarını sallandırıyor ve oyuncak bir telefonla oynuyor. Jesse, camdan dışarıyı seyrediyor. “Anne? Otobüsler insanların üstüne düşer mi?”

“Nasıl yani, ağaçtan düşer gibi mi?”

“Hayır. Öyle... üstlerine işte.” Eliyle yana devrilme hareketi yapıyor.

“Yalnızca hava çok kötü olduğunda veya şoför çok hızlı sürdüğünde.”

Bu dünyada güvende olduğuna dair açıklamamı kabullenerek başını sallıyor. Sonra: “Anne? Senin uğurlu rakamın var mı?”

“Otuz bir,” diye cevap veriyorum. Bu benim ödemelerimi yaptığım tarih. “Ya senin?”

“Dokuz. Çünkü hem bir sayı, hem yaşın olabilir, hem de kafası üstü duran bir altı.” Yalnızca bir nefes alımlık bir duraklama ve sonra devam ediyor. “Anne? Et kesmek için özel makasımız var mı bizim?”

“Evet var.” Sağa dönüyor ve bir mezarlığın yanından geçiyorum, mezar taşları bir sıra sarı diş gibi öne arkaya eğilmişler.

“Anne,” diye soruyor Jesse, “Kate buraya mı gidecek?”

En az Jesse’nin sorduğu diğer sorular kadar masum olan bu soru dizlerimin bağını çözüyor. Arabayı kenara çekiyor ve dörtlüleri yakıyorum. Sonra emniyet kemerimi çözüyor ve arkaya dönüyorum. “Hayır Jess,” diyorum, “Kate bizimle kalacak.”

• • •

“Mr. ve Mrs. Fitzgerald,” diye söz giriyor prodüktör. “Sizi buraya yerleştireceğiz.”

Televizyon stüdyosunda sete oturuyoruz. Bebeğimizin alışılmışın dışındaki doğum biçimi nedeniyle buraya davet edildik. Bir şekilde, Kate’in sağlığını korumaya çalışırken, bilimsel tartışmaların odak noktası haline geldik.

Haber programının muhabiri Nadya Carter bize doğru yaklaşırken Brian elimi tutuyor. “Neredeyse hazır sayılırız. Kate hakkında bir girişi çoktan banda aldım bile. Tek yapacağım size birkaç soru sormak ve siz farkına varmadan biz işimizi bitirmiş olacağız.”

Kameralar çekime başlamadan hemen önce Brian gömleğinin koluyla yanaklarını siliyor. Işıkların arkasında dikilen makyöz homurdanıyor. “Ne yani,” diye fısıldıyor kulağıma, “bütün ülkenin önüne kıpkırmızı yanaklarla mı çıksaydım?”

Kamera beklediğimden çok daha sakin bir şekilde işlemeye başlıyor, sadece kollarımı ve bacaklarımı saran ufak bir vınlama çıkarıyor.

“Mr. Fitzgerald,” diyor Nadya, “bize neden ilk etapta bir genetikçiyle görüşmeyi tercih ettiğinizi anlatır mısınız?”

Brian bana bakıyor. “Üç yaşındaki kızımız çok agresif bir lösemi türünden muzdarip. Onkologu bir kemik iliği donörü bulmamızı tavsiye etti, ama büyük oğlumuz genetik olarak kız kardeşiyle uyumlu çıkmadı. Ulusal bir donör listesi var, ama Kate için uygun donör bulunana kadar beklersek, o... aramızdan ayrılabilir. Bu yüzden biz de Kate’in başka bir kardeşiyle doku uyumu olabilir mi diye denemeye karar verdik.”

“Yani var olmayan bir kardeşle, öyle mi?” diyor Nadya.

“Evet, kendisi henüz doğmadı.”

“Sizi bir genetik uzmanına başvurmaya iten ne oldu?”

“Zamanımızın kısıtlılığı,” diyorum açık sözlülükle. “İçlerinden biri Kate’le doku uyumlu çıkana kadar her sene birer bebek yapamazdık ya.

Doktorun elinde birkaç embriyoyu seçip hangisinin Kate'in dokularıyla tam uyumlu olduğunu tespit etme imkanı vardı. Dört tanesinden birinde uyumu yakalama şansımız oldu ve o da yapay döllenme yoluyla bana nakledildi."

Nadya, elindeki notlara göz atıyor. "Tehdit mektupları alıyorsunuz, öyle değil mi?"

Brian başını sallıyor. "İnsanlar bizim sipariş bir bebek sahibi olmaya çalıştığımızı sanıyorlar."

"Yaptığınız bu değil mi?"

"Biz mavi gözlü ya da boyu bir seksene kadar uzayacak veya IQ'su 200 olacak bir bebek istemiyoruz. Tabii ki bazı özel nitelikleri olsun istedik, ancak bunlar kimsenin ideal insani özellikler olarak göreceği şeyler değil. Yalnızca Kate'in özellikleri. Biz bir süper bebek filan istemiyoruz; yalnızca kızımızın hayatını kurtarmak istiyoruz."

Brian'ın elini sıkıyorum. Tanrım, onu seviyorum.

"Mrs. Fitzgerald, bu bebeğiniz büyüdüğü zaman ona ne söyleyeceksiniz?"

"Şans yüzümüze gülerse," diyorum, "ona ablasını rahatsız etmekten vazgeçmesini söyleyeceğim."

• • •

Yeni yıla gireceğimiz gece sancılarım tuttu. Benimle ilgilenen hemşire burçlardan bahsederek dikkatimi kasılmalarımdan uzaklaştırmaya çalışıyor. "Kızın Oğlak olacak," diyor Emelda omuzlarımı sıvazlarken.

"Bu iyi midir?"

"Tabii, Oğlaklar iş bitiricidir."

Nefes al, nefes ver. "Bunu... duyduğuma... sevindim," diye cevaplıyorum onu.

Doğum için gelmiş iki anne adayı daha var. Emelda'nın anlattığına göre kadınlardan biri bacaklarını sıkmış açmıyormuş. Bebeği 1991'de doğsun diye uğraşıyormuş. Yeni yılın ilk bebeğine bir sürü bedava bez ve yıllar sonraki üniversite eğitimine katkı için Yurttaşlar Bankası'ndan 100 dolarlık tasarruf bonosu veriliyor.

Emelda hemşire bankosuna gidip bizi yalnız bıraktığında Brian uzanıp elimi tutuyor. "İyi misin?"

Yeni bir sancıyla yüzümü buruşturarak ona bakıyorum. "Şu bitse çok daha iyi olucam."

Bana gülümsüyor. Bir sağlık memuru, itfaiyeci için rutin bir hastane ziyareti hiçbir önem arz etmez. Bir tren kazasında suyum gelseydi ya da bir

taksinin arka koltuğunda sancılarım tutmuş olsaydı -

“Ne düşündüğünü biliyorum,” diyerek araya giriyor Brian, aklımdan geçen hiçbir şeyi sesli düşünmemiş olmama rağmen, “ve şunu söyleyeyim yanılıyorsun.” Elimi kaldırıp boğumlarını öpüyor.

Birden içime bir demir atılıyor. Bir yumruk kadar kalın zincir karnımda kıvrılıyor. “Brian,” diyebiliyorum güç bela, “doktoru çağır.”

Doktor odaya geliyor ve elini bacaklarımın arasına koyuyor. Saate bakıyor. “Bir dakika daha dişini sıkabilirsen, bu çocuk doğuştan ünlü olacak,” diyor, ama ben başımı şiddetle sallıyorum.

“Çıkarın şunu,” diyorum. “Hemen. “

Doktor, Brian’a dönüyor. “Vergiden mi kurtarmaya çalışıyorsunuz?” diye bir tahminde bulunuyor.

Aklımdan kurtarmak geçiyor, ama bunun vergi beyannamesiyle bir ilgisi yok. Bebeğin başı dışarı doğru kayarak çıkıyor. Doktorun elleri onu kavrıyor, o muhteşem kordonu boynundan kurtarıyor, önce bir omzunu ve sonra diğerini dışarı çekiyor.

Aşağıda neler olduğunu görmek için dirseklerimin üzerinde doğrulmaya çabalıyorum. “Göbek bağı,” diyerek hatırlatıyorum ona. “Dikkat edin.” Bağı kesiyor, ah o güzel kan, sonra da odadan çıkararak Kate nakil için hazır olana dek düşük sıcaklıkta muhafaza edileceği bir yere götürüyor.

• • •

Kate’in nakil öncesi programı Anna’nın doğduğu sabahın ertesi günü başladı. Kadın doğum koğuşundan çıkıp radyolojide Kate’i görmeye gidiyorum. İkimiz de sarı renkli izolasyon önlükleri giyiyoruz ve bu Kate’i güldürüyor. “Anne,” diyor, “uyumlu olmuşuz.”

Sakinleşmesi için ona çocuklara zararsız bir kokteyl vermişler. Başka bir zamanda olsa bu kesin çok komik olurdu. Kate, ayaklarının yerini bulamıyor. Ne zaman ayağa kalksa, hemen düşüveriyor. O an Kate’in lisede veya üniversitede ilk defa şeftalili schnapps içip sarhoş olduğunda böyle görüneceğini düşünüyorum, ama sonra hemen Kate’in belki de o yıllara hiç erişmeyeceğini kendime hatırlatıyorum.

Terapist onu radyoterapi odasına götürmek üzere içeri girdiğinde Kate bacaklarıma yapışıyor. “Tatlım,” diyor Brian, “ablayla gidersen iyi olacaksın.”

Başını olumsuzca sallıyor ve daha da sokuluyor. Ben dizlerimin üstüne çökünce kollarıma atılıyor. “Gözümü senden hiç ayırmayacağım,” diye söz veriyorum.

Oda oldukça büyük, duvarlarda orman manzaraları resmedilmiş tablolar asılı. Lineer hızlandırıcılar tavana monte edilmiş ve üstünde çarşaf serili çadır bezinden bir karyolaya benzeyen tedavi masasının altında büyükçe bir oyuk var. Radyoterapist fasulye biçimli kalın kurşun parçaları Kate'in göğsüne yerleştiriyor ve ona kımıldamamasını söylüyor. Her şey bittiğinde Kate'e bir çıkartma hediye etmeye söz veriyor.

Koruyucu cam tabakanın ardından Kate'i izliyorum. Gama ışınları, lösemi, ebeveynlik. Sizi öldürecek kadar kuvvetli olanlar, geldiğini göremediğiniz şeylerdir.

Onkolojide bir Murphy Kanunu geçerlidir, hiçbir yerde yazmaz, ama herkes buna inanır: Hastalanmazsanız, iyileşemezsiniz. Bu nedenle, kemoterapi sizi korkunç derecede hasta ederse ya da radyasyon derinizi yakıp kavurursa -iyiye işaret demektir. Öte yandan, terapiyi basit mide bulantıları ya da ağrılarla hızla atlatırsanız, ya verilen ilaçlar vücudunuz tarafından bir şekilde dışarı atılıyor ya da işe yaramıyorlardır.

Bu ölçütlere göre, Kate'in şimdiye kadar kesinlikle iyileşmiş olması gerekiyordu. Geçen yılki kemonun tersine bu seferki tedavi süreci burnu bile akmayan bir kızı fiziksel bir enkaza çevirdi. Uç günlük radyasyon devamlı ishale sebep oldu ve Kate'e yeniden bez bağlamamız gerekti. İlk başta bundan utanmıştı; şimdiyse o kadar hasta ki umurunda bile değil. Sonraki beş günlük kemo boğazını balgamla doldurdu ve bu yüzden Kate bir boşaltma borusuna cankurtaran misali sıkı sıkıya sarılmış durumda. Uyanık olduğu zamanlarda tek yaptığı şey ağlamak.

Altıncı günden, yani beyaz kan hücresi ve nötrofil sayımı düşmeye başladığından beri Kate'i ters karantinada tutuyorlar. Şu anda onu dünyadaki herhangi bir mikrop bile öldürebilir; bu yüzden Kate için mesafeli bir dünya yaratıldı. Ziyaretçilere kısıtlama getirildi, odaya girmesine izin verilenlerse taktıkları maskeler ve önlükleriyle tıpkı uzaylılara benziyorlar. Kate, plastik eldivenler takmadan resimli romanlarını okuyamıyor. Odaya hiçbir bitki ya da çiçek sokulmasına izin verilmiyor, çünkü bunlarda onu öldürebilecek bakteriler var. Oynayacağı tüm oyuncakların ilk önce antiseptik solüsyona batırılmaları gerekiyor. Geceleri ayısıyla uyuyor, plastikle kaplı bu oyuncak gece boyunca hışırdadığından bazen onu uyandırıyor.

Brian ve ben, bekleme odasının dışında oturuyoruz. Kate uyurken ben de elimdeki portakala iğne yapma denemelerinde bulunuyorum. Nakilden sonra Kate'e büyüme faktörü iğneleri vurulması gerekecek ve bu yük benim

üstüme kalacak. Alttaki yumuşak dokuyu hissedene dek iğneyi meyvenin kalın kabuğuna batırıyorum. Ona vereceğim ilaç subkütan, yani derinin hemen altına enjekte edilmesi gereken bir ilaç. Açının doğru olduğundan ve fazla baskı uygulamadığımdan emin olmalıyım. İğneyi bastırma hızınız daha çok veya daha az acıya neden olabilir. Elbette portakal hata yaptığım zaman ağlamıyor. Yine de hemşireler bana Kate'e iğne yapmanın bundan çok da farklı olmayacağını söylüyorlar.

Brian, ikinci bir portakal alıp soymaya başlıyor. "Bırak şunu elinden!"

"Karnım acıktı." Elimdeki portakala bakıyor. "Hem senin zaten bir hastan var."

"Tek bildiğim, onun başkasının portakalı olduğu. Kim bilir içinde ne ilaç vardır."

Birden Dr. Chance köşede beliriyor ve bize doğru yaklaşıyor. Onkoloji hemşirelerinden Dona, elinde içi kırmızı bir sıvıyla dolu bir serum poşetiyle onun arkasından yürüyor. "Gösteri zamanı," diyor.

Elimdeki portakalı bırakıp onların ardından bekleme odasına giriyor ve kızımın üç metre yakınına sokulabilmek için koruyucu kıyafetlerimi giyiyorum. Birkaç dakika içinde Donna, torbayı bir serum askısına takıp Kate'in kateterine bağlıyor. Bu, onun için öyle basit bir şey ki Kate uyanmıyor bile. Ben yatağın bir tarafında dikilirken Brian da öbür tarafına geçiyor. Nefesimi tutup bekliyorum. Kate'in kalçalarına, naklin yapıldığı yere bakıyorum. Bir mucize eseri Anna'dan alınan bu kök hücreler Kate'in göğsünden kanına karışacak ve gitmeleri gereken yeri bulacaklar.

"Hadi bakalım," diyor Dr. Chance ve hepimiz göbek bağından alınan kanın arapsaçına dönmüş, bin bir olasılığa gebe borulardan yavaş yavaş akışını izlemeye koyuluyoruz.

JULIA

Kız kardeşimle yeniden iki saat birlikte yaşadıktan sonra nasıl olup da onunla aynı rahmi sorunsuzca paylaştığımıza inanamıyorum. Isobel şimdiden CD'lerimi piyasaya çıkış tarihine göre sıraladı, kanepenin altını süpürdü ve buzdolabımdaki yiyeceklerin yarısını çöpe attı. "Tarihler bizim dostumuzdur Julia." iç geçiriyor. "Dolabında Demokratların iktidarda oldukları zamandan kalma yoğurt var."

Kapıyı hızla çarpıp ona kadar sayıyorum. Fakat Izzy fırına doğru ilerleyip temizlik hazırlıklarına girişince sakinliğimi daha fazla koruyamıyorum. "Sylvia'nın temizliğe ihtiyacı yok."

"Bu da başka bir mesele: Fırın Sylvia, Buzdolabı Şmilla. Mutfak eşyalarımıza isim koymak çok mu gerekli sence?"

Benim mutfak eşyalarım, benim, eşyalarımız değil lanet olası. "Janet'in senden neden ayrıldığını şimdi daha iyi anlıyorum," diye mırıldanıyorum.

Bunu duyan Izzy başını kaldırıp bana bakıyor, yüzü acı dolu. "İğrenç birisin," diyor. "Kesinlikle iğrençsin. Keşke doğduktan sonra annemi dikseydim de içeride kalsaydın." Gözyaşlarına boğularak banyoya koşuyor.

Isobel benden üç dakika büyük, ama ona göz kulak olan her zaman ben olmuşumdur. Ben onun nükleer bombasıyım: canını sıkan bir şey olduğunda gidip üstünde patlarım, bu ister onu kızdıran altı ağabeyimizden biri olsun, ister Izzy'yle yedi yıllık ciddi bir ilişki yaşadıktan sonra eşcinsel olmadığına karar veren Janet şeytanı. Çocukluktan beri Izzy hanım hanımcık imajı çizerken, her şeye kafa tutan ben olmuşumdur yumruklarımı konuşturarak ya da annemle babamı kızdırmak, için kafamı kazıtarak veya lise formamın altına asker postalları giyerek. Fakat bugün otuz iki yaşındayız ve ben Yükselme Yarışının güzide bir üyesiyken, Izzy ataçlarla ve metal parçalarıyla takı yapan bir lezbiyen. Gerisini siz düşünün.

Banyo kapısı kilitlenmiyor, ama Izzy henüz bunu öğrenmiş değil. Bu sayede içeri giriyorum ve yüzünü yıkamayı bitirmesini bekleyip ona bir havlu uzatıyorum. "Iz. Öyle demek istemedim."

"Biliyorum." Aynadan bana bakıyor. Çoğu kişi bizi birbirimizden ayıramaz, yalnızca benim artık muhafazakar bir saç stili ve kıyafetler gerektiren gerçek bir işim var. "En azından senin bir ilişkin oldu," diyorum. "En son biriyle çıktığımda, o yoğurt tazeydi."

Izzy yarım bir gülümsemeyle dudaklarını kıvırıyor ve bana dönüyor. "Tuvaletin de bir adı var mı?"

“Janet düşünüyordum,” diyorum ve kız kardeşim gülmeye başlıyor.

O sırada telefon çalıyor ve açmak için oturma odasına gidiyorum. “Julia? Ben, Yargıç DeSalvo. Elimde vasi tayin edilmesi gereken bir dava var ve umuyorum sen bana yardımcı olabilirsin.”

Bundan bir yıl önce, hayır işleriyle kiramı ödeyemeyeceğimi görünce, vasi oldum. Vasi, reşit olmayan tarafların yer aldığı davalarda çocuğun avukatı olarak mahkeme tarafından atanır. Vasilik eğitimi almanız için avukat olmanız gerekmez, ama ahlaki bir pusulaya ve bir kalbe sahip olmanız şarttır. Bu nedenden ötürü çoğu avukat bu işe uygun değildir.

“Julia? Orada mısın?”‘

Yargıç DeSalvo istesin, ben onun için camdan atlarım; ilk vasi olduğumda iş bulabilmem için tüm nüfuzunu kullanmıştı. “Siz nasıl isterseniz,” diyerek söz veriyorum. “Olay nedir?”

Bana bilgi veriyor -tıbbi azat ve on üç yaşında ve hukuk geçmişi olan anne gibi ifadeler kafamda uçuşmaya başlıyor. İçlerinden sadece ikisi hemen yer ediyor: acil sözcüğü ve avukatın adı.

Tanrım, bunu yapamam.

“Bir saat içinde orada olurum,” diyorum.

“Güzel. Zira bu çocuğun kendi tarafında yer alacak birilerine ihtiyacı olduğunu düşünüyorum.”

“Kim aradı?” diye soruyor Izzy. İş malzemelerinin olduğu bir koliyi boşaltmakla meşgul: el aletleri, teller ve yere kondukları anda diş gıcırtısına benzer bir ses çıkaran içi küçük metal parçacıklarıyla dölü kutular.

“Bir yargıç,” diye cevap veriyorum. “Yardıma ihtiyacı olan bir kız varmış.”

Kız kardeşime söylemediğim şey ise kendimden bahsettiğim.

• • •

Fitzgerald ailesinin evinde kimse yok. Zili iki defa çalıyorum, bir hata olduğundan eminim. Yargıç DeSalvo’nun bana anlattıklarına bakılırsa bu aile şu an bir kriz yaşıyor. Ancak ben kendimi gayet bakımlı bir bahçede buluyorum, özenle yetiştirilmiş çiçek tarhları yolun iki yanına dizilmiş.

Arabama gitmek üzere geri döndüğümde kızı görüyorum. Yüzünde yeniyetme kızlara özgü o çaylak bakış var; hiçbir kaldırım çizgisine basmadan yürüyor. “Merhaba,” diyorum beni duyabileceği kadar yakınıma gelince. “Sen Anna mısın?”

Çenesi yukarı doğru kalkıyor. “Olabilir.”

“Ben, Julia Romano. Yargıç DeSalvo, benden senin vasin olmamı istedi. Sana bunun ne olduğunu açıklamış mıydı?”

Anna’nın gözleri kısılıyor. “Brockton’da bir kız, annesinin kendilerine onu almalarını ve işyerine getirmelerini söylediği yalanını atan birileri tarafından kaçırılmış.”

Çantamın altını üstüne getirip ehliyetimi ve bir tomar resmi belgeyi çıkarıyorum. “İşte,” diyorum, “Buyur.” Bana bir bakış atıyor, sonra da ehliyetimdeki korkunç fotoğrafıma; buraya gelmeden önce Aile Mahkemesi’nden aldığım azat dilekçesinin bir nüshasını okuyor. Eğer sapık bir katilsem, ödevimi kesinlikle iyi yapmış durumdayım. Ancak bir yandan da içimden Anna’ya ihtiyatlı olduğundan ötürü geçer not veriyorum: Bu, her şeye balıklama dalan bir çocuk değil. Benimle gelmek için bu kadar uzun uzadıya düşünüyorsa, kendisini aile bağlarından koparmak konusunda da etraflıca düşünmüş olsa gerek.

Ona verdiğim her şeyi bana uzatıyor. “Millet nerede?” diye soruyor.

“Bilmiyorum. Ben de sorunun cevabını senden alırım diye düşünmüştüm.”

Anna’nın bakışları ön kapıya dönüyor, kaygılı. “Umarım Kate’e bir şey olmamıştır.”

Başımı hafifçe yana eğiyorum beni şimdiden şaşırtmayı başaran bu kızı düşünürken. “Biraz konuşacak vaktin var mı?”

• • •

Roger Williams Hayvanat Bahçesi’nde ilk durağımız zebralar. Afrika bölümündeki tüm hayvanlar arasında bunlar her zaman en sevdiklerim olmuştur. Filler olsa da olur olmasa da; çitayı zaten hiç bulamıyorum -ama zebralar beni büyülüyor. Siyah beyaz bir dünyada yaşayacak kadar şanslı olsaydık, uyum sıkıntısı çekmeyecek az sayıda şeyden biri onlar olurdu. Antilopların, bongoların ve tüysüz kör fare denen, yuvasından çıkmayan bir hayvanın yanından geçiyoruz. Davalarına verildiğim çocukları genellikle hayvanat bahçesine götürürüm. Mahkemede veya Dunkin Donuts’ta yüz yüze oturduğumuz zamanın aksine, hayvanat bahçesinde bana açılmaya daha meyilli olurlar. Şebeklerin olimpik jimnastikçiler gibi etrafta sallanıp durmalarını izler ve sonra kendiliğinden, ne yaptıklarını fark etmeden evde olanları anlatmaya başlarlar.

Ne var ki Anna bugüne dek birlikte çalıştığım çocukların hepsinden büyük ve burada olmaktan herhangi bir keyif almış gibi görünmüyor.

Geriye dönüp baktığımda bunun kötü bir seçim olduğunu görüyorum. Onu bir alışveriş merkezine ya da sinemaya götürmeliydim.

Hayvanat bahçesinin dolambaçlı yollarında yürüyoruz. Anna, yalnızca cevap vermek zorunda olduğunda konuşuyor. Ablasının sağlık durumu hakkında sorular sorduğumda bana kibar cevaplar veriyor. Annesinin aslında karşı taraf avukatı olduğunu söylüyor. Ona dondurma ısmarladığımda teşekkür ediyor.

"Bana neler yapmaktan hoşlandığını anlat," diyorum. "Yani öylesine, zevkine."

"Hokey oynamak," diyor Anna. "Eskiden kaleciydim."

"Eskiden mi?"

"Yaşınız ilerledikçe antrenör maç kaçırmanızı daha az hoşgörüyle karşılıyor." Omuzlarını silkiyor. "Koca bir takımı yarı yolda bırakmaktan hoşlanmıyorum."

Bunu ifade etmek için ilginç bir yol, diye düşünüyorum. "Arkadaşların hokey oynamaya devam ediyorlar mı?"

"Arkadaşlarım mı?" Başını olumsuz anlamda sallıyor. "Ablanızın dinlenmesi gerekirken kimseyi evinize çağıramazsınız. Anneniz sabahın ikisinde hastaneye götürmek için sizi almaya geldiğinde kimsenin evine de çağrılmasınız. Siz ortaokuldan mezun olalı bayağı zaman geçmiştir herhalde, ama insanlar hala ucubeliğin bulaşıcı olduğunu zannediyorlar."

"Sen kiminle konuşuyorsun o zaman?"

Bakışlarını üzerime çeviriyor. "Kate," diyor. Sonra bana cep telefonum olup olmadığını soruyor.

Cebimden telefonumu çıkarıyorum ve Anna'nın hastanenin numarasını ezberden tuşlamasını seyrediyorum. "Bir hastayı arıyordum," diyor Anna operatöre. "Kate Fitzgerald?" Gözlerini kaldırıp bana bakıyor. "Teşekkür ederim, zahmet verdim." Telefonu kapatıp geri uzatıyor. "Hastanede Kate'in kaydı yok."

"Bu iyi haber, öyle değil mi?"

"Evrakların henüz operatörün eline ulaşmadığı anlamına da gelebilir. Bazen bu süre birkaç saati bulur."

Fillerin kafesinin yakınındaki bir parmaklığa yaslanıyorum. "Şu anda ablan için çok endişeli görünüyorsun," diye dikkatini çekiyorum. "Onun donörü olmaktan vazgeçersen olabilecekleri göğüslemeye hazır olduğundan emin misin?"

“Neler olacağını biliyorum.” Anna’nın sesi alçak çıkıyor. “Hiçbir zaman bundan hoşlandığımı söylemedim.” Başını doğrultup gözlerini benimkilere dikiyor, onda bir kusur bulmam için bana meydan okuyor.

Bir süre ona bakıyorum. Izzy’nin bir böbreğe ya da karaciğerimin bir parçasına veya kemik iliğine ihtiyacı olduğunu öğrensem ben ne yapardım? Bu sorunun cevabı tartışılamaz bile -ne kadar çabuk hastaneye gidip operasyonu yaptırabileceğimizi sorardım.

Ama bu, benim seçimim olurdu, benim kararım.

“Annenle baban sana hiç ablanın donörü olmak isteyip istemediğini sordular mı?”

Anna omuz silkiyor. “Aşağı yukarı. Ebeveynlerin cevapları zaten kafalarında hazır olan soruları sordukları biçimde. Bütün ikinci sınıfların cezaya kalmasının sorumlusu sen değildin, öyle değil mi? Ya da Biraz brokoli yersin di mi?”

“Ebeveynlerine hiç senin için yaptıkları seçimden rahatsız olduğunu söyledin mi?”

Anna, fillerin kafesinden uzaklaşıyor ve takatsiz adımlarla tepeyi tırmanmaya başlıyor. “Birkaç kez şikayet etmiş olabilirim, ama onlar aynı zamanda Kate’in de ebeveynleri.”

Bu bulmacada bazı parçalar benim için yerine oturmaya başlıyor. Geleneksel olarak bir çocuğun kararlarını ebeveynleri alır, çünkü muhtemelen onun yararına olanı istiyorlardır. Ancak diğer bir çocuklarının yararına olan şeyler onların gözlerini kör ederse sistem çöker. Ve bir yerlerde, tüm enkazın altında, Anna gibi kayıplar yatar.

Burada asıl soru, bu davayı gerçekten kendi sağlığıyla ilgili kararları ebeveynlerinden daha iyi alabileceğine inandığı için mi açtı, yoksa bir defacık olsun ağladığı zaman anne babasının sesini duymasını istediği için mi?

Kutup ayıları Trixie ve Norton’un kafeslerine geliyoruz. Buraya geldiğimizden beri ilk defa Anna’nın yüzü aydınlanıyor. Hayvanat bahçesinin yeni üyesini, Trixie’nin yavrusu Kobe’yi seyrediyor. Yavru, kayaların üzerinde uzanmış annesine vurarak onu oyuna dahil etmeye çalışıyor. “En son bir kutup ayısı yavrusu doğduğunda, onu başka bir hayvanat bahçesine vermişlerdi,” diyor Anna.

Doğru söylüyor; Providence Journal da çıkan haberleri hatırlıyorum. Rhode Island için büyük bir halkla ilişkiler hamlesiydi.

“Sence kendisini postalatacak ne yapmış olabileceğini merak etmiş midir?”

Vasiler olarak depresyon belirtilerini tespit etmek üzere eğitiliriz. Beden dilini, tepkisizliği ve ruh halindeki değişimleri çözmeyi biliriz. Anna’nın elleri metal korkuluğa kenetlenmiş, gözleri boş bakıyor.

Bu kız ya ablasını kaybeder ya da kendini, diye düşünüyorum.

“Julia, eve gitsek nasıl olur?” diye soruyor.

Evine yaklaştıkça Anna, aramıza mesafe koyuyor. Hoş, zekice bir numara; bir de aramızdaki fiziksel mesafenin değişmediğini hesaba katınca. Arabamın camına doğru büzülüp geçtiğimiz caddeleri seyre dalıyor. “Şimdi ne olacak?”

“Bu işin içindeki herkesle konuşacağım. Annen, baban, ağabeyin, ablan. Avukatın.”

Bu defa döküntü bir Jeep garaj yoluna park etmiş ve evin ön kapısı açık. Kontağı kapatıyorum, ama Anna emniyet kemerini çözmeye yeltenmiyor. “Benimle birlikte içeri girebilir misin?”

“Neden?”

“Çünkü annem beni öldürecek.”

Bu Anna -kelimenin tam anlamıyla ürkek- son bir saati birlikte geçirdiğim Anna’ya hiç benzemiyor. Bir kızın nasıl olup da hem annesine dava açacak kadar cesur hem de onun karşısına çıkamayacak kadar korkak olabileceğini anlayamıyorum. “Nasıl yani?”

“Bugün evden çıkarken nereye gittiğimi söylemeden öylece çekip gittim de.”

“Bunu sık sık yapar mısın?”

Anna başını sallıyor. “Genellikle sadece bana söylenenleri yaparım.”

Nasıl olsa Sara Fitzgerald’la eninde sonunda konuşacağım. Arabadan iniyor ve Anna’nın da inmesini bekliyorum. Giriş yolundan yürüyor, bakımlı çiçek tarhlarını geçiyor ve ön kapıdan giriyoruz.

Sara Fitzgerald, beklediğim gibi bir düşman imajına sahip değil. Bir kere Anna’nın annesi benden kısa boylu ve daha ufak yapılı. Koyu renk saçları, tekinsiz bakışları var ve hızla, bir aşağı bir yukarı gidip geliyor. Kapı gıcırdayarak açıldığı an Anna’ya doğru koşturuyor. “Tanrı aşkına,” diye bağırıyor kızını omuzlarından tutup sarsarken, “nerelerdeydin? Neler olduğunu bil-”

“Affedersiniz Mrs. Fitzgerald. Size kendimi tanıtayım.” Bir adım atarak elimi uzatıyorum. “Adım Julia Romano, mahkemenin tayin ettiği vasiyim.”

Koluyla Anna’yı sarıyor, soğuk bir şefkat gösterisi. “Anna’yı eve getirdiğiniz için teşekkürler. Eminim onunla görüşeceğiniz çok şey vardır, ama şu anda -”

“Aslında ben sizinle konuşabileceğimi umuyordum. Mahkeme, raporumu bir haftadan kısa bir süre içinde hazırlamamı istedi. Bu yüzden, eğer birkaç dakikanız varsa…”

“Yok,” diyor Sara sert bir şekilde. “Şu an gerçekten uygun bir zaman değil. Diğer kızımı az önce yeniden hastaneye yatırmamız gerekti.” Dönüp Anna’ya bakıyor, hala mutfağın girişinde dikiliyor: Umarım mutlusundur.

“Bunu duyduğuma üzüldüm.”

“Ben de.” Sara boğazını temizliyor. “Anna’yla konuşmak için buraya gelmenizi takdir ediyorum, işinizi yapmaya çalıştığınızı biliyorum. Ama bütün bunlar kendi kendine yoluna girecek inanın. Ortada bir yanlış anlaşılma var. Eminim Yargıç DeSalvo da bir iki gün içinde size aynı şeyi söyleyecektir.”

Bir adım geri çekilerek bana -ve Anna’ya- aksini iddia etmemiz için meydan okuyor. Gözüm Anna’ya kayıyor, o da benim bakışımı yakalayıp başını neredeyse fark edilemeyecek kadar yavaş bir şekilde sallıyor, adeta şimdilik fazla uzatmamamız için yalvarıyor.

Kimi koruyor -annesini mi, yoksa kendisini mi?

O an zihnimde kırmızı bir bayrak dalgalanmaya başlıyor: Anna on üç yaşında. Annesiyle yaşıyor. Annesi karşı taraf avukatı. Nasıl olur da onunla aynı evde yaşayıp Sara Fitzgerald tarafından yönlendirilmez?

“Seni yarın ararım Anna.” Sonra Sara Fitzgerald’a veda etmeden evinden çıkıyor ve dünyada asla gitmek istemeyeceğim tek yere doğru yola koyuluyorum.

• • •

Campbell Alexander’ın hukuk bürosu tam kafamda canlandırdığım gibi: dışı siyah camlarla kaplı bir binanın tepesinde, yerde Iran işi bir yolluğun serili olduğu bir koridorun sonunda, ayaktakımını uzak tutan iki ağır maun kapının ardında. Büyük sekreter masasında porselenden yapılmış gibi görünen ve kulağında, saçlarının arasında kaybolmuş bir telefon kulaklığı olan bir kız oturuyor. Onu sallamıyor ve kapalı olan tek kapıya doğru yürüyorum. “Hey!” diye bağırıyor arkamdan. “Oraya giremezsiniz!”

“Beni bekliyordu zaten,” diyorum.

Campbell, büyük bir iştahla yazmakta olduğu şeyden başını kaldırmıyor. Gömleğinin kolları dirseklerine kadar katlanmış. Saçları

uzamış, kestirmesi gerek. “Kerri,” diyor, “bak bakalım kardeş olduklarını bilmeyen tek yumurta ikizleri hakkında…”

“Merhaba Campbell.”

İlk olarak yazmayı bırakıyor. Sonra kafasını kaldırıyor. “Julia.” Ayağa kalkıyor, kabahat işlerken yakalanmış bir okul çocuğuna benziyor.

İçeri giriyor ve kapıyı ardımdan kapatıyorum. “Anna Fitzgerald’ın davasına tayin edilen vasi benim.”

Şu ana dek fark etmediğim bir köpek Campbell’ın yanında yerini alıyor. “Hukuk fakültesine gittiğini duymuştum.”

Harvard. Tam bursla.

“Providence oldukça küçük bir yer... Hep beklemiştim aslında...” Sesi alçalıyor ve Campbell başını sallıyor. “Yani şimdiye kadar çoktan birbirimize rastlamış olmamızı bekliyordum.”

Bana bakıp gülümsüyor ve birden on yedi yaşıma dönüyorum -aşkın kurallara uymadığını öğrendiğim yıla, ulaşılamaz bir şeyin çok fazlasına sahip olmanın hiçbir şeye değmeyeceğini anladığım yıla. “İstedikten sonra birinden kaçınmak o kadar da zor değildir,” diye cevap veriyorum sakince. “Sen bunu herkesten daha iyi bilirsin.”

CAMPBELL

Oldukça sakinim, gerçekten, ta ki Ponaganset Lisesi Müdürü bana siyaseten doğruluk hakkında telefonda bir ders vermeye kalkışıncaya kadar. ‘Tanrı aşkına’ diye cümlesine girerek makineli tüfek gibi konuşuyor. “Bir grup Yerli Amerikalı öğrenci okul içinde kurdukları basketbol ligine ‘Soluk Benizliler’ adını verirse bunun etrafa vereceği mesaj nasıl bir şey olur?”

“Sanırım okul maskotunuz olarak Kızılderili reisini seçtiğiniz zaman verdiğinizle aynı mesajı.”

“Bizim takımımızın adı 1970’ten beri Ponaganset Reisleri’dir,” diye karşı çıkıyor müdür.

“Evet, onlar da doğdukları günden beri Narragansett kabilesine mensuplar.”

“Bu, küçük düşürücü bir şey. Siyaseten de doğru değil.”

“Maalesef,” diyerek dikkatini çekiyorum, “bir insana siyaseten doğru olmadığı için dava açamazsınız, yoksa size yıllar önce bir mahkeme ilamı verilmiş olurdu. Ancak diğer taraftan bakacak olursak, Anayasa, Yerli vatandaşlar da dahil olmak üzere Amerikalıların bireysel haklarını korumaktadır -bunlardan biri topluluk oluşturma, bir diğeri de ifade özgürlüğüdür ki bu da saçma sapan dava açma tehdidiniz hasbelkader mahkeme salonuna kadar ulaşmayı başarsa bile, Soluk Benizlilerin kurulmasına izin verileceği anlamına gelir. Bundan dolayı genel olarak insanlığa sınıf ayrımcılığı konusunda bir dava açmak isteyebilirsiniz, zira Beyaz Saray, Beyaz Dağlar ve Beyaz Sayfalar’daki gizli ırkçılığı da engellemeyi tercih edeceksinizdir.” Telefon hattının diğer ucunda bir ölüm sessizliği var. “Bu durumda müvekkilime bir dava açmayı düşünmediğinizi söyleyebilirim sanırım.”

Telefonu kapattıktan sonra dahili telefon sisteminin tuşuna basıyorum. “Kerri, Ernie Fishkiller’ı ara ve endişelenmesi gereken bir şey kalmadığını söyle.”

Masamda biriken iş dağının başına oturduğum sıra Yargıç gürültüyle nefes veriyor. Masamın sol tarafında yuvarlanmış bir halı gibi uyuyor. Patisi hafifçe seğiriyor. *İşte hayat budur dedi bana kendi kuyruğunu kovalayan bir köpek yavrusunu seyrederken. İşte bundan sonra olmak istediğim şey bu.*

Güldüm. Sen ancak kedi olursun dedim ona. Onlar başka kimseye ihtiyaç duymazlar.

Benim sana ihtiyacım var, diye cevap verdi.

Kim bilir, dedim. Belki de bir kedinanesi olarak geri dönerim.

Başparmaklarımı göz çukurlarımla bastırıyorum. Yeterince uyumadığım aşikar; önce kahvecideki o sahne, şimdi de bu. Yargıç'a dik dik bakıyorum, sanki onun suçuymuş gibi; sonra da dikkatimi bir not defterine aldığım notlara yoğunlaştırıyorum. Yeni bir müvekkil -savcılık tarafından video görüntüleriyle suçüstü yakalanan bir uyuşturucu satıcısı. Adamın hüküm giymekten yırtmasına imkan yok -tabii annesinin bugüne dek gizli tuttuğu bir tek yumurta ikizinin olmasını hesaba katmazsak.

Bu durumda işler...

Kapı açılıyor ve başımı kaldırmadan Kerri'ye bir emir veriyorum. "Bak bakalım kardeş olduklarını bilmeyen tek yumurta ikizleri hakkında…"

"Merhaba Campbell."

Aklımı kaçırıyorum; kesinlikle aklımı kaçırıyorum. Çünkü iki metre ötemde on beş yıldır görmediğim Julia Romano duruyor. Saçları eskisinden uzun ve narin hatları, koca bir ömrü uzağında geçirip duyamadığım o sözcükleri içine alan bir paranteze benzeyen ağzını çevreliyor. "Julia" diyebiliyorum güç bela.

Kapıyı kapatıyor, sesi duyan Yargıç gözlerini açıyor. "Anna Fitzgerald'ın davasına tayin edilen vasi benim," diyor.

"Providence oldukça küçük bir yer... Hep beklemiştim aslında... Yani şimdiye kadar çoktan birbirimize rastlamış olmamızı bekliyordum."

"İstedikten sonra birinden kaçınmak o kadar da zor değildir," diye cevap veriyor. "Sen bunu herkesten daha iyi bilirsin." Sonra birden kızgınlığı uçup gider gibi oluyor. "Özür dilerim. Bu son derece yersiz oldu."

"Uzun zaman oldu" diyorum, oysa asıl yapmak istediğim ona son on beş yıldır neler yaptığını sormak. Hala çayı süt ve limonla mı içiyor? Mutlu mu? "Saçın artık pembe değil," diyorum, çünkü ben bir salağım.

"Hayır değil," diye cevap veriyor. "Bir sorun olur mu?"

Omuz silkiyorum, "Sadece. Şey..." Lazım oldukları anda nereye saklanır bu sözcükler? "Pembe benim hoşuma gidiyordu," diye itiraf ediyorum.

"Duruşma salonundaki otoritemi zayıflatıyor," diyor Julia.

Bu sözüne gülümsüyorum. "Ne zamandan beri insanların hakkında düşündüklerini önemsiyorsun?"

Soruma cevap vermiyor, ama bir şeyler değişiyor. Odanın sıcaklığı veya belki de gözüne takılan duvardaki bir şey. "Belki de geçmişi eşelemek

yerine Anna hakkında konuşsak daha iyi olur," diye öneride bulunuyor diplomatik bir tavırla.

Başımla onaylıyorum. Sanki dar bir otobüs koltuğunda aramızda bir yabancıyla oturuyormuşuz gibi hissediyorum, ikimizin de kabullenmek ya da adını anmak istemediğimiz bir yabancı; biz de onun önünden, arkasında eğilip konuşuyoruz, diğeri bakmadığı sırada göz ucuyla kaçamak bakışlar atıyoruz. Julia'nın bu sabah başka birisinin kollarında uyandığını ve uyku sersemliği geçmeden o kişinin belki de ben olduğumu düşünüp düşünmediğini merak ederken Anna Fitzgerald'a odaklanmam nasıl beklenebilir ki?

Gerginliği hisseden Yargıç ayağa kalkıyor ve yanı başıma geliyor. Julia odada yalnız olmadığımızı o an fark etmiş gibi görünüyor. "Ortağın mı?"

"Sadece bir yardımcı" diyorum. "Ama Law Review'a konu oldu." Parmaklarıyla Yargıç'ın kulağının ardını okşuyor -kahrolası şanslı piç- suratımı buruşturarak ona yapmamasını söylüyorum. "O bir hizmet köpeği. Başkaları tarafından sevilmemesi gerek."

Julia, şaşırmış bir halde bana bakıyor. Ancak sorunumun ne olduğunu sormasına fırsat vermeden konuyu değiştiriyorum. "Evet, gelelim Anna'ya." Yargıç burnunu avucuma sürtüyor.

Julia kollarını kavuşturuyor. "Bugün kızı görmeye gittim."

"Ve?"

"On üç yaşındaki çocuklar ebeveynlerinin ciddi biçimde etkisi altında kalırlar. Anna'nın annesi de bu duruşmanın yapılmasına gerek kalmayacağına inanmış. Anna'yı da buna inandırmaya çalışabileceğini düşünüyorum."

"Bu meseleyi halledebilirim," diyorum.

Julia şüpheli gözlerle bana bakıyor. "Nasıl?"

"Sara Fitzgerald'ı evden uzaklaştırtırım."

Bunu duyunca ağzı bir karış açılıyor. "Şaka yapıyor olmalısın."

Artık Yargıç iyiden iyiye üstümü başımı çekiştirmeye başlıyor. Karşılık alamayınca da iki kez havlıyor. "Evden ayrılması gerekenin kesinlikle müvekkilim olmadığı kanısındayım. Yargıcın emirlerini ihlal eden kişi o değil. Sara Fitzgerald'ın onunla temas kurmasını engelleyecek geçici bir sınırlama emri çıkartabilirim."

"Campbell, o kadın onun annesi!"

"Bu haftalığına anne değil, karşı tarafın avukatı ve bir şekilde müvekkilimi etkilemeye çalışıyorsa, kendisine bunu yapmamasını

bildirmek gerek.”

“Müvekkilinin bir ismi, bir yaşı ve paramparça olan bir dünyası var - hayatında ihtiyaç duyacağı son şey bir başka parçalanma. Hiç onu yakından tanıma zahmetine girdin mi?”

“Tabii ki,” diye yalan söylüyorum Yargıç ayaklarımın önüne çöküp sızlanmaya başladığı sırada.

Julia dönüp Yargıç’a bakıyor. “Köpeğinin bir sorunu mu var?”

“Yok bir şeyi. Bak. Benim işim Anna’nın yasal haklarını korumak ve davayı kazanmak; tam olarak yapacağım şey de bu olacak.”

“Tabii ki öyle yapacaksın. Ama Anna için en iyisi bu olduğundan değil... kendin için en iyisi bu olduğundan. Başka bir insanın çıkarları için kullanılmaktan kurtulmak isteyen bir çocuğun gidip Sarı Sayfalar’dan senin adını bulması ne kadar ironik öyle değil mi?”

“Hakkımda hiçbir şey bilmiyorsun” diyorum dişlerimi sıkarak.

“Sence bu kimin suçu peki?”

Geçmişi deşmemek buraya kadarmış. Başımdan aşağıya doğru bir titreme geçiyor ve Yargıç’ı tasmasından tutuyorum. “Affedersin” diyorum ve odadan çıkıp gidiyorum, Julia’yı hayatımda ikinci defa terk ediyorum.

• • •

İşin özüne indiğinizde The Wheeler School topluma sosyetik genç kızlar ve geleceğin yatırım bankacılarını pompalayan bir fabrikaydı. Hepimiz aynı şekilde görünüyor ve aynı şekilde konuşuyorduk.

Bu kalıbı kıran öğrenciler de vardı tabii. Yakalarını kaldırarak gezen, kürek takımında yerlerini alan ve bizlerden biri olmadıklarının gayet farkında olduğumuzu hiçbir zaman anlayamayan burslu çocuklar gibi. Bir de yıldızlar vardı; mesela, mezun olmadan bir yıl önce Detroit Redwings tarafından seçilen Tommy Boudreauxf Ya da kafadan kontaklar, bileklerini kesip alkolle valyumu karıştıran ve sonra en az etrafta gezindikleri kadar sessiz bir şekilde kampüsten ayrılanlar.

Julia Romano Wheeler’a geldiğinde ben altıncı sınıftaydım. Okul ceketinin altına asker postalları ve bir Cheap Trick tişörtü giyiyordu; hiç zorlanmadan koca soneleri ezberleyebiliyordu. Boş derslerde hepimiz müdüre görünmeden sigara içmeye çalışırken, o, spor salonunun tavanına çıkan merdivenlere oturur, Henry Miller ve Nietzsche okurdu. Işıltılı sarı saçları hediyelik çikolata kutuları gibi bir saç bandıyla toplanmış olan okuldaki diğer kızların aksine onunkiler bir siyah bukleler fırtınasıydı. Hiç makyaj yapmazdı -yalnızca o keskin yüz hatları; olduğu gibi kabul et ya da

çek git. Sol kaşına ince, gümüş bir küpe takardı. Yeni pişen kek hamuru gibi kokardı.

Hakkında bir sürü dedikodu dolanırdı: bir 'kız ıslah evi'nden atılmış; ülke çapındaki deneme sınavında mükemmel bir puan çekmiş dahi bir kızmış; sınıftaki herkesten iki yaş küçükmüş; dövmesi varmış. Kimse onu hangi kefeye koyacağını tam olarak bilmiyordu. Ona Ucube diyorlardı, çünkü bizden biri değildi.

Bir gün Julia Romano okula kısacık, pembe saçlarla geldi. Hepimiz uzaklaştırma cezası alacağını düşündük, ancak Vheeler'da nasıl giyinmesi gerektiği konusundaki kurallar listesinde saç kesiminin bariz bir şekilde eksik olduğu ortaya çıktı. Bu, bana neden tek bir erkek öğrencinin bile rasta saçlarla okula gelmediğini düşündürttü; sebebi cesaret edememememiz değil, yapmak istemememizdi.

Julia, o gün öğle yemeğinde yelken takımından bir grup elemanla ve içlerinden bazılarının kız arkadaşlarıyla birlikte oturduğumuz masanın yanından geçti.

"Hey," diye bağırdı kızlardan birisi, "nasıldı, acıttı mı?"

Julia, bu sözleri duyunca yavaşladı. "Ne acıttı mı?"

"Pamuk helva makinesine düşmek."

Julia en ufak bir şekilde duraksamadı. "Kusura bakma canım, saçlarımı sosyete kerhanesinde yaptırmaya param yetmiyor." Sonra yemekhanenin her zaman tek başına yediği köşesine gidip arkalarında koruyucu meleklerin resimleri olan bir deste iskambil kağıdıyla fal bakmaya başladı.

"Hassiktir," dedi arkadaşlarımdan biri, "bu kızla papaz olmaya gelmez ha."

Güldüm, çünkü herkes gülüyordu. Ama aynı zamanda Julia'nın yerine oturmasını, yemek tepsisini kenara itip kartlarını açmasını seyrettim. İnsanların hakkında düşündüklerini hiçbir şekilde kaale almamanın nasıl bir duygu olduğunu merak ettim.

Bir öğleden sonra kaptanı olduğum yelken takımından kaçtım ve onu takip ettim. Kendimi fark ettirmeyecek kadar uzakta durmaya özen gösteriyordum. Blackstone Bulvarı'na çıktı, Swan Point Mezarlığı'na saptı ve buradaki en yüksek noktaya tırmandı. Sırt çantasını açtı, ders kitaplarını ve defterini çıkardı ve bir mezarın önüne oturup yayıldı. Arkasından "Sen de çıkabilirsin artık," dedi ve bir hayaletle konuştuğunu zanneden ben neredeyse küçük dilimi yutacaktım ki aslında bana seslendiğini anladım. "Fazladan bir çeyreklik verirsen daha yakından bile bakabilirsin."

Ellerim ceplerimde, büyük bir meşe ağacının arkasından çıktım. O an neden orada olduğuma dair hiçbir fikrim yoktu. Başımla mezarı işaret ettim. "Akrabanız mı?"

Omzunun üstünden geriye baktı. "Evet. Büyükannem Mayflower'da[8] *onun yanındaki koltukta oturmuş." Gözlerini bana dikmiş, olabildiğince sert bir şekilde bakıyordu. "Senin kriket maçın mı ne yok muydu?"*

"Polo," dedim gülümseyerek. "Atımın buraya gelmesini bekliyorum."

Şakayı anlamadı... veya belki de komik bulmadı. "Ne istiyorsun?"

Onu takip ettiğimi itiraf edemedim. "Yardım," dedim. "Ödev meselesi. "

Aslında İngilizce ödevimize bakmamıştım bile. Defterinden bir sayfa kopardım ve yüksek sesle okudum: Korkunç bir trafik kazasına denk geldin. Acıyla inleyen insanlar ve etrafa saçılmış bedenler var. Durmak zorunda mısın?

"Neden yardım edeyim ki?" diye sordu.

"Kanuni olarak mecbur değilsin. Birisini arabadan çıkarmaya kalkar ve onu daha çok yaralarsan suçlu duruma düşebilirsin."

"Sana neden yardım edeyim demek istemiştim."

Kâğıt elimden kayıp yere düştü. "Benden pek hazzetmiyorsun, öyle değil mi?"

"Hiçbirinizden hoşlanmıyorum, o kadar. Hepiniz sizden farklı birine anlayış göstermektense ölmeyi yeğleyecek bir avuç yapmacık geri zekalısınız. "

"Senin yaptığın da bundan farksız sayılmaz mı?"

Durup uzunca bir süre bana baktı. Sonra çantasını toplamaya başladı. "Çuvalla paran var değil mi? Git kendine bir öğretmen tut."

Ders kitaplarından birine ayağımla basıyorum. "Sen yapar mısın?"

"Sana öğretmenlik yapmak mı? Hayatta olmaz."

"Dur. Trafik kazası için bir şey demedin."

Duraklıyor. "Tabii ki. Kanunlar kimsenin kimseden sorumlu olmadığını söylese de, ihtiyaç duyan birine yardım etmek yapılacak en doğru şeydir."

Yanına oturuyorum, öyle ki teni hemen dibinde duran koluma değdi değecek. "Buna gerçekten inanıyor musun?"

Bakışlarını önüne eğiyor. "Evet."

"Öyleyse nasıl olup da beni tek başıma bırakabiliyorsun?" diye soruyorum.

• • •

Havluluktan aldığım kâğıt havluyla yüzümü kuruluyor ve kravatımı düzeltiyorum. Yargıç, yanı başımda her zamanki gibi olduğu yerde küçük daireler çizerek dolanıyor. “Aferin oğluma,” diyorum kalın boynunu elimle okşayarak.

Ofisime döndüğümde Julia’nın gitmiş olduğunu görüyorum. Kerri, nadir bir üretkenlikle bilgisayarının başına oturmuş bir şeyler yazıyor. “Ona ihtiyacın olursa kıçını kaldırıp bulabilirmişsin. Aynen böyle söyledi. Ayrıca bütün tıbbi kayıtları da istedi.” Kerri omzunun üstünden bana bakıyor. “Bok gibi görünüyorsun.”

“Sağ ol.” Masasındaki turuncu bir Post-it dikkatimi çekiyor. “Kayıtları buraya mı göndermemizi istiyor?”

“Evet.”

Adresi cebime indiriyorum. “Ben hallederim.”

• • •

Bir hafta sonra, aynı mezarın önünde, Julia Romano’nun postallarını çözdüm. Kamuflaj montunu çıkardım. Ayakları küçücük ve bir lalenin göbeği kadar pembeydi. Köprücük kemiği gizemli bir cennetti. “Bunların altında çok güzel olduğunu biliyordum,” dedim ve öptüğüm ilk yer orası oldu.

• • •

Fitzgeraldlar, Upper Darby’de herhangi bir sıradan Amerikan ailesini barındırabilecek bir evde yaşıyorlar. iki arabalık bir garaj, alüminyum cephe kaplaması, yangın halinde itfaiyeyi yönlendirmek için camlara yapıştırılmış “İçeride Çocuk Var” çıkartmaları. Oraya vardığımda güneş çatının ardında kaybolmak üzere.

Yol boyunca oraya gitmenin Julia’nın söyledikleriyle hiçbir ilgisi olmadığına, o gece eve gitmeden önce bu küçük yola sapmayı zaten planladığıma kendimi inandırmaya çalıştım.

Ama gerçek şu ki bunca yıllık meslek hayatımda ilk defa birisinin evine gidiyordum.

Zili çalıyorum ve kapıyı Anna açıyor. “Burada ne işin var?”

“Seni kontrole geldim.”

“Bunun için ekstra ücret ödeyecek miyim?”

“Hayır,” diyorum kuru bir ses tonuyla. “Bu ayki özel bir promosyonumuz bu.”

“Öyle mi?” Kollarını kavuşturuyor. “Annemle konuştun mu?”

“Konuşmamak için elimden geleni yapıyorum. Evde yok galiba?”

Anna başını sallıyor. “Hastanede. Kate’i yeniden yatırmak zorunda kaldık. Belki de oraya gitsen daha iyi olur.”

“Benim müvekkilim Kate değil.”

Bu söz sanki onu hayal kırıklığına uğratıyor. Saçlarını kulağının ardına sıkıştırıyor. “İçeri gelmek ister miydin?”

Onu oturma odasına doğru takip ediyorum ve mavi çizgili kanepeye oturuyorum. Yargıç, kanepenin kenarlarını kokluyor. “Vasi ile tanıştığını duydum.”

“Evet, Julia. Beni hayvanat bahçesine götürdü. İyi birine benziyor.” Gözleri benimkilere takılıyor. “Benim hakkımda bir şey söyledi mi?”

“Annenin seninle dava hakkında konuşuyor olmasından endişeleniyor.”

“Bu evde Kate’ten başka ne hakkında konuşulabilir ki?”

Bir süre birbirimize bakıyoruz. Müvekkil-avukat ilişkisinin ardına geçildiğinde tamamen kayıplara düşüyorum.

Odasını görmek isteyebilirim; gel gelelim erkek bir avukatın on üç yaşında bir kızla evin üst katma çıkması diye bir şey söz konusu olamaz. Onu yemeğe götürebilirim, ama benim en sevdiğim mekânlardan biri olan Cafe Nuovo’dan hoşlanacağından şüpheliyim ve midemin bir Whopper kaldıracağını da sanmıyorum. Okul nasıl gidiyor diye sorabilirim, ama bunun konuyla ilgisi yok.

“Çocukların var mı?” diye soruyor Anna.

Bir kahkaha atıyorum. “Sence var mıdır?”

“Bu muhtemelen iyi bir şeydir,” diyor. “Alınma ama sende hiç ebeveyn tipi yok.”

Bu çok hoşuma gidiyor. “Ebeveyn tipi nasıl olur?”

Sorunun cevabını düşünüyor gibi görünüyor. “Sirkteki ip cambazının, yaptığı işi herkesin bir sanat gibi görmesini nasıl istediğini bilirsin, ama aslında tek derdi düşmeden karşıya geçebilmektir. İşte bunun gibi bir şey.” Bakışlarını bana çeviriyor. “Rahat olabilirsin, endişelenme. Seni bağlayıp zorla gangsta rap filan dinletecek değilim.”

“Aman pek sevindim,” diye şaka yapıyorum. “Madem öyle.” Kravatımı gevşetiyor ve yastıklara dayanıyorum.

Bu yaptığım Anna’nın yüzüne hafif bir gülümseme yayılmasına neden oluyor. “Benim arkadaşımmışsın gibi davranmak zorunda değilsin.”

“Öyle bir şey isteğimden değil.” Elimle saçlarımı şöyle bir tarar gibi yapıyorum. “Sadece, bu benim için alışılmadık bir durum.”

“Ne?”

Elimle oturma odasını gösteriyorum. “Bir müvekkilimin evine gelmek. Çene çalmak. Gün bittiğinde bir davayı ofiste bırakıp çıkmamak.”

“Eh, benim için de bu yeni bir durum,” diye itiraf ediyor Anna.

“Nedir o?”

Saçını bir bukle halinde serçe parmağına doluyor. “Umut etmek.”

• • •

Julia’nın dairesi, şehrin boşanmış insanların yoğun olarak ikamet etmeleriyle tanınmış kalburüstü bir mahallesinde bulunuyor ve kendime bir park yeri ararken bu nokta beni sürekli rahatsız ediyor, Bizi gören kapıcı, Yargıç’a bir göz atıyor ve önüme dikiliyor. “Köpekle girmek yasaktır,” diyor. “Üzgünüm.”

“Bu bir hizmet köpeği.” Söylediğimin adam için bir şey ifade etmediğini görünce onun anlayabileceği şekilde anlatıyorum. “Hani körlere refakat etmeleri için eğitilirler ya.”

“Sen hiç de köre benzemiyorsun.”

“Ben tedavi olmaya çalışan bir alkoliğim,” diyorum. “Köpek beni biradan uzak tutuyor.”

Julia’nın dairesi yedinci katta. Kapıyı vuruyorum ve sonra bir gözün dürbünden baktığını fark ediyorum. Kapıyı hafifçe aralıyor, ama emniyet zincirini çıkarmıyor. Başına sarılı bir mendil var ve ağlamış gibi duruyor.

“Merhaba,” diyorum. “Baştan başlamaya ne dersin?”

Burnunu siliyor. “Sen de kimsin?”

“Tamam haklısın. Belki de bunu hak ediyorumdur.” Zincire bakıyorum. “İçeri girmeme izin ver, hadi.”

Bana aklımı oynatmışım gibi bakıyor. “Kafan iyi galiba senin?”

Bir kargaşa oluyor ve ikinci bir ses duyuluyor, ardından kapı ardına kadar açılıyor ve aptal gibi şu düşünce geçiyor aklımdan: Ondan iki tane var. “Campbell,” diyor gerçek Julia, “burada ne arıyorsun?”

Tıbbi kayıtları elimde tutuyorum, hala şoku atlatabilmiş değilim. Wheeler’da geçirdiğimiz koca bir yıl boyunca bir ikizi olduğunu nasıl söylemedi?

“Izzy, bu Campbell Alexander. Campbell, bu da kardeşim.”

“Campbell...” Izzy’nin adımı ağzında gevelemesini seyrediyorum. İkinci defa baktığımda Julia’ya hiç de benzemiyor. Burnu biraz daha büyük, simasında kardeşindeki o canlı hava yok. Ağzının kıpırtılarını seyretmenin üzerimde hiçbir tesiri olmadığını ise söylemeye gerek dahi yok. “Yoksa şu Campbell mı?” diyor Julia’ya dönerek. “Hani şeyden...”

“Evet,” diye iç geçiriyor Julia.

Izzy’nin gözleri kısılıyor. “İçeri girmesine izin vermemem gerektiğini biliyordum.”

“Sorun yok,” diye ısrar ediyor Julia ve elimdeki dosyaları alıyor. “Bunları getirdiğin için sağ ol.”

Izzy parmaklarını tıkırdatıyor. “Artık gidebilirsin.”

“Dur.” Julia kız kardeşinin koluna vuruyor. “Campbell bu hafta birlikte çalışacağım avukat.”

“Ama bu adam seni…”

“Evet sağ ol, hafızam gayet iyi çalışıyor.”

“Her neyse!” diye araya giriyorum. “Gelirken Anna’nın evine uğradım.”

Julia bana dönüyor. “Eee?”

“Aklını başına topla Julia,” diyor Izzy. “Bu yaptığın kendine zarar vermekten başka bir şey değil.”

“İşin ucunda para varsa her şey değişir Izzy. Birlikte bir davamız var, hepsi bu. Tamam mı? Hem kendine zarar vermek konusunda senden ders almam gerektiğini hiç sanmıyorum. Seni terk etmesinden bir gece sonra son defa yatalım diye Janet’i arayan kimdi?”

“Hey.” Yargıç’a dönüyorum. “Red Sox da bu hafta ne maç çıkardı di mi?”

Izzy hışımla koridora yöneliyor. “Ne halin varsa gör,” diye bağırıyor ve kapının çarpıldığını duyuyorum. “Beni çok seviyor galiba,” diyorum, ama Julia gülümsemiyor bile.

“Tıbbi kayıtlar için sağ ol. Güle güle.”

“Julia -”

“Bak, ben sadece seni dertten kurtarıyorum. Bir köpeği duygusal bir patlama anından, mesela eski bir kız arkadaşının gerçekleri söylemesi gibi, kurtarılman gerektiği anda seni sürükleyerek odanın dışına çıkarması için eğitmek zor olmalı. Söylesene nasıl yapıyorsun Campbell? El işaretleriyle mi? Sözlü emirlerle mi? Yüksek bir ıslıkla mı?”

Özlem dolu gözlerle koridora bakıyorum. “Izzy’yi geri alabilir miyim lütfen?”

Julia, beni kapının dışına itmeye çalışıyor.

“Peki, tamam. Özür dilerim. Bugün seni ofiste öyle bırakıp gitmek istememiştim. Ama... acil bir durumdu.”

Bana bakıyor. “Köpek ne işe yarıyor demiştin?”

“Bir şey demedim.” Julia evin içine yönelince Yargıç ve ben onu takip ediyor ve kapıyı ardımızdan kapatıyoruz. “Dediğim gibi, Anna Fitzgerald’ı görmeye gittim. Sen haklıydın -annesi için bir sınırlama emri çıkartmadan önce onunla konuşmam gerekiyordu.”

“Yani?”

Anna’yla ikimizi düşünüyorum, o çizgili kanepede oturmuş aramızda bir güven ağı kurmaya çalışırken. “Sanırım aynı telden çalıyoruz.” Julia cevap vermiyor, sadece mutfak tezgâhında duran bir kadeh beyaz şarabı eline alıyor. “A iyi olur, ben de alırım.

Omuz silkiyor. “Smila’da.”

Smila? Tabii ya, buzdolabının adı. Şu meşhur romandan geliyor.

Karları Okuyan Miss Smila. Dolaba gidip şişeyi çıkardığımda içmemek için kendini zor tuttuğunu hissediyorum. “Seni tanıdığımı unutuyorsun.”

“Eskiden tanırdın” diye düzeltiyor.

“O zaman öğret bana. Son on beş yıldır neler yaptın?” Başımla koridoru, Izzy’nin odasını işaret ediyorum. “Yani kendini klonlamak dışında.” Aklımda bir düşünce uyanıyor ve dillendiremeden Julia cevabını veriyor.”

“Ağabeylerimin hepsi inşaat işçisi, aşçı, tesisatçı filan oldu. Annemle babam, kızlarının üniversiteye gitmelerini istiyorlardı ve son sınıfta Wheeler’a gitmenin olasılıkları artıracağını düşündüler. Benim notlarım oradan yarım bir burs almama yetecek kadar yüksekti; ama Izzy gidemedi. Sadece birimizin özel okula gitmesine yetecek kadar paramız vardı.”

“Kardeşin üniversiteye gitti mi?”

“RISD”[9] diyor Julia. “Takı tasarımcısı oldu.”

“Saldırgan bir takı tasarımcısı.”

“Kalbini kırarlarsa böyle olursun.” Gözlerimiz buluşuyor ve Julia ne söylediğinin farkına varıyor. “Yanıma bugün taşındı.”

Gözlerim evi tarıyor, bir hokey sopası, Sports Illustrated dergisi, bir televizyon koltuğu, kötüye işaret olabilecek erkeksi bir eşya araştırıyorum. “Oda arkadaşıyla yaşamaya alışmak zor mu?”

“Daha önce yalnız yaşıyordum Campbell, asıl sormak istediğin buysa eğer.” Şarap kadehinin hemen üstünden beni süzüyor. “Peki ya sen?”

“Altı karım, on beş çocuğum ve bir sürü koyunum var.”

Dudakları kıvrılıyor. “Senin gibi insanlar her zaman bana başarısız olduğum hissi veriyor.”

“Evet aynen, sen kesinlikle bu gezegende yer işgal ediyorsun. Harvard önlisans, Harvard Hukuk Fakültesi, yufka yürekli bir vasi.”

“Hangi okula gittiğimi nereden biliyorsun?”

“Yargıç DeSalvo,” diye yalan söylüyorum ve o da inanıyor.

Acaba Julia da birlikte olduğumuz dönemden bugüne yıllar değil de dakikalar geçmiş gibi hissediyor mu diye merak ediyorum. Bu mutfakta oturmak ona da bana olduğu kadar olağan geliyor mu? Bu tıpkı elinize notalarla dolu bir kâğıt alıp melodiyi çözmeye çalışırken bunun aslında gayet iyi bildiğiniz bir şarkı olduğunu, hiç denemeden rahatlıkla çalabileceğinizi fark etmeye benziyor.

“Vasi olacağını düşünmemiştim,” diye itiraf ediyorum.

“Ben de.” Julia gülümsüyor. “Bazen hala kendimi Boston Common Park’ta kürsüye çıkmış, ataerkil toplumlara ateş püskürürken hayal ediyorum. Maalesef inançlar kiranı ödemeye yetmiyor.” Burada duraksayıp bakışlarını bana çeviriyor. “Tabii bir de yanılgıya düşüp senin şimdiye kadar Amerika Birleşik Devletleri Başkanı olacağını düşünmüştüm.”

“Ayaklarımı yere bastım,” diye itiraf ediyorum. “Hedeflerimi biraz küçültmek zorundaydım. Senin de -yani, demek istediğim, şimdiye kadar çocukların ve talihli bir adamla banliyödeki evinin kadını olacağını düşünmüştüm.”

Julia başını sallıyor. “Galiba beni Muffy ya da Bitsie ya da Toto, Wheeler’daki o ismi lazım değil kızlarla karıştırıyorsun.”

“Hayır. Ben sadece... o talihli adam ben olurdum belki diye düşünmüştüm.”

Bu sözlerim üzerine ağır, meşum bir sessizlik çöküyor. “Sen o adam olmak istemedin,” diyor Julia en sonunda. “Bunu gayet açık bir şekilde ifade etmiştin.”

Bu doğru değil diyerek itiraz etmek istiyorum. Ama sonuç olarak onunla bir şeyler yaşamayı istememiş biri olarak neyi kanıtlayabilirim ki? “Hatırlıyor musun diye söze giriyorum.

“Her şeyi hatırlıyorum Campbell,” diye susturuyor beni. “Zaten hatırlamasam işler bu kadar zor olmazdı.”

Nabzım öylesine hızlanıyor ki Yargıç ayağa fırlıyor ve alarm halinde burnuyla kalçamı dürtüklüyor. O zamanlar böylesine özgür bir kız gibi görünen Julia’yı hiçbir şeyin incitemeyeceğini zannederdim. Keşke ben de bu kadar şanslı olabilseydim diye düşünürdüm.

Her iki konuda da yanılmışım.

ANNA

Oturma odamızda ailemizin görsel tarihine ayrılmış koca bir raf var. Herkesin bebeklik fotoğrafı, bazı vesikalıklar, tatil ve doğum günü fotoğrafları. Bunlar bana bir hapishane duvarındaki çentikleri hatırlatıyor - zamanın geçtiğinin, hiçbirimizin yerinde saymadığının kanıtları.

Çift taraflı çerçeveler var, tekler var, 20x25'likler, 10x15'likler. Bazıları akçaağaçtan yapılmış, bazıları oymalı, bir tanesi de çok şık bir cam mozaik. Jesse'nin fotoğraflarından birini elime alıyorum -iki yaşlarında çekilmiş, üzerinde bir kovboy kostümü var. Kimse buna baktığında sonuçta ortaya nasıl bir şey çıkacağını kestiremezdi doğrusu.

Kate'in saçlı ve tamamen saçsız fotoğrafları var; bir tanesinde bebekken Jesse'nin kucağında oturuyor ve bir diğerinde de annem havuz kenarında ikisini beraber tutuyor. Benim de fotoğraflarım var, ama fazla değil. Bebeklikten on yaşıma tek karede ulaşıveriyorum.

Belki de bunun nedeni, benim üçüncü çocuk olmam ve onların da bir yaşam katalogu tutmaktan sıkılmış ve yorulmuş olmalarıydı. Belki de unutmuşlardı.

Bu kimsenin suçu değil, çok önemli de değil, ama bir taraftan da azıcık üzücü. Bir fotoğraf size Mutluydunuz der ve ben de bunu görmek istiyorum. Bir fotoğraf size Sen benim için öyle önemliydin ki elimdeki her işi bırakıp seni seyretmeye koştum, der.

• • •

Babam gece on birde telefon ediyor ve gelip beni almasını isteyip istemediğimi soruyor. "Annen geceyi hastanede geçirecek," diye açıklıyor. "Ama evde yalnız kalmak istemezsen gelip istasyonda uyuyabilirsin."

"Hayır, sorun değil," diyorum. "Bir şey lazım olursa Jesse var nasıl olsa."

"Doğru," diyor babam. "Jesse." İkimiz de bunun güvenilir bir tedbir planı olduğuna inanmış gibi davranıyoruz.

"Kate nasıl oldu?" diye soruyorum.

"Hala kendine gelemedi. İlaç verip uyuttular." Derin bir nefes aldığını duyuyorum. "Anna, biliyorsun," diye söze giriyor, ama birden arkadan tiz bir zil sesi ortalığı yıkmaya başlıyor. "Tatlım, gitmem gerek." Beni kulak dolusu bir sessizlikle bırakıp gidiyor.

Bir süre telefonu öylece tutuyor, babamın botlarını giymesini ve pantolonun askısını çekiştirmesini gözümde canlandırıyorum. İstasyonun

kapısının tıpkı Alaaddin’in mağarası gibi açılmasını ve yolcu koltuğunda oturan babamla birlikte itfaiye kamyonunun sirenler çalarak dışarı çıkışını tasavvur ediyorum. Ne zaman işe gitse, yangın söndürmek zorunda kalıyor.

Tek ihtiyacım cesaret. Bir hırka kapıp evden çıkıyorum ve garaja yöneliyorum.

• • •

Okulda bir çocuk vardı, Jimmy Stredboe. Tam bir zavallıydı. Her tarafı sivilceydi; Yetim Annie isminde evcil bir faresi vardı; bir defasında fen dersinde akvaryuma düşmüştü. Kimse onunla konuşmazdı, angutluk bulaşıcı olabilir diye korkulurdu. Ama sonra bir yaz tatilinde çocuğa çok ciddi bir sinir sistemi hastalığı olan çoklu skleroz teşhisi kondu. Bundan sonra kimse Jimmy’ye kötü davranmadı. Koridorda karşılaştığınızda ona gülümserdiniz. Öğle yemeğinde yanınıza oturacak olursa, selam verirdiniz. Sanki ayaklı bir trajedi olmak, o güne kadarki tüm sefilliğini örtmüştü.

Doğduğum andan itibaren ben ablası hasta kız oldum. Hayatım boyunca banka memurları bana ekstra lolipop verdiler; tüm okul müdürleri adımı biliyordu. Kimse bana doğrudan kötülük yapmadı.

Ben de herkes gibi olsaydım insanlar bana nasıl davranırdı merak ediyorum. Belki tam manasıyla leş biriyim, ama kimsede bunu açık açık yüzüme söyleyecek yürek yok. Belki de herkes benim kaba veya çirkin veya aptal olduğumu düşünüyordur, ama bana iyi davranmak zorundalar, çünkü beni bu hale getiren içinde yaşadığım koşullar olabilir.

Şu an yaptığım şeyin benim gerçek doğam olup olmadığını merak ediyorum.

• • •

Başka bir arabanın farları dikiz aynasından yansıyarak Jesse’nin gözlerinin çevresinde yeşil bir pilot gözlüğü varmış gibi görünmesine neden oluyor. Jesse bir elinin bileğini direksiyona koymuş, o şekilde kullanıyor, bezgin. Saçlarını kestirmesi lazım, hem de bayağı kestirmesi. “Araban duman kokuyor,” diyorum.

“Öyle. Ama dökülen viskilerin kokusunu örtüyor.” Dişleri karanlıkta ışıldıyor. “Ne oldu? Seni rahatsız mı etti?”

“Eh, biraz.”

Jesse, üzerimden eğilerek torpido gözüne uzanıyor. Bir paket Merits ve Zippo çıkarıyor, sigarasını yakıyor ve dumanını yüzüme üflüyor. “Üzgünüm,” diyor laf olsun diye, alakası bile yok aslında.

“Bana da bir tane verir misin?”

“Ne vereyim?”

“Sigara.” Öyle beyazlar ki sanki fosforlu gibi duruyorlar.

“Sen sigara mı istiyorsun?” Jesse gülüyor.

“Şaka yapmıyorum,” diyorum.

Jesse, tek kaşını havaya kaldırıyor ve sonra direksiyonu öyle keskin bir şekilde çeviriyor ki araba devrilecek sanıyorum. Yolun kenarında devasa bir toz bulutu içinde duruyoruz. Jesse iç lambayı yakıyor ve paketi sallayarak bir tek sigara çıkartıyor.

Parmaklarımın arasında sigara bana çok narin geliyor, bir kuşun incecik kemiği gibi. Onu bir aktristin tutacağı şekilde tutuyorum, işaret parmağımla orta parmağımın arasında. Elimi kaldırıp dudaklarıma götürüyorum.

“Önce yakman gerek,” diye gülüyor ve Zippo’yu yakıyor.

Önümde yanan bir aleve doğru eğilmem söz konusu bile olamaz; kesin sigara yerine saçlarımı yakarım. “Sen yapsana benim için,” diyorum.

“Olmaz. Öğreneceksen adam gibi en baştan öğren.” Çakmağı tekrar yakıyor.

Sigarayı ateşe değdiriyor, Jesse’den gördüğüm gibi sertçe içime çekiyorum. Göğsüm patlayacak gibi oluyor ve öyle şiddetli öksürüyorum ki boğazımda ciğerlerimin tadını hissedebiliyorum, pembe ve süngerimsi. Jesse kahkahalara boğuluyor ve ben düşürmeden sigarayı elimden çekip alıyor. İki derin nefes çekiyor ve sonra pencereden atıyor.

“İyi denemeydi,” diyor.

Sesim boru gibi çıkıyor. “Bu, mangal yalamak gibi bir şey.”

Ben nasıl nefes alınacağını hatırlamaya çalışırken, Jesse tekrar yola koyuluyor. “Neden böyle bir şey yapmak istedin?”

Omuz silkiyorum. “Ne bileyim, ben de bir deneyeyim dedim.”

“Kural tanımazlık listesi filan lazımsa ben sana yapayım bir tane.” Jesse cevap alamayınca dönüp bana bakıyor. “Anna,” diyor, “yanlış bir şey yapmıyorsun.”

0 sıra hastanenin otoparkına varıyoruz. “Doğru şeyi de yapmıyorum,” diyorum.

Kontağı kapatıyor, ama arabadan çıkmaya yeltenmiyor. “Mağaranın ağzını koruyan ejderhayı hesaba kattın mı?”

“Anlayacağım dilden konuşur musun?”

“Yani büyük ihtimalle annem Kate’in iki metre ötesinde uyuyordur.”

Siktir. Derdim annemin beni kovması değil, ama Kate’le yalnız kalmama da hayatta izin vermeyecektir ve şu anda en çok istediğim şey bu.

Jesse bana bakıyor. “Kate’i görmek senin kendini daha iyi hissetmeni sağlamayacak.”

Onun iyi olduğunu, en azından şimdilik, neden öğrenmem gerektiğini açıklamanın hiçbir yolu yok -bu durumuna son verecek adımlar atmış olmama rağmen.

Ama en azından bir defalık olsun birileri beni anlıyor. Jesse arabanın camından dışarı bakıyor. “Bana bırak,” diyor.

• • •

On bir ve on dört yaşındaydık ve Guinness Rekorlar Kitabı’na girmeye çalışıyorduk. Yanakları erik gibi sertleşene ve gözleri kırmızıdan başka bir şey göremez olana dek birlikte amudda bekleyen bizden başka iki kız kardeş daha kesinlikle olamazdı. Kate tıpkı bir peri gibi görünüyordu; kolları, bacakları, her yeriyle. Yere eğilip de ayaklarını yukarı diktiğinde tıpkı duvarda yürüyen bir örümcek gibi narindi. Benim yer çekimiyle savaşımsa biraz kalasçaydı.

Birkaç saniye sessizce dengede durduk. “Keşke kafam daha yassı olsaydı,” dedim alnımın iyice ezildiğini hissederken. “Sence süre tutması için eve birini mi gönderirler? Yoksa bizim video kaset filan mı yollamamız gerek?”

“Bize söylerler herhalde.” Kate kollarını kırarak dirseklerine dayanmaya başladı.

“Sence ünlü olur muyuz?”

“Today Show’a çıkabiliriz. Ayaklarıyla piyano çalabilen on bir yaşındaki bir çocuk bile çıkmıştı, hatırlasana.” Bir saniye durup düşünüyor. “Annem pencereden düşen bir piyanonun altında kalıp ölen birini tanıyormuş.”

“Bu doğru değil. Bir insan neden bir piyanoyu pencereden atsın ki?”

“Doğru. Git sor istersen. Hem piyanoyu dışarı çıkarmıyor, içeri sokmaya çalışıyorlarmış.” Bacaklarını duvara dayayıp katladı, bu haliyle sanki baş aşağı oturuyormuş gibi görünüyordu. “Sence en iyi ölüm biçimi hangisidir?”

“Bundan bahsetmek istemiyorum,” dedim.

“Nedenmiş? Ben ölüyorum. Sen de ölüyorsun.” Ben kaşlarımı çatınca Kate “Yalan mı?” dedi. Sonra sırıttı. “Ben yalnızca bu konuda senden daha yetenekliyim o kadar.”

“Bu çok aptalca bir konu.” Şimdiden elimin asla erişemeyeceği yerlerimin kaşınmasına neden olmuştu.

“Belki de en iyisi uçak kazası,” diye fikir yürüttü Kate. “Yani uçağın düştüğünü fark ettiğinde korkunç bişey olur... Ama sonra bir anda her şey biter ve toza dönüşürsün. Uçak kazalarında insanlar buhar olup uçarken ağaçların üstünde filan kıyafetlerini nasıl buluyorlar ya da kara kutuları?”

Başım yavaş yavaş zonklamaya başlamıştı. “Kapa çeneni Kate.”

Kate, bir örümcek gibi emekleyerek duvardan indi ve yüzünde mutlu bir ifadeyle yere oturdu. “Bir de uykuda gitmek var, ama bu çok sıkıcı olurdu.”

“Kapa çeneni,” diye tekrarladım, sadece yirmi iki saniye durmamıza kızmıştım, şimdi en baştan rekor denememiz gerektiğine kızmıştım. Doğruldum ve yüzümü örten saç yumağından kurtulmaya çalıştım. “Normal insanlar oturup ölümü düşünmezler biliyorsun.”

“Yalancı. Herkes ölümü düşünür.”

“Herkes senin ölümünü düşünüyor,” dedim.

Odaya öyle bir sessizlik çöktü ki acaba başka bir rekor mu denesek diye düşündüm -mesela, en uzun süre nefeslerini tutan iki kız kardeş. Sonra Kate’in yüzünde çarpık bir gülümseme belirdi. “Olsun,” dedi, “en azından şimdi doğru söyledin.”

• • •

Jesse eve dönebilmem için bana yirmi dolar veriyor, çünkü planındaki tek pürüz bu: Bu işi yaptıktan sonra eve arabasıyla dönmeyecek. Asansöre binmeyip sekizinci kata merdivenlerden çıkıyoruz, çünkü böylece hemşirelerin bulunduğu yerin önüne değil arkasına çıkabiliriz. Jesse, beni üzerlerinde hastanenin adı yazan plastik yastıklar ve çarşaflarla dolu bir çamaşır dolabına sokuyor. “Bekle,” diye sesleniyorum arkasından tam gitmek üzereyken. “Doğru zamanı nasıl bilicem?”

Jesse soruma gülüyor. “Anlarsın, güven bana.”

Cebinden gümüş bir matara çıkarıyor -babama şefinin hediye ettiği ve üç yıl önce kaybolduğunu zannettiği matara- kapağını açıyor ve gömleğinin ön tarafına bütün viskiyi boca ediyor. Sonra koridor boyunca yürümeye başlıyor. Aslında yürümek fazla iyimser bir ifade; Jesse, bir bilardo topu gibi duvardan duvara çarpıyor ve koca bir temizlik arabasını yere deviriyor. “Anneee?” diye bağırıyor. “Anne nerdesin?”

Sarhoş filan değil, ama mükemmel taklit yapabiliyor. 0 anda kim bilir kaç defa gecenin bir yarısı odamın penceresinden bakıp onu fundalara kusarken gördüğümü hatırlıyorum -belki bunları da sırf gösteriş amaçlı yapıyordu.

Hemşireler kovandan fırlayan arılar misali masalarından kalkıp yarı yaşlarında, ama onlardan üç kat daha güçlü bir çocuğu zapt etmeye çalışırken, o çocuk kenarda duran rafı yere çalarak ortalığı öyle bir ayağa kaldırıyor ki çıkardığı gürültü kulaklarımı çınlatıyor. Hemşire masasının ardında alarm zilleri tıpkı bir telefon santrali gibi çalmaya başlıyor, etrafa tekmeler savurup sağa sola saldıran Jesse'yi zapt etmek için gececi hemşirelerin üçü de ellerinden geleni yapmaya çalışıyorlar.

Kate'in yattığı odanın kapısı açılıyor ve uykulu gözleri kıpkırmızı olan annem dışarı çıkıyor. Jesse'ye bakıyor ve işlerin aslında daha da kötüye gidebileceğini fark ettiği o anda yüzü öylece donup kalıyor. Jesse başını ondan yana çeviriyor, dev bir boğa misali, sonra yüz ifadesi yumuşuyor. "Vaay, anne," diye selamlıyor onu ve suratına yavşakça gülüyor.

"Çok özür dilerim," diyor annem hemşirelere. Jesse güç bela ayağa dikilip kollarını boynuna dolarken annem gözlerini kapatıyor.

"Kantinden kahve alabilirsiniz," diye öneride bulunuyor bir hemşire. Annem o kadar utanmış durumda ki ona cevap dahi veremiyor. Sadece bir teknenin dibine yapışmış bir midye misali üstüne yığılmış Jesse'yle birlikte asansöre doğru ilerliyor ve sanki kapıların daha çabuk açılmasını sağlayacakmışçasına umutsuz bir çabayla çağırma düğmesine tekrar tekrar basıyor.

Gittikleri zaman benim için her şey çok kolay oluyor. Hemşirelerden biri çağrı düğmelerine basan hastalara bakmak için koştururken, diğerleri masalarına oturup sanki iskambil oynuyormuşçasına Jesse ve zavallı anneme dair görüş alışverişine koyuluyorlar. Çamaşır dolabından çıkıp ayaklarımın ucuna basa basa koridorda ilerlerken ve ablamın odasına sızarken benim olduğum tarafa bakmıyorlar bile.

• • •

Kate'in hastanede olmadığı bir Şükran Günü'nde gerçekten de normal bir aileymişiz gibi davranmıştık. Televizyondaki kutlama geçidini izledik; dev bir balon çılgın bir rüzgâra av olup bir NYC trafik lambasına dolanıp kalmıştı. Evde kendi et suyu sosumuzu yaptık. Annem, hindinin lades kemiğini masaya getirdi ve kimin tutuşacağı konusunda birbirimizle yarıştık. Sonunda bu onur Kate ve bana bahşedildi. Kemiği şöyle sıkıca bir tutacaktım ki annem yanıma sokuldu ve kulağıma fısıldadı: "Ne dileyeceğini biliyorsun değil mi?" Bunun üzerine gözlerimi sıkıca kapadım ve Kate'in iyileşmesini diledim; oysa ki öncesinde bir CD çalar istiyordum

ve sonunda ladesi kazanamadığımdan dolayı haince bir memnuniyet duydum.

Yemekten sonra annem bulaşıkları yıkarken babam da ikiye iki Amerikan futbolu oynamak için bizi bahçeye çıkardı. Ama bu oyunda kural, topla koşanı yere devirmek yerine sadece dokunmaktı. Annem de bahçeye çıktığında Jesse ve ben iki gol atmıştık bile. “Bana rüya gördüğümü söyleyin,” dedi annem. Başka bir şey söylemesine de gerek yoktu aslında -hepimiz Kate’in normal bir çocuk gibi yere yuvarlanıp sonra hasta bir çocuk olarak kanamasının kontrol altına alınamadığına kaç kere tanık olmuştuk.

“Aman Sara.” Babam gülümsemesinin voltajını yükseltti. “Kate benim takımımda. Rakibin ona dokunmasına müsaade eder miyim hiç?”

Sonra babam kasıla kasıla anneme doğru yürüdü ve onu öyle uzun ve yavaş öptü ki benim bile yanaklarım kızardı, zira komşuların bizi gördüğünden adım gibi emindim. Babam başını kaldırdığında annemin gözleri daha öyle hiç görmediğim bir renge bürünmüştü ve o rengi bir daha da görmedim sanırım. “Bana güven,” dedi babam ve topu Kate’e fırlattı.

O gün toprağın oldukça soğuk olduğunu hatırlıyorum -kışın ilk belirtisi. Babamın beni kovalamasını hatırlıyorum, yakalarken kendisini üzerime ağırlığını değil de sıcaklığını verecek şekilde ayarlıyordu. Annemin her iki takımı da destekleyen tezahüratlar yaptığını hatırlıyorum.

Sonra topu Jesse’ye attığımı hatırlıyorum, ama Kate araya girdi -top kucağına inerken ve babam koşup golü atması için ona bağırırken yüzünde tam bir şok ifadesi vardı. Kate, var gücüyle koşmaya başladı ve neredeyse başarıyordu ki Jesse arkasından fırlayıp üzerine atladı, onu yere çaldı ve altında ezdi.

O an tüm dünya durdu. Kate, kolları ve bacakları dört açılmış kımıldamadan yatıyordu. Babam bir solukta yanlarına koştu, Jesse’yi itip kakmaya başladı. “Senin neyin var, delirdin mi?”

“Unuttum!”

Annem: “Neren acıyor Kate? Kalkabiliyor musun?”

Ancak Kate yüzüstü döndüğünde gülümsüyordu. “Hiçbir yerim acımıyor. Harikayım.”

Annemle babam birbirlerine baktılar. İkisi de Kate’i benim gibi, Jesse gibi anlayamamışlardı -kim olursanız olun, içinizde keşke başka birisi olsaydım diyen bir sesin olduğunu anlayamıyorlardı- ve bir milisaniyeliğine

de olsa bu dileğiniz gerçekleştiğinde, o bir mucizedir. “Unutmuş işte,” dedi Kate ve sırtüstü uzanıp soğuk güz güneşini seyre daldı.

• • •

Hastane odaları hiçbir zaman tam karanlık olmaz; bir felaket olasılığına karşı, hemşirelerle doktorların yollarını bulabilmeleri için her zaman yatağın arkasında ışığı yanan bir panel olur. Tüpler ve borular değişse de, Kate’i buna benzer bir yatakta yüzlerce defa görmüştüm. Her defasında gözüme hatırladığımdan daha küçük görünür.

Olabildiğince nazik bir şekilde yanına oturuyorum. Kate’in boynundaki ve göğsündeki damarlar bir yol haritası gibi, hiçbir yere varmayan otoyollar. Kendimi o sahtekar lösemi hücrelerinin dolaşım sisteminde adeta bir dedikodu gibi dolaştıklarına inandırıyorum.

Kate gözlerini açtığında neredeyse yataktan düşüyordum; bu sanki Exorcist’ten fırlamış bir sahne gibiydi. “Anna?” diye sesleniyor, tam gözlerimin içine bakıyor. Onun çocukken Jesse’nin bizi çok yaşlı bir Kızılderili hayaletinin yanlışlıkla evimizin altına gömülen kemiklerini geri almaya geldiğine inandırmasından beri hiç bu kadar korkmuş görmemiştim.

Bir kız kardeşiniz varsa ve o ölüyorsa, kardeşiniz olduğunu söylemekten vaz mı geçersiniz? Yoksa siz, denklemin diğer yarısı yok olsa bile, hep onun kardeşi misinizdir?

Dar, ama ikimizi de alacak kadar büyük olan yatağa tırmanıyorum. Başımı Kate’in göğsüne yaslıyorum, kateterine o kadar yakınım ki Kate’in içine damlayan sıvıyı görebiliyorum. Jesse yanılıyor - kendimi daha iyi hissedeceğim için Kate’i görmeye gelmedim. Geldim, çünkü o olmadan kim olduğumu hatırlamakta zorlanıyorum.

PERŞEMBE

Sen, eğer aklı başında olsaydın,
Yıldızlar işaretler gönderiyor ve
her biri çok korkunç dediğimde,
Bana dönüp de şu cevabı vermezdin
“Gece harika bir şeydir.”

D. H. LAWRENCE,
“Under the Oak”

BRIAN

İlk başta alevlerin ortasına mı, yoksa bir duman cehennemine mi gittiğimizi asla bilemeyiz. Geçen gece saat 2.46'da üst kat ışıkları yandı. Sirenler de çalmaya başladı, ama ben onları her zaman duyduğumu söyleyemem. On saniye içinde giyinmiş ve istasyondaki odamdan çıkıyordum. Yirmi saniye içinde koruyucu giysimi kuşanmaya koyulmuş, uzun esnek askılarımı takıyor ve paltomun kaplumbağa kabuğunu üstüme çekiyordum. İki dakika geçtiğinde Caesar kamyonu Upper Darby caddelerinde sürüyordu; Paulie ve Red yangın muslukçusu ve pompacı olarak arkadaydı.

Bir süre geçince ufak ufak bilincimiz yerine geldi: nefes almamızı sağlayan aletleri kontrol etmeyi akıl ettik; eldivenlerimizi taktık; gittiğimiz evin Huddington Drive'da olduğunu bildiren bir rapor aldık; bir bina ya da ev yangınına gidiyorduk. "Buradan sola dön," dedim Caesar'a. Hoddington benim evimden sekiz blok ötedeydi.

Ev tıpkı bir ejderhanın ağzına benziyordu. Caesar elinden geldiğince evin etrafından dolaşıp bana üç tarafı da göstermeye çalıştı. Sonra hepimiz kamyondan indik ve bir an için yangına baktık, Goliath'ın karşısına dikilmiş dört Davut gibiydik. "İki buçuk inçlik bir hortum hazırla," dedim bu gecenin motorlu pompa operatörü olan Caesar'a. Eteğine yapışmış üç çocukla gecelikli bir kadın bana doğru koşturuyordu, gözyaşlarına boğulmuştu. "Mija," diye çığlıklar atıyordu eliyle evi işaret ederken. "Mija!"

"sDonde estâ?" Yalnızca yüzümü görebilsin diye tam önüne dikildim. "âCuanfos anos tiene?"

Kadın, ikinci kattaki bir pencereyi işaret ediyordu. "Tres," diye haykırdı.

"Yüzbaşım" diye bağırdı Caesar, "biz hazırız."

Yaklaşan ikinci bir kamyonun sesini duydum, bize desteğe gelmişlerdi. "Red, çatının kuzeydoğu köşesine bir havalandırma deliği aç; Paulie, su sıkmaya hazır ol ve ilk fırsatta harekete geç. İkinci katta bir çocuk kalmış. Kurtarabilir miyiz diye bakmak için içeri giriyorum."

Tabii benimkisi filmlerdeki gibi körü körüne bir dalış, kahramanın gidip Oscar'ı kaptığı bir sahne değildi. İçeri girersem ve merdivenler çökerse... binanın kendisi çökerse... mekânın sıcaklığı her şeyin patlayabilir ve parlayabilir hale gelmesine sebep olursa - bu gibi durumlarda geri çekilir ve

adamlarıma benimle birlikte çekilmelerini emrederim. Kurtarıcının güvenliği, kurtarılacak olanın güvenliğinden daha önceliklidir.

Her zaman.

• • •

Ben bir ödleğim. Bazen vardiyam bittiğinde doğrudan evime gitmek yerine, hortum sararım veya nöbeti devralacak ekip için taze kahve yaparım. Her gece iki ya da üç defa yatağımdan kaldırıldığım bir yerde neden daha fazla huzur bulduğumu hep merak etmişimdir. Sanırım sebebi, itfaiye istasyonunda acil durumların beni endişelendirmemesi - çünkü zaten bunların olması gerekiyor. Evin kapısından girdiğim anda ise acaba ne olacak diye endişelenmeden duramıyorum.

Bir defasında, Kate ikinci sınıfa giderken, resim dersinde başlığının üstünde hale olan bir itfaiyeci çizmişti. Sınıf arkadaşlarına benim yalnızca cennete gitmeme izin vereceklerini, çünkü cehenneme gidersem oradaki tüm ateşleri söndüreceğimi anlatmış.

O resmi hala saklıyorum.

Bir kaseye bir düzine yumurta kırıyor ve hızla çırpmaya başlıyorum. Domuz pastırması şimdiden ocakta cızırdamaya başladı bile; krepler için de ızgara ısınıyor. İtfaiyeciler yemeklerini birlikte yerler - ya da en azından yemeye çalışırlar, sirenler çalmadan önce. Bu kahvaltı hala duşta dün gecenin anılarını tenlerinden çıkartmaya çalışan adamlarım için güzel bir ödül olacak. Arkamdan ayak seslerinin yaklaştığını işitiyorum. “Bir sandalye çek,” diye sesleniyorum omzumun üstünden. “Hazır sayılır.”

“Teşekkür ederim, almayayım,” diyor bir kadın sesi. “Rahatsızlık vermek istemem.”

Elimdeki spatulayı savurarak geriye dönüyorum. Burada bir kadın sesi duymak şaşırtıcı; sabahın yedisinde gelen bir kadın ise daha da ilginç. Ufak tefek bir kadın, gür saçları bana bir orman yangınını hatırlatıyor. Parmaklarında bir sürü parlak gümüş yüzük var. “Yüzbaşı Fitzgerald, Ben Julia Romano. Anna’nın davasına atanan vasiyim.”

Sara bana ondan bahsetmişti - işler kızıştığında yargıcın sözüne kulak vereceği kadın.

“Nefis kokuyor,” diyor gülümseyerek. Yanıma geliyor ve elimden spatulayı alıyor. “Kimsenin yardım almadan tek başına yemek pişirmesini seyredemem. Genetik bir anormallik bu.” Kadının buzdolabına gidip ne var ne yok iyice gözden geçirmesini seyrediyorum. O kadar malzeme arasından

bir kavanoz yabanturpu bulup geliyor. “Konuşmak için birkaç dakikanız olduğunu umuyordum.”

“Elbette.” Yabanturpu mu?

Yumurtaların içine elindekinden bayağı bir boşaltıyor ve sonra baharatlıktan portakal kabuğu rendesi ile acı biber alıyor ve bunları da karışıma serpiyor. “Kate nasıl?”

Izgaranın üzerine biraz hamur döküyor ve kabarıp balon gibi şişmesini izliyorum. Alt üst ettiğimde pürüzsüz, sütlü kahverengi bir yüzey ortaya çıkıyor. Bu sabah Sara’yla konuştum bile. Kate’in gecesi olaysızmış; Sara’nınki değil ama. Ancak bunun sebebi Jesse’ymiş.

Bir bina yangınında ya üstünlüğü elde edeceğinizi ya da teslim edeceğinizi bildiğiniz bir an gelir. Tavandaki bir parçanın düşmek üzere olduğunu, merdivenlerin yanıp tükenmekte olduğunu ve sentetik halının eriyip botlarının tabanına yapıştığını fark edersin. Bütün bunların toplamı üstün gelir ve işte o anda geri adım atar ve her yangının senin yardımın olmadan da kendi kendini tüketip yok edeceğini hatırlamak için kendini zorlarsın.

Bugünlerde altı koldan yangınla savaşıyorum. Önüme baktığımda Kate’in hastalığını görüyorum. Arkama bakıyorum ve Anna ile avukatını görüyorum. Jesse’nin sünger gibi içki içmediği tek zaman, uyuşturucudan kafasının iyi olduğu zamanlar; Sara ise uçan kuştan medet umuyor. Benimse üzerimde koruyucu giysim var, güvenli. Elimde onlarca kanca, demir ve çubuk bulunuyor - hepsi de zarar verme amaçlı aletler; oysa asıl ihtiyacım olan, hepimizi birleştirecek bir şeyler.

“Yüzbaşı Fitzgerald... Brian!” Julia Romano’nun sesi beni daldığım uykudan uyandırıp hızla duman dolan bir mutfağa buyur ediyor. Önüme geçiyor ve ızgarada yanan krepleri kenara çekiyor.

“Hay aksi!” Eskiden krep olan kömürleşmiş yuvarlağı lavaboya atıyorum, oradan bana tıslıyor. “Kusura bakmayın.”

Sanki açıl susam açıl demişim gibi bu iki sözcük ortamı değiştiriyor.

“İyi ki yumurtalar var,” diyor Julia Romano.

• • •

Yanan bir evde altıncı hissiniz öne çıkar. Duman yüzünden önünüzü göremezsiniz. Alevlerin gürlemesinden başka bir şey duyamazsınız. Herhangi bir şeye dokunamazsınız, çünkü bu sonunuz olur.

Önümde Paulie hortumun başına adamları yerleştirdi. Bir sıra itfaiyeci ona destek veriyordu; tazyik verilmiş bir yangın hortumu ağır, eşek ölüsü

gibi bir nesnedir. Alevlerin henüz bulaşmadığı merdivenlerden ilerledik, bu yangını Red'in çatıya açtığı delikten dışarı atmaya niyetliydik. Etrafı çevrilen her şey gibi yangının da doğal bir kaçma içgüdüsü vardır.

Ellerimin ve dizlerimin üzerine çöküp koridorda emeklemeye başladım. Çocuğun annesi soldan üçüncü kapı demişti. Yangın, tavanın diğer yanında, çatıdaki deliğe doğru ilerliyordu. Tazyikli suyu verdikçe beyaz buharlar diğer itfaiyecileri yutuyordu adeta.

Çocuğun odası açıktı. Adını seslenerek içeri emekledim. Penceredeki büyük bir figür tıpkı bir mıknatıs gibi beni kendine çekti, ancak fazla büyük bir oyuncak hayvan olduğu anlaşıldı. Dolapların içlerine ve yatağın altına baktım, ama kimse yoktu.

Tekrar koridora çıktım ve az daha yumruk kalınlığındaki hortuma takılıyordum. Bir insan düşünebilirdi; yangınsa düşünemezdi. Bir yangın belirli bir yol izlerdi; bir çocuk izlemezdi. Çok korksam nereye giderdim?

Hızla hareket ederek kafamı koridor boyundaki kapılardan içeri uzatmaya başladım. Bir tanesi pembe boyalı bir bebek odasıydı. Bir diğerinde her yere Matchbox arabalar yayılmıştı ve ranzalar vardı. Bir tanesi ise oda bile değil, büyükçe bir dolaptı. Ebeveyn yatak odası merdivenlerin uzak köşesindeydi.

Çocuk olsaydım, böyle bir durumda anneme koşardım.

Diğer yatak odalarının aksine burası kalın, simsiyah bir dumanla kaplıydı. Yangın kapının alt tarafını hafifçe yakmıştı. Kapıyı açtım, içeri hava dolmasına neden olacağımı biliyordum, bunun yanlış olduğunu biliyordum, ama tek seçeneğimdi.

Tahmin ettiğim şekilde için için yanan kapı parladı ve girişi alevler kapladı. Tıpkı bir boğa gibi ortasına saldırdım, korların başlığımdan aşağı paltomun üstüne yağmur gibi indiğini hissediyordum. "Luisa!" diye bağırdım. Odayı dolaşıp gardırobu buldum. Sertçe kapağına vurup tekrar seslendim.

Derinden geliyordu, ama içeriden de kapağa vurulduğunu duymuştum.

• • •

"Biz şanslıyız aslında," diyorum Julia Romano'ya, muhtemelen benden duymayı hiç beklemeyeceği bu sözleri sarf ederek. "Uzun süren durumlarda Sara'nın ablası çocuklara göz kulak oluyor. Daha kısa seferlerde ise değişmeli yapıyoruz - Sara bir gece hastanede Kate'le kalıyor, ben diğer çocuklarla ya da tam tersi. İşler şimdi daha kolay. Artık çocuklar kendi başlarının çaresine bakabilecek kadar büyüdüler."

Bunu söylediğimde elindeki küçük deftere bir şeyler not alıyor ve bu benim sandalyemde huzursuzca kıpırdanmama neden oluyor. Anna sadece on üç yaşında - evde tek başına kalmak için çok mu küçük yani? Sosyal Hizmetler böyle söyleyebilir, ama Anna farklıdır. Anna yıllar önce büyüdü.

"Sizce Anna iyi mi?"

"Bana kalırsa şey olsaydı dava filan açmazdı," diyorum tereddütle. "Yani Sara ilgi çekmek istediğini söylüyor."

"Siz ne düşünüyorsunuz?"

Zamandan çalmak için ağzıma bir çatal dolusu yumurta tıkıştırıyorum. Yabanturpu şaşırtıcı bir şekilde güzel gitmiş. Portakal kabuğunu öne çıkarmış. Julia Romano'ya bunu söylüyorum.'

Peçetesini katlayıp tabağının yanına bırakıyor. "Soruma cevap vermediniz Mr. Fitzgerald."

"Bunun bu kadar basit olduğunu sanmıyorum." Çatal bıçağımı dikkatle elimden bırakıyorum. "Sizin kardeşiniz var mı?"

"Evet. Altı abim ve bir ikiz kız kardeşim var."

Bir ıslık koyuveriyorum. "Annenizle babanızda peygamber sabrı olmalı."

Omuz silkiyor. "İyi birer Katolik'tirler. Nasıl başardıklarını bilmiyorum, ama hiçbirimiz ters yollara sapmadık."

"Her zaman böyle mi düşündünüz?" diye soruyorum. "Çocukken mesela aranızdan bazılarını kayırdıklarını hiç düşünmediniz mi?" Yüzü geriliyor, çok hafifçe ama; onu böyle bir noktaya sürüklediğim için kendimi kötü hissediyorum. "Hepimiz tüm çocuklarınızı eşit miktarda sevmeniz gerektiğini biliriz, ama işler her zaman böyle gitmeyebilir." Ayağa kalkıyorum. "Biraz zamanınız var mı? Sizi birisiyle tanıştırmak istiyorum."

• • •

Geçen sene, karakışın ortasında, şehir dışında yaşayan bir adamla ilgili bir ambulans çağrısı almıştık. Kendisine bir garaj yolu yapması için tuttuğu müteahhit onu bulmuş ve 911'i aramış. Anlaşılan adam önceki gece otomobilinden çıkmış, kayıp düşmüş ve çakılların üstünde donup kalmış. Onu bir kar birikintisi zanneden müteahhit az daha arabasıyla üstünden geçecekmiş.

Olay mahalline vardığımızda adam neredeyse sekiz saattir dışarıdaydı ve nabzı olmayan bir buz kütlesiydi. Dizleri bükülüp kalmıştı; bunu iyi hatırlıyorum, çünkü en sonunda onu yattığı yerden söküp sedyeye koyduğumuzda bacakları öylece havaya dikilmiş duruyordu. Ambulansın

kaloriferini yükselttik ve onu içeri koyup giysilerini kesmeye başladık. Hastaneye nakil için gerekli evrakları düzenlemeye başladığımızda adam oturmuş bizimle sohbete başlamıştı.

Size bunu her şeye rağmen mucizelerin gerçekleşebileceğini görmeniz için anlatıyorum.

• • •

Bu bir klişe, ama itfaiyeci olmamın birinci sebebi, insanları kurtarmak istememdi. Bu yüzden kollarımda Luisa'yla alev kusan o kapıdan çıkıp da, bizi gören annesi dizlerinin üzerine çöktüğünde, işimi yaptığımı ve iyi yaptığımı biliyordum. Anne, kızının koluna bir serum bağlayan ve ona oksijen veren ikinci ekipten bir sağlık memurunun yanı başına çöküverdi. Çocuk öksürüyordu, korkmuştu, ama iyi olacaktı.

Yangın tamamen söndürülmüştü; çocuklar içeride kurtarılabilecek durumdaki eşyaları çıkarıyor ve etrafı kontrol ediyorlardı; duman gece semasına bir perde çekmişti; Akrep takımyıldızından tek bir yıldız bile seçemedim. Eldivenlerimi çıkardım ve ellerimle daha saatlerce yanacak olan gözlerimi ovuşturdum. “İyi iş çıkardın,” dedim hortumu toplayan Red'e “Sen de çocuğu iyi kurtardın Yüzbaşım,” dedi cevap olarak.

Luisa annesinin beklediği gibi kendi odasında olsa daha iyi olurdu tabii, ama çocuklar hiçbir zaman durmaları gereken yerde durmazlar. Arkanızı dönmenizle birlikte onu odasında değil de dolaba saklanmış halde bulursunuz; dönüp bir de bakarsınız ki üç yaşındayken on üç olmuş. Ebeveynlik aslında sadece bir izleme meselesi, çocuklarınızın bir sonraki hareketlerini göremeyeceğiniz kadar uzaklaşmamalarını umut etmekten ibaret.

Başlığımı çıkardım ve boyun kaslarımı esnettim. Bir zamanlar bir ev olan yapıya baktım. Birden birisinin parmaklarının elimi kavradığını hissettim. Bu evde yaşayan kadın, gözleri yaşlı yanı başımda dikiliyordu. En küçük çocuğu hala kucağındaydı; diğer çocukları Red'in gözetiminde itfaiye kamyonunda oturuyorlardı. Kadın hiçbir şey söylemeden elimi kaldırıp öptü. Montumdan bulaşan kurum yanağında siyah bir leke bıraktı. “Hiç önemli değil,” dedim ona.

İstasyona dönerken Caesar'a uzun yoldan gitmesini söyledim, böylece evimin olduğu caddeden geçebilecektik. Jesse'nin jipi garaj yolunda duruyordu, evde hiç ışık yoktu. Anna'nın her zamanki gibi örtüyü çenesine kadar çekmiş olduğunu kafamda canlandırdım; Kate'in yatağıysa boştu.

“Tamam mıyız Fitz?” diye sordu Caesar. Kamyon çok yavaş gidiyordu, neredeyse evimin tam önünde durmuştu.

“Tamam tamam,” dedi. “Haydi eve dönelim.”

İnsanları kurtarmak için itfaiyeci oldum. Ama biraz daha kesin olmalıydım. İsim vermeliydim.

JULIA

Brian Fitzgerald'ın otomobili yıldızlarla dolu. Ön koltukta çizelgeler ve aramızdaki konsolda da tablolar var; arka koltuk nebulaların ve gezegenlerin fotokopilerinden oluşan bir resim paleti gibi. "Dağınıklık için özür dilerim," diyor, "misafir beklemiyordum."

Oturabileceğim bir yer açmaya çabalarken ona yardım ediyorum ve bu arada elime iğne deliklerinden yapılmış bir harita geçiyor. "Bu nedir?" diye soruyorum.

"Bir gökyüzü atlası," diyerek omuz silkiyor. "Bir nevi hobi."

"Küçükken gökteki her yıldıza akrabalarımızdan birinin adını vermeye çalışmıştım. İşin korkutucu tarafı ise uyuyakaldığımda isimler daha bitmemişti."

"Anna'nın adı bir galaksiden gelir," diyor Brian.

"Bu, koruyucu bir meleğin adını taşımaktan çok daha güzel," diyorum. "Bir defasında anneme yıldızların neden parladığını sormuştum. O da bana onların meleklerin cennete giden yolu bulabilmeleri için kullandıkları gece lambaları olduğunu söylemişti. Babama sorduğumda ise gazlardan bahsetmeye başladı ve ben de ikisini birleştirip Tanrı'nın verdiği yemeklerin gecenin bir vaktinde tuvalete gitme ihtiyacı doğurduğuna hükmetmiştim."

Brian, kocaman bir kahkaha atıyor. "Ben de burada çocuklarıma atomik füzyonu açıklamaya çalışıyordum."

"İşe yaradı mı bari?"

Bir an durup düşünüyor. "Muhtemelen hepsi gözü kapalı Büyük Ayıyı bulabilirler."

"Çok etkileyici. Yıldızların hepsi bana aynı görünür."

"O kadar zor değil aslında. Bir takımyıldızın, mesela Avcı takımyıldızının bir ucunu tespit ettikten sonra benzediği insan şeklinin ayak tarafında Gama Yıldız'ı ve omzunda da Alfa Yıldız'ı görmek çocuk oyuncağı olur." Bir an duraklıyor. "Ancak evrenin yüzde doksanı göremediğimiz şeylerden oluşuyor."

"Öyleyse orada olduğunu nereden biliyorsunuz?"

Kırmızı ışıkta yavaşlayıp duruyor. "Karanlık maddenin diğer objeler üzerinde yerçekimi etkisi vardır. Onu göremezsiniz, hissedemezsiniz, ama bir şeyin ona doğru çekildiğini gözleyebilirsiniz."

• • •

Dün gece Campbell gittikten on saniye sonra, ben tam bir kadının kendine en az ayda bir kez uygulaması gereken insanın içini temizleyen o ağlama krizlerinden birinin zirvesine doğru çıkarken Izzy oturma odasına girdi. “Hakikaten de,” dedi duygusuz bir ses tonuyla, “tam bir profesyonel ilişkiymiş sizinki.”

Ona hiddetle baktım. “Sen bizi mi dinliyordun?”

“Sen ve Romeo baş başa sohbetinizi ince bir duvarın ardında yapıyorsanız benim ne kabahatim var?”

“Diyeceğin bir şey varsa durma söyle,” diye öneride bulundum.

“Benim mi?” diye kaşlarını çattı Izzy. “Bu beni hiç alakadar etmez.”

“Evet aynen öyle.”

“Tamam. Ben de fikirlerimi kendime saklarım o zaman.”

Gözlerimi devirdim. “Söyle hadi ne söyleyeceksen Isobel.”

“Asla sormayacaksın sanmıştım.” Kanepeye, yanıma oturdu. “Sen de bilirsin ki Julia, bir sinek, sineksavarın o büyük mor ışığını ilk kez gördüğünde Tanrı filan zanneder, ikinci defasında ise tam aksi yöne koşmaya başlar.”

“Birincisi, sakın beni bir sivrisinekle kıyaslama. İkincisi, aksi yöne uçar, koşmaz. Üçüncüsü de asla ikinci bir defa olmaz. Sinek ölmüştür.”

Izzy keyifle sırıttı: “Sen tam bir avukatsın.”

“Campbell’ın beni öldürmesine izin vermeyeceğim.”

“O zaman seni görevden almalarını iste.”

“Donanmada çalışmıyorum Izzy.” Kanepenin yastıklarından birine sarıldım. “Ayrıca bunu yapamam, şimdi olmaz. O zaman benim meslek hayatımla aptal, saçma sapan bir ergenlik... olayını birbirinden ayıramayan pısırığın biri olduğumu düşünür.”

“Ayıramıyorsun zaten.” Izzy olumsuzca başını salladı. “Herif seni çiğneyip tükürecek bencil ayının teki; hem senin de koşarak uzaklaşman gereken itoğluitlere aşık olma konusunda kabarık bir sicilin var; ben de burada oturup hayatının son on beş yılını içinde açtığı yarayı kapatmaya çalışarak geçiren senin Campbell Alexander’a karşı bir şey hissetmediğin konusunda kendini ikna etmeye çalışmanı izleyemem.”

Ona öylece bakıyordum. “Vay be.”

“Üstümden iyi bir yük kalktı inanır mısın?”

“Bütün erkeklerden mi, yoksa sadece Campbell Alexander’dan mı nefret ediyorsun?”

Izzy bir süre bunu düşünür gibi oldu. “Sadece Campbell’dan,” dedi en sonunda.

O an istediğim tek şey, oturma odamda yalnız kalıp etrafa bir şeyler savurmaktı; mesela uzaktan kumanda, sehpadaki cam vazo ya da tercihen kız kardeşim. Ama Izzy’den daha birkaç saat önce taşındığı bir evden çıkmasını isteyemezdim. Ayağa fırladım ve tezgâhın üstünde duran ev anahtarlarımı kaptım. “Dışarı çıkıyorum,” dedim. “Beni bekleme.”

• • •

Evden çıkmayı seven birisi değilimdir; ki bu da dairemden sadece dört blok ötede olan Shakespeare’s Cat’e pek sık gitmememi açıklıyor. Bar karanlık ve kalabalıktı, silhat ve karanfil kokuyordu. İte kaka kendime yol açtım, bir sandalyeye iliştim ve yanı başımda oturan adama gülümsedim.

Adımı bile bilmeyen biriyle sinemanın arka sırasında sevişme havasındaydım. Bana içki ısmarlayabilmek için üç erkeğin birbirine girmesini istiyordum.

Campbell Alexander’a neler kaçırdığını göstermek istiyordum. Yanımdaki adamın gök mavisi gözleri, siyah at kuyruğu saçı ve yüzünde bir Cary Grant sırıtışı vardı. Beni kibarca başıyla selamladı ve sonra öbür tarafa dönüp beyaz saçlı bir beyefendiyle hararetli bir şekilde öpüşmeye koyuldu.

Etrafıma baktım ve girerken gözden kaçırdığım şeyin ne olduğunu anladım: Bar, tek başına gelmiş erkeklerle doluydu - ama hepsi de birbiriyle dans ediyor, birbirine asılıyor ve oynaşıyordu.

“Sana ne verebilirim?” Barmenin parlak mor saçları diken dikendi ve burnunun ortasında koca bir halka takılıydı.

“Burası bir gay bar mı?”

“Yok, Harp Okulu Subay Lokali. İçki istiyor musun istemiyor musun?” Omzunun üstünden arkada duran tekila şişesini işaret edince, barmen elini yandaki shot bardaklarına uzattı.

Elimi çantama attım ve bir ellilik banknot çıkardım. “Şişeyi alayım.” Gözlerimi şişeye dikip kaşlarımı çattım. “Bahse girerim Shakespeare’in kedisi bile yoktur.”

“Senin damarına kim bastı böyle?” diye sordu barmen.

Gözlerimi kısarak ona baktım. “Sen gay değilsin.”

“Öyleyim tabii ki.”

“Sicilime dayanarak şunu söyleyebilirim ki gay olsaydın seni çekici bulurdum. Zira her zaman...” Yanımdaki meşgul çifte baktım ve sonra barmene dönüp omuz silktim. Barmen yüzünü buruşturdu, sonra elliliğimi

bana geri verdi. Parayı cüzdanıma yerleştirdim ve "Parayla arkadaş satın alınamayacağını da kim söylemiş," diye mırıldandım.

Üç saat sonra hala orada olan tek kişi bendim, tabii Yedi'yi saymazsanız -barmenin Neil isminin çağrışımlarından kurtulmak için geçen ağustos ayında kendini yeniden vaftiz ettirerek aldığı isimdi bu. Yedi'nin hiçbir anlamı olmadığını söyledi bana, sadece öyle hoşuna gidiyormuş.

"Belki ben de Altı olmalıyım," dedim ona tekila şişesinin dibi görünmeye yüz tuttuğunda, "ve sen de Dokuz ol."

Yedi, temiz bardakları rafa dizmeyi bitirdi. "Yeter artık. Sen kafayı buldun."

"Eskiden bana Mücevherim derdi," dedim ve ağlamaya başlamam için bu kadarı yetti.

Bir mücevher yalnızca aşırı sıcaklığa ve basınca maruz kalmış bir kayadır. Sıra dışı nesneler, her zaman insanların bakmayı akıllarından geçirmedikleri yerlerde saklanır.

Ama Campbell bakmıştı. Fakat sonra beni terk etti ve bu yaptığı, bana karşısında gördüğü şeyin zaman ya da çaba harcamaya değmeyecek kadar değersiz olduğunu düşündürttü.

"Eskiden saçlarım pembeydi," dedim Yedi'ye.

"Eskiden adam gibi bir işim vardı," diye cevapladı beni.

"Sonra ne oldu?"

Omuzlarını silkti. "Saçımı pembeye boyadım. Sana ne oldu?"

"Ben de uzattım," dedim.

Yedi, farkında olmadan döktüğüm içkiyi sildi. "Kimse istediği şeye sahip olamıyor," dedi.

• • •

Anna tek başına mutfak masasında oturmuş bir kasede kahvaltı gevreği yiyor. Babasının yanında beni görünce gözleri şaşkınlıkla açılıyor, ama daha fazla bir şey açık etmiyor. "Dün gece yangın vardı ha?" diyor burnunu çekerek.

Brian, mutfağı adımlayarak onun yanına gidiyor ve ona sarılıyor. "Hem de çok büyük."

"Kundakçı mı yine?"

"Sanmam. O boş binalara giriyor, bunun içinde bir çocuk vardı."

"Sen de onu kurtardın," diye tahminde bulunuyor Anna.

"Tabii ki." Brian dönüp bana bakıyor. Julia'yı hastaneye götürmenin iyi olacağını düşündüm. Sen de gelmek ister misin?"

Anna başını önündeki kaseye eğiyor. “Bilmiyorum.”

“Hey.” Brian kızının çenesinden tutup başını kaldırıyor. “Kimse Kate’i görmene engel olacak değil.”

“Kimse beni orada görmek için yanıp tutuşmuyor da ama” diyor Anna.

O sırada telefon çalıyor ve Brian açıyor. Bir süre karşı tarafı dinliyor ve sonra gülümsüyor. “Bu harika. Kesinlikle harika. Evet tabii ki geliyorum.”

Telefonu Anna’ya uzatıyor. “Annen seninle konuşmak istiyor,” diyor ve üstünü değiştirmek için müsaade istiyor.

Anna, önce tereddüt ediyor, ama sonra elini uzatıp ahizeyi alıyor, omuzları çöküyor, kendi mahremiyetine sığındığı ayaklı bir telefon kulübesindeymiş gibi görünüyor. “Alo?” Sonra yumuşak bir sesle: “Gerçekten mi? Öyle mi?”

Birkaç dakika sonra telefonu kapatıyor. Yerine oturuyor, bir kaşık gevrek daha alıyor ve sonra kaseyi önünden itiyor. “Arayan annen miydi?” diye soruyorum karşısındaki sandalyeye oturarak.

“Evet. Kate gözlerini açmış,” diyor Anna.

“Bu güzel haber.”

“Öyle sanırım.”

Dirseklerimi masaya dayıyorum. “Neden iyi haber olmasın ki?”

Fakat Anna soruma cevap vermiyor. “Benim nerede olduğumu sormuş.”

“Annen mi?”

“Kate.”

“Onunla açtığın dava hakkında konuştun mu Anna?”

Beni önemsemeyerek kahvaltı gevreği kutusunu kapıyor ve içindeki plastik poşeti kıvırmaya başlıyor. “Bayatlamış,” diyor, “Kimse poşetin içindeki havayı boşaltmıyor ya da kutunun kapağını kapatmıyor.”

“Birileri Kate’e neler olduğunu anlattı mı?”

Anna karton kapağı yuvasına oturtmak için kutunun üstüne bastırıyor, ama nafile. “Ben bu markayı sevmem üstelik.” Tekrar denediğinde kutu elinden kayıyor ve içindekiler yere saçılıyor. “Hass!” Masanın altına eğilip yerdekileri elleriyle toplamaya koyuluyor.

Anna’yla birlikte yere çöküyor ve dökülenleri avuç avuç toplamasını izliyorum. Benden tarafa bakmıyor. “Ne zaman istersen Kate eve gelmeden önce ona yenisini alabiliriz,” diyorum nazikçe.

Anna duruyor ve bana bakıyor. O sırrın örtüsü olmadan çok daha küçük görünüyor. “Julia? Ya benden nefret ederse?”

Anna’nın saçının bir tutamını elimle alıp kulağının arkasına doğru itiyorum. “Ya etmezse?”

• • •

“Neticede şunu görüyoruz ki,” demişti Yedi önceki gece, “asla aşık olmamız gereken insanlara aşık olmuyoruz.”

Başımı kaldırıp ona baktım, kafamı barın üzerinde yapışıp kaldığı noktadan kaldırmak için gereken çabayı toplamama yetecek derecede meraklanmıştım. “Sadece ben değil miyim yani?”

“Tabii ki hayır.” Bir takım temiz bardak çıkardı. “Düşünsene: Romeo ve Juliet sisteme karşı çıktılar ve bak sonları ne oldu. Süpermen, Lois Lane’e yangındır, oysa Wonder Woman’la daha iyi bir çift olurlardı. Sonra Dawson ve Joey var -daha sayayım mı? Charlie Brown’la şu küçük kızıl saçlı kızı hiç hatırlatma.”

“Peki ya sen?” diye sordum.

Omuz silkmekle yetindi. “Dediğim gibi, bu herkesin başına gelir.” Dirseklerini tezgâha dayayarak öne doğru eğildi, o kadar yakındı ki mor saçlarının siyah renkli diplerini görebiliyordum. “Benim derdim de Linden’di.”

“Yerinde olsam ben de ismi ıhlamur ağacı anlamına gelen biriyle birlikteliğimi sürdürmezdim,” diyerek ona şirinlik yapmaya çalıştım. “Erkek miydi, kadın mı?”

Yılışıkça sırıttı. “Hayatta söylemem.”

“Öyleyse neydi bu kızın seninle derdi?”

Yedi iç geçirdi. “Yani, bizim hatun…”

“İştee! Yakalandın!”

Gözlerini devirdi. “Evet Dedektif Julia. Bu eşcinsel kuruma ait olmadığımı ispatladın. Mutlu musun bari?”

“Yo pek sayılmaz.”

“Linden’ı Yeni Zelanda’ya geri gönderdim. Yeşil Kartı’nın süresi dolmuştu. Ya gidecekti ya da evlenecektik.”

“Kızın nesi eksikti?”

“Kesinlikle kusursuzdu,” diye itiraf etti Yedi. “Çok hamarattı, tek bir tabak yıkamama bile fırsat vermezdi; ne söylesem dinlerdi; yatakta da fırtına gibi eserdi. Bana bayılırdı ve ister inan, ister inanma, ama ben onun için biçilmiş kaftandım. Yani yaklaşık yüzde doksan sekiz mükemmeldik.”

“Peki ya diğer yüzde iki?”

“Sen söyle.” Temiz bardakları barın öbür tarafındaki rafa dizmeye başladı. “Bir şeyler eksikti. Sorsan neydi diye, tam olarak anlatamam, ama eksikti işte. Bir ilişkiyi canlı bir varlık gibi düşünürsen, eksik olan yüzde ikilik kısım vücuttaki bir tırnağa denk düşer. Ama bu kısım kalbe denk düşerse, o zaman işler çok değişir.” Bu noktada bana döndü. “Uçağa bindiğinde ağlamadım. Benimle dört yıl yaşadı ve gittiğinde hiçbir şey hissetmedim bile.”

“Bende de öteki sorundan vardı,” dedim. “İlişkinin kalbine sahiptim ve onu büyütecek kimsem yoktu.”

“Sonra ne oldu?”

“Ne olsun,” dedim, “kırıldı.”

• • •

Gülünç olan şey şuydu ki Campbell benden The Wheeler School’daki herkesten farklı durduğum için hoşlanmıştı; ben de ümitsizce birileriyle bir bağım olsun istediğim için ondan hoşlanmıştım. Arkamızdan konuşulduğunu biliyordum, arkadaşları Campbell’ın vaktini benim gibi biriyle neden harcadığını anlamaya çalışırken bizi kesip duruyorlardı. Hiç şüphe yok ki benim iki dakikada yatağa atılacak bir kız olduğumu düşünüyorlardı.

Ama bizim derdimiz o iş değildi. Okuldan sonra mezarlıkta buluşurduk. Bazen birbirimizle şiirler yazarak konuşurduk. Bir defasında hiç “s” harfi kullanmadan konuşmaya çalışmıştık. Sırt sırta oturup birbirimizin düşüncelerini okumaya çalışmıştık -sanki kahinmişiz gibi takılıyorduk, ama bunun tek zevkli yanı onun zihninin benimle, benimkinin de onunla dolu olmasıydı.

Söylediklerimi duyabilmek için yakınıma sokulduğunda duyduğum kokusunu çok seviyordum -bir domatesin yanağını okşayan güneş ya da bir arabanın kaputunda kurumakta olan sabun köpüğü gibiydi. Elini sırtım boyunca dolaştırmasını seviyordum. Seviyordum.

Bir gece dudaklarının dibine sokulup adeta nefesini çaldığım bir anda “O işi yapsak nasıl olurdu dersin?” diye sordum.

Sırtüstü uzanmış, ayın, yıldızlardan oluşan bir hamakta ileri geri sallanmasını izliyordu. Bir eli başının üstündeydi ve diğeriyle de beni göğsüne adeta yapıştırmıştı. “Neyi yapsak?”

Cevap vermedim, yalnızca bir dirseğime yaslanarak doğruldum ve onu öyle bir öptüm ki. “Oh,” diyebildi Campbell derinden gelen boğuk bir sesle. “Şu mesele?”

“Hiç yaptın mı?” diye sordum.

Sadece sırıtmakla yetindi. Muhtemelen Wheeler’daki beyzbol tribününün altında ya da içlerinden birinin evindeki bir partide nefeslerinde hala babalarından aşırdıkları viskinin kokusu varken Şıllık, Yosma veya Sürtükle ya da üçüyle birden düzüşmüştür diye düşündüm. Bunun üzerine neden benimle yatmaya çalışmıyor diye düşündüm. Bunun nedeninin benim Şıllık, Yosma veya Sürtük değil de, sadece Julia Romano olmam ve bunun da ona yetmediği olduğu sonucuna vardım.

“İstemiyor musun peki?” diye sordum.

Bu konuşmamız gereken şeyleri konuşmadığımız anlardan biriydi. Fakat ne söyleyeceğimi bilemediğimden, çünkü daha önce hiç böyle bir düşünceyi davranışa dökmemiştim, elimi pantolonundaki kalın kabartıya koyup bastırdım. Kendini çekti.

“Mücevherim,” dedi, “seninle bunun için birlikte olduğumu düşünmeni istemiyorum.”

Size şunu söyleyeyim: Yalnız biriyle tanıştığınızda size ne anlatırsa anlatsın aslında yalnızlığı sevdiği doğru değildir. Asıl sebep, daha önce dünyayla bütünleşmeyi denemelerine rağmen insanların onları sürekli hayal kırıklığına uğratmalarıdır. “Öyleyse neden birliktesin?”

“Çünkü ‘American Pie’ şarkısının sözlerini ezbere biliyorsun,” dedi Campbell. “Çünkü güldüğün zaman en arkadaki yamuk dişini bile görebiliyorum.” Gözlerini bana dikti. “Çünkü sen tanıdığım hiç kimseye benzemiyorsun.”

“Beni seviyor musun?” diye fısıldadım.

“Daha demin söyledim ya.”

Bu defa pantolonunun düğmelerine elimi attığımda kaçmadı. Avucunun içindeki öyle sıcaktı ki elimi yakacak sandım. Benim aksime o, ne yapacağını biliyordu. Beni öptü, aşağılara kaydı, üstüme çıktı ve beni ikiye ayırdı. Sonra tamamen durdu. “Bakire olduğunu söylememiştin,” dedi.

“Sormadın ki.”

Ama o da öyle tahmin etmişti. Hafifçe ürperdi ve sonra içimde gidip gelmeye başladı, adeta uzuvlarımızla yazdığımız bir şiir gibiydi. Ellerimi geriye uzatıp arkamdaki mezar taşına tutundum, üstünde yazanları zaten ezbere biliyordum: Nora Deane, d. 1832, ö. 1838.

“Mücevherim,” diye fısıldadı bittiğinde. “Ben şey düşünmüştüm...”

“Ne düşündüğünü biliyorum.” İnsan kendini birisine sunduğunda neler olduğunu merak etmiştim ve cevabımı aldım. Seni açıp aslında bekledikleri

o hediye olmadığını görürler, fakat nezaketen gülümser, başlarını eğer ve sana teşekkür ederler.

• • •

İlişkilerdeki şanssızlığımın tek suçlusu olarak Campbell Alexander’ı görüyorum. Bunu itiraf etmek utanç verici, ama onun dışında yalnızca üç buçuk erkekle seks yaptım ve hiçbiri de ilk deneyimimi gölgede bırakacak bir performans göstermedi.

“Dur tahmin edeyim,” demişti geçen gece Yedi. “İlki teselli bulmak için takıldığın biriydi. İkincisi de evliydi.”

“Nereden bildin?”

Güldü. “Çünkü sen bir klişesin.”

Serçe parmağımı martinimin içinde gezdirdim. Parmağım ikiye bölünmüş ve yamuk görünüyordu. “Öteki de Club Med’den bir rüzgâr sörfü hocasıydı.”

“Bu defa tutturmuşsun gibi görünüyor.”

“Kesinlikle çok yakışıklıydı,” diye cevap verdim. “Ama çükü bamya kadardı.”

“Yapma be.”

“Aslına bakarsan, hiç hissetmiyordum bile.”

Yedi, sırıttı. “Buçuk olan bu muydu yani?”

Kıpkırmızı oldum. “Hayır o başka biriydi. Adını dahi bilmiyorum,” diye itiraf ettim. “Bunun gibi bir gecenin ardından uyandığımda herifi üstümde buldum.”

“Senin cinsel geçmişin devrilmiş bir trenden farksız,” dedi Yedi.

Ama bu söylediği doğru değil. Trenin kontrolden çıkması bir kazadır. Oysa ben raylara koşarak atlayan biriyim. Öyle ki tam gaz üstüme gelen lokomotifin önüne kendimi bağlayabilirim. Süpermen’in gelmesi için kurtarılmaya değer birinin varlığının şart olduğuna inanan mantıksız bir yönüm hep olmuştur.

• • •

Kate Fitzgerald, havalanmasına ramak kalmış bir hayalete benziyor. Teni neredeyse saydam, saçının rengi o kadar açık ki yastık kılıfıyla bütünleşmiş gibi. “Nasılsın bebeğim?” diye soruyor Brian ve eğilip onu alnından öpüyor.

“Sanırım maraton yarışından çekilmek zorundayım,” diye şaka yapıyor Kate.

Anna kapıda, benim önümde gezinip duruyor. Sara, elini ona doğru uzatıyor. Anna'nın Kate'in yatağına oturması için ihtiyaç duyduğu tek destek bu ve ben de annenin çocuğuna gösterdiği bu ufak jesti aklımın bir köşesine yazıyorum. Sonra Sara benim kapıda dikildiğimi görüyor. "Brian," diyor, "onun ne işi var burada?"

Brian'ın durumu açıklamasını bekliyorum, ama herhangi bir söz söyleyecek gibi görünmüyor. Bunun üzerine yüzüme bir gülümseme yerleştiriyor ve öne çıkıyorum. "Kate'in bugün kendisini daha iyi hissettiğini öğrendim ve onunla konuşmak için iyi bir zaman olabilir diye düşündüm."

Kate, çabalayarak dirseklerinin üzerinde doğruluyor. "Siz kimsiniz?"

Sara'nın bağırıp çağırmasını bekliyorum, ama sözü alan Anna oluyor. "Bunun o kadar da iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum," diyor buraya geliş nedenimin yalnızca bu olduğunu çok iyi bildiği halde. "Yani Kate hala toparlanmış sayılmaz."

Bir an duraksıyorum, ama sonra anlıyorum: Anna'nın hayatında Kate'le konuşan herkes Kate'ten yana oluyor. Benim karşı takıma geçmemi engellemek için Anna elinden geleni yapıyor.

"Görüyorsunuz ki Anna haklı," diye telaşla ekliyor Sara. "Kate ciddi bir durumu daha yeni atlattı."

Elimi Anna'nın omzuna koyuyorum. "Merak etme." Sonra annesine dönüyorum. "Anladığım kadarıyla siz bu duruşmanın…"

Sara, sözümü kesiyor. "Ms. Romano, sizinle dışarıda konuşabilir miyiz?"

Koridora çıkıyoruz ve Sara elindeki tepside bir sürü iğne taşıyan bir hemşirenin önümüzden geçmesini bekliyor. "Benim için ne düşündüğünüzü biliyorum," diyor.

"Mrs. Fitzgerald ?

Başını sallıyor. "Siz Anna için çabalıyorsunuz ve öyle de olmalı. Ben de bir zamanlar hukukçuydum ve sizi anlıyorum. Bu sizin işiniz ve bunun bir parçası da bizi biz yapan şeyin ne olduğunu keşfetmek." Yumruğuyla alnını ovalıyor. "Benim işimse kızlarıma bakmak. Bir tanesi çok ağır hasta ve diğeri de çok ağır derecede mutsuz. Henüz tam olarak bu meseleyi çözememiş olabilirim, ama... sizin burada olmanızın sebebinin Anna'nın davasını geri çekmemesi olduğunu öğrenmesinin Kate'in daha hızlı iyileşmesine katkı yapmayacağını gayet iyi biliyorum. Bu nedenle sizden bunu ona söylememenizi rica ediyorum. Lütfen."

Hafifçe başımı eğiyorum ve Sara, Kate’in yanına gitmek üzere arkasını dönüyor. Elini kapıya dayıyor ve tereddütle “Her ikisini de seviyorum,” diyor. Bu da benim çözmem gereken bir denklem.

• • •

Barmen Yedi’ye gerçek aşkın bir suç olduğunu söyledim.

“On sekiz yaşından büyükseler değildir,” dedi yazar kasanın para çekmecesini kapatırken.

O saat itibariyle dayandığım barın kendisi benim uzantım gibi olmuştu, birinci gövdemi tutan ikinci bir gövde. “Önce birinin nefesini kesersin,” diye vurguladım. “Onu soyarsın, tek bir kelime söyleme yetisinden mahrum bırakırsın.” Boş içki şişesinin boynunu ona doğru eğdim. “Onun kalbini çalarsın.”

Bir bulaşık beziyle önümdeki tezgâhı sildi. “Her yargıç böyle bir davayı anında reddeder.”

“Sen öyle san.”

Yedi, elindeki bezi kuruması için pirinç lavabonun kenarına yaydı. “Bana sorarsan kulağa çok büyük bir suçmuş gibi gelmiyor.”

Yanağımı serin, nemli ahşap kaplamaya dayadım. “Kesinlikle hayır,” dedim. “Bir kez hüküm giyersen, ömür boyu yersin.”

• • •

Brian ve Sara, Anna’yla birlikte kantine indiler. Ben de şu an merakı iyiden iyiye uyanmış olan Kate’le baş başayım. Annesinin kendi rızasıyla onun yanından ayrıldığı seferlerin sayısının bir elin parmaklarını geçmediğini düşünüyorum. Ona sağlığıyla ilgili kararlar vermesinde ailesine yardımcı olduğumu açıklıyorum.

“Etik komitesinden misiniz?” diye tahminde bulunuyor Kate. “Yoksa hastanenin hukuk bölümünden mi? Avukata benziyorsunuz da.”

“Bir avukat neye benzer?”

“Doktor gibidir biraz; test sonuçlarında ne çıktığını sana söylemek istemez.”

Bir sandalye çekip oturuyorum. “Bugün daha iyi olduğunu duyduğuma sevindim.”

“Evet. Dün bariz şekilde gitmiştim,” diyor Kate. “Öyle bir ilaç yemiştim ki Ozzy Osbourne’le karısı kimdir diye sorsalar, ideal Amerikan ailesi derdim.”

“Tıbbi olarak şu anda ne durumda olduğunu biliyor musun?”

Kate, başını evet anlamında sallıyor. “İlik naklimden sonra graft versus host hastalığı baş gösterdi -ki aslında bu çok da kötü sayılmaz, çünkü löseminin kıçına tekmeyi basan bir hastalık, ama bir yandan da deriye ve organlarınıza pek hoş olmayan şeyler yapabiliyor. Doktorlar bunu kontrol etmek için bana steroid ve siklosporin verdiler ve işe yaradı, ama diğer taraftan böbreklerimi haşat etti; bu ayki acil servis mönüsünün spesiyali de bu zaten. İşler genelde böyle yürüyor aslında -gemideki bir deliği tam kapatıyorsun ve hemen o anda bir başkası ortaya çıkıyor. İçimde her zaman bir şeyler bozuluyor.” Yaşadıklarını o kadar doğal bir şeymiş gibi anlatıyor ki; sanki ona hava durumunu ya da hastane yemeklerinin nasıl olduğunu sordum. Ona böbrek nakli konusunda nefrologlarla konuşup konuşmadığını, bu kadar çok sayıda farklı ve acı verici tedaviye maruz bırakılması konusun da ne hissettiğini sorabilirdim. Zaten Kate de benden tam olarak böyle bir şey bekliyor. Muhtemelen tam da bu yüzden ağzımdan bütünüyle farklı bir soru çıkıyor. “Büyüyünce ne olmak istiyorsun?”

“Kimse bana bunu sormaz ki.” Beni dikkatle süzüyor. “Size bir gün büyüyebileceğimi düşündürten şey nedir?”

“Sana bunu düşündürtmeyen nedir peki? Bütün bunları yapmanın sebebi bu değil mi?”

Soruma cevap vermeyeceği kanısına kapıldığım anda konuşmaya başlıyor. “Ben hep bir balerin olmak istemişimdir. Kolunu kaldırıp güçsüzce bir balerin duruşu gösteriyor. “Balerinlerin nesi vardır bilir misiniz?”

Yeme bozuklukları, diye geçiriyorum aklımdan.

“Mutlak kontrol. Söz konusu olan bedenleri olduğunda neyin ne zaman gerçekleşeceğini tam olarak bilirler.” Cümlesini bitirdiğinde omuzlarını silkiyor ve içinde bulunduğumuz ana, bu hastane odasına geri dönüyor. “Neyse, boş ver,” diyor,

“Bana abinden bahsetsene biraz.”

Kate, bir kahkaha koyuveriyor. “Onunla tanışma şerefine henüz nail olmadınız sanırım.”

“Hayır, olmadım.”

“Jesse’nin nasıl birisi olduğunu anlamanız için onunla otuz saniye geçirmeniz yeter. Yapmaması gereken bir sürü kötü şeye bulaşır.”

“Yani uyuşturucu, alkol gibi mi?”

“Oo, daha neler neler.”

“Bu sorunlarla başa çıkmak ailen için zor oldu mu?”

“Eh, yani. Ama bunları kasıtlı olarak yaptığını sanmıyorum. Bu da onun dikkat çekme biçimi. Düşünsenize, hayvanat bahçesinde fillerin kafesinde yaşayan bir sincap olsaydınız hayatınız neye benzerdi? Kim gidip de Hey, şu sincaba bakın der ki? Kimse; çünkü dikkatinizi ilk olarak çok daha büyük bir şey çeker.” Kate, parmağını göğsünden çıkan borulardan bir tanesi boyunca yukarı aşağı gezdiriyor. “Bazen dükkânlardan bir şeyler çalar, bazen de sarhoş olur. Geçen sene bizi şarbona yakalandım diye kandırmıştı. Bu tür şeyler yapar işte.”

“Peki ya Anna?”

Kate, kucağındaki battaniyeyi kıvırmaya başlıyor. “Bir sene istisnasız bütün tatilleri hastanede geçirmiştim. Planlı bir şey değildi tabii, ama öyle denk geldi. Noel’de odama çam ağacı koyduk, kantinde paskalya yumurtası aradık ve cadılar bayramında ortopedi servisinde şeker topladık. Anna altı yaşında filandı ve Dört Temmuz’da hastaneye maytap getiremediği için küplere binmişti.” Kate, başını kaldırıp bana baktı. “Kaçtı. Uzaklara gitmedi tabii -biri onu bulana dek lobide filan saklanmıştır. Kendisine başka bir aile bulacağını söylemişti bana. Dediğim gibi daha altı yaşındaydı ve kimse bu yaptığını ciddiye almadı, ama ben normal olmanın nasıl bir şey olduğunu merak ederdim. Bu yüzden onun da merak etmesini tamamen anlayabiliyordum.”

“Hasta olmadığın zamanlarda sen ve Anna iyi geçinir misiniz?”

“Bütün kız kardeşler gibiyizdir herhalde. Kimin istediği CD’yi çalıcaz diye kavga ederiz; yakışıklı çocukları çekiştiririz; birbirimizin güzel ojelerini yürütürüz. Bazen çok iyi olur ve bazen de keşke hiç doğmasaydı diye geçiririm içimden.”

Bu söylediği o kadar tanıdık geliyor ki kendimi gülmekten alıkoyamıyorum. “Benim bir ikiz kız kardeşim var. Ne zaman senin söylediğin o sözleri telaffuz etsem annem bana tek çocuk olmayı gerçekten hayal edip edemediğimi sorardı.”

“Edebilir miydiniz?”

Bu sorusuna gülüyorum. “Tabii... kesinlikle onsuz bir hayatı kafamda canlandırabildiğim anlar olurdu.”

Sözlerim Kate’te herhangi bir gülümseme uyandırmıyor. “Gördüğünüz üzere bensiz bir hayatı düşlemek zorunda kalan, hep benim kardeşim oldu.”

SARA

1996

Saat sekiz, Kate eli ayağı birbirine dolanmış halde koşturup duruyor. O sabah üçüncü defa başımı oda kapısından içeri uzatıyor ve onu farklı bir kıyafetle görüyorum. Bu defa bir elbise giymiş, beyaz üstüne kırmızı puanlı. “Kendi doğum günü partine geç kalacaksın,” diyorum ona.

Boyundan askılı üst bölümünden kendini kurtaran Kate, elbiseyi çıkarıyor. “Aynı karışık dondurmaya benzedim.”

“Daha da kötüleri var,” diye işaret ediyorum.

“Yerimde olsan pembe eteği mi giyerdin, yoksa çizgiliyi mi?”

Öbek halinde yere bırakılmış iki kıyafete bakıyorum. “Pembeyi.”

“Çizgiliyi sevmedin mi?”

“O zaman onu giy.”

“Puanlıyı giyeceğim,” diyerek kararını veriyor ve sonra dönüp elbiseyi yerden kaldırıyor. Uyluğunun arka tarafında bozuk para büyüklüğünde bir çürük var, kumaştan tenine geçmiş bir puan gibi.

“Kate,” diyorum, “şu nedir?”

Geriye doğru eğilerek gösterdiğim yere bakıyor. “Bir yere çarpmışım herhalde.”

Kate beş yıldır remisyonda. Başlangıçta kordon kanı nakli işe yarar gibi göründüğünde sürekli olarak birinin bana bunun bir hata olduğunu söylemesini bekledim. Kate ayağının acıdığından şikayet ettiğinde bunun nüksetme belirtisi olan o kemik ağrısı olduğundan emin bir şekilde Dr. Chance’e koştum, ama sonuç olarak ayağının büyüdüğünü ve ayakkabısının vurduğunu anladık. Kate yere düştüğünde, sıyrılan yerlerini öpmek yerine trombositlerinin ne durumda olduğunu sorardım.

Deri altındaki dokularda genellikle, ama her zaman değil, travma sonucu bir kanama olduğunda çürük oluşur.

Tam beş koca yıl geçtiğini söylemiş miydim?

Anna, başını oda kapısından içeri uzatıyor. “Babam ilk arabanın kapının önüne geldiğini ve Kate’in isterse bir un çuvalı giyip aşağı gelebileceğini söylüyor. Un çuvalı nedir?”

Kate, yazlık elbiseyi başının üzerinde topluyor, sonra kenarını çekiyor ve eliyle çürüğü ovalıyor. “Hıh,” diyor.

Alt katta yirmi beş tane ikinci sınıf öğrencisi, tek boynuzlu bir at şeklinde bir pasta ve balondan kılıçlar, ayılar ve taçlar yapmak üzere

tuttuğumuz üniversiteli bir genç var. Kate hediyelerini açıyor -parlak boncuk kolyeler, parçaları birleştir oyunları, Barbie aksesuarları. En büyük kutuyu sona saklıyor -Brian ve benim aldığımız. Cam bir fanusta yüzen koca kuyruklu bir kırmızı balık.

Kate, hep bir evcil hayvanı olsun istemiştir. Brian'ın kedilere alerjisi olduğundan ve köpek de çok zahmet gerektirdiğinden bunu seçtik. Kate daha mutlu olamazdı. Partinin geri kalanı boyunca balığını hiç bırakmadı. Adını da Herkül koydu.

Partiden sonra ortalığı toparlarken kendimi kırmızı balığı seyreder buluyorum. Bir madeni para kadar parlak, daireler çizerek yüzüyor, hiçbir yere gitmiyor olmaktan mutlu.

• • •

Tüm planlarınızı iptal edeceğinizi, takviminize yazacak kadar kendinizden emin olduğunuz her şeyi sileceğinizi anlamanız sadece otuz saniye alıyor. Bunu düşünebilecek kadar ahmaklaşabilseniz dahi, sıradan bir hayatınızın olmadığını anlamanız en fazla altmış saniye alıyor.

Rutin bir kemik iliği aspirasyonu -ben o çürüğü görmeden çok önce randevusu verilmişti- bazı anormal promiyelosit oranları olduğunu ortaya çıkardı. Sonrasında bir polimeraz zincirleme reaksiyon testi -DNA incelemesine imkan veren bir test- Kate'te 15 ve 17. kromozomların yer değiştirdiğini gösterdi.

Bütün bunlar Kate'in moleküler relaps safhasında olduğu anlamına geliyor ve klinik belirtilerin kendini göstermesi de fazla gecikmeyecektir. Belki bir ay daha kanında olgunlaşmamış hücreler görülmeyecek. Belki bir yıl boyunca idrarında ya da dışkısında kan görmeyeceğiz. Ama kaçınılmaz olarak, hepsi bir gün geri gelecek.

Relaps kelimesini sanki doğum günü ya da ne bileyim vergi borcu gibi söylüyorlar, öylesine rutin olarak gerçekleşen bir şey ki isteseniz de istemeseniz de içinizdeki takviminizin bir parçası oluyor.

Dr. Chance, bunun onkologlar için en büyük tartışmalardan biri olduğunu açıklıyor: henüz kırılmamış bir tekerleği mi tamir etmeli, yoksa araba yolda kalana dek beklemeli mi? Kate'e ALL-TRANS Retinoik Asit vermemizi öneriyor. Bu nesne, başparmağımın yarısı büyüklüğünde bir hap ve temel olarak binlerce yıldır bunu kullanan Çin tıbbından aşırılmış bir fikir. Önüne çıkan her şeyi öldüren kemoterapi ilaçlarının aksine, ATRA doğrudan 17. kromozoma gidiyor. 15. ve 17. kromozomların yerlerinden olması promiyelosit olgunlaşmasını kısmen sekteye uğrattığından, ATRA

kendilerini birbirlerine bağlayan genlerin çözülmesine yardımcı oluyor... ve anormalliklerin ilerlemesini engelliyor.

Dr. Chance, ATRA'nın Kate'i yeniden remisyona sokabileceğini söylüyor.

Ama bir taraftan da vücudu bu maddeye karşı direnç de geliştirebilirmiş.

"Anne?" Jesse, oturma odasına, üzerinde oturduğum kanepenin yanına geliyor. Saatlerdir buradayım, yapmam gereken işleri yapmak için kendimi yerimden kaldıramıyorum; beslenme çantası hazırlamanın ya da bir pantolonun paçalarını kıvırmanın, hatta doğalgaz faturası ödemenin böyle bir anda nasıl bir önemi olabilir ki?

"Anne," diyor Jesse yine, "unutmadın, di mi?"

Ona sanki karşımda Yunanca konuşuyormuş gibi bakıyorum. "Ne?"

"Dişçiye gittikten sonra beni yeni krampon almaya götüreceğini söyledin ya. Söz vermiştin."

Evet, verdim. İki gün sonra Jesse'nin futbol antrenmanları başlıyor ve eski ayakkabıları artık küçük geliyor. Ama şu anda kendimi kaldırıp dişçiye gidebileceğimden bile emin değilim; sekreter kız yine Kate'e gülümseyecek ve bana, her zamanki gibi, ne kadar güzel çocuklarım olduğunu söyleyecek. Spor mağazasına gitme düşüncesi ise bana nedense çok abes geliyor.

"Dişçi randevusunu iptal ettim," diyorum.

"Yaşasın!" Gülüyor, diş telleri parlıyor. "Öyleyse hemen gidip krampon alabilir miyiz?"

"Şu an bunun için uygun bir zaman değil."

"Ama…"

"Jesse. Ne Diyorsam O. "

"Yeni ayakkabı almazsak oynayamam. Sen şu anda hiçbir şey yapmıyorsun. Burada oturup duruyorsun."

"Kardeşin," diyorum duygusuz bir tonla, "çok hasta. Bu senin dişçi randevunu ya da krampon alma planlarını etkiliyorsa üzgünüm. Ama bunlar şu anda yapılacak işler listesinin başında değil. Artık on yaşında olduğuna göre, dünyanın her zaman senin etrafında dönmediğini fark edecek kadar büyüdüğünü zannediyordum."

Jesse pencereden dışarı bakıyor, bahçede bacaklarını açıp bir meşe ağacının dalına oturmuş olan Kate, Anna'ya ağaca tırmanmayı öğretiyor. "Evet, doğru, kardeşim hasta," diyor. "Peki sen neden büyümüyorsun? Dünyanın her zaman onun etrafında dönmediğini anlayamıyorsun?"

Hayatımda ilk defa bir ebeveynin çocuğuna nasıl vurabildiğini anlıyorum -çünkü gözlerine baktığınızda orada görmek istemediğiniz kendi yansımanızı görüyorsunuz. Jesse, koşarak üst kata çıkıyor ve odasının kapısını çarpıyor.

Gözlerimi kapatıyor, birkaç kere derin nefes alıyorum. İşte o anda fark ediyorum: Herkes yaşlanarak ölmüyor, insanlara araba çarpıyor. Uçak kazası geçiriyorlar. Nefes borularına fıstık takılıyor. Hiçbir şeyin garantisi yok, en çok da geleceğin.

Derin bir iç geçirip üst kata çıkıyor, oğlumun kapısını çalıyorum. Kendisi müziği yeni keşfetmiş durumda, bas vuruşları kapının altından dışarı sızıyor. Jesse müziğin sesini kıstığında notalar aniden kesiliyor. "Ne. "

"Seninle konuşmaya geldim. Özür dilemek istiyorum."

Kapının diğer yanından sesler geliyor ve sonra kapı açılıyor. Jesse'nin ağzı kan içinde, bir vampir gibi görünüyor; ağzından bir terzinin iğneleri misali tel parçaları çıkmış. Elinde tuttuğu çatalı fark ediyorum ve diş tellerini bununla söktüğünü anlıyorum. "Artık beni hiçbir yere götürmek zorunda değilsin," diyor.

Kate, iki haftadır ATRA alıyor. Bir gün ben ilacını hazırlarken Jesse "Bir dev kaplumbağanın 177 yıl yaşayabildiğini biliyor muydunuz?" diyor. Bugünlerde kendisi İster İnan İster İnanma kitaplarına takmış durumda. "Kutup deniztarağı, 220 yıl yaşıyormuş."

Anna, tezgâhın kenarında oturuyor, elindeki kaşıkla fıstık ezmesi yiyor. "Kutup deniztarağı da ne?"

"Neyse ne," diyor Jesse. "Bir papağan seksen yıl yaşarmış. Kedi otuz yıl."

"Peki ya Herkül?" diye soruyor Kate.

"Kitabımda diyor ki iyi bakılırsa bir kırmızı balık yedi yıl yaşayabilirmiş."

Jesse, Kate'in hapı dilinin üstüne yerleştirmesini ve bir yudum su içip yutmasını izliyor. "Sen Herkül olsaydın," diyor, "çoktan ölmüştün."

• • •

Brian ve ben sırayla Dr. Chance'in ofisindeki sandalyelerimize yerleşiyoruz. Aradan beş yıl geçti, ama bu sandalyeler eski bir beyzbol eldiveni gibi tam oturuyorlar. Onkoloğun masasındaki fotoğraflar bile değişmemiş -karısı yine aynı geniş siperlikli şapkayla kayalık bir Newport dalgakıranında duruyor; oğlu altı yaşında donup kalmış, elinde bir alabalık

tutuyor -bütün bunlar inandığım onca şeye rağmen buradan aslında hiç çıkmamış olduğumuz duygusunu pekiştiriyor.

ATRA işe yaradı. Bir ay boyunca Kate moleküler remisyona döndü. Fakat sonra bir tam kan sayımı, kanında daha fazla promiyelosit olduğunu gösterdi.

"Ona ATRA pompalamaya devam edebiliriz," diyor Dr. Chance, "ama bana kalırsa bu başarısızlık bize Kate'in bu safhayı çoktan geride bıraktığını gösteriyor."

"Peki ya kemik iliği nakli?"

"Bu riskli bir hareket olur -özellikle de halen tam bir klinik relaps belirtisi göstermemiş bir çocuk için." Dr. Chance bize bakıyor. "İlk olarak deneyebileceğimiz başka bir şey var. Buna donör lenfosit infüzyonu, yani DLI adı veriliyor. Bazen doku uyumu olan bir donörden nakledilen beyaz kan hücreleri, lösemi hücreleriyle savaşta orijinal kordon kanı hücrelerine yardım edebilir. Bunları ön cephede savaşan orduyu rahatlatan bir takviye kuvvet gibi düşünün."

"Bu yolla remisyona dönebilir mi?" diye soruyor Brian.

Dr. Chance cevap olarak başını sallıyor. "Bu bir oyalama tedbiri -Kate her koşulda tam bir relaps geliştirecek- ama acele bir şekilde daha agresif bir tedaviye başvurmadan önce bize zaman kazandıracak."

"Lenfositleri buraya getirmek ne kadar vakit alır?" diye soruyorum.

Dr. Chance bana dönüyor. "Değişir. Anna'yı ne kadar sürede getirebilirsiniz?"

• • •

Asansörün kapısı açıldığında içeride sadece tek bir kişi olduğunu görüyoruz, çelik mavisi güneş gözlükleri takan ve içi paçavra dolu altı tane market poşeti taşıyan evsiz bir adam. "Kapatsanıza be şu kapıyı," diye bağırıyor. "Ben körüm görmüyor musunuz?"

Zemin katın düğmesine basıyorum. "Okuldan sonra Anna'yı getirebilirim. Kreş yarın öğlen dağılıyor."

"Torbama dokunma," diye homurdanıyor evsiz adam.

"Dokunmadım," diyorum uzak ve kibar bir tavırla.

"Bence yapmamalısın," diyor Brian.

"Ben adamın yakınında bile değilim!"

"Sara, ben DLI'den bahsediyordum. Bence Anna'yı kan vermeye getirmemelisin."

Asansör sebepsiz yere on birinci katta duruyor, kapısı açılıyor ve kapanıyor.

Evsiz adam torbalarını karıştırmaya başlıyor. “Anna’yı yaparken,” diye hatırlatıyorum Brian’a, “Kate’in donörü olacağını biliyorduk.”

“O bir seferliğineydi. Üstelik kendisine bunu yaptığımızı hatırlamıyor.”

Gözlerini bana çevirene kadar cevap vermiyorum. “Sen Kate’e kan verir miydin?”

“Tanrı aşkına Sara, ne biçim soru”

“Ben de verirdim. Faydası olacağını bilsem, ona kalbimin yarısını bile verirdim. Söz konusu olan sevdiklerin olduğunda elinden ne geliyorsa yaparsın, değil mi?” Brian başını eğiyor, beni onaylıyor. “Neden Anna’nın kendini farklı hissedeceğini düşünüyorsun ki?”

Asansörün kapısı açılıyor, ama Brian ve ben inmiyoruz, birbirimize bakıyoruz. Arkadan evsiz adam kollarında hışırdayan tüm malvarlığı ile bizi itekleyerek aramıza giriyor. “Bağrışmayı kesin,” diye bağırıyor bize, oysa biz gıkımızı bile çıkarmadan duruyoruz. “Ben sağırım diyorum, duymuyor musunuz?”

• • •

Anna için bu bir tatil. Annesi ve babası onunla vakit geçiriyor, sadece üçü. Tüm otopark boyunca ikimizin elini birden tutuyor. Hastaneye gidiyorsak ne olmuş yani?

Ona Kate’in kendisini iyi hissetmediğini ve bunun geçmesi için doktorların ondan bir şey alıp Kate’e vereceklerini anlattım. Bunun fazlasıyla yeterli bir bilgi olduğunu düşündüm.

Muayene odasında beklerken boyama kitabında pterozor ve T-Rex’lerin içlerini boyuyoruz. “Bugün beslenme saatinde Ethan dedi ki bütün dinozorlar soğuk algınlığından ölmüş,” diyor Anna, “ama kimse ona inanmadı.”

Brian sırıtıyor. “Sence neden ölmüşlerdir?”

“Çünkü bir milyon yaşındaydılar.” Bakışlarını babasına çeviriyor. “O zamanlar doğum günü partisi yaparlar mıymış?”

Kapı açılıyor ve hematolog içeri giriyor. “Selam millet. Annesi, onu kucağınıza oturtur musunuz lütfen?”

Muayene masasına oturuyor ve Anna’yı kollarımın arasına alıyorum. Brian, hemen arkamızda yerini alıyor, böylece Anna’nın omzunu ve dirseğini tutarak oynatmasına engel olabilir. “Hazır mısın?” diye soruyor doktor hala gülümsemekte olan Anna’ya.

Sonra da şırıngayı kaldırıyor.

"Sadece küçük bir çimdik kadar, söz," diyor; bunlar kesinlikle yanlış sözcükler ve Anna tepinmeye başlıyor. Kollarımı yüzüme, karnıma vuruyor. Brian onu tutamıyor. Anna'nın çığlıklarını bastırarak bana bağırıyor. "Ona anlattın sanıyordum!"

Ben farkına bile varmadan odadan çıkmış olan doktor, yanında birkaç hemşireyle dönüyor. "Çocuklar kan vermekten hep nefret ederler zaten," diyor hemşireler Anna'yı yavaşça kucağımdan alıp şefkatli elleri ve çok daha şefkatli sözleriyle onu yatıştırırken. "Merak etmeyin, biz profesyoneliz."

Bu bir dejavu, Kate'e ilk teşhis koydukları günün aynısını yaşıyorum. Ne dilediğine dikkat et, diye düşünüyorum kendi kendime. Anna, tıpkı ablasına benziyor.

• • •

Kızların odasını süpürürken süpürgenin sapı Herkül'ün fanusuna çarpıyor ve balık içinden dışarı uçuyor. Fanus kırılmıyor, ama onu bulmam bir dakikamı alıyor, Kate'in masasının altındaki halıda çırpınıp duruyor.

"Dayan dostum," diye fısıldıyor ve onu kaptığım gibi fanusa atıyorum. Banyo lavabosundan da su dolduruyorum.

Balık suyun yüzeyine çıkıyor. Yapma, diye içimden geçiriyorum. Lütfen.

Yatağın kenarına oturuyorum. Kate'e balığını öldürdüğümü nasıl söylerim? Hemen koşup yenisini alsam fark eder mi acaba?

Birden Anna çıkıp geliyor, kreşten dönmüş. "Annecim? Herkül niye hareket etmiyor?"

Ağzımı açıyorum, ama o itiraf dışarı çıkamadan yok oluyor. Fakat tam o anda kırmızı balık yana doğru kımıldıyor, suya dalıyor ve yüzmeye başlıyor. "Gördün mü," diyorum, "bir şeyi yok."

• • •

Beş bin lenfosit yetmeyince Dr. Chance, on bin lenfosit almak için bizi arıyor. Anna'nın ikinci lenfosit bağışı randevusu sınıfındaki bir kızın spor salonunda düzenlenen doğum günü partisinin ortasına denk geliyor. Bir süre daha kalmasına izin veriyorum, sonra spor salonundan hastaneye geçeceğiz.

Doğum günü olan kız, bir peri gibi sarı saçları olan, şekerden yapılmış bir prensese benziyor, annesinin bir minyatürü gibi. Minder döşenmiş zemine basabilmek için ayakkabılarımı çıkarırken, çaresiz bir şekilde

isimlerini hatırlamaya çalışıyorum. Çocuk... Mallory. Annesi de... Monica? Margaret?

Anna'yı hemen fark ediyorum, bir öğretmenin onları patlamış mısır gibi yukarı aşağı zıplattığı trambolinde oturuyor. Kızın annesi bana doğru geliyor, yüzünde Noel süslemelerini andıran bir gülümseme asılı. "Siz Anna'nın annesi olmalısınız. Ben Mittie," diyor. "Gitmesi gerektiği için çok üzüldüm, ama onu anlıyoruz tabii ki. Başka kimsenin gidemediği bir vere gidebilmek sizin için muhteşem olmalı."

Hastaneye mi? "Ne diyeyim, umarım bir daha yapmak zorunda kalmam."

"Ah ne demezsiniz, ben daha asansöre binerken başım dönüyor." Trambolindeki çocuklara doğru dönüyor. "Anna, tatlım! Annen geldi!" Anna, koşarak yanımıza geliyor. Çocukların hepsi küçükken, oturma odamı tam da böyle yapmak isterdim: duvarları, yeri ve tavanı minderlerle kaplamak. Ancak gördük ki Kate'i içi hava kabarcıklı naylon ambalajlara bile sarsam, asıl tehlike derisinin altındaymış.

"Ne diyecektin?" diye Anna'ya hatırlatıyorum ve o da Mallory'nin annesine teşekkür ediyor.

"Bir şey değil." Anna'ya partide ikram edilen yiyeceklerden küçük bir poşet veriyor. "Kocanız bizi istediği zaman arayabilir. Siz Texas'tayken Anna'ya seve seve bakarız."

Bu söz üzerine ayakkabılarını bağlamakta olan Anna duraksıyor. "Mittie?" diye soruyorum, "Anna size tam olarak ne anlattı?"

"Partiden erken ayrılmak zorunda olduğunu, çünkü ailecek sizi havaalanına götüreceklerini. Çünkü Houston'da eğitim başladıktan sonra uçuşa kadar bir daha onları göremeyecekmişsiniz."

"Ne uçuşu?"

"Uzay mekiği işte...?"

Bir an duyduklarıma inanamıyorum -Anna'nın bu kadar saçma bir hikâye uydurabilmesi, bu kadının da buna inanabilmesi olur şey değil. "Ben astronot filan değilim," diye itiraf ediyorum. "Anna neden böyle bir şey uydurdu bilemiyorum."

Anna'yı elinden çekip ayağa kaldırıyorum, ayakkabılarının bir teki hala bağlanmış değil. Onu çekeleyerek spor salonundan çıkarıyorum, arabaya varana dek tek kelime etmiyorum. "Neden arkadaşının annesine yalan söyledin?"

Anna, kaşlarını çatıyor. “Neden partiden erken çıkmak zorunda kaldım?”

Çünkü ablan, pasta ve dondurmadan daha önemli; çünkü ben onun için senin yaptığını yapamam; çünkü ben öyle istedim.

O kadar kızgınım ki arabanın kapısını ancak iki seferde açabiliyorum. “Beş yaşındaymışsın gibi davranmayı bırak,” diye suçluyorum onu ve o an zaten beş yaşında olduğunu hatırlıyorum.

• • •

“O kadar sıcaktı ki,” diye anlatıyor Brian, “gümüş bir çay takımı eridi. Kalemler filan ikiye bükülmüştü.”

Okuduğum gazeteden başımı kaldırıyorum. “Nasıl çıkmış?”

“Sahipleri tatildeyken kediyle köpek birbirlerini kovalamaya başlamış ve sonra da bir şekilde ocağı çalıştırmışlar.” Kot pantolonunu indirirken yüzünü buruşturuyor. “Sırf çatıda diz çökmem bile ikinci derecede yanmama yetti.”

Cildi kırmızı, su toplamış. Yaralarına Neosporin sürüp sarmasını izliyorum. Konuşup duruyor, aralarına yeni katılan Caesar adını taktıkları bir çaylaktan bahsediyor. Ancak benim gözlerim gazetedeki Sevgili Abby Dertlerinize Çare Buluyor sütununa kayıyor:

Sevgili Abby,

Ne zaman kayınvalidem evimize gelse buzdolabını temizlemekte ısrar ediyor. Kocam sadece bana yardım etmeye çalıştığını söylüyor, ama ben kendimi yargılanıyormuşum gibi hissediyorum. Hayatımı tam bir cehenneme çevirdi. Evliliğime zarar vermeden bu kadını nasıl durdurabilirim?

Sevgiler,
Rumuz: Son Kullanma Tarihim Geçti
Seattle

Nasıl bir kadın bunu en büyük derdi olarak görebilir? Onu oturmuş Sevgili Abby diye süslü kâğıtlara mektubunu yazarken tasavvur ediyorum. Merak ediyorum, bir bebeğin içinde dönmesini hissetmiş midir hiç, anne karnı sanki itinayla haritası çıkarılması gereken bir yermiş gibi küçük daireler çizerek kımıldayan o elleri ve ayakları?

“Neye yapışıp kaldın sen öyle?” diye soruyor Brian, omzumun üstünden başını uzatıp sütunu okuyor.

İnanamaz bir şekilde başımı sallıyorum. “Reçel kavanozlarının bıraktığı yapışkan lekeler yüzünden hayatı mahvolan bir kadın.”

“Krema da bozulmuştur,” diye ekliyor Brian kıkırdayarak.

“Marul desen çürümüş. Aman Tanrım, bu kadın hayata nasıl katlanabiliyor?” İkimiz de kahkahalarla gülmeye başlıyoruz. Adeta bulaşıcı bir şey, daha çok gülmek için tek yapmamız gereken, göz göze gelmek.

Sonra en az başladığı kadar kısa bir anda artık komik gelmiyor. Hepimiz mutluluk ölçeğimizin buzdolabındaki malzemeler olduğu bir dünyada yaşamıyoruz. Bazılarımız dört bir tarafı yanan binalarda çalışıyoruz. Bazılarımızın ölmekte olan küçük kızları var. “Kahrolası çürümüş marul,” diyorum sesim gıcıklanarak. “Bu haksızlık.”

Brian bir anda odanın öbür başından yetişip geliyor; bana sarılıyor. “Her zaman öyledir tatlım,” diye cevap veriyor.

• • •

Bir ay sonra üçüncü defa lenfosit bağışı yapmaya gidiyoruz. Anna ve ben doktorun ofisinde yerlerimizi almış, çağrılmayı bekliyoruz. Birkaç dakika sonra Anna kolumu çekiştiriyor. “Anne,” diyor.

Başımı çevirip ona bakıyorum. Ayaklarını sallıyor. Tırnaklarına Kate’in ojelerinden sürmüş. “Efendim?”

Bana gülümsüyor. “Sana sonradan söylemeyi unutursam diye... şey, kan vermek benim korktuğum kadar kötü değilmiş.”

• • •

Bir gün ablam çat kapı geliyor ve Brian’dan izin alarak beni Boston’daki Ritz Carlton’ın kral dairesine uçuruveriyor. “Ne istersen yapabiliriz,” diyor bana. “Sanat müzeleri, Freedom Trail boyunda yürüyüşler, Liman’da akşam yemeği.” Ama benim asıl yapmak istediğim şey, unutmak-, bu yüzden üç saat sonra, yerde ablamın yanına oturmuş ikinci 100 dolarlık şarap şişemizi bitiriyorum.

Şişeyi boynundan tutup kaldırıyorum. “Bununla bir elbise alabilirdim.”

Zanne, sinirle homurdanıyor. “Mesela, Filene’s Basement’tan olabilirdi.” Ayaklarını sırmalı bir sandalyeye uzatmış; gövdesi beyaz halıya yayılmış. Televizyonda Oprah bize hayatlarımızı küçültmemizi tavsiye ediyor. “Ayrıca insan üzerine muhteşem bir Pinot Noir geçirince, şişman da görünmez.”

Dönüp ablama bakıyorum, birden kendim için üzülüyorum.

“Hayır. Ağlama işini hemen unutuyorsun. Ağlamak oda fiyatına dahil değil.”

Ama o anda düşünebildiğim tek şey, şişkin ajandaları ve tıka basa dolu gardıropları olan Oprah'taki o kadınların ne kadar aptalca konuştukları. Brian akşam yemeğinde ne yaptı acaba, merak ediyorum. Kate iyi mi? "Eve telefon edeceğim."

Ablam, dirseğine dayanarak doğruluyor. "Mola vermene izin verildi biliyorsun. Kimse yedi gün yirmi dört saat azize olmak zorunda değil." Ama ben onu dediğini yanlış anlıyorum. "Bana sorarsan, bir kez anne olmayı kabul ettin mi, sana önerdikleri tek mesai bu oluyor."

"Ben azize dedim," diye gülüyor Zanne. "Anne değil."

Hafifçe gülümsüyorum. "Bir farkları var mı?"

Ahizeyi elimden alıyor. "İstersen önce bavulundan dikenli tacını çıkarıp giy. Kendine kulak ver Sara ve acıların kadını olmayı bırak. Haklısın, çok kötü bir kaderin kurbanı oldun. Haklısın, senin yerinde olmak berbat bir şey olurdu."

Yanaklarım kızarmaya başlıyor. "Benim yaşamımın neye benzediği hakkında hiçbir fikrin yok senin."

"Senin de yok," diyor Zanne. "Sen yaşamıyorsun Sara. Sen Kate'in ölümünü bekliyorsun."

"Hayır, ben diye söze başlıyorum, ama sonra duruyorum. İşin aslı, evet öyle yapıyorum.

Zanne saçlarımı okşuyor ve ağlamama müsaade ediyor. "Bu bazen çok güç geliyor," diye itiraf ediyorum, kimselere, Brian'a bile söylemediğim sözler bunlar.

"*Sürekli* olmadığı müddetçe sorun yok," diyor Zanne. "Tatlım, bir bardak fazla şarap içtin diye ya da bir geceyi otelde geçirdiğin veya kötü bir şakaya güldüğün için Kate daha çabuk ölmeyecek. O zaman otur kıçının üstüne, aç şunun sesini ve normal bir insan gibi davran."

Etrafa, odadaki zenginliğe ve bolluğa bakıyorum; ortalığa yayılmış şarap şişelerine ve çikolatalı çileklere. "Zanne," diyorum gözlerimi ovuştururken, "normal insanlar böyle yapmaz ki."

Ablam bakışlarımı takip ediyor. "Kesinlikle haklısın." Uzaktan kumandayı alıyor, Jerry Springer'ı bulana kadar kanalları dolaşıyor. "Bu nasıl, daha iyi mi?"

Gülmeye başlıyorum, sonra o da gülmeye başlıyor ve az sonra oda etrafımda dönmeye başlıyor, yere sırtüstü uzanıp gözlerimizi tavan boyunca uzanan süslü kartonpiyere dikiyoruz. Birden aklıma çocukken Zanne'in her zaman otobüs durağına giderken önümden yürüdüğü geliyor. İstesem koşup

onu yakalardım -ama hiçbir zaman bunu yapmadım. Sadece onu takip etmek istedim.

• • •

Kahkaha buhar gibi yükseliyor, pencerelerden uçup gidiyor. Üç gün süren işkence gibi yağmur kesildikten sonra çocuklar dışarı çıkabilmekten çok mutlu, bahçede Brian'la futbol oynuyorlar. Hayat normalken, fazlasıyla normal oluyor.

Jesse'nin odasına dalıyorum, ortalığa saçılmış LEGO parçaları ve çizgi romanlar arasında yolumu bulup elimdeki temiz çamaşırları yatağının üstüne koymaya uğraşıyorum. Sonra Kate ve Anna'nın odasına gidip katlanmış çamaşırlarını birbirinden ayırıyorum.

Kate'in tişörtlerini çekmecesine yerleştirirken fark ediyorum: Herkül suyun içinde ters dönmüş. Elimi fanusa sokup kuyruğundan tutarak onu döndürüyorum; birkaç kez kuyruğunu kıpırdatıyor ve sonra yavaşça su yüzüne yükseliyor, beyaz karnı inip inip kalkıyor.

Jesse'nin eğer iyi bakılırsa bir kırmızı balığın yedi yıl yaşayabileceğini söylediğini hatırlıyorum. Bizim balığımız daha ancak yedi aylık.

Fanusu yatak odamıza taşıdıktan sonra telefonu kaldırıyor ve bilinmeyen numaralar servisini arayarak balığı aldığımız yerin adını söylüyorum.

Telefona çıkan kıza Herkül'ü nasıl iyileştirebileceğimi soruyorum. "Yeni bir balık almak ister misiniz?" diye soruyor.

"Hayır, ben bunu kurtarmak istiyorum."

"Hanımefendi," diyor kız, "alt tarafı bir kırmızı balıktan bahsediyoruz, yanılıyor muyum?"

Bunun üzerine telefonu kapatıp üç ayrı veterineri arıyorum, hiçbiri balık tedavi etmiyor. Bir dakika daha Herkül'ün can çekişmesini izliyorum ve sonra Rhode Island Üniversitesi Oşinografi Bölümü'nü arayarak müsait olan herhangi bir profesörle görüşmek istediğimi söylüyorum.

Dr. Orestes, bana gelgit havuzlarını araştırdığını söylüyor. Yumuşakçalar, kabuklu deniz hayvanları, denizkestaneleri onun uzmanlık alanında; ama kırmızı balıklar değil. Ancak bir anda kendimi APL hastası olan kızımdan bahsederken buluyorum. Herkül'ün daha önce olasılıklara galip geldiğinden bahsediyorum.

Deniz biyologu, bir an susup düşünüyor. "Yakın zamanda suyunu değiştirdiniz mi?"

"Bu sabah."

“Son birkaç gündür sizin orada da çok yağmur yağdı mı?”

“Evet.”

“Kuyunuz var mı?”

Bunun konuyla ne alakası var ki şimdi? “Evet.

“Yalnızca tahminen konuşuyorum, ama aşırı yağışlar nedeniyle suyunuzda çok fazla mineral olabilir. Fanusa şişelenmiş içme suyu doldurun, o zaman belki canlanabilir.”

Herkül’ün fanusunu boşaltıyor, içini siliyor ve temiz içme suyuyla dolduruyorum. Yirmi dakika boyunca değişen bir şey olmuyor, ama sonra Herkül tekrar yüzmeye başlıyor. Yapma bitkilerin arasında dolaşıyor, yemini kemiriyor.

Yarım saat sonra Kate, beni Herkül’ü seyrederken buluyor. “Suyu değiştirmene gerek yoktu. Daha bu sabah değiştirmiştim ben.”

“Öyle mi, bilmiyordum,” diye yalan söylüyorum.

Yüzünü cam fanusa dayıyor, gülümsemesi bir anda koskocaman oluyor. “Jesse, kırmızı balıkların hafızasının dokuz saniye olduğunu söylüyor.” diyor Kate, “ama bana kalırsa Herkül benim kim olduğumu gayet iyi biliyor.”

Saçlarını okşuyorum. Ve acaba mucize haklarımı tükettim mi diye düşünüyorum.

ANNA

Televizyondaki upuzun, film gibi reklamları yeterince izlerseniz çılgın şeylerin gerçek olabileceğine inanmaya başlıyorsunuz: Örneğin, Brezilya balının ağda yerine kullanılabileceğine, bıçakla metal kesilebileceğine, -olumlu düşünmenin adeta sizi kanatlandırıp gitmeniz gereken vere götürecek kadar güçlü olabileceğine. Ufak bir uykusuzluk nöbeti ve aşırı dozda Tony Robbins[10] sayesinde bir gün kendimi Kate öldükten sonra hayatın nasıl olacağını düşünmeye zorladım. Böylelikle, Tony'nin iddiasına göre, bu olay gerçekten meydana geldiğinde hazır olacaktım.

Bunu haftalarca sürdürdüm. Sürekli gelecekte yaşamak zannettiğinizden çok daha zor bir iş, özellikle de ablam her zamanki gıcıklığıyla ortalıkta dolanıp dururken. Bununla başa çıkma yöntemim Kate'in hayaletinin şimdiden bana musallat olduğunu düşünmekti. Onunla konuşmamaya başladığımda yanlış bir şey yaptığını düşündü; ki zaten mutlaka yapmıştır, çok da önemli değil. Sabahtan akşama kadar ağlamak dışında hiçbir şey yapmadığım günler oldu; kimi zaman da sanki omuzlarımın üstünde korkunç bir ağırlık varmış gibi hissediyordum; bazen de giyinmek, yatağımı yapmak ve ders çalışmak için kendimi fazlasıyla zorluyordum, çünkü bunlar diğer her şeyi yapmaktan daha kolay geliyordu.

Örtüyü biraz kaldırdığım zamanlar da oluyordu ve bu esnada başka başka fikirler kendilerini gösteriyordu. Mesela Hawaii Üniversitesi'nde oşinografi okumak. Ya da paraşütle serbest dalış. Ya da Prag'a taşınmak. Ya da bir milyon tane farklı boş hayal. Kendimi bu senaryolardan birine oturtmaya çalışırdım, ama bu, ayağınıza küçük gelen bir ayakkabı giymek gibi bir şeydi -bu şekilde birkaç adım atabilirsiniz, fakat sonra oturup ayakkabıyı çıkarırsınız çünkü ayağınızı çok acıtır. Beynimin üstünde elinde kırmızı bir damgayla oturan ve ne kadar ayartıcı olursa olsun düşünmemem gereken şeyleri bana hatırlatan bir sansürcü olduğuna iyiden iyiye inanmış durumdayım.

Bu muhtemelen iyi bir şey. Kate'i denkleme dahil etmeden kim olduğumu gerçekten bulmaya çalışırsam, göreceğimden hoşlanmayacağımı hissediyorum.

• • •

Annem ve babamla birlikte hastanenin kantininde bir masadayız; gerçi birlikte kelimesini hakkını vererek kullanmış sayılmam. Daha çok her biri

ayrı bir başlık takan ve kendi hava kaynağıyla idare eden astronotlara benziyoruz. Annemin önünde küçük dikdörtgen şeker paketleri sıralı. Kendini kaptırmış şekerleri dizip dizip duruyor; önce küp şekerler, sonra tatlandırıcılar, en son da esmer şekerler. Başını kaldırıp bana bakıyor. “Tatlım.”

Neden bütün sevgi sözcükleri hep yiyecek adıdır? Tatlım, şekerim, balım. Sanki birine yeterince önem vermek sözlerinizi inandırıcı kılmaya yetmiyormuş gibi.

“Yapmaya çalıştığın şeyi anlıyorum,” diye devam ediyor annem. “Ve babanla benim seni daha fazla dinlememiz gerektiğine de katılıyorum. Ama Anna, bunun için bize yardım edecek bir yargıca ihtiyacımız var mı sence?”

Bu sözler üzerine yüreğim ağzıma geliyor. “Yani buna bir son vermemiz sorun olmaz mı demek istiyorsun?”

Yüzünde beliren gülümsemesi, hiç gitmeyecekmiş gibi duran karların ardından birdenbire yazın çıplak baldırlarınıza ve saçlarınıza dokunuşunu hatırladığınız Mart’ın ilk güneşli gününe benziyor. “Aynen bunu demek istiyorum,” diyor annem.

Artık kan vermek yok. Ne granülosit, ne lenfosit, ne kök hücre, ne de böbrek. “İsterseniz Kate’e ben söyleyebilirim,” diye öneride bulunuyorum. “Yani sen mecbur kalma diye.”

“Önemli değil. Yargıç DeSalvo’ya bildirdikten sonra sanki hiç yaşanmamış kabul ederiz.”

Zihnimin gerilerinde bir yerde bir ampul yanıyor. “Ama... Kate neden artık donörü olmadığımı sormayacak mı?”

Annem donup kalıyor. “Son vermek derken davadan bahsediyordum.”

Başımı şiddetle iki yana sallıyorum; anneme bir cevap vermek için olduğu kadar, boğazıma bir yumruk gibi oturan düğümü de çözmeye çalışıyorum.

“İnanmıyorum Anna,” diyor annem şaşkınlık içinde. “Sana bunu hak edecek ne yaptık?”

“Sorun bana yaptıklarınız değil.”

“Yapmadıklarımız yani, öyle mi?”

“Beni dinlemiyorsunuz ki!” diye bağırıyorum ve tam o anda Vern Stackhouse masamıza doğru yanaşıyor.

Şerif, bir bana bir anneme bir de babama bakarak zorla gülümsemeye çalışıyor. “Sanırım iyi bir zamanda gelmedim,” diyor. “Bunun için çok

üzgünüm Sara. Brian.” Anneme bir zarf uzatıyor, başını eğip selam veriyor ve uzaklaşıyor.

Annem zarfı açıyor, içindekini okuyor ve bana dönüyor. “O adama ne söyledin?” diye soruyor.

“Kime?”

Babam ihbarnameyi alıyor. Pekala Yunanca da diyebileceğimiz hukuki ifadelerle dolu. “Bu da ne?”

“Geçici bir sınırlama emri dilekçesi.” Babamın elinden kağıdı kapıyor. “Benim evden def edilmemi ve seninle temas kurmamamı istediğinin farkında mısın? Gerçekten istediğin şey bu mu?”

Annemi def etmek mi? Nefesim kesiliyor. “*Ben böyle bir şey istemedim.*”

“Hiçbir avukat kendi başına böyle bir belge hazırlamaz Anna.”

Hani bazen bisikletle giderken kumlu bir yerde kaymaya ya da basamağın tekinde tökezleyip merdivenlerden yuvarlanmaya başlarsınız ya, işte o anlarda yaralanacağınızı, hem de çok kötü yaralanacağınızı düşündüğünüz upuzun saniyeler geçer aradan. “Neler olduğunu bilmiyorum,” diyorum.

“Öyleyse nasıl oluyor da kendi kararlarını kendin alabilecek kadar büyüdüğünü zannediyorsun?” Annem öyle bir öfkeyle ayağa fırlıyor ki sandalyesi yere düşüyor. “İstediğin buysa Anna, hemen şu anda başlayabiliriz.” Beni terk edip gitmesinden hemen önce duyduğum bu ses bir urgan misali kalın ve katı.

• • •

Bundan aşağı yukarı üç ay önce Kate’in makyaj malzemelerini ödünç almıştım. Peki, kabul ediyorum, ödünç almak çok da doğru bir kelime değil: çaldım. Kendime ait malzemelerim yoktu, çünkü on beş yaşına gelmeden makyaj yapmama izin verilmiyor. Ama başıma bir mucize gelmişti ve Kate de ortalıklarda yoktu ve umutsuz durumlarda umutsuz çözümlere başvurursunuz.

Mucize, bir yetmiş boyundaydı, saçları ipeksi bir sarıydı ve gülümsediği zaman ayaklarım yerden kesiliyordu. İsmi Kyle’dı ve Idaho’dan kalkıp sınıfta tam arkamdaki sıraya taşınmıştı. Benimle ya da ailemle ilgili hiçbir şey bilmiyordu; bu yüzden kendisiyle sinemaya gitmek isteyip istemediğimi sorduğunda, bunun altında yatan sebebin bana acıması olmadığını biliyordum. Son Spider-Man filmini izledik, daha doğrusu o izledi. Ben bütün vaktimi onun koluyla benimki arasındaki kısacık mesafeden elektriğin nasıl atlayabileceğini düşünerek geçirdim.

Eve geldiğimde ayaklarım hala yere basmıyordu; Kate de bu sayede arkamdan sinsice yaklaşıp beni gafil avladı. Beni yatağıma devirdi ve omuzlarımı bastırdı. “Seni hırsız,” diyerek beni suçladı. “Bana sormadan banyodaki çekmecemi karıştırmışsın.”

“Sen her zaman benim eşyalarımı alıyorsun. Daha iki gün önce mavi kazağımı giymiştin.”

“O başka bi kere. Kazağı yıkayabilirsin.”

“Benim hücrelerim damarlarında dolaşırken bir şey olmuyor da, salak Max Factor Cherry Bomb dudak parlatıcını sürünce mi bir şey oluyor?” Onu kuvvetlice itiyor ve yana deviriyorum, böylece üstünlük bana geçiyor.

Gözleri parlıyor. “Kim o çocuk?”

“Ne diyorsun sen be?”

“Sen makyaj yaptığına göre mutlaka bir sebebi olmalı.”

“Git başımdan.”

“Hadi, hadii.” Kate bana gülümsedi. Sonra boştaki koluyla koltuk altıma uzanıp gıdıklamaya başladı; öylesine boş bir anıma denk getirmişti ki kalkmasına izin verdim. Bir dakika sonra ikimiz de güreşerek yataktan yere düşmüş, birbirimize pes dedirtmeye çalışıyorduk. “Anna, tamam yeter,” diye nefes nefese bağırdı Kate. “Beni öldürüyorsun.”

Sadece bu sözler yetmişti. Ellerim sanki ateşe değmişçesine geri çekildi. Yataklarımızın arasındaki boşlukta yerde yatarken nefes nefese tavana bakmaya koyulduk, ikimiz de söyledikleri o kadar derine nüfuz etmemiş gibi davranıyorduk.

• • •

Arabada annemle babam kavga ediyorlar. Belki de gerçek bir avukat tutmalıyız, diyor babam ve annem cevaplıyor, Ben gerçek bir avukatım.

Ama Sara, diyor babam, eğer bu mesele halledilemeyecekse, yani demek istiyorum ki -

Ne demek istiyorsun Brian? diye kafa tutuyor annem. Söylesene ne demek istiyorsun? Daha önce hiç görmediğin takım elbiseli bir adam Anna’ya açıklanması gerekenleri annesinden daha mı iyi anlatacak? Bunun üzerine babam, yolun geri kalanında ağzını açmıyor.

Adliye sarayının merdivenlerinde bekleyen muhabirleri görünce şok oluyorum. Buraya çok önemli bir olay için geldiklerinden eminim. 0 yüzden suratıma bir mikrofon doğrultulduğunda ve bir muhabir annemle babamı neden dava ettiğimi sorduğunda ne kadar şaşırdığımı varın tahmin edin. Annem, kadını itekliyor. “Kızımın söyleyecek bir şeyi yok,” diyor,

tekrar tekrar; içlerinden biri bana Rhode Island'ın ilk özel tasarım bebeği olduğumu bilip bilmediğimi sorunca bir an annemin adamı gerçekten gırtlaklayacağım düşünüyorum.

Yedi yaşından beri nasıl dünyaya geldiğimi biliyorum ve bu benim için hiç de büyük bir olay olmamıştır. Öncelikle, annemler bunu bana söylediği zamanlar, onların seks yaptığı düşüncesi, bir laboratuvarda yaratılma düşüncesinden daha iğrençti. İkinci olarak, o tarihlerde binlerce insan doğurganlığı artırıcı haplar kullanıp yediz doğurduğundan, benim hikâyem artık kulağa o kadar da sıra dışı gelmiyordu. Ama özel tasarım bebek olmak? Evet, doğru. Annemle babam o kadar zahmete girip özel tasarım bir bebek yaptıracak olsalar, o zaman itaatkarlık, yumuşak başlılık ve kadir bilme genlerini ektirdiklerinden kesin olarak emin olurlardı herhalde diye düşünüyor insan.

Babam, bankta hemen yanı başımda oturuyor, ellerini dizlerinin arasında kenetlemiş. İçeride, yargıcın odasında annem ve Campbell Alexander arasında bir söz düellosu sürüyor. Dışarıda, koridorda ise olağandışı bir sessizlik halindeyiz, sanki onlar sarf edilebilecek tüm sözcükleri yanlarına almış ve bize hiç bırakmamışlar gibi.

Bir kadının küfürler savurduğunu duyuyorum ve sonra Julia köşeden görünüyor. "Anna. Kusura bakma, geciktim; medya kalabalığından geçemedim. Sen iyi misin?"

Önce başımı eğiyorum, sonra da olumsuz anlamda iki yana sallıyorum.

Julia, önümde dizlerinin üstüne çöküyor. "Annenin evden gitmesini istiyor musun?"

"Hayır!" Gözlerime dolan yaşlardan görüşüm bulanıklaşıyor, utancımdan yerin dibine geçiyorum. "Fikrimi değiştirdim ben. Artık buna devam etmek istemiyorum. Hiçbirisine."

Uzunca bir süre bana bakıyor ve sonra başını eğiyor. "Dur ben içeri girip yargıçla konuşayım öyleyse."

Yanımdan ayrıldığı zaman, ciğerlerime hava doldurmaya çalışıyorum. Şimdilerde başarabilmek için büyük çaba sarf ettiğim, ama eskiden içgüdüsel olarak yaptığım öyle çok şey var ki -oksijeni teneffüs etmek, sessiz kalabilmek, doğru şeyi yapmak. Babamın üzerime bir ağırlık gibi çöken bakışları beni ona doğru dönmek zorunda bırakıyor. "Söylediklerinde ciddi miydin?" diye soruyor. "Yani buna devam etmeyi istememek konusunda?"

Cevap vermiyorum. Kılımı dahi kıpırdatmıyorum.

“Çünkü eğer emin değilsen, belki bu o kadar da kötü bir fikir değildir, yani nefes alacak biraz yer açmak. Demek istediğim, istasyondaki odamda hala fazladan boş bir yatağım var.” Ensesini ovuşturuyor. “Böylece taşınıyormuşuz gibi bir durum da olmaz. Sadece...” Bakışlarını bana dikiyor.

“... nefes alacak bir yer olur,” diye bitiriyorum cümlesini ve bu kadarı yetiyor.

Babam ayağa kalkıyor ve bana elini uzatıyor. Yan yana adliye sarayından çıkıyoruz. Muhabirler aç kurtlar gibi üzerimize saldırıyor, ama bu defa soruları bana çarpıp geri sekiyor. Göğsüm güç ve ışıkla dolu, tıpkı küçükken akşam üstlerinde babamın omzuna oturup da ellerimi kaldırıp parmaklarımı bir ağ gibi açacak olursam gökteki yıldızları yakalayabileceğimi hissettiğim zamanlardaki gibi.

CAMPBELL

Hiç utanıp sıkılmadan kendini büyütmeye meraklı avukatlar için kesin cehennemde özel bir köşe filan vardır, ama yine de hepimiz ilgi odağı olmaya dünden hazırız; bundan emin olabilirsiniz. Aile Mahkemesi'ne gelip de bir muhabir sürüsünün ortalığı aldığını görünce, şeker dağıtırcasına sağa sola demeç vermeye koyuluyor ve tüm kameraların bana doğrultulmasını sağlıyorum. Bu davanın hangi açıdan diğerlerinden farklı, ancak müdahil olan herkes için acı verici olduğunu uygun ifadelerle anlatıyorum. Yargıcın vereceği kararın yalnızca ülke çapında tüm çocukların haklarını değil, aynı zamanda kök hücre araştırmalarını da etkileme potansiyeline sahip olduğu yolunda ufak ipuçları veriyorum. Sonra Armani takımımın ceketini düzeltiyor, Yargıç'ın tasmasına asılıyor ve gerçekten gidip müvekkilimle konuşmam gerektiğini açıklıyorum.

İçeride Vern Stackhouse beni görüyor ve başparmağını kaldırarak tamamdır demeye getiriyor. Şerife günün erken saatlerinde rastlamış ve gayet masum bir şekilde Providence Journal'da bir muhabir olan kız kardeşinin bugün adliye sarayına gelip gelmeyeceğini sormuştum. “Çok fazla bir şey söyleyemem açıkçası,” diye imada bulundum, “ama bu duruşma... büyük olay olacak.”

Cehennemdeki o özel köşede para almadan yaptıkları işleri nakde çevirmeye çalışanlarımız için kesin bir taht filan vardır.

Birkaç dakika sonra yargıcın odasına giriyoruz. “Mr. Alexander.” Yargıç DeSalvo, sınırlama dilekçesini kaldırıp bana gösteriyor. “Bu konuyu dün gayet kesin bir şekilde açıklığa kavuşturmuş olmama rağmen, neden bu dilekçeyi yazdığınızı bana anlatmak ister misiniz?”

“Sizinle bir araya geldikten sonra davaya atanan vasi ile ilk görüşmemi yaptım Sayın Yargıç,” diye cevap veriyorum. “Sara Fitzgerald, Ms. Romano'nun önünde müvekkilime bu davanın bir yanlış anlama olduğunu ve kendi kendine çözüleceğini söylemiş.” bakışlarımı hiçbir duygu belirtisi göstermeyen, ama çenesini kuvvetle sıkmış olan Sara'ya kaydırıyorum. “Bu fiil, emrinizin açıkça ihlali anlamına gelir Sayın Yargıç. Bu mahkeme her ne kadar aileyi bir arada tutacak koşulları oluşturmaya çalışmışsa da, Mrs. Fitzgerald zihninde ebeveynlik rolüyle savunma makamı avukatlığı rolünü ayırmayı başaramadığı sürece mahkemenin kararının uygulanabileceğini sanmıyorum. Bu bakımdan fiziksel bir ayrım gereklidir.”

Yargıç De Salvo parmaklarını masasına tıklatıp duruyor. “Mrs Fitzgerald? Anna’ya böyle bir şey söylediniz mi?”

“Evet, tabii ki söyledim!” diye patlıyor Sara. “Bu meselenin sebebini anlayıp çözmeye çalışıyorum çünkü!”

Bu itiraf çöken bir sirk çadırına benziyor, hepimizi mutlak bir sessizlik altında bırakıyor. Julia, kapıdan içeri dalmak için bu anı seçiyor. “Özür dilerim, geciktim” diyor nefes nefese.

“Ms. Romano,” diye soruyor yargıç, “bugün Anna’yla konuşma fırsatınız oldu mu?”

“Evet, az önce.” Bana bakıyor, sonra da Sara’ya. “Bence kafası çok karışık.”

“Mr. Alexander’ın yazdığı dilekçe konusunda görüşünüz nedir?”

Saçının isyankar buklelerinden birini kulağının arkasına sıkıştırıyor. “Resmi bir karara varmaya yetecek ölçüde bilgi sahibi olduğumu sanmıyorum, ama içimden gelen ses Anna’nın annesinin evden ayrılmasının bir hata olacağını söylüyor.”

Birden geriliyorum. Bunu sezen köpek ayağa fırlıyor. “Sayın Yargıç, Mrs. Fitzgerald mahkemenin emrini ihlal ettiğini az önce açıkça kabul etti. En azında etik ihlal nedeniyle baroya ihbar edilmeli ve…

“Mr. Alexander, bu davada kanunlarda yazanları aşan bir durum söz konusu.” Yargıç DeSalvo, Sara’ya dönüyor. “Mrs. Fitzgerald, bu dilekçe bağlamında sizi ve kocanızı temsil edecek bağımsız bir avukat tutmanızı şiddetle tavsiye ediyorum. Bugün sınırlama emrini çıkartmayacağım, ama önümüzdeki hafta yapılacak duruşmaya kadar çocuğunuzla dava hakkında konuşmamanız konusunda sizi bir kez daha uyarıyorum. İleride bu emri tekrar ihlal ettiğinizi duyacak olursam, sizi baroya bizzat bildirir ve evinizden çıkışınıza şahsen eşlik ederim.” Yargıç dava dosyasını sertçe kapatıyor ve ayağa kalkıyor. “Beni Pazartesi’ye dek tekrar rahatsız etmeyin Mr. Alexander.”

“Müvekkilimle görüşmem gerek,” diyorum herkesin duyabileceği kadar yüksek bir sesle ve Anna’nın babasıyla birlikte beklediğinden emin olduğum koridora koşturuyorum.

Sara Fitzgerald, tahmin edileceği gibi, dibimde bitiyor. Onun ardından da -hiç şüphe yok ki savaş çıkmasını önleme niyetiyle- Julia geliyor. Üçümüz de Anna’nın oturduğu banka uzanmış kestiren Vern Stackhouse’u görünce olduğumuz yerde kalakalıyoruz. “Vern?” diye sesleniyorum.

Şerif anında ayağa fırlıyor, kendini savunma telaşıyla boğazını temizliyor. “Belimde bir sorun var da. Baskıyı azaltmak için arada bir oturup dinlenmem gerekiyor.”

“Anna Fitzgerald’ın nereye gittiğini biliyor musun?”

Başıyla binanın ön kapısını işaret ediyor. “Bir süre önce babasıyla birlikte çıkıp gittiler.”

Sara’nın yüzündeki bakıştan onun da bundan haberi olmadığı anlaşılıyor. “Sizi hastaneye geri götürmemi ister misiniz?” diye soruyor Julia.

Sara başını iki yana sallıyor ve muhabirlerin toplaştıkları cam kapılara doğru bakıyor. “Buranın bir arka çıkışı yok mu?”

Yargıç, yanı başımda burnunu elime sürtmeye başlıyor. Kahretsin.

Julia, Sara Fitzgerald’ı binanın arka tarafına doğru yönlendiriyor. “Seninle konuşmam gerek,” diye bağırıyor omzunun üstünden bana dönerek.

Sırtını dönene kadar bekliyorum. Sonra hemen Yargıç’ın koşum takımını kavrıyor ve önü koridor boyunca sürüklemeye başlıyorum.

“Hey!” Bir dakika sonra Julia’nın topuklarının sesi hemen arkamda duyuluyor. “Seninle konuşmak istediğimi söyledim!”

Bir an için ciddi ciddi pencereden kaçmayı düşünüyorum. Sonra aniden durup dönüyor ve en çekici gülümsememi yüzüme yayıyorum. “Teknik olarak, benimle konuşman gerektiğini söyledin. Benimle konuşmak istediğini söyleseydin, seni bekleyebilirdim.” Yargıç, dişlerini takım elbisemin, pahalı Armani takımımın köşesine geçiriyor ve çekiştiriyor. “Ancak şu dakikada katılmam gereken bir toplantım var.”

“Senin neyin var böyle?” diyor Julia. “Bana Anna’yla annesi hakkında konuştuğunu ve hepimizin hemfikir olduğunu söylemiştin.”

“Evet söyledim, zaten öyleydik- Sara onu zorluyordu ve Anna da bunun sona ermesini istiyordu. Ben de alternatifleri açıkladım.”

“Alternatifler mi? O daha on üç yaşında bir kız. Bir davaya bakışları ebeveynlerinden tamamen farklı olan kaç çocukla karşılaştığımı biliyor musun sen? Annenin biri gelir ve çocuğunun bir çocuk tacizcisi aleyhinde tanıklık yapacağını söyler, çünkü failin müebbet hapse çarptırılmasını istiyordur. Ama çocuk, o adamla bir kez daha aynı odada bulunmak zorunda kalmadığı sürece faile ne olduğunu umursamaz. Ya da faile bir şans daha verilmesi gerektiğini düşünür, tıpkı yanlış bir şey yaptığında annesiyle babasının kendisine verdikleri gibi. Anna’nın normal bir yetişkin müvekkil

gibi olmasını bekleyemezsin. Evdeki ortamından bağımsız olarak karar verecek duygusal yetiye sahip değil.”

“Bu dilekçenin anlatmak istediği de bu zaten” diyorum.

“Aslına bakarsan, Anna daha yarım saat önce bana bu dilekçe meselesiyle ilgili fikrini toptan değiştirdiğini söyledi.” Julia, tek kaşını kaldırıyor. “Bundan haberin yoktu di mi?”

“Bana böyle bir şeyden bahsetmedi.”

“Çünkü sen onunla hep yanlış şeylerden konuşuyorsun. Ona davayı iptal etme baskısından kurtulabilmesinin yasal yollarından bahsettin. Tabii ki Anna da buna balıklama atladı. Peki ama gerçekten bunun ne anlama geldiğini düşünmüş müdür sence -yani evde yemek yapacak, alışverişe gidecek ya da ödevlerinde ona yardım edecek ebeveyn sayısının bir eksileceğini, annesine iyi geceler öpücüğü veremeyeceğini, ailesinin diğer fertlerinin ona çok kırılacaklarını hesaba katmış mıdır? Sen konuşurken tek duyduğu şey ‘baskıya son’ sözcükleriydi. ‘Ayrılık’ kelimesini hiç duymadı.”

Yargıç, beni iyiden iyiye çekelemeye başlıyor. “Gitmem gerek.”

Arkamdan geliyor. “Nereye?”

“Söyledim ya, randevum var.” Koridor boyunca bir sürü oda uzanıyor, hepsi de kilitli. Nihayet kavradığım tokmaklardan birisi dönüyor. İçeri dalıyor ve kapıyı arkamdan kilitliyorum. “Beyler,” diyorum kuvvetli bir sesle.

Julia tokmağı zorluyor. Avuç içi büyüklüğündeki, koyu renk, kare cama vuruyor. Alnımda beliren ter damlalarını hissediyorum. “Bu defa kaçamayacaksın,” diye bağırıyor kapının öbür tarafından. “Hala burada seni bekliyorum.”

“Ben de hala meşgulüm,” diye bağırıyorum karşılık olarak. Yargıç burnunu öne doğru uzatınca, parmaklarımı boynundaki kalın kürkün içine daldırıyorum. “Sakin ol oğlum,” diyorum ona ve sonra boş odaya dönüyorum.

JESSE

Ara sıra kendimle çelişkiye düşüyor ve Tanrı'ya inanmaya falan başlıyorum; mesela eve gelip kapının önündeki basamaklarda otururken bulduğum fıstığın beni görünce ayağa kalkarak Jesse Fitzgerald'ı tanıyıp tanımadığımı sorduğu şu anda olduğu gibi.

"Kim arıyor?" diyorum.

"Ben."

En etkileyici gülümsememle karşılıyorum onu. "Öyleyse kendisi ben oluyorum."

Bir saniye durup kadının benden büyük olduğunu belirtmeme izin verin; ama ona her bakışımla birlikte bunun önemi giderek azalıyor -içinde kaybolabileceğim türden saçları ve öyle yumuşak görünümlü ve dolgun dudakları var ki gözlerimi onlardan alıp geri kalan yerlerine bakmayı başaramıyorum. Elimi uzatıp tenine dokunmamak için kendimi zor tutuyorum -çok sıradan bir yeri de olur, önemli değil, derdim gerçekten göründüğü kadar yumuşak olup olmadığını anlamak.

"Benim adım Julia Romano," diyor. "Ben bir hukuki vasiyim."

Damarlarımı şahlandıran o kemanlar bir anda kulak paralayıcı bir gıcırtıyla seslerini kesiyor. "Polis gibi bir şey mi oluyor bu?"

"Hayır, ben bir avukatım ve kız kardeşine yardım etmek için bir yargıçla birlikte çalışıyorum."

"Kate'i mi kastediyorsun?"

Yüzünde bir an bir gerilme oluyor. "Hayır, Anna. Ebeveynlerinizden tıbbi azat hakkı alabilmek için bir dava açtı."

"Ha, şu mevzu. Biliyorum, tamam."

"Öyle mi?" Bu onu şaşırtmışa benziyor, sanki itaatsizlik konusunda Anna piyasanın tek hakimiymiş gibi. "Kendisinin nerede olduğunu biliyor musun?"

Eve doğru bakıyorum, karanlık ve boş. "Ben kardeşimin bekçisi miyim?" diyorum. Sonra ona dönüp sırıtıyorum. "Beklemek istersen, yukarı çıkabiliriz, sana asitle yaptığım oyma resimleri gösteririm."

Hayret, kabul ediyor. "Aslına bakarsan, hiç de fena bir fikir değil. Seninle konuşmak isterim."

Bir kez daha ona doğru eğilip kokusunu içime çekiyorum ve kollarımı kavuşturuyorum ki pazılarım şişkin görünsün. Roger Williams Üniversitesi

kızlarının yarısının başını döndüren iki numaralı gülümsememi takınıyorum. “Bu akşam için bi planın var mı?”

Bana sanki Yunanca konuşmuşum gibi bakıyor. Yo hayır, bu kesin Yunanca da biliyordur. Marsça. Ya da Vulcan dili. “Bana çıkma mı teklif ediyorsun?”

“Açıkça gördüğün üzere, ediyorum,” diyorum.

“Açıkça gördüğün üzere, reddediliyorsun,” diye cevap veriyor duygusuz bir tonla. “Ben senin annen yaşındayım.”

“Bugüne dek gördüğüm en güzel gözlere sahipsin.” Aslında gözler derken, göğüsler demek istiyorum ama neyse.

Julia Romano takımının ceketini iliklemek için tam da o anı seçince, bir kahkaha patlatıyorum. “Neden burada konuşmuyoruz?”

“Nasıl istersen,” diyorum ve onu daireme davet ediyorum.

Genellikle neye benzediğini düşünecek olursak, içerisi şu an için o kadar da kötü durumda değil.

Tezgâhtaki bulaşıklar en fazla bir iki günlük; ve dökülmüş tahıl gevreği de koca bir günün ardından eve gelip dökülmüş sütle karşılaşmaktan çok daha ılımlı bir manzara. Odanın ortasında bir kova, paçavralar ve bir bidon gaz var; bugünlerde alev çubuğu yapmakla meşgulüm. Kıyafetler tüm zemine saçılmış durumda, tabii bazıları kaçak viski damıtıcımdaki sızıntının etkisini azaltmak için ustaca yerleştirilmiş.

“Ee, ne diyorsun?” diye gülümsüyorum. “Martha Stewart[11] görse bayılırdı di mi?”

“Martha Stewart seni hayatının projesi yapardı,” diye mırıldanıyor Julia. Kanepeye oturuyor, oturmasıyla birlikte aynen geri zıplıyor ve Yüce Tanrı’nın bir mucizesi olarak o tatlı kalçasının ortasında kalp şeklinde bir yağ lekesi bırakan bir avuç patates cipsini altından çekiyor.

“İçecek bir şey alır mısın?” Annem bana hiç terbiye vermedi zannedilmesin lütfen.

Julia, etrafına bakınıyor ve başını iki yana sallıyor. “Kalsın.”

Omuzlarımı silkiyor ve buzdolabından bir kutu Labatt’s bira çıkarıyorum. “Demek ev cephesinde işler kızıştı ha?”

“Senin haberin yok mu?”

“Olmaması için uğraşıyorum.”

“Nasıl oluyor o?”

“Çünkü bu benim en iyi yaptığım şey.” Sırıtarak biramdan kocaman bir fırtı mideye indiriyorum. “Gerçi bu defaki şamatayı kaçırmak istemem

doğrusu."

"Bana Kate ve Anna'dan bahsetsene."

"Ne anlatıcam ki ben sana onlarla ilgili?" Kanepeye, yanına ilişiyorum, tam dibine. Kasten.

"Onlarla aran nasıldır?"

Öne doğru eğiliyorum. "Neden Ms. Romano, bana cici çocuk olup olmadığımı soruyorsunuz?" Gözünü kırpmaktan başka bir tepki vermeyince geri adım atıyorum. "Bana rağmen hayatlarını sürdürüyorlar işte," diye cevap veriyorum. "Diğer herkes gibi."

Bu cevap ilgisini çekmiş olmalı, çünkü küçük beyaz defterine bir not alıyor. "Böyle bir aile içinde büyümek nasıl bir şeydi?"

Boğazımdan yukarı onlarca laubali cevap yükseliyor, ama kelimelere dökülen en umulmadık olanı. "Ben on iki yaşındayken bir seferinde Kate hastalanmıştı -çok ciddi bir şey değildi, basit bir enfeksiyon, ama bir türlü iyileşemiyordu. Bu yüzden granülosit, yani beyaz kan hücreleri vermesi için Anna'yı götürdüler. Kate bunu planlamış filan değildi, ama bu olay Noel Arifesi'nde oldu. Ailecek dışarı çıkıp çam ağacı alacaktık." Cebimden bir paket sigara çıkarıyorum. "Rahatsız olur musun?" diye soruyorum, ama cevap vermesine fırsat tanımadan sigaramı yakıyorum. "Son dakikada bir komşunun evine postalandım ve bu iğrenç bir şeydi, çünkü akrabalarıyla birlikte neşeli bir Noel Arifesi geçiriyorlar ve ben sanki sevabına evlerine aldıkları kimsesiz, üstelik kütük gibi sağır bir çocukmuşum gibi sürekli benim hakkımda aralarında fısır fısır konuşuyorlardı. Neyse, kısa bir sürede bu çekilmez bir hal aldı, ben de çişim var deyip dışarı sıvıştım. Eve gittim ve babamın baltalarından biri ile bir testere kapıp ön bahçenin ortasındaki küçük ladini kestim. Komşu benim evde olmadığımı fark edene kadar ağacı oturma odamıza yerleştirmiş, süslemiş püslemiştim bile."

Gözlerimi kapadığımda o ışıkları hala görebiliyorum -Bali'ye gitmiş bir Eskimo gibi kat kat süslenmiş o ağacın üzerindeki kırmızı, mavi ve sarılar. "Noel sabahı annemle babam beni almaya geldiler. Berbat haldeydiler, ikisi de, ama eve geldiğimizde ağacın altında hediyeler olduğunu gördüm. Çok heyecanlandım ve üzerinde ismim yazılı paketi buldum. İçinden kurmalı bir araba çıktı -üç yaşında bir çocuk buna bayılabilirdi, ama ben değil. Üstelik bunun hastanenin hediyelik bölümünde satıldığını da biliyordum. Tıpkı o sene aldığım diğer tüm hediyeler gibi. Var sen hesap et işte. Gel de delirme." İzmariti bacağımın üst kısmında kotuma bastırarak

söndürüyorum. “Ağaçla ilgili tek bir söz dahi etmediler,” diyorum Julia’ya. “Böyle bir aile içinde büyümek işte böyle bir şey.”

“Sence Anna için de böyle mi?”

“Hayır. Anna her zaman radarlarında görünür, çünkü Kate’le ilgili büyük planlarının baş oyuncusudur.”

“Anna’nın Kate’e ne zaman tıbbi olarak yardım edeceğine annenle baban nasıl karar veriyor?” diye soruyor.

“Öyle bir soruyorsun ki sanki ortada izlenen bir süreç filan varmış, başka bir seçenek söz konusu olabilirmiş gibi.”

Başını kaldırıyor. “Yok mu yani?”

Onu cevaplamak yerine pencereden dışarı bakıyorum, çünkü bu gayet açık bir şekilde cevabı baştan bilinen sorulardan. Ön bahçede ladinin kalıntısı olan kütük hala görülebiliyor. Bu ailede kimse hatalarını örtmekle uğraşmıyor.

• • •

Yedi yaşındayken Çin’e kadar uzanacak bir tünel kazmayı kafaya takmıştım. Ne kadar zor olabilir ki diyordum, dümdüz bir tünel işte? Garajdan bir kürek aldım ve içine sığabileceğim genişlikte bir delik kazdım. Her gece yağmur ihtimaline karşı kum havuzunun eski plastik Örtüsünü üstüne çekiyordum. Dört hafta boyunca çalıştım, taşlar kollarımda savaş yaraları açıyor ve kökler bileklerime dolanıyordu.

Hesaplamadığım şey ise etrafımda yükselen dev duvarlar ya da ayakkabılarımın tabanını yakan dünyanın karnıydı. Doğrudan aşağı doğru kazarak çaresizlik içinde yolumu kaybettim. Bir tüneldeyken kendi yolunuzu kendiniz aydınlatmalısınız ve ben de bu konuda hiçbir zaman iyi olmamışımdır.

Bağırıp yardım istediğimde babam beni birkaç saniyede buldu, oysa bana birkaç ömür gibi gelmişti bu süre. Emekleyerek çukurun içine girdi, başardığım zorlu iş ile aptallığımın varabildiği sınır arasında şaşırıp kalmıştı. “Bu üzerine çökebilirdi!” dedi ve beni kaldırıp yukarı çıkardı.

O açıdan baktığımda gördüm ki kazdığım delik hiç de millerce derine inmiyormuş. Babam deliğin içinde ayağa kalktığında göğsünden yukarısı dışarıda kalıyordu.

Karanlık, sizin de bildiğiniz gibi, görecelidir.

BRIAN

Anna’nın istasyondaki odama yerleşmesi on dakikasını bile almıyor. O, kıyafetlerini çekmecelere ve saç fırçasını da şifonyerin üstüne, benimkinin hemen yanına yerleştirirken, ben Paulie’nin akşam yemeğini hazırladığı mutfağa geçiyorum. Çocuklar merak içinde bir açıklama bekliyorlar.

“Anna bir süre burada benimle kalacak,” diyorum. “Bazı şeyleri yoluna koymaya çalışıyoruz.”

Caesar, okuduğu dergiden başını kaldırıyor. “Bizimle göreve de gelecek mi?”

Bunu hiç düşünmemiştim. Belki aklını biraz dağıtmasına yardımcı olur, kendini gönüllü bir çırak gibi filan hissedebilir. “Bilmem, olabilir.”

Paulie bize doğru dönüyor. Bu gece fajita yapıyor, dana etinden. “Her şey yolunda mı Yüzbaşım?”

“Evet Paulie, sorduğun için sağ ol.”

“Anna’nın canını sıkan birileri varsa,” diyor Red, “önce karşılarında dördümüzü bulurlar.”

Diğerleri de başlarıyla onaylıyorlar. Anna’nın canını sıkanların Sara ve ben olduğumuzu söylesem ne düşünürlerdi acaba, merak ediyorum.

Çocukları akşam yemeği hazırlıklarının başında bırakıyor ve Anna’nın diğer ikiz yatakta bağdaş kurup oturduğu odama dönüyorum. “Hey,” diye sesleniyorum, ama bana cevap vermiyor. Sonra kafasında takılı olan, kulaklarından içeri Tanrı bilir neler haykıran kulaklıkları fark ediyorum.

Beni görüyor ve müziği kapatıyor. Boynuna indirdiği kulaklıklar boğazına sarılmış bir ele benziyor. “Hey.”

Yatağın kenarına oturuyor ve ona bakıyorum. “Ee, şey... bir şeyler yapmak ister misin?”

“Ne gibi?”

Omuzlarımı silkiyorum. “Bilmem. İskambil oynayabiliriz?”

“Poker filan mı yani?”

“Poker, pişti. Ne istersen.”

Pür dikkat bana bakıyor. “Pişti mi?”

“Saçlarını örmeye ne dersin?”

“Baba,” diye soruyor Anna, “iyi misin sen?”

Her an üstüme çökebilecek bir binaya dalmak benim için onu rahat ettirmeye çalışmaktan çok daha kolay. “Ben sadece -burada istediğin her şeyi yapabileceğini anlatmaya çalışıyorum.”

“Tamponlarımı tuvalete koymamda bir sakınca yok mu yani?”

Bir anda kıpkırmızı kesiliyorum ve sanki bulaşıcıymış gibi, Anna da kızarıyor. Burada sadece bir tane kadın itfaiyeci var, o da yarı zamanlı çalışıyor. Kadınlar tuvaleti de istasyonun en alt katında. Ama yine de.

Anna’ın saçı yüzüne düşüyor. “Yani... şey... demek istediğim”

“Tuvalete istediğini koyabilirsin, sorun değil,” diyorum. Sonra da otoriter bir sesle ekliyorum, “Şikayet eden çıkarsa, bana ait olduklarını söyleriz.”

“Sana inanacaklarını hiç sanmıyorum Baba.”

Kolumu omzuna doluyorum. “Başlangıçta bazı yanlışlarım olabilir tabii. Hiç on üç yaşındaki bir kızla birlikte yatmadım hayatımda.”

“Ben de kırk yaşındaki adamlarla sık sık takılmıyorum.”

“Güzel, yoksa onları öldürmek zorunda kalırdım.”

Gülümsemesi içimi ısıtıyor. Belki de bu zannettiğim kadar zor olmayacak. Belki de bu kararın, her ne kadar ilk aşaması onu parçalamak olsa da, nihayetinde ailemi bir arada tutacağına kendimi inandırabilirim.

“Baba?”

“Efendim?”

“Sadece bilgin olsun diye söylüyorum: Kimse çişini söylemeyi öğrendiği yaştan sonra pişti oynamıyor.”

Bana daha da sıkı sarılıyor, tıpkı küçükken yaptığı gibi. O an, Anna’yı son kez kucağımda taşımamı hatırlıyorum. Bir tarlada yürüyorduk, beşimiz -kamışlar ve yabani papatyalar Anna’nın boyunu aşıyordu. Onu kollarıma aldım ve birlikte sazlardan bir denizi ikiye ayırdık. Ama ilk defa o gün kucağımdayken bacaklarının ne kadar aşağı sarktığını, sırtımda taşıyabilmem için ne kadar büyük olduğunu ikimiz de fark etmiştik ve çok geçmeden Anna yere inip kendi ayaklarının üstünde devam etmek istedi.

Kırmızı balıklar bir süre sonra onları koyduğunuz fanusa sığmaz oluyorlar. Bonsai ağaçları kıvrılıyor da kıvrılıyor. Anna’nın büyümemesi için her şeyi verirdim. Çocuklar, bizim onları büyüttüğümüzden çok daha hızlı büyüyorlar.

• • •

Kızlarınızdan birisi sizi hukuki bir krizin ortasına atarken diğerinin tıbbi bir krizin pençesinde kıvranması ilk bakışta çok olağandışı görünebilir -ama bir yandan da uzunca bir süredir Kate’in böbrek yetmezliğinin ileri safhalarında olduğunu biliyoruz. Bu defa bizi kıvrandıran Anna. Ama, yine de -her zaman olduğu gibi- bir yolunu buluyorsunuz; her ikisiyle de başa

çıkmayı başarıyorsunuz. Yük kaldırabilme konusunda insan tıpkı bambu gibi -ilk bakışta zannettiğinizden çok daha esnek.

O öğleden sonra Anna eşyalarını toplarken, ben de hastaneye gittim. Odaya girdiğimde Kate'e diyaliz uygulanıyordu. Kulaklıkları kulağında olduğu halde uyuyakalmıştı; Sara, bir parmağını uyarı mahiyetinde dudaklarına bastırarak oturduğu sandalyeden kalktı.

Beni koridora çıkardı. "Kate nasıl?" diye sordum.

"Aynı," diye cevap verdi. "Anna nasıl?"

Gönülsüzce takas ettiğiniz beyzbol kartlarını karşınızdakine vermeden önce kıyamayıp göz ucuyla bakmanız gibi çocuklarımızın durumlarını değiş tokuş ettik. Yaptığım şeyi ona nasıl söyleyeceğimi düşünerek Sara'ya bakıyordum.

"Ben yargıcı tepemizden uzaklaştırmaya çalışırken siz ikiniz nereye! kaçtınız öyle?" diye sordu.

Oturup da ateş çok sıcak diye düşünürseniz, asla içine dalamazsınız. "Anna'yı istasyona götürdüm."

"İşyerinde bir sorun mu çıkmış?"

Derin bir nefes aldım ve evliliğimin dönüştüğü uçuruma atladım. "Hayır. Anna, birkaç gün benimle orada kalacak. Bana kalırsa, biraz yalnız kalmaya ihtiyacı var."

Sara bana baktı. "Ama Anna yalnız kalmayacak ki. Seninle kalacak."

Koridor birden çok parlak ve çok geniş görünmeye başladı. "Bu kötü bir şey mi?"

"Evet. Anna'nın yakınmalarına boyun eğmenin uzun vadede ona bir yararı olacağına gerçekten inanıyor musun?"

"Yakınmalarına boyun eğdiğim filan yok; doğru kararlara kendi başına varması için ona biraz ferahlık sunuyorum. Sen yargıcın odasındayken onunla dışarıda oturan benim. Onun için endişeleniyorum."

"İşte seninle ayrıldığımız nokta bu," diye itiraz ediyor Sara. "Ben her iki kızımız için de endişeleniyorum."

Ona baktım ve kısacık bir an boyunca eskiden tanıdığım o kadını gördüm -ortalığın altını üstüne getirmek yerine, gülümsemesini nerede bulabileceğini bilen bir kadın; fıkraların can alıcı yerlerini yüzüne gözüne bulaştıran, ama yine de insanları güldürmeyi başaran bir kadın; hiç çabalamadan beni kendine çekmeyi başarabilen bir kadın. Yanaklarını avuçlarımın arasında aldım. İşte sen busun diye düşündüm ve eğilip

alnından öptüm. “Bizi nerede bulacağını biliyorsun,” dedim ve arkamı dönüp uzaklaştım.

• • •

Gece yarısından az sonra bir ambulans çağrısı aldık. Sirenler çalmaya ve otomatik olarak yanan ışık odayı doldurmaya başladığı anda Anna gözlerini açıyor. “Sen yat istersen,” diyorum, ama o çoktan kalkmış ayakkabılarını giyiyor.

Ona yarı zamanlı kadın itfaiyecimizin kullandığı eski malzemeleri veriyorum: bir çift bot, dayanıklı bir başlık. Paltosunu giyiyor ve ambulansın arkasına geçerek aracı süren Red’in arkasındaki geriye dönük koltuğa oturup kemerini bağlıyor.

Sirenlerimizi cayır cayır bağırtarak Upper Darby caddelerinden Sunshine Gates Huzurevi’ne, Aziz Peter’la buluşmadan önceki bekleme odasına, gidiyoruz. Ben malzeme çantasını alırken Red de sedyeyi kapıyor. Bir hemşire bizi ön kapıda karşılıyor. “Kadın düşmüş ve bir süre baygın yatmış. Akli dengesi de etkilenmiş.”

Bizi odalardan birine götürüyor. İçeride yaşlı bir kadın yerde yatıyor, bir kuş kadar ufak ve narin kemikli, başının tepesinden kan akıyor. Kokuya bakılırsa boşaltım sistemine hakimiyetini kaybetmiş. “Merhaba teyzeciğim,” diyorum hemen yanı başına çökerken. Elini tutuyorum, derisi krep gibi incecik. “Parmaklarımı sıkabiliyor musun?” Hemşireye dönüyorum: “İsmi nedir?”

“Eldie Briggs. Seksen yedi yaşında.”

“Eldie, sana yardım etmeye geldik,” diyorum durumunu değerlendirmeye devam ederken. “Başının arkasında bir, yarık var. Bir arkalığa ihtiyacım olacak.” Red istediğimi getirmek için ambulansa koşarken, ben de Eldie’nin tansiyonunu ve nabzını ölçüyorum -düzensiz. “Göğsünde ağrı var mı?” Kadın inliyor, ama başını iki yana sallıyor ve sonra yüzünü buruşturuyor. “Sana bir boyunluk takacağım, tamam mı? Galiba başını çok kötü vurmuşsun.” Red, elinde arkalıkla geliyor. Başımı kaldırıp tekrar hemşireye bakıyorum. “Bilincini yitirmesi düşme sonucu mu olmuş, yoksa zaten bu yüzden mi düşmüş, biliyor muyuz?”

Hemşire, başını olumsuz anlamda sallıyor. “Kimse nasıl olduğunu görmemiş.”

“Hep öyle olur zaten,” diye kendi kendime mırıldanıyorum. “Bana bir battaniye gerek.”

İstediğimi bana uzatan el küçük ve titriyor. O ana dek Anna’nın yanımızda olduğunu tamamen unutmuştum. “Sağ ol canım,” diyorum arada ona gülümsemeye fırsat bularak. “Bana biraz yardım etmeye ne dersin? Mrs. Briggs’in ayakucuna geçebilir misin?”

Başını eğiyor, yüzü bembeyaz, ve dediğimi yapıyor. Red, arkalığı hizalıyor. “Seni yana doğru yuvarlayacağız Eldie... üç deyince...” Sayıyoruz, onu sedyeye yerleştiriyor ve kayışları bağlıyoruz. Kımıldatılınca yarası tekrar kanamaya başlıyor.

Onu ambulansa yerleştiriyoruz. Red hastaneye doğru gazlarken, ben de arka taraftaki dar alanda oksijen tüpünü bağlıyorum. “Anna, bana bir serum iğnesi uzatır mısın?” Eldie’nin giysilerini kesmeye başlıyorum. “Hala bizimlesiniz değil mi Mrs. Briggs? Küçük bir iğne geliyor” diyorum. Kolunu düzeltiyor ve bir damar bulmaya çalışıyorum, ama damarları kopya kağıdındaki silik kurşunkalem izlerinden bile belirsiz birer mavi çizgiden ibaret. Alnımdan ter boşanıyor. “Yirmilikle giremiyorum. Anna, yirmi ikilik bir iğne bulabilir misin?”

Hastanın inlemesi, feryat figan bağırması da cabası. Bir yandan da ben daha da küçülen iğneyi sokmaya çalışırken ambulans köşeleri dönüyor, fren yapıyor şiddetle sağa sola, ileri geri sallanıyor. “Kahretsin,” diyorum ikinci iğneyi de yere fırlatıp atarken.

Çarçabuk bir kalp ritmi kontrolü yapıyor ve sonra telsizi kapıp hastaneye geldiğimizi bildiriyorum. “Hasta seksen yedi yaşında, düşmüş. Bilinci yerinde ve sorulara cevap veriyor, tansiyonu 136’ya 83, nabzı 130 ve düzensiz. Sizin için serum takmaya çalıştım, ama mümkün olmadı. Başının arkasında kanayan bir yara var, ama şimdilik kontrol altında. Hastaya oksijen verdim. Sorunuz var mı?”

Karşıdan gelen bir kamyonun farları Anna’nın yüzünü aydınlatıyor. Kamyon dönüyor, ışık azalıyor ve ben, kızımın bu yabancının elini tuttuğunu fark ediyorum.

Hastanenin acil girişinde sedyeyi ambulanstan çıkarıyor ve otomatik kapılara doğru hızla itiyoruz. Bir grup doktor ve hemşire bizi bekliyor. “Hala konuşabiliyor,” diyorum.

Bir erkek hemşire, kadının ince bileğine hafifçe vuruyor. “Tanrım.”

“Evet, o yüzden serum takamadım. Tansiyonunu ölçmek için kolluğa ihtiyacım vardı.”

Birden Anna’nın kapının orada fal taşı gibi açılmış gözlerle bize baktığını hatırlıyorum. “Baba? O teyze ölecek mi?”

“Sanırım felç geçirmiş olabilir... ama atlatacak. Bak ne diyeceğim, neden bir yere oturup beklemiyorsun? Beş dakikaya kalamaz gelirim.”

“Baba?” diye sesleniyor ve kapının eşiğinde duraksıyorum. “Bütün hepsi böyle olsa, ne güzel olurdu değil mi?”

Anna’nın bakış açısı benimki gibi değil -demek istediğim, Eldie Briggs bir sağlık memuru için tam bir kabustur, yani damarları çok zayıflamış ve saçma sapan konuşuyor, gidip geliyor ve bu aslında hiç de iyi olarak nitelendirilebilecek bir çağrı değil. Anna’nın söylemeye çalıştığı, Eldie Briggs’in rahatsızlığının tedavi edilebilir olduğu.

• • •

İçeriye giriyor ve acil servis yetkililerine ihtiyaç duydukları bilgileri aktarıyorum. Yaklaşık on dakika sonra gerekli belgeleri tamamlıyor ve koridorda kızımı aramaya başlıyorum, ama yerinde değil. Red’i sedyeye yeni çarşaf takarken ve yastığın üstüne kemeri bağlarken buluyorum. “Anna nerede?”

“Seninle olduğunu sanıyordum.”

Bir koridordan diğerine bakıyorum, tek gördüğüm bitkin doktorlar, hemşireler, sağda solda bekleşen, kahve içip dua eden sersemlemiş insanlar. “Hemen dönerim.”

Acil servisin koşturmacasına kıyasla, sekizinci kat düzgünce katlanmış bir çarşafı andırıyor. Kate’in odasına doğru ilerlerken bütün hemşireler beni ismimle selamlıyorlar. Ses çıkarmadan kapıyı açıyorum.

Anna, Sara’nın kucağında oturmak için fazlasıyla büyük, ama şu an oturduğu yer orası. Hem Anna hem de Kate uyuyorlar. Anna’nın başının tepesinden Sara bana bakıyor.

Karımın önünde çömeliyor ve Anna’nın annesinin yüzüne inmiş saçını elimle düzeltiyorum. “Bebeğim,” diye fısıldıyorum, “eve gitme zamanı.”

Anna yavaşça dönüyor. Elini tutup ayağa kaldırıyorum, Sara’nın avucu kızının sırtını okşuyor. “Orası ev değil,” diyor Anna, ama yine de peşim sıra odadan çıkıyor.

• • •

Vakit gece yarısını iyice geçmişken Anna’nın yanına yaklaşıyor ve sesimi kısarak kulağına doğru eğiliyorum. “Bunu mutlaka görmen gerek,” diyorum tatlı bir dille. Doğruluyor, üstüne bir kazak alıyor ve spor ayakkabılarını ayağına geçiriyor. Birlikte istasyonun çatısına çıkıyoruz.

Gece üstümüze çöküyor. Göktaşları havai fişek gibi yağıyor; karanlığın dikişlerini yırtan anlık ışıltılar. “Harika!” diye bağırıyor Anna ve daha iyi

görebilmek için sırtüstü uzanıyor.

“Buna Perseidler adı veriliyor,” diyorum. “Bir meteor yağmuru.”

“İnanılmaz bir şey bu.”

Kayan yıldızlar aslında yıldız filan değildir. Yalnızca atmosfere giren ve sürtünme yüzünden alev alan kayalardır. Bunlardan birini görüp dilek dilediğimizde, aslında bir avuç kalıntıdan medet umarız.

Gökyüzünün sol üst köşesinde yepyeni bir parlamayla birlikte binlerce kıvılcım oluşuyor. “Her gece biz uyurken gökyüzü böyle mi oluyor?” diye soruyor Anna.

Bu, üzerinde düşünülmesi gereken bir soru. Bütün harika şeyler biz onların farkında olmadığımız zamanlarda mı meydana geliyor? Başımı iki yana sallıyorum. Teknik olarak, dünyanın yörüngesi bu kuyrukluyıldızın kayalarla dolu kuyruğuyla yılda bir kez kesişiyor. Ama bunun gibi mükemmel bir gösteriye insan ömründe bir kez tanık olur.

“Arka bahçemize bir yıldız konsa harika olmaz mıydı? Sabahleyin güneş doğduğunda onu bulsak, bir fanusa koysak ve gece lambası ya da kamp feneri yapsak?” Neredeyse onu bu söylediklerini yaparken gözümde canlandırabiliyorum -yanmış çimleri tırmıkla düzeltiyor. “Sence Kate de penceresinden bunları görebiliyor mudur?”

“Bilemiyorum.” Dirseğime dayanıyor ve ona dikkatle bakıyorum.

Ancak Anna’nın gözleri yukarıdaki cennet bahçesine kilitlenmiş. “Bana bütün bunları neden yaptığımı sormak istiyorsun öyle değil mi?” diyor.

“İstemiyorsan, hiçbir şey anlatmak zorunda değilsin.”

Anna geriye yaslanıyor, başını omzuma dayıyor. Her saniye başka bir gümüş ışık parlıyor: parantezler, ünlemler, virgüller -söylemesi çok zor sözcükler için ışıktan bir dilbilgisi kılavuzu.

CUMA

Yıldızlar ateştir deseler de inanma;
Güneş gökte yürür deseler de inanma;
Gerçek yalancıdır deseler de inanma;
Ama aşkımdan asla kuşkulanma.

WILLIAM SHAKESPEARE
Hamlet
**Çeviren: Bülent Bozkurt, Hamlet, Remzi Kitabevi, 2007.*

CAMPBELL

Yanımda Yargıçla hastaneye girdiğim an başımın dertte olduğunu görüyorum. Bir güvenlik memuru -berbat bir perma yaptırmış kadın kılığında bir Hitler düşünün -kollarını kavuşturuyor ve asansörlere doğru ilerlememi engelliyor. “Köpekler giremez,” diye emrediyor.

“Bu bir hizmet köpeği.”

“Sen kör değilsin ama.”

“Benim kalp ritmim düzensizdir ve köpek de suni teneffüsle kalp masajını aynı anda yapabiliyor.”

Providence Hastanesi tıbbi etik kurulu başkanı olan psikiyatr Dr. Peter Bergen’in ofisine yöneliyorum. Buraya tek kelimeyle mecburiyetten geldim: Müvekkilime ulaşamıyorum ve davaya devam edip etmediğini de bilmiyorum, her şey olabilir. İtiraf etmem gerekirse, dünkü oturumdan sonra çok kızmıştım -onun bana gelmesini istedim. Gelmeyince, işi dün gece bir saat boyunca evlerinin kapısının önünde oturup beklemeye kadar götürdüm, ama eve gelen giden olmadı; bu sabah, Anna’nın ablasıyla birlikte olduğunu tahmin ederek hastaneye geldim -aldığım tek cevap ise Kate’i göremeyeceğim oldu. Julia’yı da bulamıyorum; gerçi dün adliyedeki olaydan sonra Yargıç ve ben kapandığımız odadan çıktığımızda onu hala kapıda bekler göreceğimden emindim ama. Kız kardeşini arayıp cep telefonunu istedim, ama içimden bir ses bana verdiği 401-CANIN-CEHENNEME numarasının kullanılmadığını söylüyor.

Bu nedenle, yapacak daha iyi bir işim olmadığından, hala devam ettiği yolundaki zayıf ihtimale dayanarak davam üzerinde çalışacağım.

Bergen’in sekreteri sutyen numarası IQ’sundan daha yüksek olan kadınlar sınıfındanmış gibi duruyor. “Aman ne şirin bir köpecik!” diye ciyaklıyor. Uzanıp Yargıç’ı okşamaya kalkıyor.

“Lütfen. Yapmayın.” Hazır cevaplarımdan birini vereyim diye niyetleniyorum, ama neden onu bu kadın için harcayayım ki? Arka taraftaki kapıya doğru yöneliyorum.

Burada bağdaş kurup yere oturmuş, kırlaşmakta olan saçları başındaki yıldızlı-çizgili bandananın altından çıkmış, yoga kıyafetli, Tai Chi yapan ufak tefek bir adamla karşılaşıyorum. “Meşgulüm,” diye homurdanıyor Bergen.

“İkimizi de ilgilendiren bir mesele için buradayım Doktor. Adım Campbell Alexander. Fitzgerald’ların kızıyla ilgili kayıtları isteyen

avukatım."

Kollarını ileri doğru uzatan psikiyatr, yüksek sesle nefes veriyor. "Onları göndermiştim."

"Siz, Kate Fitzgerald'ın kayıtlarını gönderdiniz. Bana Anna Fitzgerald'ınkiler gerek."

"Siz de görüyorsunuz ki," diye cevap veriyor, "şu anda uygun bir zaman sayılmaz, benim..."

"Ben işinizi bölmeyeyim, devam edin." Karşısına oturuyorum ve Yargıç da ayaklarımın önüne uzanıyor. "Dediğim gibi -Anna Fitzgerald? Etik komitesinin onunla ilgili kararının kayıtları var mı sizde?"

"Etik komitesi Anna Fitzgerald'ın durumunu görüşmek için hiç toplanmadı ki. Hasta olan Anna'nın ablası."

Sırtını önce geriye, sonra da öne doğru esnetmesini izliyorum. "Anna'nın hastanenizde kaç defa ayakta ve yatarak tedavi gördüğü hakkında bir fikriniz var mı?"

"Yok," diyor Bergen.

"Benim sayabildiğim kadarıyla sekiz."

"Ama bu prosedürlerin etik komitesince ele alınması gibi bir şart söz konusu değildi. Doktorlar hastaların istedikleri konusunda ya da tam tersi açıdan fikir birliğine vardıklarında, ortada sorun kalmaz. Bunların bize anlatılması için hiçbir sebep yoktur." Dr. Bergen havaya kaldırmış olduğu ayağını indiriyor ve kollarının altını silmek için bir havluya uzanıyor. "Hepimizin tam gün sorumlu olduğu görevlerimiz var Mr. Alexander. Bizler psikiyatr, hemşire, doktor, bilim adamı ya da rahibiz. Etrafta dolaşıp kimin ne sorunu varmış diye araştıramayız."

• • •

Julia ve ben dolabıma yaslanmış Bakire Meryem hakkında bir şey tartışıyorduk. O sırada Julia'nın mucize temalı madalyonunu okşuyordum -daha doğrusu, ben o köprücük kemiğinin peşindeydim ve madalyon da yoluma çıkmıştı. "Belki de," dedim, "Meryem başını derde sokmuş bir genç kızdı ve bundan kurtulmanın ustalıklı bir yolunu bulmuştu, olamaz mı?"

Julia neredeyse boğulacaktı. "Bence sırf bu nedenden seni Episkopal Kilisesi'nden aforoz edebilirler Campbell."

"Düşünsene -on üç yaşındasın ya da artık o zamanlar kaç yaşında vuruşuyorlarsa o yaştasın- ve Joseph'la samanlıkta takılmışsınız ve sen daha ne olduğunu anlayamadan gebelik testin pozitif çıkmış. Ya babanın gazabına katlanacaksın ya da sağlam bir hikâye uyduracaksın. Senin

düdükleyenin Tanrı'nın kendisi olduğunu söylersen, kim sana ne diyebilir ki? Sence Meryem'in babası 'Aslında onu cezalandırabilirim... ama ya bunun yüzünden başımıza bir veba illeti gönderirse?' diye düşünmemiş midir?"

Tam o sırada dolabımın kapağını açtım ve içinden en az yüz tane prezervatif döküldü. Saklandıkları yerden çıkan yelken takımından bir grup arkadaşım katır gibi gülüyorlardı. "Sende kalmamıştır belki diye düşündük," dedi içlerinden biri.

O anda ne yapabilirdim ki? Gülümsedim.

Ben daha farkına yaramadan Julia çoktan uçmuştu. Bir kız için çok hızlı koşuyordu. Okul çok gerilerde ufak bir leke gibi kalana dek onu yakalayamadım. "Mücevherim," dedim, ama arkasından ne söylemem gerektiğini bilmiyordum. Hayatımda ilk defa bir kızı ağlatıyor değildim, ama bunu yapmak ilk defa benim kalbimi yaralamıştı. "Hepsinin ağzını burnunu kırsa mıydım?" Bunu mu istiyorsun?"

Üstüme atıldı. "Soyunma odasında onlara ikimizle ilgili ne anlatıyorsun?"

"Hiçbir şey anlattığım yok."

"Peki annenle babana hakkımızda ne söylüyorsun ?"

"Hiçbir şey," diye itiraf ettim.

"Defol," diye bağırdı ve tekrar koşmaya başladı.

• • •

Asansörün kapısı üçüncü katta açılıyor ve karşımda Julia Romano. Bir an birbirimize bakıyoruz ve sonra Yargıç ayağa dikilip kuyruğunu sallamaya başlıyor. "Aşağı mı?"

Asansöre giriyor ve zaten ışığı yanmakta olan girişe basıyor. Bu hareketi yaparken tam önümde eğilmek durumunda kaldığından saçının kokusunu duyuyorum -vanilya ve tarçın. "Burada ne işin var?" diye soruyor.

"Amerikan sağlık sistemi konusunda büyük bir hayal kırıklığına uğramakla meşgulüm. Sen neden geldin?"

"Kate'in onkologu Dr. Chance'le görüşeceğim."

"Öyleyse buradan davanın hala geçerli olduğu sonucunu çıkarabilirim?"

Julia, başını iki yana sallıyor. "Bilmiyorum. Ailenin hiçbir ferdi telefonlarıma cevap vermiyor; sadece Jesse, onunki de tamamıyla hormonal."

"Yukarı çıktın mı, şeye"

“Kate’in odasına mı? Evet. Beni içeri sokmadılar. Diyalizle ilgili bir kuralmış.”

“Bana da aynı şeyleri söylediler,” diyorum.

“Şey, onunla konuşacak olursan”

“Bak,” diye sözünü kesiyorum. “Anna bana aksini söylemedikçe, üç gün sonra bir duruşmamız olduğunu varsaymak zorundayım. Madem durum budur, sen ve ben oturup bu çocuğun hayalinde ne bok işlerin döndüğünü açıkça anlamalıyız. Birlikte bir kahveye ne dersin?”

“Hayır,” diyor Julia ve yanımdan uzaklaşıyor.

“Dur.” Kolundan yakaladığım an, olduğu yerde donup kalıyor. Bunun seni rahatsız ettiğini biliyorum. Beni de ediyor. Ama sen ve ben henüz büyüyemediğimiz için Anna’nın da bu şansı kaçırması gerekmez.” Tabii bu sözlerime özellikle suçluluk dolu bir idam bakışı da eşlik ediyor.

Julia, kollarını kavuşturuyor. “Bu cümleyi bir kenara yazmak ister misin? Lazım olursa yine kullanırsın?”

Bir kahkaha patlatıyorum. “Tanrım, sen öyle katı bir

“Of, kes şunu Campbell. Öyle yapmacıksın ki muhtemelen her sabah dudaklarını yağlıyorsundur.”

Bu sözü zihnimde bir sürü imgeyi canlandırıyor, ama hepsi de Julia’nın vücudunun çeşitli bölgeleriyle ilgili.

“Haklısın,” diyor sonunda.

“İşte bunu bir kenara yazabilirim...” Yine sırtını dönüp yürümeye başlıyor, ancak bu defa Yargıç ve ben arkasından gidiyoruz.

Hastaneden çıkıp bir ara sokağa dalıyor, sonra bir başkasına North Providence’daki Mineral Spring Caddesi’nde yeniden günışığına kavuşmadan önce son olarak harap bir apartmanın önünden geçiyoruz. Bütün bu süre boyunca sol elimle diş sayısı bayağı fazla olan bir köpeğin tasmasından tutuyor olduğum için minnet duyuyorum. “Chance, bana Kate için yapılacak bir şey kalmadığını söyledi,” diyor Julia.

“Yani böbrek naklinden başka bir yol kalmamış mı demek istiyorsun?”

“Hayır. İnanılmaz olan da bu zaten.” Bir anda duruyor ve tam önümde dikiliyor. “Dr. Chance, Kate’in yeterince güçlü olmadığını düşünüyor.”

“Ve Sara Fitzgerald da ısrar ediyor,” diyorum.

“Düşündüğün zaman Campbell, bu mantığından ötürü onu suçlayamazsın. Kate nakil yapılmadan da ölecekse, neden denemesinler ki?”

Evsiz bir adamın ve etrafını çevreleyen şişe koleksiyonunun yanından ihtiyatlı adımlarla geçiyoruz. "Çünkü böbrek nakli diğer kızının da büyük bir ameliyat geçirmesi anlamına geliyor," diyerek dikkatini çekiyorum. "Ayrıca da kendi ihtiyacı için olmayan bir prosedür uğruna Anna'nın sağlığını tehlikeye atmak biraz düşüncesizce."

Julia birden elle yazılmış tabelasında Luigi Ravioli kelimeleri bulunan küçük, salaş bir kafenin önünde duruveriyor. Burası, etrafta dolaşan sıçanları fark etmeyelim diye kasten loş tutulan yerlere benziyor. "Yakınlarda bir Starbucks filan yok mu?" diye sormamla beraber beyaz önlüklü, kel, ızbandut gibi bir herif kapıyı açıyor ve Julia'yı neredeyse yere deviriyor.

"Isobella!" diye bağırıyor her iki yanağından öperken.

"Hayır, Luigi Amca, ben Julia'yım."

"Julia mı?" Geri çekiliyor ve kaşlarını çatıyor. "Emin misin? Saçını filan kestir, bir şey yap, sizi ayıracaz diye canımız çıkıyor."

"Eskiden saçım kısa diye bana kızardınız."

"Saçın yüzünden sana kızardık, çünkü pembeydi." Dönüp bana bakıyor. "Aç mısınız?"

"Birer kahve ve sakin bir masa arıyorduk aslında."

Luigi Amca sırıtıyor. "Sakin bir masa mı?"

Julia iç geçiriyor. "Senin bildiğin sakin masalardan değil."

"Tamam tamam, her işin de devlet sırrıdır zaten senin. Gelin, sizi arkadaki odaya alayım." Gözlerini indirip Yargıç'a bakıyor. "Köpek dışarıda kalıyor."

"Köpek içeri geliyor" diye cevap veriyorum.

"Benim restoranıma giremez," diyor Luigi ısrarla.

"O bir hizmet köpeği, dışarıda bırakılamaz."

Luigi, öne doğru eğiliyor ve yüzümün on santim dibine kadar sokuluyor. "Sen kör müsün?"

"Renk körüyüm," diye cevaplıyorum. "Trafik ışıkları değiştiğinde köpek bana haber veriyor."

Julia'nın amcasının ağzı iki köşesinden aşağı doğru kıvrılıyor. "Bugün de herkesin ukalalığı üstünde," diyor ve bize yolu gösteriyor.

• • •

Haftalar boyunca annem, kız arkadaşımın kimliğini öğrenmeye çalıştı. "Bitsy, değil mi? Üzüm bağlarında tanıştığımız? Yoksa, bir dakika, Sheila'nın kızı olmasın sakın? Kızıl saçlı?" Ona tekrar tekrar tanıdığı biri

olmadığını söyledim; oysa asıl demek istediğim Julia'nın onun tanıyabileceği türden birisi olmadığıydı.

• • •

"Ben, Anna için doğru olanın ne olduğunu biliyorum," diyor Julia, "ama kendi kararlarını kendisi alabilecek kadar olgun olduğundan emin değilim'

Bir parça daha antipasto alıyorum. "Anna'nın o dilekçeyi yazmakta haklı olduğunu düşünüyorsan, o zaman sorun nedir?"

"Bağlılık," diyor Julia kuru bir ses tonuyla. "Senin için bunun tanımını yapmamı ister misin?"

"Sen de biliyorsun ki yemek masasında pençelerini çıkarmak hiç kibarca değildir."

"Şimdi, annesi ne zaman karşısına dikilse Anna geri kaçıyor. Ne zaman Kate'e bir şey olsa, geri kaçıyor. Üstelik muktedir olduğunu düşündüğü şeye rağmen, daha önce bu büyüklükte bir karar almış değil -özellikle de bunun ablası açısından doğuracağı sonuçları düşünürsek."

"Ya sana duruşma vakti geldiğinde o kararı verebileceğini söylesem?"

Julia, gözlerini bana dikiyor. "Bu kadar emin olduğun şey nedir?"

"Ben her zaman kendimden eminimdir."

Aramızdaki tepsiden bir zeytin alıyor. "Doğru," diyor sessizce. "Bunu unutmadım."

• • •

Julia'nın şüphelendiği ne kadar kesin olsa da, ona annemle babamdan, evimizden hiç bahsetmedim. Jipimin içinde Newport'un içerilerine doğru giderken, dış cephesi tuğlalı büyük bir malikanenin giriş yolunda durdum. "Campbell," dedi Julia, "şaka yapıyorsun."

Daire biçimindeki yolu dolaştım ve diğer tarafına geçtim. "Evet, öyle. "

Sonrasında iki ev aşağıdaki garaj yoluna arabayı çektiğimde, önünde durduğumuz sıra sıra ladin ağaçları ve körfeze doğru inen meyilli yoluyla geniş bir alana yayılan Georgia mimarisinde inşa edilmiş ev o kadar da ürkütücü görünmedi. En azından, ilk evden daha küçüktü.

Julia başını salladı. "Sizinkiler bana şöyle bir bakıp ikimizi hemen o anda bir levyeyle ayıracaklar."

"Sana bayılacaklar," dedim ona. Julia'ya söylediğim ilk yalandı bu, ama sonuncusu değil.

• • •

Julia, elinde bir tabak dolusu makarnayla masanın altına eğiliyor. "Al bakalım Yargıç," diyor. "Ee, nedir bu köpeğin olayı?"

“İspanyolca konuşan müvekkillerimin tercümanlığını yapıyor.” “Gerçekten mi?”

Ona sırıtıyorum. “Gerçekten.”

Gözlerini kısarak öne doğru eğiliyor. “Biliyorsun benim altı tane ağabeyim var. Erkekler nasıldır bilirim.”

“Söyle bakalım nasılmışız.”

“Söyleyeyim de meslek sırlarım açığa çıksın öyle mi? Hiç bekleme.” Başını olumsuzca sallıyor. “Belki Anna’nın avukat olarak seni tutmasının sebebi, senin de en az onun kadar kaçamak cevaplar vermendir.”

“Beni tuttu, çünkü ismimi gazetede görmüş,” diyorum. “Başka bir sebebi yok.”

“İyi de sen neden kabul ettin? Bu senin tipik davalarından değil ki.”

“Sen benim tipik davalarımı nereden biliyorsun?”

Aslında gayet geyiğine söylemiştim, şaka olsun diye, ama Julia bir anda susuverdi ve ben de sorumun cevabını aldım: Aradan geçen bütün bu yıllar boyunca benim kariyerimi takip etmiş.

Tıpkı benim de onunkini takip etmem gibi.

Boğazımı temizliyor ve rahatsız bir şekilde yüzünü işaret ediyorum. “Şuranda... sos kalmış.”

Peçetesini kaldırıyor ve ağzının kenarını siliyor, ama değil tutturmak, yakınından bile geçmiyor. “Geçti mi?”

Öne doğru eğilerek kendi peçetemle küçük kalıntıyı siliyorum -ama sonra geri çekilmiyorum. Elim yanağında kalıyor. Gözlerimiz birbirine kenetleniyor ve o anda tekrar gençliğimize dönüyoruz, birbirimizin neye benzediğini öğreniyoruz.

“Campbell,” diyor Julia, “bunu bana yapma.”

“Neyi yapmayayım?”

“Beni aynı uçuruma ikinci kez itme.”

Cebimdeki telefonum çalınca ikimiz de sıçrıyoruz. Ben telefona cevap verirken Julia istemeden Chianti dolu bardağını deviriyor. “Tamam, sakin ol. Sakin ol. Neredesin şu anda? Tamam, hemen geliyorum.” Telefonu kapattığım an Julia masayı silmeye ara veriyor. “Gitmem gerek.”

“Her şey yolunda mı?”

“Anna aradı” diyorum. “Upper Darby Karakolu’ndaymış.”

• • •

Providence’a dönerken kat ettiğim her mil başına annemle babam için en az bir tane korkunç ölüm biçimi bulmaya çalıştım. Sopayla döve döve

öldürmek, kafa derilerini yüzmek. Canlı canlı derilerini yüzmek ve sonra tuzlamak. Dev bir cin şişesinde turşuya yatırmak -gerçi bu onlar için işkence mi olur yoksa Nirvana mı belli değil.

Muhtemelen Julia'yı hizmetlilerin merdivenlerinden evin arka kapısına indirip misafir odasına sızdığımı gördüler. Muhtemelen soyunup körfezin sularına doğru ilerlerken bizim siluetlerimizi seçebiliyorlardı. Belki de Julia'nın bacaklarını belime sarmasını izlediler, belki de sweatshirt'lerden ve penyelerden oluşan bir yatağın üstünde sevişmemizi izlediler.

Ertesi sabah Benedict usulü pişirilmiş yumurtalarını yerken sundukları mazeret, o gece davetli oldukları kulüpteki bir parti -takım elbisenin zorunlu olduğu, sadece aile fertlerinin katıldığı türden bir parti. Elbette ki Julia'nın dahil olmadığı bir davet bu.

Julia'nın evinin önüne geldiğimizde hava öyle sıcaktı ki mahallenin fırlamalarından teki bir şekilde yangın musluğunu açmıştı ve çocuklar fışkıran suların önünde patlamış mısır gibi zıplıyorlardı. "Julia, seni annemlerle tanışmak için hiç zorlamamalıydım."

"Yapmaman gereken çok şey var," diye kabullendi durumu Julia. "Ve çoğu da benimle ilgili."

"Seni mezuniyetten önce ararım," dedim o beni öpüp jipten indiği sırada.

Ama aramadım. Onunla mezuniyette de görüşmedim. O bunun nedenini bildiğini sanıyor, ama bilmiyor.

• • •

Rhode Island'ın tuhaf yanı, neredeyse hiç feng shui'si olmaması. Yani demek istediğim, bir Little Compton [Küçük Compton] olmasına karşın Big Compton [Büyük Compton] yok. Upper Darby [Yukarı Darby] var, ama Lower Darby [Aşağı Darby] yok. Gerçekte var olmayan başka bir şeye dayanılarak tanımlanmış her türlü mekân burada mevcut.

Julia, kendi arabasıyla ardımdan geliyor. Yargıç ve ben kesin, kara üstünde sürat rekorunu kırmış olmalıyız, çünkü telefonun çalması ile karakolun kapısından girip de Anna'yı çavuşun masasının ardında isterik bir şekilde ağlarken bulmamızın arasında taş çatlasın beş dakika geçmiştir. Çılgınca bana doğru koşuyor. "Yardım etmen gerek," diye ağlıyor. "Jesse'yi tutukladılar."

"Ne?" Beni mükellef bir yemeğin başından telaşla kaldırıp buraya koşturan Anna'ya bakıyorum; kesinlikle sonuna dek sürdürmeyi

yeğleyeceğim o konuşmayı ise saymıyorum bile. “Bu, neden benim sorunum oluyormuş?”

“Çünkü onu çıkarman için sana ihtiyacım var,” diye tane tane açıklıyor Anna, sanki ben bir moronmuşum gibi. “Sen bir avukatsın.”

“Ben onun avukatı değilim.”

“İyi de olamaz mısın?”

“Neden anneni aramıyorsun,” diye öneride bulunuyorum. “Bugünlerde yeni müvekkiller kabul ediyormuş.”

Julia, koluma okkalı bir darbe indiriyor. “Kapa çeneni.” Anna’ya dönüyor. “Ne oldu?”

“Jesse bir araba çalmış ve enselenmiş.”

“Daha fazla ayrıntı bilmem gerek,” diyorum, bunu söylediğim an çoktan pişman olsam da.

“Bir Hummer galiba. Büyük, sarı bir şey.”

Bütün eyalette sadece bir tane sarı Hummer var ve o da Yargıç Newbell’e ait. Kaşlarımın arasına bir ağrı saplanıyor. “Ağabeyin bir yargıcın arabasını çalmış ve sen benden onu çıkarmamı mı istiyorsun?”

Anna bana göz kırpıyor. “Evet, öyle.” ‘

Tanrım. “Ben gidip memurla bir konuşayım.” Anna’yı Julia’nın gözetimine bırakıp masasında oturan ve -yemin ederim ki- arkamdan şimdiden kıs kıs gülen çavuşun yanına gidiyorum. “Ben, Jesse Fitzgerald’ın avukatıyım,” diyorum iç geçirerek.

“Senin adına üzüldüm.”

“Yargıç Newbell’in arabasıymış galiba?”

Polis memuru gülümsüyor. “Hı hı.”

Derin bir nefes alıyorum. “Çocuğun sabıka kaydı yok.”

“Çünkü on sekizine yeni girmiş. Ama çocuk suçları sicili bir kilometre uzunluğunda.”

“Bakın,” diyorum. “Ailesi bugünlerde çok zor günler geçiriyor. Kız kardeşlerinden birisi ölüm döşeğinde; diğeri de annesiyle babasına dava açtı. Benim için burada bir istisna yapamaz mısınız?”

Polis, Anna’ya bakıyor. “Sizin için başsavcıyla bir konuşurum, ama çocuğu sen savunsan iyi olur, çünkü adım gibi eminim ki Yargıç Newbell gelip tanıklık etmek istemeyecektir.”

Bir süre daha pazarlık yaptıktan sonra Anna’nın yanına dönüyorum. Beni görür görmez ayağa fırlıyor. “Halledebildin mi?”

“Evet. Ama bir daha asla böyle bir şey yapmam ve seninle de işim bitmedi.” Karakolun arka tarafına, nezarethanelerin bulunduğu kısma doğru yürüyorum.

Jesse Fitzgerald, metal ranzada sırtüstü yatıyor, bir kolunu gözlerinin üstüne koymuş. Kısa bir süre hücresinin önünde dikiliyorum. “Sen var ya, doğal seleksiyonun bugüne dek gördüğüm en iyi ispatısın.”

Yattığı yerden doğruluyor. “Sen de kimsin be?”

“İyilik perinim. Seni geri zekalı mal -bir yargıcın Hummer’ını çaldığının farkında mısın?”

“İyi de kimin olduğunu nereden bileyim?”

“Dikkat Yargıç Var!” yazan adli plakadan çıkaramadın mı?” diyorum. “Ben bir avukatım. Kardeşin benden seni temsil etmemi istedi. Sağduyum tam aksini söylese de, kabul ettim.”

“Şaka yapıyosun di mi? Beni çıkarabilir misin yani?”

“Seni kefaretle bırakacaklar. Ehliyetini onlara vermen ve ev sınırları içinde yaşaman gerekiyor ki zaten genellikle böyle yaşadığına göre bir sorun olmaz.”

Jesse bir an düşünüyor. “Arabamı da vermem gerekecek mi?”

“Hayır.”

O an beynindeki çarkların işlemeye başladığını görebiliyorum. Jesse gibi bir çocuk altında arabası olduğu sürece onu kullanmasına müsaade veren bir kâğıt parçasını hayatta umursamaz. “İyiymiş öyleyse,” diyor.

Hücrenin kapısını açıp Jesse’yi serbest bırakması için yakındaki bir memurun yanına gidiyorum. Jesse’yle birlikte bekleme odasına doğru yan yana yürüyoruz. Boyu benim kadar, ama omuzları tam gelişmemiş. Köşeyi döndüğümüzde yüzü aydınlanıyor ve bir an için onun kurtarılabileceğini, belki de Anna için ona yandaş olabilecek kadar üzüldüğünü düşünüyorum.

Ama o, kız kardeşini önemsemeyerek, Julia’nın yanına yanaşıyor. “Hey,” diyor. “Benim için endişelendin mi yoksa?”

O anda onu geri içeri tıkmak istiyorum. Tabii önce öldürdükten sonra.

“Defol,” diye iç geçiriyor Julia. “Hadi Anna. Gidip bir şeyler yiyelim.”

Jesse hemen atlıyor. “Harika. Açlıktan ölüyorum.”

“Sen değil,” diyorum. “Biz mahkemeye gidiyoruz.”

• • •

Wheeler’dan mezun olduğum gün çekirgeler geldi. Güçlü bir yaz fırtınası gibi geldiler, ağaçların dallarında dolaşıyorlardı, yerde zıpladıkça pat diye sesler çıkarıyorlardı. Bunun nedenini açıklamaya çalışan

meteorologlar bir araya toplandılar. Incil'de anlatılan veba salgınlarından ve El Nifio'dan ve uzun süren kuraklıktan bahsettiler. Geniş kenarlı şapkalar ve şemsiye kullanmayı, daha çok da evden çıkmamayı tavsiye ettiler.

Bütün bunlara rağmen mezuniyet töreni çadır bezinden, büyük, beyaz bir tentenin altında yapıldı. Karşılama konuşmasını yapan öğrenci kürsüdeyken, konuşmasının noktalama işaretlerini böceklerin intihar atlayışları oluşturdu. Çekirgeler eğimli tenteden aşağı yuvarlanıp seyircilerin kucaklarına düşüyorlardı.

Ben gelmek istememiştim, ama annemle babam beni zorladılar. Julia, beni kepimi takmaya çalışırken buldu. Kollarını belime doladı. Beni öpmeye çalıştı. "Hey," dedi, "Sen nerelerdeydin bakayım?"

Beyaz cüppelerimizle hayaletlere benzediğimizi hatırlıyorum. Onu iterek kendimden uzaklaştırdım. "Yapma, tamam mı? Yapma."

Bizimkilerin çektikleri bütün mezuniyet fotoğraflarında bu yeni dünya gerçekten yaşamak istediğim bir yermişçesine gülümsüyordum; oysa etrafımda gökten yumruk büyüklüğünde böcekler yağıyordu.

• • •

Bir avukat için etik olan şeyle dünyanın geri kalanı için etik olan farklılaşabilir. Aslına bakılırsa, mesleği sürdürebilmek için okumamız, öğrenmemiz ve uymamız gereken yazılı bir kaidemiz vardır -Mesleki Sorumluluk Kuralları. Ancak bu standartlar çoğu insanın ahlaksızca olarak nitelendireceği şeylerin ta kendisi. Mesela ofisime girip de "Lindberghlerin bebeğini[12] ben öldürdüm" derseniz, size cesedin nerede olduğunu sorarım. "Yatak odamın tabanına, evin bir metre altına gömdüm" diye bir cevap verdiğinizi varsayalım. Eğer işimi düzgün yapacaksam, o bebeğin yerini tek bir kişiye bile söyleyemem. İşin aslı, bunu yaparsam barodan bile atılabilirim.

Bütün bunların anlamı şu, ahlak kurallarıyla meslek etiğinin her zaman uyuşmadığını düşünmek üzere eğitildiğim.

"Bruce," diyorum savcıya, "müvekkilim bu istisnai uygulamayı saklı tutacak. Sen de şu basit trafik suçlarının birkaçından bizi kurtarırsan, sana yemin ederim bir daha ne yargıcın ne de arabasının yüz metre yakınından geçmeyecek."

Bu ülke vatandaşlarının kaçının hukuk sisteminin aslında adaletten çok, iyi bir poker oyunu oynamaya benzediğini bildiğini merak ediyorum.

Bruce, sorun çıkaran bir adam değildir. Artı, bir yerlerden duyduğum kadarıyla bir çifte cinayet vakasına atanmış; o yüzden vaktini Jesse Fitzgerald'ın mahkumiyetiyle harcamak istemeyecektir.

"Sen de biliyorsun İri Yargıç Newbell'in Hummer'ından bahsediyoruz Campbell," diyor.

"Evet. Farkındayım," diye cevap veriyorum ciddiyetle; oysa ki asıl aklımdan geçen, bir Hummer kullanacak kadar gösteriş meraklısı bir adamın arabanın çalınmasına adeta davetiye çıkardığı.

"Yargıçla bir konuşayım," diye iç geçiriyor Bruce. "Muhtemelen böyle bir öneride bulunduğum için iç organlarımı boşaltacak, ama ona polislerin çocuğa bir şans daha vermemiz gerektiğini düşündüklerini söyleyeceğim."

Yirmi dakika sonra tüm formların imzalanması tamamlanıyor ve Jesse, mahkeme binasının önünde yanı başımda dikiliyor. Yirmi beş dakika sonra resmi olarak şartlı tahliyesi başlıyor ve mahkeme binasının merdivenlerinden iniyoruz.

Dışarıda hafızanızın derinliklerinden kalkıp gelen bir hatıraya benzeyen o yaz günlerinden biri yaşanıyor. Bu gibi günlerde babamla denize açılırdık.

Jesse, başını geriye atıyor. "Eskiden kurbağa yavrusu avlardık," diyor durup dururken. "Onları bir kovayla yakalar ve sonra kuyruklarının bacaklara dönüşmesini izlerdik. Yemin ediyorum bir tanesi bile kurbağaya dönüşemezdi." Bana dönüyor ve gömlek cebinden bir paket sigara çıkarıyor. "İster misin?"

Hukuk fakültesinden beri sigara içmedim. Ama kendimi bir sigara alıp yakarken buluyorum. Yargıç dili dışarıda, soluyarak beni izliyor. Jesse bir çakmak yakıyor. "Sağ ol," diyor. "Anna için yaptıklarından dolayı."

Caddeden bir araba geçiyor, radyosunda istasyonların genellikle kışın hiç çalmadıkları bir şarkı çalıyor. Jesse'nin ağzından mavi bir duman bulutu yükseliyor. Acaba hiç yelkenliyle açılmış mıdır diye merak ediyorum. Acaba bunca yıldır aklından çıkmayan bir anı var mıdır -ön bahçede otururken elini güneşin batımından sonra serinleyen çimenlerde gezdirmek, Dört Temmuz'da parmakların yanana kadar elinde bir maytap tutmak. Hepimizde bir şeyler vardır.

• • •

Mezuniyetten on yedi gün sonra jipimin sileceğinin altına o notu bırakmıştı. Daha açmadan acaba Newport'a nasıl gelebildi, nasıl geri döndü diye merak ettim. Kayalıklarda okuyayım diye notu alıp körfeze

gittim; işim bittikten sonra da kağıdı kaldırıp kokladım; acaba kokusu üstüne sinmiş olabilir mi diye.

Teknik olarak, araç kullanma iznim yoktu, ama bu pek önemli değildi. Notta yazdığı şekilde mezarlıkta buluştuk.

Julia, mezar taşının önüne oturmuş, kollarıyla dizlerini sarmıştı. Beni fark edince başını kaldırdı. "Senin farklı olmanı ummuştum."

"Julia, sorun sen değilsin."

"Öyle mi?" Ayağa kalktı. "Benim bir vakıf fonum yok Campbell. Babamın yatı da yok. Bir gün Külkedisi'ne dönüşeceğim umuduyla bekleyip durduysan, tamamen yanlış yoldasın bil."

"Ben bunların hiçbirini umursamıyorum."

"Umursamıyormuş, külahıma anlat." Gözlerini kıstı. "Aklından ne geçiyordu? Kenar mahallelere takılmak eğlenceli olabilir mi dedin? Bunu annenle babanı kızdırmak için mi yaptın? Şimdi yanlışlıkla üstüne bastığın bir sakız gibi beni ayakkabının tabanından sıyırıp atabilirsin öyle mi?" Göğsüme vurarak beni itti. "Sana ihtiyacım yok. Hiçbir zaman da olmadı."

"Benim sana ihtiyacım vardı ama!" diye bağırdım ona karşılık olarak. Arkasını dönünce onu omuzlarından tuttum ve öptüm. Söylemeye cesaret edemediğim şeyleri böylece onun içine aktarmıştım.

Bazen herkes için daha iyi olacağına kendimizi inandırarak yaptığımız şeyler vardır. Kendimize bunun yapılması gereken doğru şey olduğunu, fedakarca bir davranış olduğunu söyleriz. Bu, gerçeği itiraf etmekten çok daha kolaydır.

Julia'yı iterek kendimden uzaklaştırdım. Mezarlığın bulunduğu tepeden yürüyerek indim. Bir kez olsun dönüp arkama bakmadım.

• • •

Anna, yolcu koltuğunda oturuyor ve Yargıç bundan hiç memnun değil. Üzüntülü yüzünü öne doğru, ikimizin arasına uzatıyor, kesik kesik soluyor. "Bugün olanlar iyi bir gelecek müjdecisi sayılmazdı," diyorum.

"Neden bahsediyorsun?"

"Kendi kararlarını kendin alma hakkını elde etmek istiyorsan Anna, o kararları hemen almaya başlaman gerek. Pislikleri temizlemek için dünyanın geri kalanına el etek açmadan."

Kaşlarını çatıyor. "Abime yardım etmen için seni aradım diye mi söylüyorsun bütün bunları? Benim dostum olduğunu sanıyordum."

"Sana daha önce senin dostun olmadığımı söylemiştim; ben senin avukatınım. Bu ikisi arasında çok temel bir fark var."

“İyi.” Saçlarıyla oynuyor. “Polise gidip Jesse’ye tekrar tutuklamalarını söylerim.” Otobanda hareket halinde olmamıza rağmen birden kapıyı açmaya kalkıyor.

Kapının kolunu kavradığım gibi tüm gücümle kapıyı kapatıyorum. “Delirdin mi sen?”

“Bilmem,” diye cevap veriyor. “Sana sorardım, ama görev tanımının içine girmiyordur kesin.”

Tekerlekleri öttürerek arabayı sertçe yolun kenarında durduruyorum. “Ne düşünüyorum biliyor musun? Kimsenin sana önemli konularda fikrini sormamasının sebebi, ikide bir fikir değiştirmen yüzünden neye inanacaklarını bilememeleri.” Mesela ben. Hala bir tıbbi azat talebimiz var mı yok mu, onu dahi bilmiyorum.”

“Neden olmayacakmış ki?”

“Git annene sor. Julia’ya sor. Ne tarafa dönsem birileri sürekli bana senin bu işe artık devam etmek istemediğini söylüyor.” Elini koyduğu kolluğa doğru bakıyorum -mor yaldızlı oje, tırnaklar dibine kadar yenmiş. “Mahkemenin sana bir yetişkin gibi davranmasını istiyorsan, bir yetişkin gibi davranmaya başlasan iyi olur. Seni savunabilmemin tek yolu, ben yanında olmadığımda kendini savunabileceğini ispatlamandır Anna.”

Arabayı tekrar hareket ettiriyor ve göz ucuyla ondan tarafa bakıyorum, ama Anna ellerini bacaklarının arasına sıkıştırmış, yüzü isyankar bir edayla önüne dönük. “Neredeyse sizin eve geldik,” diyorum kuru bir ses tonuyla. “Şimdi rahatça arabadan inip kapıyı suratıma çarpabilirsin.”

“Bizim eve gitmiyoruz. İtfaiye istasyonuna gitmem lazım. Babam ve ben, bir süre orada kalacağız.”

“Hayal mi görüyorum, yoksa dün mahkemede kaç saat boyunca aynı şey için yırtınan ben değil miydim? Üstelik Julia’ya annenden ayrılmak istemediğini söyledin zannediyordum? İşte tam olarak bunu anlatmaya çalışıyorum Anna,” diyorum başımı direksiyona vururken. “Senin asıl istediğin nedir?”

En sonunda öyle bir patlıyor ki tarife sığmaz. “Ne istediğimi bilmek mi istiyorsun? Bir kobay olmaktan bıktım artık. Kimsenin bana bu konuda ne hissettiğimi sormamasından bıktım. Bu beni hasta ediyor, ama bu aile için hiçbir zaman yeterince hasta olmuyorum.” Araba daha durmamış olmasına rağmen kapıyı açıyor ve birkaç metre ötedeki itfaiye istasyonuna doğru var gücüyle koşuyor.

Bak sen. Küçük müvekkilimin derinliklerinde başka insanlara kendini dinletme potansiyeli var. Bunun anlamı, kürsüde benim düşündüğümden daha sağlam duracaktır.

Ama bu düşüncenin bir de öbür boyutu var: Anna’nın tanıklığı kabul edilebilir, ancak az önce söyledikleri onu gayet itici gösteriyor. Hatta olgunlaşmamış. Yani diğer bir ifadeyle, yargıcın kendi lehine bir karar verme olasılığını azaltıyor.

BRIAN

Ateş ve umut birbiriyle iç içedir, bilirsiniz. Yunanların anlattığı hikâyeye göre Zeus, Prometheus ile Epimetheus'a dünyaya hayatı getirme görevini vermiş. Epimetheus hayvanları yapmış ve onlara hız, çeviklik, güç, kürk ve kanatlar gibi hediyeler bahşetmiş. Prometheus insanı yapana dek en iyi niteliklerin hepsi hayvanlara dağıtılmış. O da insana iki ayak üstünde durma kabiliyetini ve ateşi vermiş.

Buna kızan Zeus, ateşi insanın elinden almış. Ancak soğuktan titreyen Prometheus gururunun ve eğlencesinin elden gittiğini ve artık yemek pişiremediğini görmüş. Güneşten yaktığı bir fenerle ateşi yeniden insana vermiş. Prometheus'u cezalandırmak isteyen Zeus, onu bir kayaya zincirletmiş ve burada bir kartal sonsuza dek onun karaciğerini yiyormuş. İnsanı da cezalandırmak isteyen Zeus ilk kadını yaratmış -Pandora- ve ona açması yasak olan bir kutu vermiş.

Pandora'nın merakı sonunda ona üstün gelmiş ve bir gün kutuyu açmış. Kutudan veba salgınları, acı ve hüzün çıkmış. Umut da kutudan dışarı kaçmadan önce kapağı kapatmayı başarmış. Diğerleriyle savaşmak için elimizde kalan tek silah budur.

İstediğiniz itfaiyeciye sorabilirsiniz; size bunun doğru olduğunu söyleyecektir. İstediğiniz babaya sorun.

"Yukarı gelsenize," diyorum Anna'yla birlikte gelen Campbell Alexander'a. "Taze kahvemiz var." Merdivenlerden üst kata çıkıyoruz, Alman kurdu da yanımızda geliyor. İki fincan kahve dolduruyorum. "Köpek ne için?"

"Onunla fıstıkları kendime çekiyorum," diyor avukat. "Süt var mı acaba?"

Ona buzdolabından süt kutusunu uzatıyorum, sonra kendi fincanımı alıp oturuyorum. Yukarısı sessiz; çocuklar aşağıda kamyonları yıkıyor ve günlük işlerini yapıyorlar.

"Evet." Alexander, kahvesinden bir yudum alıyor. "Anna bana ikinizin evden taşındığınızı anlattı."

"Öyle. Bana bununla ilgili bir şeyler sormak istersiniz belki diye düşündüm."

"Eşinizin savunma makamı avukatı olduğunu biliyorsunuz," diyor kelimeleri özenle seçerek.

Gözlerimi ona doğrultuyorum. “Sanırım, burada oturup sizinle konuşmamam gerektiğini biliyor muyum demeye getiriyorsunuz.”

“Bu, ancak eşiniz hala sizi temsil ediyorsa söz konusu olabilir.” “Ben hiçbir zaman Sara’dan beni temsil etmesini istemedim.”

Alexander kaşlarını çatıyor. “Kendisinin bunun pek farkında olduğunu sanmıyorum.”

“Bakın, görüşlerinize kesinlikle saygı duyuyorum, ama bu durum inanılmaz derecede önemli görünse de, ki gerçekten öyle, aynı anda ilgilenmemiz gereken diğer bir inanılmaz önemli sorunumuz var. Büyük kızımızı hastaneye yatırmak zorunda kaldık ve... Sara her iki cephede de savaşmak zorunda.”

“Biliyorum. Ayrıca Kate’in durumuna da çok üzülüyorum Mr. Fitzgerald,” diyor.

“Bana Brian deyin lütfen.” Ellerimle fincanımı sarıyorum. “Ben de sizinle konuşmak isterim... yanımızda Sara olmadan.”

Katlanan sandalyesinde geriye yaslanıyor. “Şimdi konuşmaya ne dersiniz?”

Aslında bu uygun bir zaman değil, fakat asla bunun için uygun bir zaman olmayacak. “Olur.” Derin bir nefes alıyorum. “Bence Anna haklı.”

Başlangıçta Campbell Alexander’ın beni duyduğundan bile emin olamıyorum. Sonra bana soruyor, “Bunu bir duruşmada yargıca da söylemeyi düşünür müsünüz?”

Başımı eğip elimdeki kahveye bakıyorum. “Sanırım söylemek zorundayım.”

Paulie ve ben bu sabahki ambulans çağrısına yetiştiğimizde, kızın erkek arkadaşı onu çoktan duşa sokmuştu. Kız, bacakları gider çıkışının etrafında katlanmış bir halde duş teknesinin içine yığılmıştı, elbiseleri üstündeydi. Islak saçları yüzünü kapatmıştı, ama öyle olmasaydı bile baygın olduğunu anlayabilirdim.

Paulie içeri girdi ve kızı dışarı çekmeye başladı. “İsmi Magda,” diyor erkek arkadaşı. “İyi olacak öyle değil mi?”

“Şekeri var mı?”

“Bunun ne alakası var şimdi?”

Tanrım sen bana sabır ver. “Siz ikiniz ne kullanıyordunuz?” diye sordum.

“İçki içiyorduk yalnızca,” dedi çocuk. “Tekila.”

En fazla on yedi yaşındaydı. Aşırı dozda eroin alan birinin duş yaptırınca düzeleceği söylentisini duyacak kadar büyüktü yani. “Dur sana açıklayayım. Arkadaşım ve ben, Magda’ya yardım etmek, onu kurtarmak istiyoruz. Ama sen bana vücudunda alkol olduğunu söylersen ve alkol yerine uyuşturucu çıkarsa, ona vereceğimiz şeyler geri teperek durumunu daha da kötüleştirebilir. Anladın mı?”

Ben bunları anlatırken Paulie, duş teknesinin Önünde güç bela Magda’nın gömleğini çıkarmayı başarmıştı. Kollarının yukarısında ve aşağısında iğne izleri vardı. “Tekilayı damardan çekiyordunuz anlaşılan. Neydi içtiğiniz, koma kokteyli mi?”

Çantadan Narcan çıkardım ve Paulie’ye uzattım. “Ee, şey,” diye geveledi çocuk, “polislere bir şey söylemeyeceksiniz di mi?”

Birden atılıp gömleğinin yakasına yapıştım ve onu duvara dayadım. “Gerçekten bu kadar salak mısın sen?”

“Annemle babam beni öldürürler.”

“Kendini öldürmekten o kadar korkmuyorsun ama. Ya da sevgilini.” Kafasını tutup o esnada banyo zeminine kusmakta olan kız arkadaşına doğru çeviriyorum. “Hayatını, buruşturup çöpe atabileceğin bir şey mi zannediyorsun? Aşırı doz çekip ondan sonra ikinci bir şansın mı olacak sanıyorsun?”

Kendimi kaybetmiş bir halde çocuğun suratına bağırıp duruyordum.

Omzumda bir el hissettim -Paulie. “Sakin ol Yüzbaşım,” dedi fısıltıyla. O anda fark ettim ki çocuk karşımda titriyordu, bağırmamın asıl nedeni o değildi. Kafamı toparlamak için dışarı çıkıp biraz yürüdüm.

Paulie, hastaya müdahalesini tamamladıktan sonra yanıma geldi. “Eğer olanları kaldıramıyorsan biz seni idare ederiz,” diye bir teklifte bulundu. “Şef sana istediğin kadar izin verecektir.”

“Çalışmak bana iyi geliyor.” Omzunun üstünden, arkasındaki kızın renginin yerine geldiğini ve oğlanın yüzünü ellerinin arasına almış ağladığını görüyordum. Paulie’nin gözlerinin içine baktım. “Burada olmadığım zamanlarda orada olmak zorundayım,” diye açıkladım.

• • •

Avukat ve ben kahvelerimizi bitiriyoruz. “Bir fincan daha alır mısınız?” diye soruyorum.

“Almasam daha iyi. Ofise dönmem gerek.”

İkimiz de karşılıklı başımızı eğiyoruz, ama aslında konuşulacak bir şey kalmadı. “Anna için endişelenmeyin,” diye ekliyorum. “İhtiyacı olanı

almasını sağlayacağım.”

“Bence evinizi de bir yoklasanız iyi olur,” diyor Alexander. “Az önce oğlunuzu bir yargıcın Hummer’ını çaldığı için şartlı tahliyeyle çıkardım.”

Avukat, kahve fincanını lavaboya koyuyor ve er ya da geç beni dizlerimin üstüne çökerteceğini gayet iyi bildiği bu haberle beni baş başa bırakıyor.

SARA

1997

Acile kaç kere giderseniz gidin, bu asla bir rutine dönüşmüyor. Brian, yüzünden aşağı kanlar boşalan kızımızı kollarında taşıyor. Hastaları sıraya koymakla görevli olan hemşire elini sallayarak bize içeri girmemizi işaret ederken, diğer çocukları bekleyebilecekleri plastik sandalyelere doğru yönlendiriyor. Küçük bölmeye bir stajyer doktor geliyor, çok ciddi bir havada. “Ne oldu?”

“Bisikletten düştü,” dedim. “Betona çarptı. Beyin sarsıntısına dair herhangi bir belirti yok gibi, ama saç hizasında yaklaşık dört santimlik bir kafa derisi yırtığı var.”

Doktor, onu yavaşça masaya yatırıyor, eldivenlerini takıyor ve alnına bakıyor. “Siz doktor veya hemşire misiniz?”

Gülümsemeye çalışıyorum. “Bu işlerin yabancısı sayılmam diyelim.”

Derin yarayı kapatmak için seksen iki dikiş atılıyor. Sonra da başına bantlanmış parlak beyaz bir gazlı bez ve damarlarında yüzen yüksek dozda pediatrik Tylenol olduğu halde el ele hastaneden çıkıyoruz.

Jesse, kaç dikiş atıldığını soruyor. Brian, ona en az bir itfaiyeci kadar cesur olduğunu söylüyor. Kate, Anna’nın yeni bandajına bakıyor. “Ben burada dışarıda beklemeyi daha çok seviyorum,” diyor.

• • •

Her şey Kate’in banyodan yükselen çığlıklarıyla başlıyor. Deli gibi üst kata koşuyor ve kilidi bir tekmeyle kırıp dokuz yaşındaki kızımı klozetin önünde her tarafı kan içinde dikilirken buluyorum. Bacaklarından aşağı kanlar iniyor ve iç çamaşırı da kan içinde kalmış. Bu, APL’nin alametifarikası -yani her türlü maske ve kılığa bürünmüş kanama. Kate daha önce de rektal kanama geçirmişti, ama o zamanlar daha yeni yürümeye başlamıştı; bunu hatırlaması mümkün değil. “Tamam canım, sakin ol,” diyorum paniğe kapılmadan.

Ilık bir lifle onu temizliyorum ve iç çamaşırına da bir kadın pedi yerleştiriyorum. Pedi bacaklarının arasına oturtma çabasını seyrediyorum. Bu anı o ilk kez adet geçirdiğinde yaşayacağımı zannediyordum; acaba o kadar uzun yaşayabilecek mi?

“Anne,” diyor Kate. “Geri döndü.”

“Klinik relaps.” Dr. Chance, gözlüklerini çıkarıyor ve başparmaklarını gözlerinin köşelerine bastırıyor. “Sanırım yapılacak en doğru şey, kemik

iliği nakli.”

Aklıma birden ben Anna’nın yaşındayken sahip olduğum şişirilebilir boks topu geliyor; dibi kumla dolu bir torbaydı bu ve ne zaman bir tane vursam aynen geri sekerdi.

“Ama daha birkaç ay önce,” diyor Brian, “bize bunun tehlikeli olduğunu söylemiştiniz.”

“Öyle. Kemik iliği nakli yapılan hastaların yüzde ellisi tedavi oluyor. Diğerleri ise nakil gerekliliğini ortaya çıkaran kemoterapi ve radyasyona dayanamıyor. Bazıları nakil yapıldıktan sonra gelişen komplikasyonlara bağlı olarak ölüyorlar.”

Brian, bana bakıyor ve aramızda filizlenen korkuyu dile getiriyor. “Öyleyse neden Kate’i riske atalım?”

“Çünkü atmazsanız,” diye açıklıyor Dr. Chance, “ölecek”

• • •

Sigorta şirketini ilk aradığımda beni yanlışlıkla hattan düşürdüler. İkinci defasında bir müşteri hizmetleri yetkilisiyle görüşmeyi başarana dek yirmi dakika boyunca asansör müziği dinlemek zorunda kaldım. “Poliçe numaranızı öğrenebilir miyim?”

Ona tüm belediye çalışanlarına verilen numarayla Brian’ın sosyal güvenlik numarasını veriyorum. “Size nasıl yardımcı olabilirim?”

“Bir hafta önce kurumunuzdan birisiyle konuşmuştum,” diye başlıyorum söze. “Kızım lösemi hastası ve kemik iliği nakline ihtiyacı var. Hastaneden, sigorta şirketimizin masrafları karşılayacağına dair resmi bir belge almamız gerektiği söylendi.”

Kemik iliği nakli 100.000 dolardan fazla tutuyor. Bizim bir kenarda bu kadar paramız olmadığını zaten söylemeye gerek yok. Ama sırf bir doktorun nakil yapılmasını tavsiye etmesi, sigorta şirketinin parayı ödemeyi kabul edeceği anlamına gelmez.

“Bu tür bir prosedürün özel olarak incelenmesi gerekiyor”

“Evet, biliyorum. Bir hafta önce de bana böyle söylenmişti. Sizden hiç ses çıkmadığı için tekrar arıyorum.”

Dosyama bakmak üzere beni beklemeye alıyor. Hafif bir tık sesi geliyor ve sonra da bant kaydındaki operatörün kulak tırmalayıcı sesi duyuluyor. *Bizi aramak isterseniz...*

“Siktirin!” Telefonu hızla çarpıyorum.

Anna, merakla kafasını koridora uzatıyor. “Sen kötü bir kelime kullandın.”

“Biliyorum.” Ahizeyi kaldırıyor ve tekrar arama tuşuna basıyorum. Çeşitli rakamlara basarak menüde ilerliyorum. Nihayet canlı birisine ulaşmayı başarıyorum. “Az önce hattan düştüm. Daha Önceki seferlerde de olduğu gibi.”

Hâlihazırda evvelki görevlilere verdiğim tüm numaraları, isimleri ve konunun özetini bu görevliye aktarmak için bir beş dakika daha harcıyorum. “Aslına bakarsanız biz kızınızın durumuna ilişkin incelemeyi *tamamladık,* diyor kadın. “Maalesef şu an içi bu prosedürün kızınız için en iyi çözüm olduğunu sanmıyoruz.”

Vücudumdan yukarı bir alevin yükseldiğini hissediyorum. “Ölmesi daha iyi, öyle mi?”

• • •

Kemik iliği nakline hazırlık için Anna’ya devamlı büyüme faktörü iğneleri yapmam gerek, tıpkı bir zamanlar Kate’e ilk kordon kanı naklinden sonra yaptığım gibi. Bunun amacı, Anna’nın iliğini aşırı miktarda büyüterek hücre alma zamanı geldiğinde Kate için yeterince hücre olmasını sağlamak.

Bu, Anna’ya da açıklandı, ama onun tek bildiği, annesinin günde iki kere ona iğne yapmak zorunda olduğu.

Bölgesel bir anestetik krem kullanıyoruz. Kremin onu iğne battığında duyduğu acı hissinden koruması gerekiyor, ama o yine de bağırıyor. Acaba altı yaşındaki çocuğunuzun yüzünüze bakıp sizden nefret ettiğini söylemesinden daha çok mu acıyordur, merak ediyorum.

• • •

“Mrs. Fitzgerald,” diyor sigorta şirketinin müşteri hizmetleri müdürü, “durumunuzu anlıyoruz. Gerçekten.”

“Nedense bu söylediğinize hiç inanasım gelmiyor,” diyorum. “Nedense ortada ölüm-kalım mücadelesi veren bir çocuk olmasına rağmen danışmanlar kurulunuzun bu naklin maliyeti dışında başka bir unsuru dikkate aldığına inanasım gelmiyor.” Kendi kendime sinirlenmeyeceğim demiştim, ama sigorta şirketiyle yaptığım görüşmenin daha otuzuncu saniyesinde savaşı bıraktım.

“AmeriLife, bir donör lenfosit infüzyonu için makul ve standart olan bedelin yüzde doksanını ödeyecek. Ancak yine de kemik iliği nakli yaptırmayı tercih ederseniz, maliyetlerin yüzde onunu karşılamayı kabul edebiliriz.”

Derin bir nefes alıyorum. “Bu tavsiyede bulunan kurulunuzun doktorları - kendilerinin uzmanlık alanı nedir?”

“Bu konuda…

“Akut promiyelositik lösemi değil ama; yanılıyor muyum? Çünkü Guan’daki dandik bir tıp fakültesinden sonunculukla mezun olmuş bir onkolog bile DLI tedavisinin işe yaramayacağını size söylerdi. Hatta bundan üç ay sonra dahi aynı tartışmayı yapıyor olacağımızı da. Ayrıca kızımın özel durumunu bilen bir doktorla konuşsaydınız, hâlihazırda denenmiş olan bir tedaviyi tekrarlamanın bir APL hastasında sonuç verme olasılığının son derece düşük olduğunu, çünkü vücutlarının buna direnç geliştirdiğini anlatırdı. Bu da şu anlama geliyor: AmeriLife aslında parasını çöpe atmaya razı gelirken, bu parayı çocuğumun hayatını kurtarma ihtimaline sahip tek seçenek için kullanmayı kabul etmiyor.”

Hattın diğer ucunda her olasılığa gebe bir sessizlik hâkim oluyor. “Mrs. Fitzgerald,” diyor müdür, “anladığım kadarıyla bu protokolü izlerseniz, sonrasında sigorta şirketi nakil bedelini ödeme konusunda bir sorun yaşamayacak.”

“Tek sorun, kızımın o vakte kadar yaşamayacak olması. Burada bir otomobilden bahsetmiyoruz, önce kullanılmış bir parça deneyip işe yaramazsa yenisini sipariş verme şansımız yok. Bir insandan bahsediyoruz. İnsan. Siz oradaki ruhsuz robotlar bunun ne bok anlama geldiğini biliyor musunuz?”

Bu defa hattan düştüğümde gelen tık sesini duymak için bekliyorum.

• • •

Zanne, Kate’in nakil öncesi hazırlığı için hastaneye gitmemizden önceki gece geliyor. Seyyar ofisini kurma konusunda Jesse’den yardım alıyor, Avustralya’dan gelen bir telefona cevap veriyor ve sonra da mutfağa, Brian’la ikimizden yapılacak günlük işleri öğrenmeye geliyor. “Anna’nın salı günü beden dersi var,” diyorum ona. “Saat üçte. Ayrıca yakıt tankerinin bu hafta içinde bir ara gelmesi gerek.”

“Çöp günü çarşamba,” diye ekliyor Brian.

“Jesse’yi okula yürüyerek *götürme*. Bu, altıncı sınıf çocuklarına yapılan büyük bir eziyetmiş, onu anladık.”

Başını sallıyor, dinliyor ve hatta yer yer not alıyor; sonra da birkaç sorusu olduğunu belirtiyor. “Balık...”

“Günde iki kere yem veriyoruz. Hatırlattığın sürece Jesse bu işi yapabilir.”

“Resmi bir yatma saati var mı?” diye soruyor Zanne.

“Evet,” diyorum. “Sana doğru saati mi söyleyeyim, yoksa kendine fazladan bir saat ayırmak istersen kullanabileceğin bir saat mi belirleyelim?”
“Anna, sekizde yatıyor,” diyor Brian. “Jesse onda. Başka bir şey var mı?”
“Evet var.” Zanne elini cebine atıyor ve bizim için yazılmış bir çek çıkarıyor - 100.000 dolar.
“Suzanne,” diyorum ağzım bir karış açık bir halde. “Bunu kabul edemeyiz.”
“Ameliyatın kaça patladığını biliyorum. Sizin bunu karşılamanız mümkün değil. Benim mümkün. Müsaade edin.”
Brian, çeki alıyor ve sonra ona geri uzatıyor. “Teşekkür ederiz,” diyor. “Ama işin gerçeği nakil parasını bulduk.”
Böyle bir şeyden haberim yok. “Nasıl yani?”
“İstasyondaki çocuklar ülke çapında bir kampanya başlatmış ve diğer itfaiyecilerden yüklü miktarda bağış toplamışlar.” Brian bana dönüyor. “Ben de bugün öğrendim.”
“Gerçekten mi?” İçimden bir yük kalkıyor.
Brian omuzlarını silkiyor. “Onlar benim kardeşlerimdir,” diye açıklıyor. Zanne’e dönüyor ve onu kucaklıyorum. “Teşekkür ederiz. Teklif etmen yeter.”
“İhtiyacınız olduğu sürece emrinizde,” diye cevap veriyor. Ama ihtiyacımız yok. Bu sorunu aştık, en sonunda.
• • •
“Kate!” diye sesleniyorum ertesi sabah. “Gitme vakti!”
Anna, kanepede Zanne’in kucağına kıvrılmış. Başparmağını ağzından çekiyor, ama güle güle demiyor.
“Kate!” diye bağırıyorum yeniden. “Gidiyoruz!”
Jesse, Nintendo’sunun başında yılışıkça sırıtıyor. “Sanki onu almadan gidebilirsiniz de.”
“Onun bunu bilmesi gerekmiyor ama. Kate!” İç geçirerek odasına giden merdivenleri çıkıyorum.
Kapı kapalı. Hafifçe çalarak kapıyı açıyor ve Kate’i yatağını toplamayı bitirmek üzereyken buluyorum. Yorgan öyle gerdirilmiş ki üstüne bozuk para atsan zıplar; yastıklar kabartılmış ve ortalanmış. Pelüş oyuncakları, yani kutsal emanetler, pencere pervazına büyükten küçüğe sıralanmış.

Ayakkabıları bile dolabında özenle dizilmiş ve masasındaki dağınıklık ortadan toplanmış.

“Bu da ne?” Ona temizlik yapmasını *söylememiştim* bile. “Kesin yanlış odaya geldim ben.”

Bana dönüyor ve cevap veriyor. “Bir daha geri dönemezsem diye.”

• • •

İlk kez anne olduğumda geceleri yatağa yatıp olabilecek en korkunç illetleri hayal ederdim: denizanası yanığı, zehirli bir böğürtlenin çekiciliği, tekinsiz bir yabancının gülümsemesi, sığ bir havuza atlama. Bir çocuğun zarar görebilmesinin o kadar çok yolu var ki tek başına onu korumak neredeyse imkânsız görünüyor. Çocuklarım büyüdükçe değişen tek şey tehlikeler oldu: yapıştırıcı koklamak, kibritle oynamak, ortaokullarda stadyum tribünlerinin altında satılan küçük pembe haplar. Bütün gece otursanız da sevdiklerinizi ne şekillerde kaybedebileceğinizi saymayı bitiremezsiniz.

Bana öyle geliyor ki, artık iş varsayımın ötesine geçtiğine göre, bir ebeveyne çocuğunun ölümcül bir hastalığı olduğu söylendiğinde iki yoldan birini seçiyor. Ya tamamen çöküyor ya da yanağına atılan tokadı kabullenip başını kaldırıyor ve öbür yanağını da çevirerek sıradakini karşılamaya hazırlanıyor. Bu bakımdan hastalarla çok benzeşiyoruz.

Kate, yatağında yarı baygın yatıyor, göğsündeki kateterden bir fıskiye gibi borular fışkırmış. Kemoterapi yüzünden otuz iki defa kustu, ağzı yaralarla doldu ve o kadar kötü bir mukoza iltihabı oldu ki sesi kistik fibroz hastasıymış gibi çıkıyor.

Bana dönüyor ve konuşmaya çalışıyor, ama öksürüğe tutulup balgam tükürmeye başlıyor. “Boğuluyorum,” diyor güç bela.

Elleriyle sıkı sıkıya sarıldığı emme borusunu kaldırarak ağzını ve boğazını temizliyorum. “Sen dinlen, ben yaparım,” diyorum ve onun yerine nefes almayı böyle öğreniyorum.

• • •

Onkoloji koğuşu bir savaş alanıdır ve çok kesin bir emir-komuta hiyerarşisi hakimdir. Hastalar, zorunlu hizmettedir. Doktorlar, kahraman fatihler gibi odaya girip çıkarlar, ama nerede kaldıklarını hatırlamak için çocuğunuzun dosyasına bakmaları gerekir. Deneyimli çavuşlar ise hemşirelerdir -bebeğiniz buz banyosu yaptırılması gerekecek kadar yüksek bir ateşle titrerken onun başındadırlar, bir santral ven kateterinin nasıl temizleneceğini size öğretirler, hangi koğuşun mutfağından dondurma

yürütebileceğiniz konusunda tavsiyelerde bulunurlar ya da kıyafetlerdeki kan ve kemoterapi lekelerini hangi kuru temizlemecinin çıkarabileceğini söylerler. Hemşireler, çocuğunuzun oyuncak ayısının adını bilirler ve ona serum askısının etrafına dolamak üzere kâğıt mendilden nasıl çiçek yapılacağını öğretirler. Doktorlar savaş stratejilerini belirliyor olabilir, ama çatışmayı katlanılır kılanlar, hemşireler.

Onların sizi tanıdığı kadar sizin de onları tanımanız gerekir, çünkü onlar eski hayatınızda, tanı konmadan önce sahip olduğunuz arkadaşların yerini alır. Mesela Donna'nın kızı, veterinerlik okuyor. Gece nöbetçisi Ludmilla, stetoskobuna birer büyü gibi küçük Sanibel Adası resimleri asıyor, çünkü emekli olduğunda orada yaşamak istiyor. Erkek hemşire Willie, çikolataya dayanamıyor ve karısı üçüzlere hamile.

Vücudumun artık uykuya nasıl geçildiğini unutmasına neden olacak kadar uzun süre uyumadığım bir gece, Kate yatağında yatarken ben de televizyonu açıyorum. Uyanmasın diye sesi kısıyorum. Robin Leach, 'Zengin ve Ünlü' birinin saray yavrusu evini geziyor. Evde altın kaplama küvetler, tikağacından elle oyulmuş yataklar, kelebek şeklinde bir yüzme havuzu var. On tane otomobilin durduğu bir garaj, kırmızı toprak zeminli tenis kortları ve etrafta gezinen on bir tane tavus kuşu. Ben böyle bir dünyaya hiçbir zaman sahip olamam -kendim için asla hayal edemeyeceğim bir hayat bu.

Tıpkı bir zamanlar şimdiki gibi bir hayatım olacağını hayal edemeyeceğim gibi.

Göğüs kanseri olan bir anne ya da doğuştan kalp sorunları veya başka tıbbi engelleri olan bir bebekle ilgili bir hikâye duyduğumda ne hissettiğimi, o ikiye bölünmüşlük duygusunu şimdi doğru dürüst hatırlayamıyorum bile: yarı sempati, kendi ailemin güvende olmasından dolayı da yarı minnet. Şimdi ise diğer herkes için biz o hikâyelerden birisi *olduk.*

Donna önümde diz çöküp televizyonun kumandasını elimden alana dek ağladığımı fark etmiyorum bile. "Sara," diyor hemşire, "sana bir şey getirmemi ister misin?"

Başımı sallıyorum, yıkılmış olmaktan dolayı utanıyorum, yakalanmış olmak ise daha da utanç verici. "Ben iyiyim," diye ısrar ediyorum.

"Tabii tabii, ben de Hillary Clinton'ım zaten," diyor. Elimi tutuyor ve beni ayağa kaldırıp kapıya doğru sürüklüyor.

"Ama Kate…

"seni özlemez merak etme," diye bitiriyor cümlemi Donna.

Yirmi dört saat kahve bulunan küçük mutfakta ikimize birer fincan dolduruyor. “Özür dilerim,” diyorum.

“Ne için? Granitten yapılmadığın için mi?”

Başımı sallıyorum. “Bir türlü bitmiyor.” Dona, anlayışla başını eğiyor ve beni gayet iyi anladığı için bir anda konuşmaya başlıyorum. Konuşuyorum, konuşuyorum. Eteğimdeki tüm taşları döktüğümde derin bir nefes alıyor ve aralıksız bir saattir konuştuğumu fark ediyorum. “Aman Tanrım,” diyorum. “Bu kadar çok vaktini harcadığıma inanamıyorum.”

“Vaktimi harcamadın,” diye cevap veriyor Donna. “Ayrıca benim mesaim yarım saat önce bitti.”

Yanaklarım kızarıyor. “Gitmen gerek öyleyse. Eminim gitmek için sabırsızlandığın çok daha güzel bir yer vardır.”

Ama kalkıp gitmek yerine Donna beni geniş kollarının arasına alıyor.

“Tatlım,” diyor, “hepimizin öyle değil mi?”

• • •

Ameliyathanenin kapısı parlak diş telleri olan bir ağzı andıran gümüş aletlerle dolu, küçük bir odaya açılıyor. Anna’nın tanıdığı doktorlar ve hemşireler şimdi maskeli ve önlüklü, yalnızca gözlerinden seçilebiliyorlar. Beni yanına diz çöktürene dek eteğimden çekeliyor. “Ya fikrimi değiştirdiysem?” diyor.

Ellerimi omuzlarına koyuyorum. “İstemiyorsan bunu yapmak zorunda değilsin, ama Kate’in sana güvendiğini biliyorum. Baban ve ben de.”

Başını eğiyor ve sonra elini elime koyuyor. “Sakın bırakma,” diyor.

Bir hemşire onu doğru yöne, masaya doğru götürüyor. “Senin için hazırladıklarımızı görene dek bekle bakalım Anna.” Üstüne elektrikli bir battaniye örtüyor.

Anestezi uzmanı kırmızımsı renkte bir gazlı bezi oksijen maskesinin etrafına sarıyor. “Sen hiç bir çilek bahçesinde uyudun mu?”

Anna’nın bedeni üstünde işe koyuluyorlar, kalbini ve nefes alışını izlemek üzere monitörlere bağlanacak küçük alıcılar yapıştırıyorlar. Onlar bunları yaparken Anna sırtüstü yatıyor; oysa kalça kemiğinden ilik almak için onu yan çevireceklerini biliyorum.

Anestezist, Anna’ya kullandığı cihazdaki akordeon mekanizmasını gösteriyor. “Bu balonu şişirebilir misin sence?” diye soruyor ve maskeyi Anna’nın yüzüne yerleştiriyor.

Bütün bu süre boyunca Anna elimi bırakmıyor. Sonunda tutuşu gevşiyor. Son dakikada bir direniş gösteriyor, vücudu çoktan uyumuş

durumda, ama omuzları ileri doğru atılıyor. Bir hemşire onu bastırıyor; diğeri de beni. “Sadece ilacın vücutta yarattığı tesir bu.” diye açıklıyor. “Şimdi onu öpebilirsiniz.”

Ben de öyle yapıyorum, maskemin ardından. Fısıltıyla teşekkür ediyorum ona. Çarpma kapıdan dışarı çıkıyor ve kâğıttan bonemle galoşlarımı çıkartıyorum. Küçük pencereden Anna’nın yan çevrilmesini ve steril tepsiden alınan inanılmaz derecede uzun iğneyi izliyorum.

Sonra Kate’le birlikte beklemek için yukarı çıkıyorum.

• • •

Brian, Kate’in odasından içeri kafasını uzatıyor. “Sara” diyor nefes nefese, “Anna seni istiyor.”

İyi de aynı anda iki yerde birden olamam ki. Kate bir kez daha kusarken pembe kusma kabını ağzına tutuyorum. Hemen yanımda Donna, Kate’i yeniden yastığına yatırmama yardım ediyor. “Şu an biraz işim var,” diyorum.

“Anna seni istiyor,” diye tekrarlıyor Brian, sadece bu.

Donna, önce Brian’a, sonra bana bakıyor. “Sen git, biz burayı idare ederiz sen gelene kadar,” diyor ve bir an düşünüp başımı eğiyor ve tamam diyorum.

Anna, çocuk katında yatıyor, koruyucu izolasyon amacıyla sıkı sıkıya kapatılmış odaların olmadığı bir koğuşta. Daha odaya girmeden ağlamasını duyuyorum. “Annecim,” diyor hıçkırarak. “Acıyor.”

Yatağının kenarına oturuyor ve onu kollarıma alıyorum. “Biliyorum tatlım.”

“Burada kal.”

Başımı olumsuzca sallıyorum. “Kate çok hasta. Onun yanına gitmem gerek.”

Anna, kendini geri çekiyor. “Ama ben hastanede *yatıyorum,”* diyor. “Hastanedeyim.”

Başının üstünden Brian’a bakıyorum. “Ona ağrıkesici olarak ne veriyorlar?”

“Çok az bir şey. Hemşire, çocuklara fazla ilaç verme yanlısı olmadıklarını söyledi.”

“Bu çok saçma.” Ayağa kalktığım an, Anna sızlanıp bana yapışıyor. “Hemen dönücem canım.”

Karşıma çıkan ilk hemşireyle konuşuyorum. Onkoloji personelinin aksine, bunlar yabancı. “Bir saat önce Tylenol verdik,” diye açıklıyor kadın.

“Biliyorum biraz rahatsızlık çekiyor, ama”

“Roxicet. Kodeinli Tylenol. Naproxen. Bütün bunlar doktorun talimatları arasında yoksa, arayıp verilebilir mi diye sorun.”

Hemşire dikleşiyor. “Kusura bakmayın ama Mrs. Fitzgerald, ben bu işi her gün yapıyorum ve…”

“Ben de.”

Anna’nın odasına elimde çocuklara uygun dozda Roxicet’le dönüyorum; bu ya onun ağrılarını dindirecek ya da artık onları hissetmeyeceği bir baygınlık durumu yaratacak. İçeri girdiğimde Brian’ı koca elleriyle Anna’nın boynuna taktığı bir kolyenin minicik ucunu kapatmaya çalışırken buluyorum. “Ablana böyle bir hediye verdiğine göre, senin de bir hediyeyi hak ettiğini düşündüm,” diyor.

Elbette ki Anna kemik iliğini bağışladığından dolayı ödüllendirilme tabii ki takdiri hak ediyor. Ama birisini çektiği acılardan dolayı ödüllendirmek, açıkçası, benim aklıma hiç gelmemişti. Bunu o kadar uzun zamandır yaşıyoruz ki.

Kapıdan içeri girdiğimde ikisi de başlarını kaldırıp bana bakıyorlar.

“Bak, Babam bana ne almış!” diyor Anna.

Ben de plastik ilaç kutusunu kaldırıyorum, ilkinin çok daha gerisinde kalan bir ikinci ödül.

• • •

Saat onu biraz geçe Brian, Anna’yı Kate’in odasına getiriyor. Anna yaşlı bir kadın gibi yavaş yürüyor, Brian’dan destek alıyor. Odaya girebilmesi için hemşireler ona maske, önlük, eldiven ve galoş giydiriyorlar -şefkat dolu bir kural ihlali bu, çünkü normalde çocukların dışarıya kapatılmış karantina odalarına girmelerine izin verilmez.

Dr. Chance, ilik torbasının asılı durduğu serum askısının hemen yanında dikiliyor. Görebilmesi için Anna’ya dönüyorum. “İşte,” diyorum, sen bize bunu verdin.”

Anna, yüzünü buruşturuyor. “İğrenç görünüyor. *Sizin olsun”*

“Anlaştık o zaman,” diyor Dr. Chance ve yakut rengindeki zengin ilik Kate’in kateterine inmeye başlıyor.

Anna’yı yatağa oturtuyorum. İkisine yetecek kadar yer var, omuz omuza duruyorlar “Acıdı mı?” diye soruyor Kate.

“Biraz.” Anna, plastik borulardan Kate’in göğsündeki yarığa doğru akan kanı işaret ediyor. “Bu acıtıyor mu?”

“Pek sayılmaz.” Hafifçe doğruluyor. “Hey, Anna?” “Efendim?”

“Senden geldiği için sevindim.” Kate, Anna’nın eline uzanıyor ve onu alıp göğsündeki kateterin hemen altına, çok tehlikeli bir biçimde kalbinin hemen yakınına denk gelen o noktaya koyuyor.

• • •

İlik naklinden yirmi bir gün sonra Kate’in beyaz kan hücresi sayısı artmaya başlıyor, aşılamanın tuttuğunun kanıtı bu. Brian, bunu kutlamak için beni yemeğe çıkarmakta ısrar ediyor. Kate’e bakması için özel bir hemşire tutuyor, XO Cafe’de rezervasyon yaptırıyor ve hatta dolabımdan bana siyah bir elbise bile getiriyor. Ama uygun ayakkabı getirmeyi unuttuğu için pek kılıksız haldeki yürüyüş ayakkabılarımla gitmek zorunda kalıyorum.

Restoran neredeyse tamamen dolu. Daha yerimize oturur oturmaz şarap garsonu, şarap tercihimizi soruyor. Brian, bir Cabernet Sauvignon sipariş ediyor.

“Sen onun kırmızı mı, yoksa beyaz mı olduğunu biliyor musun bari?” Hiç sanmıyorum, bunca yıl boyunca Brian’ın biradan başka bir şey içtiğini görmedim.

“Tek bildiğim, içinde alkol olduğu ve bizim de bir kutlama yaptığımız.” Garsonun doldurduğu kadehini kaldırıyor. “Ailemize,” diyor.

Kadehlerimizi tokuşturuyor ve birer yudum içiyoruz. “Ne alıyorsun?” diye soruyorum.

“Ne almamı istersin?”

“Fileto. Böylece dilbalığımı yerken onun da tadına bakabilirim.” Mönüyü kapatıyorum. “En son yaptıkları tam kan sayımının sonuçlarını sana söyledim mi?”

Brian, gözlerini masaya eğiyor. “Buraya bütün bunlardan uzaklaşmak için geliriz diye düşünmüştüm. Anlarsın ya, havadan sudan konuşuruz işte.”

“Ben de konuşmak isterim,” diye itiraf ediyorum. Ama Brian’a baktığım an dudaklarıma gelen her söz Kate’le ilgili, bizle değil. Ona gününün nasıl geçtiğini sormama lüzum yok -üç hafta izne ayrıldı. Hastalık ile birbirimize bağlıyız.

Sessizliğe bürünüyoruz. Etrafıma bakıyorum ve neşeli sohbetlerin daha çok gençlerin oturduğu masalarda olduğunu görüyorum. Daha yaşlı çiftler, gümüş çatal bıçaklarıyla birlikte parlayan nikâh yüzükleri takanlar, sohbet baharatı kullanmadan yiyorlar. Bunun nedeni böyle rahat etmeleri mi, yoksa karşılarındakinin ne düşündüğünü zaten bilmeleri mi? Ya da belirli bir noktadan sonra söylenecek bir şey kalmaması mı?

Garson siparişlerimizi almaya gelince, ikimiz de birer yabancıya dönüştüğümüz gerçeğini kabullenmekten bizi uzaklaştıran bu insana duyduğumuz minnetle ona doğru dönüyoruz.

• • •

Hastaneden, oraya getirdiğimiz halinden tamamen farklı olan bir çocukla çıkıyoruz. Kate, dikkatlice etrafına bakınıyor, unuttuğu herhangi bir şey var mı diye başucundaki komodinin çekmecelerini kontrol ediyor. O kadar çok kilo verdi ki getirdiğim kot pantolon üzerinden düşüyor; iki bandanayı birbirine bağlayıp geçici bir kemer yapıyoruz.

Brian, arabayı getirmek için gidiyor. Sona kalan gençlik dergisi Tiger Beat ile CD'yi Kate'in çantasına atıyorum. Pürüzsüz, çıplak başının üstüne yün bir şapka takıyor ve boynuna sıkıca bir fular sarıyor. Bir maske ve eldiven takıyor; hastaneden çıktığımıza göre, korunmaya ihtiyacı olan kişi *o*.

Artık akraba gibi olduğumuz hemşirelerin alkışları arasında kapıdan çıkıyoruz. "Ne olursa olsun, sakın bizi görmeye *gelmeyin* olur mu?" diye espri yapıyor Willie.

Tek tek gelip bizimle vedalaşıyorlar. Hepsi sırasını savınca Kate'e gülümsüyorum. "Hazır mısın?"

Kate, başını eğiyor, ama hareketlenmiyor. Bu koridordan dışarı adımını attığı anda her şeyin değişeceğini gayet iyi bilerek kaskatı duruyor. "Anne?"

Elini tutuyorum. "Birlikte başaracağız," diye söz veriyorum ve yan yana ilk adımı atıyoruz.

• • •

Posta kutusu hastane faturalarıyla dolu. Sigorta şirketinin hastanenin fatura bölümüyle doğrudan iletişim kurmadığını öğrendik, hastanenin de aynı şekilde; ancak iki taraf da üzerinde tartışılan meblağların doğru olduğuna inanmıyor ve bu yüzden de bizim bunları ödeyecek kadar salak olduğumuz umuduyla bizim üstlenmemiz gerekmeyen prosedürleri *bize* fatura ediyorlar. Kate'in bakımının mali yönlerini yönetmek ne Brian'ın ne de benim başa çıkabileceğimiz, tam zamanlı bir iş.

Yatırım fonundan gelen mektubu açana kadar bir marketin el ilanını, bir otomobil dergisini ve uzun mesafeler için telefon tarifesini aşmak zorunda kalıyorum. Aslında benim pek ilgilendiğim bir şey değildir bu; basit hesaplamalardan daha fazlasını gerektiren mali işlere Brian bakar. Ayrıca sahip olduğumuz üç fon, çocukların eğitimine ayrılmış durumda. Borsada hisse alıp satacak kadar kenarda parası olan bir aile değiliz biz.

Sayın Mr. *Fitzgerald:*

Bu mektup, 32456 numaralı Brian D. *Fitzgerald gözetimindeki Katherine* S. *Fitzgerald fonundan çektiğiniz 8,369.56$'lık ödemeyi teyit amaçlı hazırlanmıştır. Bu ödeme ile hesabınız fiilen kapanmıştır.*

Bankalarda olabilecek hatalar göz önüne alındığında, bu, oldukça büyük bir hata. Vadesiz hesabımızda bazen küçük meblağlarda oynama olmuştur, ama hiçbir zaman sekiz bin dolar kaybetmedim. Mutfaktan çıkıp Brian'ın hortum sarmakla meşgul olduğu bahçeye yürüyorum. "Ya yatırım hesabımızın sorumlusu ciddi bir hata yaptı," diyorum mektubu ona uzatırken, "ya da gizli gizli para yedirdiğin ikinci karın artık o kadar da gizli değil"

Brian'ın mektubu okuması gerekenden uzun sürüyor ve ben de aynı anda bunun bir hata olmadığını anlıyorum. Brian, bileğinin tersiyle alnını siliyor. "Parayı ben çektim," diyor.

"Bana söylemeden mi?" Brian'ın böyle bir şey yapacağına inanamıyorum. Daha önce çocukların hesaplarından birkaç kez para çektiğimiz olmuştu, ama yalnızca gıda alışverişi ve evin taksitleri için paramız kalmayacak kadar sıkışık olduğumuz aylarda veya eski arabamız tamamen hurdaya çıktığında yenisini almak için peşinata ihtiyaç duyduğumuzda bu yola başvurmuştuk. Gece yattığımızda suçluluk duygusu sanki ikinci bir yorganmış gibi üstümüze çökerdi ve o parayı mümkün olan en kısa sürede yerine koyacağımıza dair birbirimize söz verirdik.

"İstasyondaki çocuklar, sana da söylediğim gibi, para toplamaya çalıştılar. On bin dolar topladılar. Bu parayı da eklediğimizde hastane bizim için bir ödeme planı çıkarmaya razı oluyor."

"Ama demiştin ki…"

"Ne dediğimi biliyorum Sara."

Şaşkınlıkla başımı sağa sola sallıyorum. "Bana *yalan* mı söyledin?" "Hayır ben -"

"Zanne'in teklifi…"

"Ablanın Kate'in bakımını üstlenmesine izin veremem," diyor Brian.

Kate'e *benim* bakmam gerekiyor." Hortum yere düşüyor, içindeki sular damlıyor ve ayaklarımızı ıslatıyor. "Sara, Kate o parayı üniversiteye giderken kullanabilecek kadar uzun yaşamayacak."

Güneş gökte parlıyor; fıskiye çimenleri sularken etrafta küçük gökkuşakları oluşturuyor. Bu gibi sözcüklerin sarf edilmesi için çok güzel

bir gün. Brian’a sırtımı dönüp eve koşuyorum. Kendimi banyoya kilitliyorum Bir dakika sonra Brian kapıya vuruyor. “Sara? Sara, özür dilerim.”

Onu duyamıyormuşum gibi yapıyorum. Söylediği hiçbir şeyi duymamış gibi yapıyorum.

• • •

Evde hepimiz maske takıyoruz ki Kate takmak zorunda kalmasın. O dişlerini fırçalarken ya da kasesine kahvaltı gevreği dökerken kemoterapinin neden olduğu koyu izlerin yok olup olmadığını görmek için tırnaklarını kontrol ederken buluyorum kendimi -kemik iliği naklinin başarılı olduğunun kesin bir işareti bu. Günde iki defa Kate’e uyluğundan büyüme faktörü iğneleri yapıyorum; nötrofil sayımları bini bulana dek bunu yapmam şart. Bu noktada ilik kendi kendini yeniden üretmeye başlayacak.

Henüz okula gidemiyor, o yüzden biz de ödevlerini eve yollatıyoruz. Bir iki defa benimle birlikte Anna’yı kreşten almaya geldi, ancak arabadan inmek istemedi. Rutin tam kan sayımlarını yaptırmak için hastaneye ayaklarını sürüye sürüye gidiyor, fakat sonrasında videocuya veya Dunkin’s Donuts’a gitme sözü verirsem işler değişiyor.

Bir cumartesi sabahı kızların odasının kapısının hafif aralık buluyorum: yavaşça vuruyorum. “Alışveriş merkezine gitmek ister misiniz?”

Kate omuzlarını silkiyor. “Şimdi olmaz.”

Kapının çerçevesine yaslanıyorum. “Evden çıkmak iyi gelir.” “İstemiyorum.” Bunu yaptığının farkında olmadığından eminim, ama elini arka cebine sokmadan önce avucunun içini başında şöyle bir gezdiriyor.

“Kate,” diyecek oluyorum.

“Yine başlama anne. Kimsenin bana bakmayacağını söyleme, çünkü bakacaklar. Bunun önemli olmadığını söyleme, çünkü önemli. Ayrıca iyi göründüğümü de söyleme, çünkü bu bir yalan.” Kirpiksiz gözleri yaşlarla doluyor. “Ben bir ucubeyim Anne. *Baksana* bana.”

Bakıyorum ve kaşlarının döküldüğü kökleri görüyorum ve sonu yokmuş gibi görünen alnının eğimini ve genellikle saçların altında gizlenen yer yer çökük ya da çıkık olan küçük noktaları. “Tamam,” diyorum düz bir sesle. “Bunu halledebiliriz.”

Tek bir kelime daha etmeden odadan çıkıyorum, Kate’in arkamdan geleceğine eminim. Anna’nın yanından geçiyorum, o da elindeki boyama kitabını bırakıp ablasının peşine takılıyor. Bodrumda, bu evi satın aldığımızda bulduğum çok eski bir elektrikli tıraş makinesini çıkarıyor ve

fişe takıyorum. Sonra da başımın tam tepesinden dümdüz bir şerit kesiyorum.

“Anne!” diyor Kate güç bela.

“Ne var?” Bir öbek kahverengi saç Anna’nın omzuna düşüyor; nazikçe eline alıyor saçları Anna. “Sadece saç.”

Bıçağın ikinci hareketinde Kate gülmeye başlıyor. Kesemediğim bir noktada orman gibi görünen bir saç topunu işaret ediyor. Bir süt kasasını ters çevirip üstüne oturuyor ve kafamın geri kalanını onun tıraş etmesine izin veriyorum. Anna, kucağıma oturuyor. “Sırada ben varım,” diye yalvarıyor.

Bir saat sonra alışveriş merkezinde kel kızlar üçlüsü olarak el ele yürüyoruz. Saatlerce vakit geçiriyoruz. Nereye gitsek başlar bize doğru çevriliyor ve fısıldaşmalar duyuluyor. Hepimiz çok güzeliz, çarpı üç.

HAFTA SONU

Ateş olmayan yerden duman çıkmaz.
JOHN HEYVVOOD, *Proverbs*

JESSE

İnkar etmeyin: kim bilir kaç defa bir otoyolun kenarında park edilmiş bir buldozerin ya da kepçenin yanından geçip de saatler sonra, karayolu ekiplerinin neden bu araçları herhangi birinin, yani benim gibi birinin, çalabileceği bu ücra yerlerde bıraktıklarını düşünmüşsünüzdür. İlk kamyon kaçırmam yıllar önceydi: bayır aşağı duran bir çimento kamyonunun vitesini boşa almış ve bir inşaat firmasının iş makinesi taşımak için kullandığı treylere çarpmasını izlemiştim. Şu anda evimden bir buçuk kilometre uzaklıkta bir damperli kamyon duruyor: onu I-195 karayolunda, kenara yığılmış beton bariyerlerin yanında bir bebek fil gibi uyurken gördüm. Tekerlekli araçlarda ilk seçimim bu değildir aslında, ama dilencilerin seçme lüksü olamaz; yasalarla başım derde girince babam arabama el koydu ve itfaiye istasyonuna götürdü.

Bir çöp kamyonu sürmenin arabamı sürmekten son derece farklı olduğunu anlıyorum. Her şeyden önce, koca yolu dolduruyorsun. İkincisi, bunu kullanmak tank kullanmaya benziyor ya da en azından, güç manyağı psikopatlarla dolu bir orduya katılmadan tank kullanmak neyse ona. Üçüncüsü - ve en nahoşu - insanlar geldiğinizi fark ediyorlar. Kartondan evini yapmakla meşgul olduğu alt geçitte durduğum an korkudan aklı başından giden Duracell Dan hemen kendini varillerinin arkasına atıyor. “Hey,” diyorum kamyonun kabininden çıkarken. “Benim, ben.”

Yine de Dan’in parmaklarının arasından bakıp ona doğruyu söylediğimi kontrol etmesi biraz zaman alıyor. “Yeni aleti mi sevdin mi?” diye soruyorum.

İhtiyatla ayağa kalkıyor ve kamyonun boyası yol yol olmuş gövdesine dokunuyor. Sonra bir kahkaha atıyor. “Senin jip steroid kullanmış herhalde oğlum.”

Kamyonun arkasına ihtiyacım olan malzemeleri dolduruyorum. Kamyonun arkasını bir pencerenin önüne dayasam ve özel üretimim olan Kundakçı’nın Spesiyali’nden birkaç şişeyi oraya indirip sonrasında uzaklaşırken mekânı alevler içinde bıraksam ne havalı olurdu. Dan, şoför kapısının yanında dikiliyor. *Beni Yıka* yazıyor kaportanın üstüne.

“Hey.” diyorum ve sonra hiçbir nedeni olmaksızın, belki de sadece daha önce böyle bir şey yapmadığım için, ona benimle gelmek isteyip istemediğini soruyorum.

“Sahiden mi?”

"Tabii ya. Ama bir kuralımız var. Ne görürsen gör ya da ne yaparsan yap bunu asla kimseye söylemeyeceksin."

Dudaklarını kilitleyip anahtarı fırlatma hareketi yapıyor. Beş dakika sonra, eskiden civardaki kolejlerden birinin kayıkhanesi olan bir barakaya doğru yolumuza koyulmuş bulunuyoruz. Yolda giderken Dan kontrollerle oynuyor, kasayı kaldırıp indiriyor. Kendi kendime onu heyecanı daha da artırmak için çağırdığımı söyleyip duruyorum -bir kişinin daha bilmesi, yalnızca bu işi daha heyecanlı kılmaya yarar. Ama asıl neden, bazı gecelerde bu dünyada yanınızda bir kişinin daha bulunduğunu bilmek istemeniz.

• • •

On bir yaşındayken bana bir kaykay aldılar. Ben istediğim için alınmamıştı; suçluluk duygusuyla alınmış bir hediyeydi. Yıllar boyu bir elin parmaklarını geçmeyen bu pahalı hediyeleri her alışım, çoğunlukla Kate'in hastalığının ağırlaştığı dönemlerde oldu. Ne zaman ona bir şey yapılması gerekse, annemle babam onu her türlü hediyeye ve ikrama boğardı; genellikle bu yapılacak işin içinde Anna da olduğundan ona da muhteşem hediyeler alınırdı ve bir hafta sonra ortadaki eşitsizlikten suçluluk duyarak kendimi dışlanmış hissetmeyeyim diye bana da bir oyuncak alırlardı.

Her neyse, daha kaykayımın ne kadar güzel olduğunu anlatmaya bile başlayamadım. Tabanında, karanlıkta parlayan ve dişlerinden yeşil kanlar damlayan bir kurukafa vardı. Tekerlekleri fosforlu sarıydı ve spor ayakkabılarımla üstüne bindiğimde konser öncesinde ses açan bir rock yıldızı gibi sesler çıkarıyordu. Garaj yolunda yukarı aşağı gidiyor kaldırımda geziyor ve tekerlekleri kaldırmayı, bir basışta aleti havaya kaldırmayı, havada döndürmeyi filan öğrenmeye çalışıyordum. Tek bir kural konmuştu: Caddeye çıkmam yasaktı, çünkü her an bir araba çıkabilirdi: çocuklar her an ezilebilirdi.

İhmal edilen on bir yaşındaki yeni yetme veletler ile evdeki kuralların su ve yağ gibi olduğunu sizi söylememe gerek yok. Kaykayımı aldığımın birinci haftasında canıma tak etti: bir kez daha kaldırımda üç tekerlekli bisikletleriyle gezen bebeklerle birlikte yukarı aşağı gideceğime ölürüm daha iyi dedim.

Babama beni Kmart'ın otoparkına ya da okuldaki basket sahasına veya biraz eğlenebileceğim herhangi bir yere götürmesi için yalvardım. Cuma günü, Kate'in rutin ilik aspirasyonu yapıldıktan sonra hep birlikte okul

bahçesine gideceğimize söz verdi. Ben kaykayımı getirebilirdim. Anna bisikletini getirebilirdi ve Kate de kendini iyi hissederse paten kayabilirdi.

Tanrım, o günü iple çekiyordum. Tekerlekleri yağladım, kaykayın üstünü cilaladım ve eski bir kontrplak ile kalın bir kütükten yararlanarak garaj yoluna yaptığım rampada çift burgu çalışmaya başladım. Arabayı gördüğüm an -annem ve Kate hematologdan dönüyorlardı- vakit kaybetmeyelim diye verandaya koştum.

Ancak anlaşıldı ki annem de acele ediyormuş. Minibüsün yan kapısı açıldığında Kate'in kanlar içinde olduğunu gördüm. "Babanı çağır," diye buyurdu annem bir tomar kağıt mendili Kate'in yüzüne bastırırken.

Daha önce hiç burnu kanamamış değildi. Üstelik ben ne zaman onu öyle görüp korksam annem bana kanamanın aslında olduğundan daha kötü göründüğünü söylerdi. Ama yine de babamı çağırdım ve ikisi telaşla Kate'i banyoya götürdüler. Bir yandan da ağlamasını dindirmeye çalışıyorlardı, çünkü bu işleri daha da zorlaştırmaktan başka bir şeye yaramıyordu.

"Baba," dedim. "Ne zaman gidiyoruz?"

Ama babam tuvalet kağıdından uzun parçalar koparıp Kate'in burnuna tutmakla meşguldü.

"Baba?" diye tekrarladım.

Babam bana döndü, ama cevap vermedi. Gözleri şaşkınlık içindeydi ve bakışları sanki ben dumandanmışım gibi beni delip geçiyordu. İlk defa o gün belki de gerçekten öyleyimdir diye düşündüm.

• • •

Alevin en çarpıcı yönü, sinsiliği - gizlice ilerliyor, yalayıp geçiyor, omzunun ardından geriye dönüp bakıyor ve kahkahasını atıyor. Ayrıca hayvan gibi güzel. Önüne çıkan her şeyi yutan bir günbatımı gibi. İlk defa becerilerimi takdir edecek birisi var yanımda. Hemen ardımda duran Dan boğazının derinliklerinden ufak bir ses çıkarıyor - bunun saygı ibaresi olduğuna hiç şüphe yok. Ancak gururla ona dönüp baktığımda kafasını asker montunun kir pas içindeki yakasının altına gömdüğünü görüyorum. Yüzünden aşağı yaşlar yuvarlanıyor.

"Dan dostum, ne oldu?" Kabul, adam deli, ama yine de. Elimi omzuna koyuyorum ve buna verdiği tepkiyi görseniz, sanki omzuna akrep koyduğumu düşünürdünüz. "Yangından korkuyor musun Danny? Buna hiç gerek yok. Yeterince uzaktayız. Güvendeyiz." Ona cesaret verici olduğunu umduğum bir gülücük gösteriyorum. Ya birden çıldırır ve çığlık atmaya başlar, yakınlardaki bir polisi filan çağırırsa?

“Şu baraka,” diyor Dan.

“Ya kimse onu özlemeyecek.” “Sıçan orada yaşıyor.”

“Artık yaşamıyor.” diye cevap veriyorum. “Ama sıçan...”

“Hayvanlar yangını görünce kaçıp kendilerini kurtarırlar. Sana söylüyorum işte. Sıçana hiçbir şey olmaz. Sakinleş.”

“Peki ya gazeteler ne olacak? Onda Başkan Kennedy suikastından kalma bir tane vardı...”

O an anlıyorum ki sıçan dediği büyük ihtimalle bir kemirgen değil, başka bir evsiz adam. Bu barakada yatıp kalkan birisi. “Dan. orada bir insanın yaşadığını mı söylüyorsun?”

Kabaran alevlere bakıyor ve gözleri doluyor. Sonra bana benim sözlerimle cevap veriyor. “Artık yaşamıyor.”

Dediğim gibi, on bir yaşındaydım, o yüzden bugün bile size Upper Darby’deki evimizden Providence şehir merkezine nasıl gittiğimi hala tam olarak anlatamıyorum. Sanırım birkaç saatimi almıştır, herhalde yeni süper kahraman görünmezlik saatimle ortadan kaybolup sonra bambaşka bir yerde yeniden ortaya çıkabileceğime inanıyordum.

Kendimi test ettim. İş merkezlerinin bulunduğu yerlerde yürüdüm ve tabii ki insanlar gözleri kaldırım çizgilerinde ya da robotlaşmış zombiler gibi dümdüz ileri bakarak sağımdan solumdan geçip gittiler, bir binanın yan tarafında, kendimi görebileceğim upuzun bir aynalı duvar boyunca ilerledim. Ama kaç farklı yüz ifadesi takındıysam ne kadar uzun süre orada dikildiysem de, etrafımdan gelip geçen kimse bana tek kelime etmedi.

O günün sonu bir kavşakta, trafik ışıklarının tam altında geldi; beni gören taksiler kornalarına abandılar, bir araba bana çarpmamak için son anda sola kırdı ve polisler koşup beni ölümden kurtardılar. Karakolda babam beni almaya geldiğinde, bana ne düşünüp de buralara geldiğimi sordu.

Bir şey düşündüğüm filan yoktu aslında. Sadece fark edileceğim bir yerlere gitmeye çalışıyordum.

• • •

Önce gömleğimi çıkarıyor ve yolun kenarındaki bir su birikintisinin içine daldırdıktan sonra başıma ve yüzüme sarıyorum. Dumanlar çoktan kızgın kara bulutlar halinde yükselmeye başlamış bile. Kulağıma uzaktan siren sesleri geliyor. Ama Dan’e bir söz verdim.

İlk olarak sıcak beni vuruyor, göründüğünden çok daha katı bir duvar bu. Barakanın iskeleti çıkmaya başlamış, tıpkı turuncu bir röntgen filmi

gibi. İçeride yarım metre önümü bile göremiyorum.

“Sıçan.” diye bağırıyorum, duman yüzünden sesim şimdiden kısık ve boğuk çıkıyor. “Sıçan!”

Cevap yok. Ama bu baraka o kadar da büyük değil. Ellerimin ve dizlerimin üstüne çöküyor ve yolumu bulmaya çalışıyorum.

Kızgın bir dağlama demirine dönüşmeden önce bir zamanlar metal olan bir şeyin üstüne yanlışlıkla elimi koyduğum an çok kötü oluyorum. Derim metale yapışıyor ve anında su topluyor. Bot giymiş bir çift ayağa takılıp düştüğüm o anda, asla dışarı çıkamayacağıma kanaat getirmiş durumdayım ve ağlıyorum. El yordamıyla Sıçan’ı buluyor, gevşek bedenini omzuma atıyor ve güç bela dışarı çıkıyorum.

Tanrı’nın ufak bir şakası sayesinde kendimizi dışarı atıyoruz. İtfaiye kamyonları bir bir yanaşıyor ve hortumlarını açmaya başlıyorlar. Belki babam da içlerindedir. Duman perdesinin altından çıkmamaya özen gösteriyor ve Sıçan’ı yere yatırıyorum. Kalbim yerinden fırlayacakmış gibi atarken ters yöne doğru koşuyorum; kurtarma işinin geri kalanını gerçekten kahraman olmaya meraklı başka insanlara bırakarak.

ANNA

Buraya nasıl geldiğimizi merak ettiniz mi hiç? Yani dünyaya demek istiyorum. Adem'le Havva zırvalığını boş verin. Babam, yıldız tanrıların dünyayı insanlarla doldurduklarını söyleyen Pawnee Kızılderililerinin efsanesini sever: Akşam Yıldızı ve Sabah Yıldızı birlikte olmuşlar ve ilk kızı doğurmuşlar. İlk oğlan da Güneş ile Ay'dan doğmuş. İnsanlar bir kasırganın sırtına binip gelmişler.

Fen bilgisi öğretmenim Mr. Hume, doğal gazlar, çamurlu su ve karbondan oluşan dünyada hayatın başlangıcı temalı çorbanın nasıl choanoflagellate adı verilen tek hücreli organizmalara dönüştüğünü bize öğretmişti... ki bana kalırsa bu anlattığı evrim zincirinin başlangıcından çok, cinsel yolla buluşan bir hastalığa benziyor. Ama bu noktaya erişebilseniz bile, amipten maymuna ve ondan da düşünebilen bir insana ulaşmak gerçekten büyük bir adım.

Bütün bunların asıl çarpıcı yönü, neye inanırsanız inanın, hiçbir şeyin olmadığı bir noktadan karar verebilmemiz için tüm doğru nöronların harekete geçtiği bir noktaya varmamızın çok uzun bir zaman alması.

Daha da çarpıcı olan ise bir alışkanlık haline gelmiş olmasına karşın halen bunu yapmayı kimi zaman başaramıyor olmamız.

• • •

Cumartesi sabahı, Kate ve annemle hastanedeyiz, hepimiz iki gün sonra duruşmam görülmeye başlamayacakmış gibi davranmak için elimizden gelenin en iyisini yapıyoruz. Bunun zor olduğunu düşünebilirsiniz, ama aslında alternatifine göre çok daha kolay. Ailem, yok sayarak kendi kendimize yalan söyleme konusunda meşhurdur: Eğer bu konuda konuşmazsak, o *zaman* - *bingo!* - ne dava kalır, ne böbrek yetmezliği, ne endişelenecek bir şey.

TVLand Channel'da *Happy Days'i*[13] izliyorum. Şu Cunninghamlar, bizden o kadar da farklı değiller aslında. Tek dertleri Richie'nin grubunun Al'ın mekânında çıkıp çıkamayacağı ya da Fonzie'nin öpüşme yarışmasını kazanıp kazanamayacağı; oysa ben bile 50'lerde Joanie'nin okulda hava saldırısı tatbikatları yapıyor ve Marion'ın muhtemelen Valium yutuyor ve Howard'ın da komünist saldırılardan korkuyor olması gerektiğini biliyorum. Belki hayatınızı sanki bir film setindeymişsiniz gibi yaşasanız,

duvarların karton, yiyeceklerin plastik ve sarf ettiğiniz sözcüklerin de başkasına ait olduğunu kabullenmek zorunda kalmazdınız.

Kate, bir kare bulmacayı çözmeye çalışıyor. “Dört harfli su taşıtı?” diye soruyor.

Bugün güzel bir gün. Bundan kastım, Kate kendisini ona sormadan iki CD’sini ödünç aldığım için bana bağırabilecek kadar iyi hissediyor (Tanrı aşkına, neredeyse komaya girmişti; izin verebilecek hali mi vardı sanki?); şu bulmacayı çözmeye çalışıyor.

“Sal,” diyorum. “Bot.” “Dört *harfli*.”

“Gemi.” diyor annem. “Belki büyük bir şeyden bahsediyorlardı.” “Kan,” diyor Dr. Chance o anda odaya girerek.

“Dört harfli diyorum,” diye cevaplıyor Kate; bana karşı kullandığından çok daha hoş bir ses tonuyla olduğunu da ekleyeyim.

Hepimiz Dr. Chance’i seviyoruz; artık ailenin altıncı ferdi oldu diyebilirim.

“Bana bir sayı söyle.” Acı çekme cetvelinden bir sayı demek istiyor. “Beş?”

“Üç?”

Dr. Chance, Kate’in yatağının kenarına oturuyor. “Saatte beş defa olabilir,” diye uyarıyor. “Dokuz da olabilir.”

Annemin yüzü patlıcan moruna dönüyor. “Ama Kate şu anda kendini çok iyi hissediyor!” diyor ortamda azalan olumlu havayı toparlama gayretiyle.

“Biliyorum. Ama bu iyi hissetme anları kısalacak ve uzaklaşacak” diye açıklıyor Dr. Chance. “Bu APL değil. Böbrek yetmezliği.”

“Ama nakil yapıldıktan sonra diyor annem.”

O an odadaki tüm hava, size yemin ederim, adeta bir süngere dönüşüyor. Öyle ki bir sinekkuşunun kanat çırpışını bile duyabilirsiniz, o derece sessiz. Bir duman gibi odadan dışarı sızmak istiyorum; bunun benim hatam olmasını istemiyorum.

Dr. Chance, bana bakmaya cesaret edebilecek tek kişi. “Anladığım kadarıyla Sara, uygun bir organın varlığı biraz tartışmalı.”

“Ama…”

“Anne,” diye araya giriyor Kate. Sonra Dr. Chance’e dönüyor. “Ne kadarlık bir süreden bahsediyoruz?”

“Bir hafta, belki.”

“Vay be,” diyor alçak bir sesle. “Vay.” Gazetenin kenarına dokunuyor, -başparmağını sayfanın köşesindeki çıkıntıda gezdiriyor. “Acı çekecek miyim?”

“Hayır,” diye söz veriyor Dr. Chance. “Bunu engelleyeceğimden emin olabilirsin.”

Kate, gazeteyi kucağına yayıyor ve bir eliyle koluna dokunuyor. “Teşekkürler. Yani gerçeği söylediğiniz için.”

Dr. Chance başını kaldırdığında, gözleri dolu dolu. “Bana teşekkür etme.” Öyle ağır bir şekilde ayağa kalkıyor ki bir an taştan yapıldığını düşünüyorum ve odayı tek bir kelime daha etmeden terk ediyor.

Annem içine kapanıyor, bunu ifade etmenin başka bir yolu yok. Tıpkı katlanan bir kağıt gibi; şöminenin arkalarına atıldığında yanmak yerine öylece yok olan bir kağıt.

Kate bana bakıyor, sonra da onu yatağa bağlayan bütün o plastik borulara. Ayağa kalkıp anneme doğru yürüyorum. Elimi omzuna koyuyorum. “Anne,” diyorum. “Yapma.”

Başını kaldırıyor ve tekinsiz gözlerle bana bakıyor. “Hayır Anna. *Sen* yapma.”

Biraz zorlanıyorum, ama sonunda elimi çekiyorum. *“Anna,”* diye mırıldanıyorum.

Annem bana dönüyor. “Ne?”

“Dört harfli su taşıtı,” diyorum ve Kate’in odasından çıkıyorum.

• • •

O gün öğleden sonra babamın itfaiye istasyonundaki sandalyesinde dönüp duruyorum, karşımda Julia oturuyor. Masada birkaç aile fotoğrafı duruyor. Bir tanesinde Kate bebek, çileğe benzeyen örme bir şapka takmış. Bir diğerinde Jesse ve ben elimizde tuttuğumuz lüferden daha kocaman açılmış ağızlarımızla sırıtıyoruz. Mağazadan satın aldığınız çerçevelerin içinde olan sahte resimleri düşünürdüm eskiden - parlak kahverengi saçlı ve yapmacık gülüşlü kadınlar, kardeşlerinin dizlerine oturtulmuş greyfurt kafalı bebekler - gerçek hayatta muhtemelen birbirini tanımayan, ama bir yetenek avcısı tarafından düzmece bir aile olmaları için bir araya getirilmiş insanlardı bunlar.

Belki gerçek fotoğraflar da bunlardan o kadar farklı değildir. Annemle babamın hatırlayabildiğimden çok daha genç ve bronz göründükleri bir resmi elime alıyorum. “Erkek arkadaşın var mı?” diye soruyorum Julia’ya.

“Hayır!” diyor gereğinden hızlı bir cevap yetiştirerek. Gözlerimi kaldırıp ona bakınca da, omuz silker gibi yapıyor. “Senin?”

“Kyle McFee diye bir çocuk vardı, ondan hoşlandığımı düşünüyordum ama şu anda o kadar emin değilim.” Elime bir tükenmez kalem alıyor ve parçalarına ayırarak ince, uzun, mavi mürekkep dolu tüpü çıkarıyorum. Bir mürekkepbalığı gibi bizim de içimizde bunlardan biri olsa ne güzel olurdu; parmağımızı uzatır ve istediğimiz her şeyin üzerinde izimizi bırakırdık.

“Ne oldu ki?”

“Onunla sinemaya gittik, çıkma gibi bir şeydi yani ve sonra film bittiğinde ve ayağa kalktığımızda bir de baktım ki-” Kıpkırmızı oluyorum. “Yani bilirsin işte.” Elimi bel altı bölgede şöyle bir sallıyorum.

“Haa,” diyor Julia.

“Bana okulda seçmeli ahşap oyma dersi aldın mı diye sordu – Yani demem o ki, ahşap oyma, ne alaka? - ve ben de ona hayır dedim, ama tam o anda bir de baktım gözlerim *oraya* sabitlenmiş.” Kafası Kopmuş tükenmezi babamın not defterinin üstüne bırakıyorum. “Şimdi ne zaman onu görsem tek düşündüğüm şey bu oluyor.” Gözlerimi Julia’ya dikiyorum, aklıma bir soru geliyor. “Sence ben sapık mıyım?”

“Hayır, on üç yaşındasın. Ayrıca bilgin olsun, Kyle da öyle. Sen nasıl onu görünce bunu düşünmekten kendini alıkoyamıyorsan, o da bunun imasını engelleyemiyor. Abim Anthony, bir erkeğin günde iki kez heyecanlandığını söylerdi: gündüzleri ve geceleri.”

“Abin seninle bu konular hakkında konuşur muydu?” Gülüyor. “Eh, öyleydi. Neden, Jesse konuşmaz mı?”

Hiddetle soluyorum. “Jesse’ye seksle ilgili bir soru soracak olsam, önce kaburgalarını kıracak kadar güler ve sonra da bana bir sürü Playboy verip araştırma yapmamı söyler.”

“Peki ya annenle baban?”

Başımı sallıyorum. Babam zaten söz konusu bile olamaz - çünkü o babam. Annemse fazla dağılmış durumda. Ayrıca Kate de benimle birlikte aynı kılavuzsuz gemide gidiyor. “Hiç ikiz kardeşinle aynı çocuk için kapıştığınız oldu mu?”

“Aslında, biz aynı tiplerden hoşlanmayız.” “Senin tipin nedir?”

Julia, bir süre düşünüyor. “Bilmem. Uzun boylu. Esmer. Neşeli.” “Sence Campbell tatlı mı?”

Julia, bu soru üzerine neredeyse sandalyesinden düşüyor. “Ne dedin?”

“Yani *olgun* erkek kategorisinde demek istemiştim.” “Yani... bazı kadınlar onu çekici bulabilir tabii,” diyor.

“Kate’in sevdiği bir dizideki karakterlerden birine benziyor.” Başparmağımı masanın üstündeki yarık boyunca gezdiriyorum. “Çok garip. Yani benim büyüyecek, birini öpecek ve evlenecek olmam.”

Ve Kate’in bunları yapamayacak olması.

Julia, bana doğru eğiliyor. “Ablan ölürse ne olacak Anna?”

Masadaki fotoğraflardan birinde ben ve Kate varız. Küçüğüz – beş ve iki yaşlarında sanırım. İlk nüksetmeden önce, ama Kate’in saçları yeniden uzamış. Deniz kıyısındayız, bir örnek mayolar içinde el çırpmaca oynuyoruz. Bu resmi ortadan ikiye katlasanız aynadaki bir görüntü zannedebilirsiniz - yaşına göre küçük olan Kate ve büyük olan ben; Kate’in saç rengi benimkinden farklı, ama dalgalarımız aynı; Kate’in elleri benimkilere bitişik. Şu ana dek birbirimize ne kadar benzediğimizi fark etmemişim.

• • •

O gece saat on olmadan az önce telefon çalıyor ve itfaiye istasyonunda benim ismimin seslenildiğini duyunca şaşırıyorum. Gece temizliği ve paspası yapılmış olan mutfaktaki paralel telefonu açıyorum. “Alo?”

“Anna,” diyor annem.

Bir anda Kate’le ilgili aradığını düşünebiliyorum sadece. Hastanede en son görüşmemizdeki koşulları düşünecek olursak, bana söyleyecek fazla bir şeyi olmasa gerek. “Her şey yolunda mı?”

“Kate uyuyor.”

“Güzel,” diyorum ve sonra acaba gerçekten öyle mi diye geçiriyorum içimden.

“İki sebepten dolayı aradım. Birincisi, bu sabah olanlardan dolayı özür dilerim.”

Kendimi iyice küçülüp ezilmiş hissediyorum. “Ben de,” diye itiraf ediyorum. O an aklıma eskiden geceleri beni nasıl örttüğü geliyor. Önce Kate’in yatağına gider ve eğilip Anna’yı öptüğünü söylerdi. Sonra benim yatağıma gelir ve Kate’i kucaklamaya geldiğini söylerdi. Buna her defasında kıkır kıkır gülerdik. Işığı kapatırdı ve o gittikten sonra uzun bir süre derisini pamuklu bir yastık kılıfı kadar yumuşak tutmak için kullandığı o losyonun kokusu odadan gitmezdi.

“Aramamın ikinci sebebi de,” diyor annem, “yalnızca iyi geceler dilemekti.”

“Hepsi bu mu yani?”

Sesinde bir gülümsemeyi duyar gibi oluyorum. “Bu kadarı yetmez mi?”

“Yeter tabii,” diyorum, aslında hiç öyle olmamasına rağmen.

Bir türlü uyuyamadığım için yatağımdan kalkıyor ve horlamakta olan babamın yanından geçip dışarı çıkıyorum. Erkekler tuvaletinden *Guinness Rekorlar Kitabı*’nı çalıyor ve ay ışığında okumak üzere istasyonun çatısında yere uzanıyorum. İspanya’da Murcia kentinde Alejandro adındaki on sekiz aylık bir bebek, 19 metre 67,5 santimetre yükseklikteki apartman dairelerinin penceresinden düşmüş ve en yüksekten düşüp ölmeyen bebek unvanını almış. Virginia’dan Roy Sullivan’ı yedi kez yıldırım çarpmış, ancak ölümü, sevgilisi tarafından terk edilince intihar etmesiyle gerçekleşmiş. Tayvan’da 2000 kişinin ölümüne neden olan bir depremden seksen gün sonra bir kedi, enkaz altından canlı olarak çıkarılmış ve tamamen iyileşmiş. Kendimi “Hayatta Kalanlar ve Hayat Kurtaranlar” bölümünü tekrar tekrar okurken, listeleri kafamda bir biri ardına sıralarken buluyorum. *En uzun süre hayatta kalan APL hastası* diye yazacak burada. *En mutlu kız kardeş.*

Kitabı kenara bırakmış gökyüzünde Vega’yı aramaya başlamışken, babam yanıma geliyor. “Bu gece iyi görüş yok ha?” diye soruyor yanıma otururken. Bulutlarla örtülü bir gece; ay bile pamuklara sarmalanmış gibi görünüyor.

“Hayır,” diyorum. “Her şey bulanık.” “Teleskopu denedin mi?”

Bir süre teleskopla cebelleşmesini ve sonra gecenin bu kadar çabaya değmediğine karar vermesini seyrediyorum. Birden aklıma yedi yaşındayken bir gün arabada birlikte yolculuk ettiğimiz sırada ona yetişkinlerin bir yerlere giderken yollarını nasıl bulduklarını sorduğum geliyor. Sonuçta elinde harita filan görmemiştim hiç.

“Sanırım hep aynı köşelerden dönmeye alışıyoruz,” demişti, ama ben bundan tatmin olmamıştım.

“Peki bir yere ilk defa gittiğinizde nasıl oluyor?” “0 zaman.” dedi, “tarif alıyoruz.”

Ama benim asıl bilmek istediğim, bu tarifleri *ilk* alanın kim olduğuydu? Ya senin gittiğin yola daha önce kimse gitmemişse? “Baba?” diye soruyorum, “yıldızları harita olarak kullanabileceğimiz doğru mu?”

“Evet, gökyüzündeki işaretlere göre nasıl yol bulabileceğini biliyorsan mümkün.”

“Zor mudur?” Belki ben de öğrenmeliyim diye düşünüyorum. Olduğum yerde daireler çizdiğim zamanlar için bir destek planı olarak.

“Biraz matematik gerektirir - bir yıldızın yüksekliğini ölçersin, bir denizci almanağı kullanarak konumunu bulursun, bulunduğun noktaya göre yüksekliğin ne olması gerektiğini ve yıldızın hangi yönde olması gerektiğini tahmin eder ve ölçtüğün yükseklikle hesapladığın yüksekliği karşılaştırırsın. Sonra bunu bir konum çizgisi olarak bir çizelgeye işlersin. Birkaç konum çizgisi daha belirlersin ve bunların kesişim noktalarına göre yönünü tayin edersin.” Babam, yüzüme bakıyor ve gülümsüyor. “Ama şurası kesin ki,” diye gülüyor, “yanına GPS cihazını almadan asla evden çıkma.”

Ama bahse girerim ben bu hesabı yapabilirim; o kadar da karmaşık görünmüyor. Tüm bu farklı konumların kesiştikleri yöne doğru gider ve en iyisinin olmasını dilersin.

• • •

Eğer Annaizm diye bir din olsaydı ve size insanların dünyaya nasıl geldiklerini anlatsaydım, şöyle bir şey olurdu: Başlangıçta sadece ay ve güneş vardı. Ay gündüzleri de görünmek istedi, ama bütün o saatler boyunca gökyüzünü dolduran çok daha parlak bir şey vardı. Ay giderek daha hırslandı, hırsından inceldi, inceldi ve en sonunda uçları bıçak gibi sivri ve keskin bir hal aldı. Bir gün kazayla, zira bu tür şeyler hep kazayla olur, geceyi deldi ve bir gözyaşı çeşmesi gibi binlerce yıldız bu delikten döküldü.

Çok korkan ay, onları yutmaya çalıştı. Bazen bunu başardı da, çünkü o zamanlarda şişmanladı ve yuvarlaklaştı. Ama çoğunlukla yapamadı, o kadar çok yıldız vardı ki. Yıldızlar gökyüzünü pasparlak yapana ve güneş bunu kıskanana dek gelmeye devam ettiler. Güneş, onları her zaman aydınlık ve parlak olan kendi tarafına davet etti. Ancak onlara gündüzleri asla görülmeyeceklerini söylememişti. Bu yüzden akılsız olanlar, gökyüzünden yeryüzüne atladılar ve kendi ahmaklıklarının ağırlığı altında donup söndüler.

Ay elinden geleni yapmaya çalıştı. Bu hüzün abidelerinin her birini oyarak bir erkeğe ya da kadına dönüştürdü. Zamanının geri kalanını ise diğer yıldızlarının düşmemesi için onları izlemeye ayırıyordu. Bütün vaktini elinde kalan süprüntülere tutunarak geçirdi.

BRIAN

Pazar günü saat yediye gelirken istasyondan içeri bir ahtapot girdi. Aslında bu, ahtapot kılığına girmiş bir kadın, ama insan böyle bir şey gördüğü zaman farklılıkların pek de bir önemi kalmıyor. Gözlerinden yaşlar boşalıyor ve çok sayıda koluyla bir Pekin köpeğini tutuyor. “Bana yardım etmelisiniz,” diyor ve o anda onu tanıyorum: Bu, Mrs. Zegna; birkaç gün önce mutfağında çıkan bir yangın nedeniyle evi harap olmuştu.

Duyargalarını çekiştiriyor. “Kalan tek giysim bu. Bir Cadılar Bayramı kostümü. Ursula. Taunton’daki kiralık bir depoda Peter Paul and Mary albümleri koleksiyonumla birlikte çürümeye bırakılmıştı.”

Onu kibarca masamın karşısındaki sandalyeye oturtuyorum. “Mrs. Zegna, evinizin oturulamaz durumda —” “Oturulamaz mı? Ev *yok oldu!”*

“Sizi bir sığınma eviyle bağlantıya geçirebilirim. İsterseniz, işleri hızlandırmaları için sigorta şirketinizle de konuşabilirim.”

Gözlerini silmek için kolunu kaldırınca, ona iplerle bağlı olan diğer sekiz kol da kalkıyor. “Evim sigortalı değildi. Hayatımı en kötüsünü bekleyerek yaşamaya inanmıyorum.”

Bir süre ona bakakalıyorum. Bir felaket olasılığı karşısında afallamanın nasıl bir his olduğunu hatırlamaya çalışıyorum.

• • •

Hastaneye vardığımda Kate’i yedi yaşından beri sahip olduğu oyuncak ayısına sarılmış, sırtüstü yatarken buluyorum. Hasta tarafından kontrol edilen morfin serumlarından bağlanmış ve çoktan uyumuş olmasına rağmen, parmağı ara sıra düğmeye basmaya devam ediyor.

Odadaki sandalyelerden biri açılarak yatacak kısmı kağıt kadar ince bir yatağa dönüşüyor; Sara bunun üstüne kıvrılmış holde. “Hey” diyor beni görünce ve saçını gözünden çekiyor. “Anna nerede?”

“Hala uyuyor; tıpkı bir bebek gibi. Kate’in gecesi nasıl geçti?” “Fena değil. Saat ikiyle dört arasında biraz ağrısı oldu.”

Sara’nın portatif yatağının kenarına oturuyorum. “Dün gece ettiğin telefon Anna’nın çok hoşuna gitti.”

Sara’nın gözlerine baktığımda Jesse’yi görüyorum - göz renkleri, yüz hatları, her şeyleri aynı. Acaba Sara da bana bakınca Kate’i mi görüyor, merak ediyorum. Bu, ona acı veriyor mu, merak ediyorum.

Bir zamanlar bu kadınla birlikte koca Route 66 boyunca bir otomobilde gidip bir kez olsun söyleyecek söz bulamamamız diye bir şeyin söz konusu

olmadığına inanmak çok zor. Şimdi ise konuşmalarımız önemli detaylar ve bilgilerle dolu bir olgular ekonomisine dönüşmüş durumda.

“Şu falcı kadını hatırlıyor musun?” diye soruyorum. Sara boş gözlerle bana bakınca, konuşmaya devam ediyorum. “Nevada’nın ortasında Chevy’nin benzini bitmişti... ve seni arabada bırakıp benzin almaya gitmeme izin vermemiştin.”

On *gün sonra, sen hala aynı yerde daireler çizip dururken,* beni, *akbabalar bağırsaklarımı yerken bulacaklar,* demişti Sara ve sonra da yanı başımda uyuyakalmıştı. Altı kilometre kadar gerimizde kalan köhne benzinliğe kadar otostopla gittik. Burayı yaşlı bir adam ve kendini bir medyum olarak tanıtan kız kardeşi işletiyordu. *Hadi biz de fal baktıralım,* diye yalvardı Sara, ama fal beş dolardı ve bende sadece on dolar vardı. O *zaman alacağımız benzinin yarısını alır ve medyuma bir daha nerede yolda kalacağımızı sorarız,* dedi Sara, ve her zaman olduğu gibi, beni ikna etti.

Madame Agnes, çocukların rüyalarına girecek türden kör bir kadındı, bulutsuz bir gökyüzünü hatırlatan kataraktlı gözleri vardı. Yüz kemiklerinden geleceğini okumak için bir iskeletinkine benzeyen elini Sara’nın yüzüne koydu ve üç çocuk ile uzun bir hayat gördüğünü, ancak bunun fazla iyi bir hayat olmayacağını söyledi. *Bu ne anlama geliyor?* diye sordu Sara öfkeyle ve Madame Agnes de geleceğin kil gibi olduğunu, her istendiğinde yeniden biçimlendirilebileceğini açıkladı. Ama yalnızca kendi geleceğinizi boştan çizebilirdiniz, başkasınınkini değil ve bu da bazı insanlara yeterli gelmiyordu.

Sonra elini benim yüzüme koydu ve tek bir şey söyledi: *Kendini koru.*

Bize Colorado sınırında benzinimizin tekrar biteceğini söyledi ve haklı çıktı.

Şu anda, hastane odasında, Sara bana anlamsız gözlerle bakıyor. “Biz ne zaman Nevada’ya gitmiştik?” diye soruyor. Sonra başını iki yana sallıyor. “Konuşmamız gerek. Eğer Anna gerçekten Pazartesi günü bu duruşmayı yaptırmakta kararlıysa, senin ifadeni gözden geçirmem lazım.”

“Aslında.” Gözlerimi indirip ellerime bakıyorum. “Ben, Anna’nın lehine ifade vereceğim.”

“Ne?”

Kate’in kesin olarak uyuduğundan emin olmak için hızla omzumun üstünden arkama göz atıyorum ve elimden gelen en iyi şekilde düşündüğümü açıklamaya çalışıyorum. “Sara, inan bana bu konuda çok

uzun düşündüm. Anna artık Kate'in donörü olmak istemiyorsa, buna saygı duymamız gerek."

"Eğer sen Anna lehinde ifade verirsen, yargıç en az bir ebeveynin bu dilekçeyi desteklediğini görerek kararını onun lehine verecektir."

"Biliyorum," diyorum. "Başka hangi sebeple böyle bir ifade vereyim ki zaten?"

Birbirimize bakıyoruz, tek kelime etmeden. Bu yolların her birinin sonunda bizi bekleyen şeyleri kabul etmek istemiyoruz.

"Sara," diye soruyorum en sonunda, "benden ne istiyorsun?"

"Sana bakmak ve eskiden her nasılsa, onu hatırlamak istiyorum," diyor boğuk bir sesle. "Geri gitmek istiyorum Brian. Beni geri götürmeni istiyorum."

Ama o, benim eskiden tanıdığım kadın değil artık; bütün ülkeyi boydan boya geçerken gördüğü tüm çayır köpeği deliklerini tek tek sayan, yalnız kovboyların gazetelere verdiği eş arıyorum ilanlarını yüksek sesle okuyan ve bana, gecenin en karanlık anında, beni ay gökyüzünden ebediyen silinene dek seveceğini söyleyen o kadın değil.

Doğrusu, ben de aynı adam değilim. Onu hep dinleyen adam. Ona hep inanan adam.

SARA

2001

Brian ve ben kanepede oturmuş gazetenin eklerini paylaşmakla meşgulken, Anna oturma odasına giriyor. “Ben uzun bir süre, mesela evlenene kadar, çimleri biçsem, bunun karşılığında peşin olarak 614,96 dolar alabilir miyim?”

“Neden?” diye soruyoruz ikimiz aynı anda.

Anna, ayakkabısını halıya sürtüyor. “Biraz nakit lazım da.”

Brian, gazetesini katlıyor. “Gap marka kotların o kadar pahalandığını sanmıyorum.”

“Böyle yapacağınızı *biliyordum* zaten,” diyor Anna arkasını dönüp gitmeye hazır bir halde.

“Dur.” Koltuğumda doğruluyor ve dirseklerimi dizlerime dayıyorum. “Ne almak istiyorsun?”

“Bunun ne önemi var ki?”

“Anna,” diyor Brian, “altı yüz dolardan fazla parayı ne için verdiğimizi bilmeden sana teslim etmemizi beklemiyorsun herhalde.”

Bir an durup bunu düşünüyor. “eBay’den bir şey alıcam.” Benim on yaşındaki kızım eBay’de sörf mü yapıyor?

“Peki,” diye iç geçiriyor. “Kaleciler için bacak koruması almak istiyorum.”

Brian’a dönüyorum, ama o da anlamış görünmüyor. “Hokey için mi?” diye soruyor.

“Şey, evet.”

“Anna sen hokey oynamıyorsun ki,” diyorum ve bunun üzerine Anna’nın yanakları kızarınca, belki de ben bazı şeyleri bilmiyorum diye düşünüyorum.

Brian, onu bir açıklama yapmaya zorluyor. “Birkaç ay önce tam hokey sahasının önünde bisikletimin zinciri attı. Birkaç çocuk antrenman kıpıyordu, ama kalecileri hastalanmıştı ve koç, kaleye geçip çekilen şutları engellersem bana beş dolar vereceğini söyledi. Hasta çocuğun malzemelerini aldım ve gördüm ki... o kadar da fena değilmişim. Kaleciliği beğ*endim*. Bu yüzden de antrenmanlara devam ettim.” Anna, utangaç bir edayla gülümsüyor. “Koç, turnuva başlamadan önce benden takıma katılmamı istedi. Ben bugüne dek takımda oynayan ilk kızım. Ama hala kendi malzemem yok.”

“Bu malzemeler de 614$ tutuyor?”

“Ve doksan altı sent. Bu yalnızca bacak koruması ama. Bunun dışında göğüs korumasına, kaska, eldivene ve maskeye ihtiyacım var.” Bizlere beklenti dolu gözlerle bakıyor.

“Bunu bir konuşmamız lazım,” diyorum.

Anna, *Olasılıklar* filan gibi bir şeyler geveliyor ağzında ve sonra odadan çıkıyor.

“Senin hokey oynadığından haberin var mıydı?” diye soruyor Brian ben de başımı sallıyorum. Acaba kızım benden başka neler saklıyor?

• • •

Anna’yı hokey oynarken ilk kez seyretmek üzere evden çıkmaya hazırlanıyoruz, ama Kate gitmek istemediğini belirtiyor. “Lütfen Anne,” diye yalvarıyor. “Şu halimle hiçbir yere çıkamam ben.”

Bütün yanaklarında, ayalarında, ayak tabanlarında ve göğsünde kırmızı lekeler var ve bunun tedavisi için aldığı steroidler yüzünden de yusyuvarlak, ay parçası bir suratı oldu. Teni kabardı ve kalınlaştı.

Bunlar, Kate’in ilik naklinden sonra tutulduğu graft versus host hastalısının belirtileri. Son dört yıl bir gitti, bir geldi; hem de en az beklediğimiz zamanlarda alevlenerek. Kemik iliği bir organ ve tıpkı bir kalp ya da karaciğ*er* gibi vücut onu reddedebilir. Ama bazen tam tersi oluyor ve nakledilen ilik, içine yerleştirildiği bedeni reddetmeye başlıyor.

İyi haber şu ki tüm kanser hücreleri de kuşatılmış durumda - Dr. Chance buna graft versus lösemi hastalığı diyor. Kötü haber ise belirtiler: kronik ishal, sarılık, eklemlerinde hareket kaybı, bağ dokuların olduğu her yerde yaralar ve sikleroz. Bunlar artık benim için gayet olağan bir hal aldı, ama graft-versus-host hastalığı bu kadar ağır bir şekilde kendini gösterdiğinde Kate’in okula gitmemesine ses çıkarmıyorum. O henüz on üç yaşında ve dış görünüş her şeyden önemli. Güzel görünme arzusuna saygı duyuyorum, çünkü bu duyguyu nadiren tadabiliyor.

Onu evde tek başına bırakamam, ama bir yandan da Anna’ya gelip onu seyredeceğimize söz verdik. “Bu, kız kardeşin için gerçekten çok önemli.”

Bu sözüme Kate’in cevabı, kanepeye çöküp kırlentlerden birini yüzüne bastırmak oluyor.

Tek bir kelime daha etmeden portmantoya gidiyor ve çeşitli giysiler toparlamaya başlıyorum. Eldivenleri Kate’e uzatıyor ve ben de başına beresini geçirip atkısını boynunu ve burnunu örtecek şekilde sarıyorum; bir

tek gözleri açıkta kalıyor. "Hokey sahası soğuk olur." diyorum itaatten başka bir seçenek bırakmayacak bir ses tonuyla.

Anna'yı son çare olarak koçun yeğeninden ödünç aldığımız o koruyucu kıyafetler içinde görünce ilk başta tanımakta güçlük çekiyorum. Buz pistin üstündeki tek kız olduğunu anlamanıza imkan yok. Hele sahadaki tüm oyunculardan iki yaş küçük olduğunu anlamak ise imkansız.

Acaba Anna kaskının içinde kendisine yapılan tezahüratları duyabiliyor mudur, yoksa pakın kayışına ve sopaların yarattığı bütün o karmaşaya yoğunlaşmış halde üstüne gelenleri çıkarmaktan başka bir şey düşünmüyor mudur?

Jesse ve Brian, hop oturup hop kalkıyorlar; Kate bile - o kadar gelmek istememesine karşın - kendini oyuna kaptırmış durumda. Karşı takımın kalecisi, Anna'yla kıyaslandığında, ağır çekimde hareket ediyor gibi görünüyor. Sahadaki oyun adeta öbür kaleden Anna'nın kalesine doğru ilerleyen bir dalga gibi. Orta oyuncu, pası ileri çıkan sağ kanada veriyor; çocuk, patenleriyle kalabalığın avaz avaz bağırtısını yararak ilerliyor. Anna ileri fırlıyor, pak daha gelmeden çok önce nereye gideceğinden emin, dizleri bükülmüş, dirsekleri dışa çıkmış.

"İnanamıyorum," diyor Brian bana ikinci çeyreğin bitiminde. "Bu kız doğuştan kaleci."

Bu kadarını ona ben de söylerdim. Anna kurtarır, her zaman.

• • •

O gece Kate, burnundan, makatından ve göz yuvalarından kan boşalarak uyanıyor. Hiç bu kadar kanadığını görmemiştim ve kanamayı durdurmaya çalışırken aklımdan tek geçen, ne kadarını kaybetmeyi kaldırabileceği. Hastaneye vardığımızda Kate altüst olmuş ve tüm zihinsel yetilerini yitirme aşamasına gelmiş halde; zaten en sonunda bilincini tamamen kaybediyor. Görevliler, kaybettiği kanı telafi edebilmek için ona torba torba plazma, kan ve trombosit veriyorlar, ama hepsi süzgeçten geçer gibi vücudundan dışarı sızıyor. Aşırı kan hacmi azalmasından kaynaklanabilecek hipovolemik şoku engellemek için serum veriyorlar ve boğazından içeri bir hortum sokuyorlar. Kanamanın ne kadar yayıldığını görebilmek için beyin ve akciğer tomografilerini çekiyorlar.

Kate'in ani belirtiler göstermesi sonucu gecenin bir yarısı acile kaç defa koşturmuş olsak da, Brian ve ben hiçbir zaman bu kadar kötüsüyle karşılaşmadığımızı biliyoruz. Burun kanaması başka bir şeydir, bütün sistemin çökmesi başka. Şu ana dek iki kez kalp ritmi bozuldu. Kanama

nedeniyle beynine, kalbine, karaciğerine, akciğerlerine ve böbreklerine sağlıklı çalışmak için ihtiyaç duydukları kan gitmiyor.

Dr. Chance, bizi pediatrik yoğun bakım katının sonundaki küçük salona alıyor. Duvarlarda gülümseyen papatyalar var. Bir duvarda 1.20 metrelik, tırtıl şeklinde bir büyüme cetveli var; Ne *Kadar Büyüyebilirim?*

Brian'la ikimiz son derece sessiz oturuyoruz, sanki uslu durunca ödüllendirilecekmişiz gibi. "Arsenik mi?" diye tekrarlayıp duruyor Brian. "Zehir mi vereceksiniz yani?"

"Bu, çok yeni bir tedavi türü," diye açıklıyor Dr. Chance. "Yirmi beş ila altmış gün bunu damardan alıyorsunuz. Bugüne dek bununla kesin bir tedavi sağlamadık. Tabii bu, ileride olmayacağı anlamına gelmez; ancak şu anda elimizde beş yıllık hayatta kalma raporları bile yok - ilaç o derece yeni yani. Bildiğiniz gibi Kate kordon kanı, ilik nakli, radyasyon, kemoterapi ve ATRA seçeneklerini tek tek denedi. Hepimizin tahmin ettiğinden on yıl daha uzun yaşadı."

Kendimi kararımı vermiş bir halde başımı öne doğru eğerken buluyorum. "Yapın," diyorum; Brian gözlerini yere indirmiş, ayakkabılarına bakıyor.

"Bunu deneyebiliriz. Ama büyük olasılıkla kanama arseniğe de baskın çıkacaktır," diyor Dr. Chance.

Duvardaki büyüme cetveline bakıyorum. Dün gece yatağına yatırırken Kate'e onu çok sevdiğimi söylemiş miydim ben? Hatırlamıyorum. Hiçbir şekilde hatırlamıyorum.

• • •

Sabah ikiyi biraz geçerken Brian ortadan kayboluyor. Ben, Kate'in yatağının başında uyuyakalmışım ve o, sessizce dışarı çıkmış. Bir saat boyunca ortalıkta görünmüyor. Hemşirelere onu görüp görmediklerini soruyorum, kantine ve erkekler tuvaletine bakıyorum; yok. Nihayet koridorun sonunda bulunan, ölmüş zavallı bir çocuğun adının verildiği ufak bir salonda buluyorum onu. Burası, aydınlık, havadar, plastik bitkilerle süslenmiş, nötropenik bir hastanın sevebileceği bir yer. Brian, fitilli kadifeyle kaplı çirkin bir kahverengi koltuğa oturmuş, elindeki mavi pastelle bir parça kağıda hırsla bir şeyler yazıyor.

"Hey," diye sesleniyorum sessizce, çocukların hep birlikte mutfakta yere oturup resim yaptıkları, pastel boyaların kır çiçekleri gibi etrafa dağıldığı o günleri hatırlayarak. "Sana sarı versem, bana mavi pastelini verir misin?"

Brian, başını kaldırıyor, şaşırmış. “Bir şey mi…”

“Kate iyi, merak etme. Yani, aynı işte.” Hemşire Steph, ona birinci arsenik dozunu verdi bile. Ayrıca kaybettiklerini telafi etmek için iki torba da kan verdi.

“Belki de Kate’i evi götürmemiz gerek,” diyor Brian. “Yani, elbette öyle…”

“Ben, şimdi götürelim diyorum.” Ellerini birleştiriyor. “Bana sorarsan, kendi yatağında ölmeyi tercih edecektir.”

Bu kelime ikimizin arasında patlayan bir el bombası adeta. “Hayır, Kate-”

“Evet, ölecek.” Bana bakıyor, yüzü acıyla çarpılmış. “O *ölüyor* Sara. Bu gece ya da yarın ölecek, gerçekten şanslıysak belki bir yıl daha yaşar. Dr. Chance’in söylediklerini duydun. Arsenik bir tedavi değil. Yalnızca bir şeyleri geciktiriyor.”

Gözlerim yaşla doluyor. “Ama ben onu çok seviyorum,” diyorum; çünkü bu, yeterli bir neden.

“Ben de. Bütün bunları yapmaya devam edecek kadar çok hem de.” Üzerini çiziktirdiği kağıt elinden düşüyor ve ayaklarımın dibine iniyor; o almadan ben eğilip kapıyorum. Üstünde bir sürü çarpı var ve bütün kağıt gözyaşlarından kabarmış. *Baharın kokusunu severdi*, diye okuyorum *batak oynarken üstüne yoktu. Müzik olmasa da dans edebilirdi.* Ayrıca kenarlarda notlar da var: *En sevdiği renk: pembe. Günün en sevdiği zamanı: alacakaranlık.* Where the Wild Things Are *kitabına bayılırdı, defalarca okumuştu, hala da ezbere bilir.*

Bunları okuyunca bütün tüylerim diken diken oluyor. “Bu yazdığın... bir *methiye* mi?”

Artık Brian da ağlıyor. “Bunu şu an yapmazsam, yapmam gereken zaman geldiğinde yapamayacağım.”

Başımı iki yana sallıyorum. “O zaman henüz gelmedi.”

• • •

Sabahın üç buçuğunda ablama telefon ediyorum. “Seni uyandırdım,” diyorum Zanne’in telefonu açtığı saatin onun için, normal olan herkes için, gecenin kör vakti olduğunu o an fark ederek.

“Kate’e bir şey mi oldu?”

Bunu göremiyor olmasına rağmen başımı eğiyorum. “Zanne?” “Efendim?”

Gözlerimi kapatıyorum, ama yine de yaşların dışarı sızdığını hissediyorum.

"Sara, ne oldu? Yanına gelmemi ister misin?"

Boğazımdaki o korkunç baskıyla konuşmam imkansız gibi; gerçek, sizi boğana dek genişleyebiliyor. Çocukken Zanne'in odasıyla benim odam aynı koridora bakardı ve gece ışığı açık bırakma konusunda kavga ederdik. Ben açık kalmasını isterdim, o istemezdi. *Başına bir yastık çek* derdim ona. *Sen karanlığı yaratabilirsin, ama ben aydınlığı yaratamam.*

"Evet," diyorum iyice hüngür hüngür ağlayarak. "Lütfen."

• • •

Bütün olasılıklara rağmen, Kate yoğun kan verme ve arsenik terapisiyle on gün boyunca hayatta kalıyor. Hastaneye yattığının on birinci gününde komaya giriyor. Bunun üzerine o uyanana kadar yatağının başında nöbet tutup hiç ayrılmamaya karar veriyorum. Bu nöbeti tamı tamına kırk beş dakika sürdürebiliyorum, çünkü o dakikada Jesse'nin okul müdüründen bir telefon geliyor.

Anlattığına göre, okulun lise laboratuvarlarında küçük bidonlarda saklanan metal sodyumun havayla tepkimeye girme eğilimi çok yüksekmiş. Anlaşılan, suyla da tepkimeye giriyor ve hidrojen ve ısı ortaya çıkarıyormuş. Yine anlaşılan, benim dokuzuncu sınıfa giden oğlum bunu fark edecek kadar zekiymiş ve bu yüzden şişelerden birini çalıp tuvalete boşaltarak okulun fosseptiğini patlatmış.

Oğlumun sonunun eyalet hapishanesi olacağını demeye getirirken bir yandan da Kate'in nasıl olduğunu sorma nezaketine sahip müdürün kendisini üç hafta okuldan uzaklaştırmasından sonra, Jesse ve ben, arabayla hastaneye dönüyoruz. "Cezalı olduğunu söylememe gerek yok herhalde."

"Biliyoruz."

"Kırk yaşına kadar cezalısın ama."

Jesse'nin omuzları çöküyor ve kaşları adeta birbiriyle birleşiyor. Tam olarak ne zaman ondan ümidimi kestiğimi düşünüyorum. Jesse'nin durumu kız kardeşininki kadar kötü değilken, bunu neden yaptığımı kestiremiyorum.

"Müdür hödüğün teki."

"Sana bir şey diyeyim mi Jesse? Dünya böyleleriyle dolu. Her zaman böyle birisiyle karşılaşacaksın. *Ya da böyle bir olayla.*"

Bana dik dik bakıyor. "Red Sox'tan bahsederken bile lafı bir şekilde Kate'e getirmeyi başarabiliyorsun."

Hastanenin otoparkında duruyoruz, ama kontağı kapatmaya davranmıyorum. Yağmur ön camı dövüyor. “Hepimiz bu konuda çok yetenekliyizdir. Yoksa fosseptiği başka bir nedenle mi patlattın?”

“Kardeşi kanserden ölmek üzere olan kızın abisi olmanın nasıl bir şey olduğunu bilmiyorsun sen.”

“Gayet iyi biliyorum. Çünkü bendeniz, kanserden ölmek üzere olan kızın *annesiyim.* Kesinlikle haklısın, bu gerçekten berbat bir şey. Bazen, her an *patlayacağım* duygusundan kurtulmak için benim de içimden bir şeyleri patlatmak geliyor.” Gözlerimi aşağı kaydırıyorum ve dirseğinin iç tarafında bozuk para büyüklüğünde bir çürük fark ediyorum. Diğer kolunda da aynısı var. Aklım, kızlarımın aksine lösemiye değil, hemen eroine gidiyor. “Bu da ne?”

Kollarını katlıyor. “Hiçbir şey.” “Nedir dedim “

“Seni ilgilendirmez.”

“Evet *ilgilendirir.”* Kolunu tutup çekiyorum. “Bunlar iğne izleri mi?”

Başını kaldırıyor, gözlerinden alev fışkırıyor. “Evet Anne. Üç günde bir damardan iğneyi basıyorum. Ama zannettiğin gibi eroin vermiyorlar, hastanenin üçüncü katında kan alıyorlar.” Gözlerini gözlerime dikiyor. “Kate’e Anna’dan başka kim trombosit veriyor olabilir diye merak etmedin mi hiç?”

Ben tutamadan arabadan dışarı fırlıyor ve beni hiçbir şeyin açıkça görünmediği bir ön camın ardında bırakıyor.

• • •

Kate’in hastaneye yatışının ikinci haftasının dolduğu gün, hemşireler beni bir gün dinlenmeye ikna ediyorlar. Eve geliyor ve hastane personelinin kullandığı değil, bana ait olan banyoda yıkanıyorum. Günü geçmiş faturaları ödüyorum. Hala bizimle kalan Zanne, bana bir fincan kahve yapıyor; ıslak saçlarımı tarayıp yanına geldiğimde taze kahve, sıcacık, beni bekliyor. “Arayan soran oldu mu?”

“Hastaneden arayan oldu mu demeye getiriyorsan, yok.” Okuduğu yemek kitabının sayfasını çeviriyor. “Bu, çok boktan bir iş,” diyor Zanne.

Yemek pişirmek çok sinir bozucu.”

Giriş kapısı açılıyor ve sertçe kapanıyor. Anna, telaşla mutfağa giriyor ve beni görünce olduğu yerde zınk diye duruyor. “Senin burada ne işin var?”

“Burada oturuyorum,” diyorum.

Zanne boğazını temizliyor. “Pek öyle görünmese de.”

Ancak Anna onu duymuyor ya da duymazdan geliyor. Gülümsemekten ağzı kulaklarına varıyor çünkü ve bana bir kağıt uzatıyor. “Bunu Koç Urlicht’e göndermişler. Okusana hadi. oku. oku, oku!”

Sayın *Anna Fitzgerald,*

Kaleci Kızlar Yaz Hokey Kampı’na kabul edildiğinizi bildirir, tebriklerimizi sunarız. Bu yıl kampımız 3-17 Haziran tarihlerinde Minneapolis’te düzenlenecek. Lütfen ekteki belgeleri doldurup tıbbi geçmişinizi de yazarak 4130/01 tarihine dek bize gönderiniz. Buz üstünde görüşmek dileğiyle!

Koç Sarah Teuting

Mektubu hızla okuyup bitiriyorum. “Kate benim yaşımdayken onun lösemili çocuklar için düzenlenen yatılı kampa gitmesine izin vermiştin,” diyor Anna. “Sarah Teuting in kim olduğunu biliyor musun? Milli takım kalecisi; üstelik ben onunla *tanışmaya* değil, hatalarımın ne olduğunu ondan öğrenmeye gideceğim. Koç, bana her şey dahil bir burs ayarladı, sizin cebinizden hiçbir şey çıkmayacak. Bana uçak biletlerimi alacaklar, özel bir oda verecekler ve diğer her şeyi karşılayacaklar; kimse böyle bir fırsat yakalayamaz, asla…”

“Tatlım.” diyorum sözlerimi özenle seçerek, “gidemezsin.”

Sanki sözlerimi bir yere oturtmak istercesine başını sağa sola sallıyor. “Ama bugün ya da yarın değil ki bu. Ta önümüzdeki yaza.”

O zamana kadar da Kate ölmüş olur zaten.

Anna’nın yaşadığımız bu olaylar silsilesinin bir sonu, ablasına karşı olan mecburiyetinden azat olacağı bir anın gelecek olduğunu düşündüğünü ilk defa o gün gösterdiğini hatırlıyorum. Fakat o gün gelene dek Minnesota’ya gitmek diye bir seçenek söz konusu olamaz. Orada Anna’nın başına bir şey gelebilir endişesiyle değil, kardeşi uzaktayken Kate’e bir şey olur endişesiyle korkuyorum. Kate bu son nüksetmeyi de atlatırsa, başka bir krizin ne zaman geleceğini kim bilebilir? Böyle bir şey olduğunda ise Anna’ya ihtiyaç duyacağız - onun kanına, kök hücrelerine, dokularına.

Bu gerçek, aramızda şeffaf bir perde gibi asılı duruyor. Zanne, ayağa kalkıp bir kolunu Anna’nın boynuna doluyor. “Ne diyorum biliyor musun, ufaklık? Belki bu konuyu annenle başka bir zaman konuşsak daha iyi….

“Hayır.” Anna, dikildiği yerden kımıldamayı reddediyor. “Neden gidemeyeceğimi öğrenmek istiyorum.”

Elimle yüzümü sıvazlıyorum. “Anna, bana bunu yaptırma.”

“Ne yaptırmayacakmışım Anne,” diyor öfkeyle. “Benim sana bir şey yaptırdığım yok.”

Mektubu buruşturuyor ve koşarak mutfaktan çıkıyor. Zanne, kendini zorlayarak bana gülümsemeye çalışıyor. “Evine hoş geldin,” diyor.

Dışarıda Anna eline bir hokey sopası alıyor ve garajın duvarına vurmaya başlıyor. Buna yaklaşık bir saat boyunca devam ediyor, ritmik bir şekilde, ta ki ben onun orada olduğunu unutana ve bunun evin kendi nabzı olduğunu düşünmeye başlayana dek.

• • •

Hastaneye yatırıldığının on yedinci gününde Kate bir enfeksiyon kapıyor. Vücudunda aniden bir ateş ortaya çıkıyor. Bütün vücut kültürü yapıldı - organizmayı izole etmek için kan, idrar, dışkı ve balgam tahlilleri yapıldı - onu hasta eden şeyin etkileneceği umuduyla hemen geniş etkili bir antibiyotik verilmeye başlandı.

En sevdiğimiz hemşire Steph, bazı geceler ben bütün bunlara tek başıma katlanmak zorunda kalmayayım diye geç saate kadar yanımda kalıyor. Bana, ameliyathanelerin bekleme odalarından aşırdığı *People* dergilerini getiriyor ve kendinde olmayan kızımla tek taraflı, umut verici sohbetler yapıyor. Görünüşte bir kararlılık ve iyimserlik modeli, ama benim onu görebildiğimi düşünmediği anlarda yattığı yerde Kate’in vücuduna süngerle banyo yaptırırken gözlerinin dolduğunu çok gördüm.

Bir sabah Dr. Chance, Kate’in durumunu kontrole geliyor. Stetoskobunu boynuna asıyor ve karşımdaki sandalyeye oturuyor. “Onun düğününe davet edilmeyi istemiştim hep.”

“Edileceksiniz, merak etmeyin,” diye ısrar ediyorum, ama doktor başını olumsuzca iki yana sallıyor.

Kalp atışlarım hızlanıyor. “Düğün hediyesi olarak bir şekerlik filan alsanız olur aslında. Resim çerçevesi de olur. Gelip kadeh kaldırsanız bile yeter.”

“Sara,” diyor Dr. Chance, “artık ona veda etme zamanı geldi.”

• • •

Jesse, Kate’in kapısı kapalı odasında on beş dakika geçiriyor ve dışarı çıktığında tüm dünyayı patlatmaya hazır bir bombaymış gibi görünüyor. Pediatrik yoğun bakım servisinin koridoru boyunca koşuyor. “Ben ilgilenirim,” diyor Brian. Jesse’nin gittiği yöne doğru koridorda ilerliyor.

Anna, sırtını duvara dayamış oturuyor. O da çok öfkeli. “Bunu yapmak istemiyorum.”

Hemen önüne çöküyorum. “İnan bana, yapmanı daha az isteyeceğim başka bir şey olamazdı. Ama bunu şimdi yapmazsan, bir gün mutlaka keşke yapsaydım diyeceksin.”

Anna, hiddetle yerinden kalkıp Kate’in odasına gidiyor ve bir sandalye çekip oturuyor. Kate’in göğsü, inip kalkıyor, solunum cihazı marifetiyle tabii. Elini uzatıp da ablasının yanağına dokunduğu an, Anna’nın içindeki tüm fırtınalar diniyor. “Beni duyabilir mi?”

“Kesinlikle,” diye cevap veriyorum, ondan çok kendim için konuşuyorum.

“Minnesota’ya gitmicem,” diye fısıldıyor Anna. “Hiçbir yere gitmicem.” İyice sokuluyor. “Uyan artık Kate.”

İkimiz de nefesimizi tutuyoruz, ama hiçbir şey olmuyor.

• • •

Neden çocuğunu kaybetmek derler hiç anlamam. Hiçbir ebeveyn bu kadar dikkatsiz olamaz. Hepimiz oğullarımızın ve kızlarımızın nerede olduğunu tam olarak biliriz; yalnızca orada olmalarını istemeyiz.

Brian ve Kate ve ben, bir devre gibiyiz. İkimiz yatağın birer ucuna oturmuş, birbirimizin ve Kate’in ellerini tutmuşuz. “Sen haklıydın,” diyorum Brian’a. “Onu eve götürmeliydik.”

Brian, başını sallıyor. “Arsenik seçeneğini denemeseydik, bir ömür boyu kendimize neden yapmadık diye sorardık.” Kate’in yüzünü çevreleyen soluk renkli saçlarını eliyle geriye atıyor. “O kadar iyi bir kız ki. Her zaman senin sözünü dinledi.” Başımı eğiyorum, konuşamıyorum. “0 yüzden şimdi direniyor. Gitmek için izin vermeni bekliyor.”

Kate’in üzerine kapanıyor, öyle şiddetle ağlıyor ki nefesi kesiliyor. Elimle başını okşuyorum. Çocuğunu kaybeden ilk anne baba biz değiliz. Ama *bizim* çocuğumuzu kaybeden ilk anne babayız. Bütün farkı yaratan da bu.

• • •

Brian yatağın ayakucunda iki büklüm uyuyakalınca Kate’in yaralı elini iki elimin arasına alıyorum. Parmağımla tırnaklarının oval çizgisinin üstünden geçiyorum ve onları ilk kez boyadığımda Brian’ın bir yaşındaki çocuğa bunu nasıl yaptığıma inanamadığını hatırlıyorum. Şimdi, bundan on iki yıl sonra, avucunu yukarı çeviriyor ve keşke onu okuyabilseydim diye geçiriyorum içimden; daha doğrusu, o hayat çizgisini değiştirebilseydim.

Sandalyemi yatağına daha da yaklaştırıyorum. “Seni kampa gönderdiğimiz o yazı hatırlıyor musun? Gitmeden önceki gece fikrini

değiştirip RVde kalmak istediğini söylediğini? Sana otobüsün soluna otur demiştim. Böylece hareket ettiği zaman arkana dönüp benim orada beklediğimi görebilecektin.” Elini iz bırakacak kadar sert bir şekilde yanağıma bastırıyorum. “Cennette de aynı koltuğa otur. Beni görebileceğin, sana baktığımı görebileceğin bir yere.”

Yüzümü battaniyeye gömüyor ve bu kızıma onu ne kadar çok sevdiğimi söylüyorum. Elini son bir kez daha sıkıyorum.

Ufacık da olsa kıpırdanmasını, parmaklarının minicik bir kavramasını, hu dünyaya tekrar tutunmasını hissetmek istiyorum.

ANNA

İşte benim merak ettiğim şey: Cennete gittiğinizde kaç yaşında oluyorsunuz? Yani, madem burası cennet, öyleyse burada güzellik kraliçesi kadar güzel olduğunuz dönemde bulunmalısınız. Ayrıca, yaşlılıktan ölenlerin de ortalıkta dişsiz ve kel bir şekilde dolaştıklarını pek sanmıyorum. Tabii bu konu, birçok başka soruyu gündeme getiriyor. Eğer kendinizi asarak öldüyseniz cennette masmavi ve iğrenç bir şekilde, diliniz ağzınızdan sarkarak mı dolaşıyorsunuz? Peki ya bir savaşta öldüyseniz, ebediyen o mayının patlaması sonucu kaybettiğiniz bacağınız olmadan mı kalıyorsunuz?

Ben, herkesin bir seçme şansı olabileceğini düşünüyorum. Odanız yıldız manzaralı mı olsun, bulut manzaralı mı; akşam yemeğinde tavuk mu, balık mı, yoksa kutsal yiyecekler mi tercih edersiniz; başkalarının sizi hangi yaşta görmelerini isterseniz gibi soruların bulunduğu başvuru formunu dolduruyorsunuz. Örneğin ben, o zamana kadar göğüslerimin gelişmesi ümidiyle, on yedi yaşında görünmeyi seçerdim ve öldüğümde eğer yüz yaşlarında kırış kırış bir kadın olsam da cennette genç ve güzel olurdum.

Bir seferinde, bir akşam yemeği daveti sırasında babamın çok yaşlı olmasına rağmen gönlünde yirmi bir yaşında olduğunu söylediğini duymuştum. Demek ki hayatınızda topraktaki tekerlek izleri ya da daha güzeli, kanepedeki çökük gibi yer eden bir dönem oluyor. Size ne olursa olsun, yine dönüp dolaşıp o döneme geliyorsunuz.

Sanırım buradaki sorun, herkesin farklı olması. Bu kadar insanın, bunca sene görüşmedikten sonra cennette birbirlerini bulmaya çalışmaları nasıl bir şey acaba? Diyelim ki ölüyorsunuz ve beş sene önce kaybettiğiniz kocanızı cennette aramaya başlıyorsunuz. Ya siz gözünüzün önünde onun yetmiş yaşındaki halini canlandırıyorsanız ve o, on altı yaşında kalmayı tercih etmiş ve son derece havalı bir şekilde etrafta geziniyorsa?

Ya da Kate gibi olduğunuzu ve on altı yaşında öldüğünüzü düşünelim. Cennete gittiğinizde dünyada varamadığınız bir yaş olan otuz beş yaşında olmayı tercih ederseniz, sizi orada *kim* bulabilir ki?

• • •

İstasyonda öğle yemeği yerken Campbell, babamı arıyor ve karşı tarafın avukatının dava hakkında görüşmek istediğini söylüyor. Karşı taraf avukatı lafını kullanması çok aptalca, çünkü sonuçta bahsettiği kişinin annem

olduğunu hepimiz biliyoruz. Pazar günü olmasına rağmen saat üçte ofisinde buluşmamız gerektiğini söylüyor.

Yargıç'ın başını kucağıma alıp yere oturuyorum. Campbell o kadar meşgul ki bana yapma demiyor bile. Annem tam zamanında geliyor ve (sekreter Kerri bugün çalışmadığından) tek başına içeri giriyor. Saçını sıkı bir topuz yapmak için özellikle uğraşmış. Biraz da makyaj yapmış. Bu ofise her anlamda cuk oturan Campbell'in aksine, annem bir hukuk bürosunda tamamen eğreti duruyor. Annemin bir zamanlar bu işi yaptığına inanmak çok zor. Sanırım bir zamanlar o, bambaşka biriydi. Galiba hepimiz öyleydik.

"Merhaba" diyor alçak sesle.

"Ms. Fitzgerald," diye cevap veriyor Campbell. Sesi buz gibi.

Annem, önce toplantı masasında oturan babama, ardından yerde oturan bana bakıyor. "Merhaba," diyor tekrar. Bana sarılacakmış gibi öne doğru uzanıyor, ama birden duruyor.

"Bu sabah beni aradınız Sayın Avukat," diyor Campbell, toplantıyı bir an önce başlatma arzusuyla.

Annem oturuyor. "Evet öyle. Düşündüm de... yani, bu işi artık halledelim diyorum. Beraberce bir karara varalım istiyorum."

Campbell, parmaklarıyla masaya tıklatıyor. "Bize bir anlaşma mı öneriyorsunuz?" Sanki bir iş görüşmesindeymiş gibi konuşuyor.

Annem, ona bakarak "Evet, sanırım öyle," diyor. Ardından sandalyesini bana doğru çeviriyor, sanki odada sadece ikimiz varmışız gibi.

"Anna, Kate için ne kadar fedakarlıkta bulunduğunu biliyorum. Ayrıca Kate'in artık fazla bir şansı kalmadığını da biliyorum... ama bu, son şans olabilir"

"Müvekkilime baskı yapmayın"

"Tamam Campbell" diyorum. "Bırak annem konuşsun."

"Eğer kanser nüksederse, bu böbrek nakli işe yaramazsa, işler Kate için umduğumuz gibi gitmezse - o zaman ablana bir daha yardım etmeni istemeyeceğim... Anna, onun için bu son fedakarlığı yapar mısın?"

Annem şu anda karşımda ufacık görünüyor, benden bile küçük; sanki ben anne ve o çocukmuş gibi. İkimiz de yerimizden kıpırdamazken bu görsel yanılsamanın nasıl gerçekleştiğini merak ediyorum.

Babama göz atıyorum, ama o taş gibi hareketsiz duruyor ve tartışmaya katılmaktansa masanın ahşabındaki damarları incelemek için kendini zorluyor.

“Yani siz, müvekkilim gönüllü olarak bir böbreğini bağışladığı takdirde, Kate’in hayatını uzatmak için gelecekte yapılacak diğer tüm tıbbi müdahalelerden muaf tutulacağını mı söylüyorsunuz?” diyerek duruma açıklık getiriyor Campbell.

Annem, derin bir nefes alıyor. “Evet.” “Bunu tartışmamız lazım tabii”

Ben yedi yaşındayken, Jesse Noel Babaya inanacak kadar aptal olmamı önlemek için elinden geleni yapmıştı. Senin Noel Baba sandığın aslında *annemle babam* diyordu ve ben de tüm benliğimle buna itiraz ediyordum. Derken bir gün, bu iddiayı sınamaya karar verdim. O sene Noel Baba’ya mektup yazıp Noel hediyesi olarak dünyada en çok istediğim şey olan Hamster getirmesini istedim. Mektubu okulumuzun sekreterinin posta kutusuna kendi ellerimle koydum. Son derece kararlı davranarak durumu annemlere açıklamadım ve o yıl almayı umduğum oyuncaklar hakkında onlara ipuçları vermeye başladım.

Noel sabahı baktım ki anneme bahsetmiş olduğum kızak, bilgisayar oyunu ve rengarenk yorgan alınmış, ama tabii kendisinin haberi olmadığı için hamster alınmamış. O yıl iki şey öğrendim: ne Noel Baba, ne de annemle babam, olmalarını istediğim gibiydi.

Belki de Campbell bu işin hukukla ilgili olduğunu düşünüyordur, ama aslında bu, annemle ilgili. Yerden kalkıp, daha önce bahsettiğim, hayatta hemen yerinizi bulduğunuz o nokta gibi aşina olan kucağına koşuyorum. Boğazım düğümleniyor ve onca zamandır sakladığım gözyaşları birden saklandıkları yerden çıkıyorlar. Annem yüzünü saçlarıma gömüp “Ah, Anna,” diye ağlıyor. “Şükürler olsun. Şükürler olsun.”

Anneme normalin iki katı daha sıkı sarılıyorum ve bu ana kışın bakmak için beynimin arka duvarına yerleştirdiğim yaza özgü o günışığı resmi gibi tutunmaya çalışıyorum. Dudaklarımı kulağına iyice yaklaştırıyorum ve kelimeler istemeyerek ağzımdan dökülüyor. “Yapamam.”

Annemin vücudu kaskatı kesiliyor. Geri çekilip yüzüme bakıyor. Ardından, yer yer çatlamış olan dudağına zorla bir gülümseme yerleştiriyor. Başımın tepesine dokunuyor. Hepsi bu. Kalkıyor, ceketini düzeltiyor ve ofisten çıkıyor.

Campbell da yerinden kalkıyor. Önüme, biraz önce annemin olduğu noktaya çömeliyor. Gözlerimin içine baktığında, daha önce hiç olmadığı kadar ciddi olduğunu görüyorum. “Anna,” diyor, “yapmak istediğinin bu olduğuna emin misin?”

Ağzımı açıyorum. Bir şekilde bir cevap buluyorum.

JULIA

"Sence ben Campbell'dan piçin teki *olduğu için* mi hoşlanıyorum, yoksa buna *rağmen* mi?" diye soruyorum kardeşime.

Izzy, oturduğu koltuktan bana susmamı söylüyor. Daha önce yirmi bin defa izlemiş olduğu *The Way We Were* filmini seyrediyor. Bu film, aralarında *Pretty Woman*, *Ghost* ve *Dirty Dancing* in de bulunduğu Atlanmaması Gereken Filmler listesinde yer alıyor. "Filmin sonunu kaçırmama neden olursan seni öldürürüm Julia."

"Görüşürüz Katie," diyorum filmin son cümlelerini tekrarlayarak. "Görüşürüz Hubbell."

Bana bir yastık fırlatıyor ve bitiş müziği başlarken gözlerinden yaşları siliyor. "Barbra Streisand," diyor Izzy, "cam bir bomba."

"Bunu eşcinsel *erkeklere* özgü bir kalıp zannediyordum." Yarınki duruşmaya hazırlanmak için incelediğim kağıtlarla dolu masadan başımı kaldırıyorum. Anna Fitzgerald'ın çıkarına olan bir karar verdim. Ancak sorun şu ki onun lehine veya aleyhine bir karar vermem hiçbir şeyi değiştirmiyor. Her ikisi de hayatını mahvedecek.

"Campbell'dan bahsettiğimizi sanıyordum," diyor Izzy.

"Hayır, *ben* Campbell'dan bahsediyordum. *Sen* ise kendinden geçmiştin." Şakaklarımı ovuyorum. "Biraz anlayışlı olabileceğini düşünmüştüm."

"Campbell Alexander konusunda mı? Anlayışlı filan değilim. Tamamen ilgisizim."

"Haklısın. İşte sen *böyle* bir zavallısın."

"Bak Julia. Belki bu kalıtımsal bir durumdur," diyor Izzy. Ayağa kalkıp ensemi ovmaya başlıyor. "Belki de sende pislik heriflere tutulmana neden olan bir gen filan vardır."

"öyleyse bu gen sende de olmalı." "Olabilir," diyor gülerek. "Malum."

"Sana bir şey söyleyeyim mi? Ondan nefret etmek *istiyorum.* Bunu da bilmiş ol."

Izzy, omzumun üzerinden uzanarak içtiğim Coca Cola'yı alıp bitiriyor. "Hani tamamen profesyonelce davranacaktın?"

"Öyle yapıyorum zaten. Sadece kafamda çok yüksek sesli bir azınlık muhalefet grubu var ve onlar işlerin farklı olmasını istiyor."

Izzy, tekrar kanepeye oturuyor. "Biliyorsun sorun şu ki insan ilk aşkını hiç unutamaz. Beynin bu konuda ne kadar mantıklı davransa da, bu

durumda vücudunun zekası bir sineğinki kadar oluyor."

"Onunla her şey o kadar kolay ki Iz. Sanki bıraktığımız yerden devam ediyormuşuz gibi. Ben onun hakkında bilmem gereken her şeyi biliyorum, o da benim hakkımda bilmesi gereken her şeyi biliyor." Ona bakıyorum. "Birine, sırf tembelliğinden dolayı aşık olabilir misin sence?"

"Neden onunla beraber olup sonra da tekmeyi basmıyorsun?"

"Çünkü" diyorum, "iş bittiğinde, geçmişten yok edemeyeceğim bir anı daha oluşmuş olacak."

"İstersen sana arkadaşlarımdan birini ayarlayabilirim" diyor Izzy. "Onların hepsinin vajinaları var."

"Gördün mü, sen olaya yanlış yaklaşıyorsun Julia. Birine iç güzelliği için aşık olmalısın, dış görünüşü için değil. Campbell Alexander müthiş yakışıklı biri olabilir, ama o bir sardalyenin üzerindeki badem ezmeli süsleme gibi.

"Sen Campbell Alexander'ı müthiş yakışıklı mı buluyorsun yoksa?" Izzy, gözlerini deviriyor. "Sen" diyor, "felakete doğru sürükleniyorsun."

Kapı zili çalıyor ve Izzy kalkıp delikten kim olduğuna bakıyor. "İti an çomağı hazırla."

"Campbell mı?" diye fısıldıyorum. "Ona burada olmadığımı söyle." Izzy, kapıyı hafifçe aralıyor. "Julia burada olmadığını söylememi istedi."

"Seni geberticem," diye homurdanıyorum ve arkasından kapıya gidiyorum.

Izzy'yi kenara itip kapının zincirini çıkartıyor ve Campbell ile köpeğini içeri alıyorum.

"Bu evde giderek daha sıcak ve samimi bir şekilde karşılanıyorum," diyor. Kollarımı kavuşturuyorum. "Ne istiyorsun? Çalışıyorum."

"Güzel. Sara Fitzgerald biraz önce bize bir anlaşma teklif etti. Benimle yemeğe çıkarsan, sana her şeyi anlatırım."

"Seninle yemeğe filan *çıkmam"* diyorum.

"Bence çıkarsın." Omuzlarını silkiyor. "Seni tanırım, eninde sonunda teklifimi kabul edeceksin, çünkü benimle olmak istemesen bile, Anna'nın annesinin ne söylediğini çok merak ediyorsun. Bir an önce sadede gelemez miyiz?".

Izzy gülmeye başlıyor. *"Seni gerçekten* iyi tanıyormuş Julia."

"Kendi rızanla gelmezsen," diye ekliyor Campbell "zor kullanmak durumda kalacağım. Gerçi ellerin bağlıyken bifteğini kesmen bir hayli zor olacak."

Kardeşime dönüyorum. “Bir şeyler yap. Lütfen.” Bana el sallıyor. “Görüşürüz Katie.”

“Görüşürüz Hubbell,” diye cevap veriyor Campbell. “*Mükemmel* filmdir.”

Izzy, düşünceli bir şekilde Campbell’a bakıyor. “Kim bilir, belki bir ümit vardır,” diyor.

• • •

“Birinci kural” diyorum Campbell’a. “Sadece ve sadece dava hakkında konuşacağız.”

“Yemin ederim,” diyor Campbell. “Bu arada, ne kadar güzel göründüğünü belirtebilir miyim?”

“Bak, daha şimdiden kuralı ihlal ettin.”

Deniz kenarında bir park alanına girip arabayı durduruyor. Sonra arabadan inerek benim inmeme yardımcı oluyor. Etrafa bakınıyorum, ama restorana benzer bir şey göremiyorum. Bal renkli güverteleri akşam güneşinin tadını çıkaran tekneler ve yatlarla dolu bir marinadayız.

“Ayakkabılarını çıkar,” diyor Campbell. “Hayır.”

“Tanrı aşkına Julia. Victoria döneminde yaşamıyoruz; ayak bileğini görünce sana saldıracak değilim. Dediğimi yapar mısın lütfen?”

“Neden?”

“Çünkü şu anda aşırı derecede gerginsin ve seni rahatlatmak için aklıma gelen en masumane yol bu.” Kendi ayakkabılarını çıkarıyor ve otoparkın kenarındaki çimenliğe dalıyor. “Oh,” diyor ve kollarını iki yana kocaman açıyor. “Gelsene Mücevherim. Carpe diem. Yaz bitti bitiyor; tadını çıkarmak için son şansın.”

“Şu anlaşma önerisine ne oldu?”

“Sen ayakkabılarını çıkarınca Saranın dedikleri değişmeyecek merak etme.” Bu davayı kabul etmesinin sebebi şöhret meraklısı olması ya da adını duyurmak istemesi mi yoksa yalnızca Anna’ya yardım mı etmek istedi, hala emin değilim. İkinci olasılığa inanmak istiyorum, aptallık yaptığımı bile bile. Campbell, yanında köpeği sabırla bekliyor. En sonunda spor ayakkabılarımı çözüyor ve çoraplarımı çıkarıyorum. Çimenliğe adımımı atıyorum.

Bence yaz mevsimi, hepimizin bilinçaltını uyandırır. Hepimiz dondurmacının kamyonundan yükselen şarkının notalarını hatırlarız; hepimiz ateşe tutulmuş bir bıçak gibi yanan bir kaydırakta bacaklarımızı yaka yaka nasıl kaydığımızı hatırlarız; sırtüstü uzanıp gözlerimizi

kapayarak kalplerimizin atışını gözkapaklarımızda hissederken bu günün bir öncekinden daha uzun olmasını ummuşuzdur - oysa aslında durum tam tersidir. Campbell, çimenlerin üstüne oturuyor. “İkinci kural nedir?”

“Tüm kuralları ben koyarım,” diyorum. Gülümsediği an, kaybolup gidiyorum.

• • •

Geçen gece, Barmen Yedi, açılmış bekleyen elime bir martini tutuşturdu ve neden saklandığımı sordu.

Cevap vermeden önce bir yudum aldım ver kendime niçin martinilerden hoşlanmadığımı hatırlattım - bunlar direk acı alkolden oluşuyor, ki zaten can alıcı noktaları da bu ama tatları da aynı şekilde ve bu da her zaman için hayal kırıklığı yaratıyor. “Saklandığım filan yok,” dedim ona. “Sonuçta buradayım, Öyle değil mi?”

Barda henüz erken bir saatti, akşam yemeği vakti. İtfaiye istasyonundan dönerken yolumun üstünde olunca şöyle bir uğramıştım. İki adam, köşedeki bir bölmede takılıyorlardı, tek başına bir adam da barın diğer uçundaydı. “Şu kanalı değiştirebilir miyiz?” Akşam haberlerinin olduğu televizyonu işaret ediyordu. “Jennings, Brokaw’dan çok daha yakışıklı.”

Yedi, kumandanın düğmesine bastı ve sonra tekrar bana döndü. “Saklanmıyorsun, ama yemek vaktinde bir eşcinsel barında oturuyorsun. Saklanmıyorsun, ama o takım elbiseyi sanki bir zırhmışçasına giyiyorsun.”

“Tabii çok doğru, dilinde mecaller takılı bir adamdan ne güzel moda tavsiyesi alırım ya.”

Yedi, bir kaşını kaldırdı. “Bir martini daha iç ve ondan sonra adamım Johnston’a gidip kendi diline de bir tane yaptırman için seni ikna ederim. Kızın saçındaki pembe boyayı çıkarabilirsin belki, ama o kökleri asla sökemezsin.”

Martiniden bir yudum daha alıyorum. “Beni tanımıyorsun.”

Barın diğer ucundaki müşteri, Peter Jennings ekranda görününce başını kaldırdı ve gülümsedi.

“Belki,” dedi Yedi, “ama sen de tanımıyorsun.”

• • •

Akşam yemeğinin dokuz metrelik bir yelkenlide ekmek ve peynirden ibaret olduğu anlaşılıyor - daha doğrusu baget ekmek ve Gr peyniri. Campbell, bir kazazede gibi pantolonunun paçalarını sıvıyor ve halatları çekip gevşeterek, dümeni çevirerek ve rüzgarı yakalayarak kıyıdan

uzaklaşıyor; ta ki Providence, uzaklardaki renkli bir hac, değerli taşlarla süslü bir gerdanlık gibi görünene kadar.

Bir süre sonra Campbell'ın benimle paylaşmayı düşündüğü hiçbir bilginin tatlı faslı da bitmeden su yüzüne çıkmayacağını anlayınca, pes ediyorum. Kolum uyumakta olan köpeğin sırtında, uzanmış yatıyorum. Gevşeyen yelkenin bir pelikanın büyük beyaz kanadı gibi sallanmasını izliyorum. Campbell, tirbuşon bulmaya gittiği kamaradan elinde iki kadeh şarapla dönüyor. Yargıç'ın diğer yanına oturuyor ve Alman kurdunun kulağının ardını kaşımaya başlıyor. "Hiç hayvan olmak nasıl bir şeydir diye düşündün mü?"

"Mecazi anlamda mı? Yoksa gerçekten mi?"

"Lafın gelişi," diyor. "En başta insan olma kartını çekmemiş olsaydın."

Bir süre bunu düşünüyorum. "Bu şaşırtmacalı bir soru mu? Mesela, ben katil balina desem, sen de benim acımasız, soğukkanlı, başkalarının talihsizliklerinden beslenen bir balık olduğumu filan mı söyleyeceksin?"

"Balinalar memelidir," diyor Campbell. "Ayrıca hayır. Sadece basit, sıradan bir sohbet sorusu."

Başımı çeviriyorum. "Sen ne olmak isterdin?"

"Önce ben sordum."

Kuş, hayatta olmaz; yüksekten çok korkarım. Sanırım kedi olmaya uygun bir yapım yok. Kurt ya da köpek gibi sürüler halinde yaşayamayacak kadar da yalnız biriyim. Sırf havalı olsun diye *tarsier*[14] filan demeyi düşünüyorum, ama sonra bana bunun ne olduğunu soracak ve ben de bu hayvanın kemirgen mi, yoksa sürüngen mi olduğunu hatırlamıyorum. "Kaz," diyorum en sonunda.

Campbell kahkahalara boğuluyor. "Şu kaz kafalıdaki kaz gibi mi yani?" Aslında sebebi ömür boyu aynı eşle yaşamaları, ama bunu ona söylemektense tekneden düşmeyi yeğlerim. "Peki ya sen?"

Soruma doğrudan cevap vermiyor. "Aynı soruyu Anna'ya sorduğumda bana anka kuşu olmak istediğini söyledi."

Küllerinden doğan efsanevi yaratığın imgesi zihnimde canlanıyor. "Bu, gerçek bir hayvan değil ki."

Campbell, köpeğin başını okşuyor. "Bunun, onları görebilen birinin olup olmamasına bağlı olduğunu söyledi." Sonra bakışlarını bana çeviriyor. "Sen Anna'yı nasıl görüyorsun Julia?"

İçtiğim şarabın tadı birden acılaşıyor. Bütün bunlar - bu büyü, piknik, günbatımında tekne gezintisi - elimdekini öğrenip yarınki duruşmada koz

olarak kullanmak için miydi? Bir vasi olarak benim tavsiyem Yargıç DeSalvo'nun kararını önemli ölçüde etkileyecek ve Campbell bunu biliyor.

Bu ana dek birinin kalbinizi iki defa aynı fay hattı boyunca kırabileceğini fark etmemiştim.

"Sana kararımın ne olduğunu söylemeyeceğim," diyorum sert bir tonla. "Beni şahit olarak çağırana dek bekleyebilirsin." Elimi çapaya atıyor ve yukarı çekmeye çalışıyorum. "Artık geri dönelim lütfen."

Campbell, halatı elimden hızla çekip alıyor. "Anna'nın ablasına böbreğini vermesinin onun yararına olmayan bir şey olduğunu bana daha önce söylemiştin zaten."

"Sana ayrıca bu kararı kendi kendine veremeyeceğini de söylemiştim." "Babası onu evden uzaklaştırdı. O adam kızının yol göstericisi olabilir." "Peki bu ne kadar sürecek? Bir sonraki seferde ne olacak?"

Kendimi bu duruma düşürdüğüm için çok kızgınım. Yemeğe çıkmayı kabul ettiğim için, Campbell'ın beni *kullanmak* değil de gerçekten benimle *olmak* istediğine kendimi inandırdığım için. Her şey - görünüşümle ilgili iltifatlarından aramızdaki güvertede duran şaraba kadar - onun davasını kazanmasına yardımcı olması için soğukkanlılıkla hesaplanmış meğer.

"Sara Fitzgerald, bize bir anlaşma önerdi," diyor Campbell. "Eğer Anna böbreğini bağışlayacak olursa, bundan böyle ablası için başka hiçbir şey yapmasını istemeyeceklerini söyledi. Anna da onu reddetti."

"Biliyorsun değil mi, bunun yüzünden yargıcın seni hapse tıkmasını sağlayabilirim. Fikrimi değiştirmem için beni yoldan çıkarmaya çalışman tamamen etik dışı."

"Seni *yoldan çıkarmak* mı? Tek yaptığım, kartları önüne açmak. Ben *senin* işini kolaylaştırdım."

"Ya tabii, beni bağışla lütfen," diyorum alaycı bir şekilde. "Bütün bunların *seninle* hiç ilgisi yok. Benim raporumu senin müvekkilinin dilekçesi lehinde yazmamla hiçbir ilgisi yok. Sen bir hayvan olsaydın Campbell, ne olurdun biliyor musun? Bir kurbağa. Hayır, daha doğrusu, bir kurbağanın karnındaki parazit olurdun. Kendinden tek bir şey vermeden ihtiyaç duyduğunu alan bir varlık."

Şakağında bir damar masmavi şişiyor. "Bitti mi?"

"Aslında, hayır. Ağzından tek bir dürüst laf çıkar mı senin?" "Ben sana yalan söylemedim."

"Öyle mi? Öyleyse bu köpek niye hep yanında Campbell?"

“Tanrı aşkına, kapar mısın şu çeneni?” diyor Campbell ve beni kollarının arasına çekip öpüyor.

Ağzının devinimi tıpkı sessiz anlatılan bir öykü gibi; tuz ve şarap tadı var. Bir an bile yeniden öğrenmeye, on beş yıl önceki düzeni hatırlamaya gerek duymuyoruz; bedenlerimiz nereye gideceklerini hatırlıyor. Diliyle boğazımdan benim adımı içine çekiyor. Beni öyle bir kendine bastırıyor ki aramızdaki bütün incinmişlikler incelip yok oluyor; bir sınır değil, bir bağ oluyor.

Tekrar nefes almak için ayrıldığımızda, Campbell öylece bana bakıyor. “Hala ben haklıyım,” diye fısıldıyorum.

Campbell basit sweatshirt’ümü çekip başımdan çıkarır ve sutyenimin kopçasını açmaya çalışırken, bu bana dünyanın en doğal şeyi gibi geliyor. Önümde diz çöküp başını kalbime dayadığında, dalgaların tekneyi salladığını hissettiğimde, belki de ikimiz için en uygun yerin burası olduğunu düşünüyorum. Belki de hiçbir engelin olmadığı, duyguların sizi bir gelgit gibi sürüklediği bambaşka dünyalar vardır.

PAZARTESİ

Küçücük bir kıvılcım ne kadar büyük bir ormanı tutuşturabilir!
YENİ AHİT, Yakup 3:5

CAMPBELL

Geceyi kızağına çekilmiş teknenin ufak kamarasında geçiriyoruz. Biraz sıkışık bir ortam, ama bunun pek de bir önemi yok: Gece boyunca Julia bana sokuluyor. Hafifçe horluyor, çok az ama. Ön dişlerinden biri çarpık. Kirpikleri başparmağımın tırnağı uzunluğunda neredeyse.

Bütün bunlar, bugün aramızdaki farkı, on beş yılın geçip gittiğini ispatlayan küçük ayrıntılar. On yedi yaşındayken, gece kimin evinde kalacağını umursamazsın. On yedi yaşındayken, sutyeninin uçuk pembe olduğunu, bacaklarının arasındaki dantelayı fark etmezsin bile. On yedi yaşındayken, her şey şimdi içindir, sonra için değil.

Julia'nın sevdiğim yanı - o zamanlar yani - kimseye ihtiyaç duymamasıydı. Wheeler'da, pembe saçları, ihtiyaç fazlası kapitone asker montuyla ve postallarıyla herkesten farklı görünürken bile bunu büyük bir umursamazlıkla yapıyordu. Onunla ilişkiye girmemin onun bu görünümünü baltalayacağı, beni sevdiği ve bana en *az* benim ona bağlandığım kadar bağlandığı an artık gerçek bir bağımsız kişilik olmaktan çıkacağı gerçeği büyük bir ironiydi.

Ben, asla ondan bu özelliğini çalan kişi olmayacaktım.

Julia'dan sonra hayatımda pek kadın olmadı. Tekinin bile adını hatırlamak için vakit harcamayacağım tiplerdi işte. Bu sahte görüntüyü korumak çok zordu; ben de bir ödleğin tercih edeceği, sağlam olmayan tek gecelik ilişkiler yoluna saptım. İhtiyaçtan dolayı - biyolojik ve duygusal - bir kaçış sanatçısı olma konusunda büyük beceri sahibi oldum.

Bu gece birçok çekip gitme fırsatım oldu. Julia uyurken, bunu nasıl yapabileceğimi bile planladım: yastığa iğnelenmiş bir not, pembe rujuyla güverteye yazılmış bir mesaj. Ama bunu yapma dürtüsünün kuvveti, bir dakikacık daha, bir saat daha kalma ihtiyacının yanından bile geçemedi.

Yargıç, mutfak masasının üstünde tarçınlı çörek kadar sıkı sıkıya yuvalanıp yattığı yerden başını kaldırıyor. Hafifçe inildiyor ve derdini hemen anlıyorum. Julia'nın gür saç ormanından kendimi kurtararak yataktan dışarı sızıyorum. Julia, benden boşalan sıcak noktaya doğru yuvarlanıyor.

Size yemin ederim, bu beni anında sertleştiriyor.

Ancak doğal olarak o dakikada aklıma geleni yapmak yerine - yani mahkeme katibini arayıp çocukken ortaya çıkmayan ve kendini göstermek için bugünü bekleyen suçiçeği hastalığından yatağa düştüğümü bildirerek

duruşmayı erteletme ve bütün günü sevişerek geçirme düşüncesi - pantolonumu bacaklarıma geçiriyor ve güverteye çıkıyorum. Anna'dan önce mahkeme binasında olmam şart ve duş alıp üstümü de değiştirmeliyim. Araba anahtarlarımı Julia'ya bırakıyorum - benim evim zaten kısa bir yürüyüş mesafesinde. Yargıç ve ben eve doğru yola koyulmuşken gözlerim kan çanağı vaziyette sıvıştığım diğer sabahların aksine, bu defa bir kadına sabah gözlerini tek başına açmanın etkisini hafifletecek bir şey bıraktığımı ancak fark ediyorum.

Acaba bu bir kusur muydu? Yoksa bunca yıldır onun geri gelmesini ve böylelikle büyüyebilmeyi mi umut etmiştim?

• • •

Yargıç ve ben duruşma için adliye sarayına geldiğimizde Günün Haberi için orada toplanmış muhabir ordusunun arasından geçmek için savaş veriyoruz. Yüzüme mikrofonlar uzatıyor ve kazayla Yargıç'ın patilerine basıyorlar. Ama, bu meydan okumaya bir kez bakıp anında kaçacak.

Ön kapıdan içeri girdiğimde Vern'e işaret ediyorum. "Dışarıda biraz güvenlik sağlasan diyorum. Tanıkları canlı canlı yiyecek bunlar."

Sonra Sara Fitzgerald'ı görüyorum, çoktan gelmiş bekliyor. En aşağı on yıldır plastik kuru temizlemeci poşetinden çıkmadığına emin olduğum bir takım giyiyor ve saçlarını bir tokayla sımsıkı tutturmuş. Elinde bir evrak çantası yerine, bir sırt çantası var. "Günaydın," diyorum ifadesiz bir tonla.

Birden kapı hızla açılıyor ve Brian içeri dalarak bir Sara'ya bir de benden tarafa bakıyor. "Anna nerede?"

Sara öne doğru bir adım atıyor. "Buraya birlikte gelmediniz mi?"

"Ben, sabah beşte gelen bir çağrıya gitmiştim, döndüğümde o çıkmıştı. Bir not bırakmış ve burada benimle buluşacağını yazmış." Brian kapıya, diğer taraftaki çakallara bakıyor. "Bahse girerim korkup kaçmıştır."

O an bir kez daha kapıların açıldığını duyuyoruz Ve Julia bağırış çağırış bir hengamenin arasından kendini mahkeme binasına atıyor. Eliyle saçını düzeltiyor, tavrını takınıyor, sonra bana bakıyor ve o tavırdan eser kalmıyor.

"Ben onu bulurum," diyorum.

Sara öfkeyle atılıyor. "Hayır, ben bulurum."

Julia, bir bana bir ona bakıyor. "Kimi buluyorsunuz?" "Anna şu an için namevcut," diye açıklamaya çalışıyorum.

"Namevcut mu?" diye soruyor Julia. "Yani ortadan kayboldu mu diyorsun?"

“Pek sayılmaz.” Aslında bu söylediğim yalan değil. Anna’nın ortadan kaybolması için önce ortaya çıkmış olması gerekirdi.

Birden fark ediyorum ki onu nerede bulacağımı gayet iyi biliyorum - o anda Sara da aynı şeyi düşünüyor. Ancak idareyi bana bırakmaya karar veriyor. Ben kapıya doğru yürürken Julia koluma yapışıyor. Arabamın anahtarlarını elime sıkıştırıyor. “Şimdi bunun neden yürümeyeceğini anladın mı?”

Ona dönüyorum. “Julia, dinle. Ben de aramızda olanları konuşmak istiyorum. Ama şimdi zamanı değil.”

“Ben *Anna’dan* bahsediyordum. Campbell, çocuk kararsızlık içinde. Daha kendi duruşmasına bile gelemedi. Sen bundan ne anlıyorsun?”

“Herkesin korkabileceğini,” diye cevap veriyorum - hepimizi ilgilendiren bir uyarıya benziyor bu sözlerim.

• • •

Hastane odasının perdeleri kapalı, ancak bu Kate Fitzgerald’ın bir ölününki gibi soluk yüzünü, son şansı olan ilaçların gideceği yolu çizen derisinin altındaki mavi damarlar ağını görmemi engellemiyor. Anna, yatağın ucuna kıvrılmış.

Yargıç’a kapıda beklemesini emrediyorum. İçeri girip yatağın başına çömeliyorum. “Anna, gitme zamanı.”

Tam o sırada oda kapısı açılıyor ve ben Sara Fitzgerald’ı ya da diyaliz makinesiyle gelen bir doktoru görmeyi bekliyorum. Ancak, hayrettir ki, kapının eşiğinde Jesse dikiliyor. “Hey,” diyerek selam veriyor, sanki eski dostmuşuz gibi.

Tam *Sen buraya nasıl geldin?* diye soracakken, vereceği cevabı duymak istemediğimi fark ederek kendimi tutuyorum. “Biz mahkemeye gidiyoruz. Seni de götürmemizi ister misin?” diye soruyorum kuru bir sesle.

“Yok sağol. Herkes orada olacağına göre ben de burada kalayım diye düşündüm.” Gözlerini Kate’ten alamıyor. “Bok gibi görünüyor.”

“Ne bekliyordun,” diye cevap veriyor artık uyanmış olan Anna. “Ölüm döşeğinde.”

Bir kez daha kendimi müvekkilime bakarken buluyorum. İnsanı bir şey yapmaya iten nedenlerin hiçbir zaman göründüğü gibi olmadığını çoğu kişiden iyi bilmem gerekir, ama Anna’yı bir türlü çözemiyorum. “Gitmemiz gerek.”

Arabaya bindiğimizde Anna öne, Yargıç da arkaya geçiyor. Bana internette rastladığı, 1876’da Montana’daki bir adamın tüm ekinlerini

kurutacak olmasına rağmen kardeşinin topraklarından doğan bir nehrin suyunu kullanmasının resmi olarak yasaklanmasıyla filan ilgili eski bir vaka örneğini anlatmaya başlıyor. "Ne yapıyorsun?" diye soruyor ben adliyeye giden sapaktan bilerek dönmeyip yola devam edince.

Bir parkın yakınlarında arabayı sağa çekiyorum. Harika bir pakete sahip bir yavru parkta koşuya çıkmış, elinde de köpekten çok kediye benzeyen şu süs köpeklerinden birinin tasması. "Geç kalacağız," diyor Anna bir süre sonra.

"Kaldık bile. Bana bak Anna. Burada neler olduğunu bana anlatır mısın lütfen?"

Anna, sanki ikimizin aynı evrim zincirinin ürünü olmadığımızı anlatmak istercesine gençlere özgü o bildiğimiz bakışlardan birini atıyor. "Mahkemeye gidiyoruz."

"Ben onu sormuyorum. *Neden* mahkemeye gittiğimizi öğrenmek istiyorum."

Gözünü bir kerecik olsun kırpmıyor. "Neden bir hizmet köpeğine ihtiyaç duyuyorsun?"

Parmaklarımı tıkır tıkır direksiyona vuruyor ve parkı seyrediyorum. Az önceki kızın olduğu yerde şimdi bir anne var; dışarı çıkabilmek için yırtınan bebeğine aldırmadan pusetini itiyor. Ağaçlarda şakıyan kuşların sesi ortalığı almış. "Bu konuyu kimseyle konuşmam," diyorum.

"Ben herhangi bir kimse değilim."

Derin bir nefes alıyorum. "Uzun zaman önce bir hastalığa yakalandım ve kulağımda enfeksiyon oluştu. Ama bir nedenden ötürü ilaçlar işe yaramadı ve sinirlerim hasar gördü. Sol kulağım tamamen duymaz oldu. Bu aslında o kadar da ciddi bir engel değil, ama sıkıntı yaşadığım bazı konular da yok değil. Mesela bir otomobilin yaklaştığını duyuyorum, ama hangi yönden geldiğini kestiremiyorum. Ya da markette arkamdaki birisi benden yol istiyor, ama ben onu duymuyorum. Bu gibi durumlarda benim kulağım olması için Yargıç'ı eğittik" Bir an duraksıyorum. "İnsanların bana acımalarını istemiyorum. İşte büyük sır bu."

Anna, beni dikkatle izliyor. "Senin ofisine gelmemin nedeni, bir kerecik olsun Kate'le değil de benimle ilgilenmelerini istememdi."

Ancak bu bencilce itiraf hiç de onun ağzından çıkmış gibi değil; eğreti duruyor. Bu dava hiçbir zaman Anna'nın ablasının ölümünü istemesiyle ilgili olmadı, istediği sadece *kendi* hayatını *yaşama* şansıydı. "Yalan söylüyorsun."

Anna kollarını kavuşturuyor. “Önce sen yalan söyledin. Domuz gibi iyi duyuyorsun.”

“Sen de bacaksız şeytanın tekisin.” Bir kahkaha atıyorum. “Bana kendi çocukluğumu hatırlatıyorsun.”

“Bu iyi bir şey mi yani?” diyor Anna, ama bir yandan da gülümsüyor.

Yürüyüş yolu kalabalıklaşıyor. Bir grup okullu çocuk ortalığı dolduruyor, kızak köpekleri gibi dizilmiş veletler iki öğretmeni peşlerinden sürüklüyor. Üzerinde US Postal Service takımının forması olan yarış bisikletli birisi geçip uzaklaşıyor. “Hadi sana bir kahvaltı ısmarlayayım.”

“Ama geç kaldık.”

Omuz silkiyorum. “Kimin umurunda?”

• • •

Yargıç DeSalvo’nun hiç de keyifli olduğu söylenemez; Anna’nın bu sabahki küçük gezintisi bize bir buçuk saate mal oldu. Duruşma öncesi görüşme için Yargıç ve ben telaşla odasına daldığımızda bana dik dik bakıyor. “Sayın Yargıç, özür dilerim. Acil bir durumdan dolayı veterinere gitmek zorunda kaldık”

Gözlerimle görmesem de, Sara’nın ağzının bir karış açık kaldığını hissedebiliyorum. “Savunma makamı bana öyle söylemedi ama” diyor yargıç.

Dimdik DeSalvo’nun gözlerinin içine bakıyorum. “Olay benim anlattığım şekilde oldu efendim. Patisine batan cam parçası çıkarılırken köpeğin sakin durması için Anna bana yardım etme nezaketini gösterdi.”

Yargıç kuşkulu. Ancak engellilere karşı ayrımcılık yapılmasıyla ilgili yasalar var ve ben de bunları sonuna kadar zorluyorum; şu an en son istediğim şey, bu gecikmeden dolayı Anna’yı suçlaması. “Bu dilekçeyi duruşmaya gerek kalmadan çözmenin herhangi bir yolu var mı?” diye soruyor.

“Korkarım hayır.” Anna sırlarını paylaşmak istemiyor olabilir ve ben buna en fazla saygı gösterebilirim, ama bu davaya devam etmek istediğini kesin olarak biliyor.

Yargıç, verdiğim cevabı kabul ediyor. “Mrs. Fitzgerald, anladığım kadarıyla siz kendi tarafınızı temsil etmeye devam ediyorsunuz?”

“Evet Sayın Yargıç,” diyor Sara.

“Tamam o zaman.” Yargıç DeSalvo, ikimize de birer bakış atıyor. “Sayın Avukatlar, burası aile mahkemesi. Aile mahkemesinde ve özellikle de bu tür duruşmalarda, kişisel olarak, duruşma kaidelerini biraz daha esnek

tutma eğilimindeyimdir, çünkü kavga gürültü bir duruşma olmasını istemiyorum. Neyin kabul edilebilir olduğunu ve neyin olmadığını ayırt edecek ehliyete sahibim, gerçekten itiraz gerektiren bir şey varsa itirazı dinlerim, ama bu duruşmayı fazla şekilci olmadan hızla halletme taraftarıyım.” Bakışlarını doğrudan bana yöneltiyor. “Bu davanın herkes için en acısız şekilde bitmesini istiyorum.”

Duruşma salonuna geçiyoruz - ceza mahkemelerinde kullanılanlardan daha küçük bir salon burası, ancak genel havası aynı çağrışımları taşıyor. Anna’yı getirmek üzere bekleme odasına geçiyorum. Birlikte kapıdan içeri girerken birden olduğu yerde duruyor. Büyük panolarla kaplı duvarlara, koltuk sıralarına, heyula gibi duran yargıç kürsüsüne bakıyor. “Campbell” diye fısıldıyor, “Oraya çıkıp konuşmak zorunda kalmayacağım, değil mi?”

İşin aslı, yargıç büyük ihtimalle onun ne söyleyeceğini duymak isteyecektir. Julia dilekçesini destekleyen bir görüş belirtse, Brian Anna’nın lehinde ifade vereceğini söylese bile, Yargıç DeSalvo onu kürsüye çıkarmak isteyebilir. Ancak şu anda bunu ona söylemek yalnızca onu daha fazla korkutacak - ve bu, bir duruşmaya başlamak için kesinlikle iyi bir yol değil.

Arabada Anna’nın bana yalancı dediği konuşmayı düşünüyorum. Doğruyu söylememenin iki nedeni vardır - çünkü yalan söylemek istediğinizi elde etmenizi sağlar ve binlerinin incinmesini engeller. Her iki nedenden ötürü Anna’ya bu cevabı veriyorum. “Şey,” diyorum, “zannetmem.”

• • •

“Sayın Yargıç,” diye söze başlıyorum, “bunun alıştığımız türden bir duruşma olmadığını biliyorum, ancak şahitleri çağırmadan önce söylemek istediğim bir şeyler var.”

Yargıç DeSalvo içini çekiyor. “Benim sizden yapmamanızı istediğim şey, tam olarak bu tür seremoniler değil miydi?”

“Sayın Yargıç, önemli olduğuna inanmasam sizden böyle bir şey talep etmezdim.”

“Kısa kesin,” diyor yargıç.

Ayağa kalkıyor ve kürsüye yaklaşıyorum. “Sayın Yargıç, tüm hayatı boyunca Anna Fitzgerald kendi yararına değil, ablasının yararına olan tıbbi müdahalelere maruz kalmıştır. Hiçbirimizin Sara Fitzgerald’ın çocuklarına duyduğu sevgiden ya da Kate’in yaşam süresini uzatmasını sağlayan kararlarından şüphesi yok. Ancak bugün burada *bu* çocuğu için aldığı kararlardan şüphe duymalıyız.”

Arkamı dönüyor ve Julia'nın dikkatle beni takip ettiğini görüyorum. O anda aklıma şu eski etik yaklaşım geliyor ve ne diyeceğime karar veriyorum. "Geçenlerde Worcester Massachusetts'te evsiz bir kadın tarafından çıkarılan bir yangında ölen itfaiyecileri hatırlarsınız sanırım. Kadın, yangının başladığını görmüş, binadan çıkmış, ama başının belaya girebileceğini düşünerek 911'i aramamış. O gece altı kişi öldü, ancak buna rağmen Eyalet bunun sorumluluğunu kadına yükleyemedi, çünkü Amerika'da - sonuçları trajik olsa bile - kimse başkasının güvenliğinden sorumlu değildir. Zor durumdaki birine yardım etmeniz mecburi değildir. İster yangını başlatan tek kişi ya da bir trafik kazasının tanıklarından biri olun, ister mükemmel doku uyumuna sahip bir donör."

Tekrar Julia'ya bakıyorum. "Bugün burada toplandık, çünkü adalet sistemimizde hukuki ve ahlaki olan arasında bir fark bulunuyor. Bazen bu ikisini birbirinden ayırmak kolaydır. Ama kimi zaman da, birbirleriyle sürtüşme halinde olduklarında, doğru bazen yanlış gibi ve yanlış da doğru gibi görünür." Sandalyeme doğru yürüyor ve tam önünde duruyorum. Sözlerimi "Bugün burada bu Mahkeme'nin yolumuzu biraz daha aydınlatması için toplandık," diye bitiriyorum.

• • •

İlk tanığım, davalı tarafın avukatı. Sara'nın kararsız adımlarla kürsüye ilerlemesini seyrediyorum, bu tıpkı uzun zaman sonra denize açılmış bir gemicinin dalgalı denizde ayakta durmaya alışmasına benziyor. Bakışlarını Anna'dan bir an olsun ayırmadan sandalyeye oturmayı ve yeminini etmeyi başarıyor.

"Sayın Yargıç, izninizle Mrs. Fitzgerald'ı taraflı tanık olarak değerlendirmek istiyorum."

Yargıç kaşlarını çatıyor. "Mr. Alexander, sizin ve Mrs. Fitzgerald'ın burada uygar bir duruşma yürütebileceğinizi umuyorum hala."

"Anlaşıldı Sayın Yargıç." Sara'ya doğru yürüyorum. "İsminizi söyler misiniz?"

Çenesini hafifçe kaldırıyor. "Sara Crofton Fitzgerald."

"Burada bulunan en küçük kardeş Anna Fitzgerald'ın annesiniz değil mi?"

"Evet. Aynı zamanda Kate ve Jesse isimli çocuklarımın da annesiyim."

"Kızınız Kate iki yaşındayken kendisine akut promiyeloktik lösemi teşhisi konmuştu değil mi?"

"Doğrudur."

“O dönemde bunun üzerine siz ve kocanız genetik olarak Kate’in organ bağışçısı olmak üzere programlanan ve böylelikle Kate’in iyileşmesini sağlayacak bir çocuk doğurmaya karar verdiniz, öyle değil mi?”

Sara’nın yüzü sertleşiyor. “Ben durumu bu sözlerle ifade etmezdim, ama Anna’nın doğumunun temelinde yatan öykü budur, evet. Anna’nın göbek kordonu kanını nakil için kullanmayı planlamıştık.”

“Kan bağı olmayan bir donör bulmak için neden çabalamadınız?”

“Bu çok daha tehlikeli bir yöntemdir. Kate ile kan bağı olmayan bir kişiden nakil yapılsaydı, ölüm riski çok daha yüksek olacaktı.”

“Peki, ablasına ilk organ ya da doku bağışını yaptığında Anna kaç yaşındaydı?”

“Kate, Anna doğduktan bir ay sonra nakil oldu.”

Başımı iki yana sallıyorum. “Bunun Kate’e ne zaman verildiğini sormadım; Anna’nın bağışı ne zaman yaptığını sordum. Kordon kanı, Anna daha doğalı birkaç dakika olmuşken ondan alındı, öyle değil mi?”

“Evet,” diyor Sara, “ama Anna henüz bunu anlayacak yaşta değildi.”

“Kate’e bir sonraki sefer bedeninden bir şey bağışladığında Anna kaç yaşındaydı?”

Sara irkilerek geri çekiliyor, tıpkı beklediğim gibi. “Beş yaşındayken lenfosit vermişti.”

“Bu nasıl bir işlemdir?” “Dirsek içinden kan alınmıştı.”

“Anna, koluna iğne batırmanıza razı olmuş muydu?” “Beş yaşında bir çocuktu daha,” diye cevap veriyor Sara.

“Ondan koluna iğne batırabilir miyiz diye izin istediniz mi?” “Ablasına yardım etmesini istedim.”

“İğneyi koluna batırabilmek için birinin fiziksel olarak Anna’yı tutması gerekmişti değil mi?”

Sara, Anna’ya bakıyor, gözlerini kapıyor. “Evet.”

“Siz buna gönüllü katılım mı diyorsunuz Mrs. Fitzgerald?” Göz ucuyla Yargıç DeSalvo’nun kaşlarının çatıldığını görebiliyorum. “Anna’dan ilk kez lenfosit aldığınızda bunun yan etkileri olmuş muydu?”

“Kollarında çürükler oluştu. Bir de dokununca kolayca acıyordu.”

“Bunun ardından tekrar ne zaman kan aldınız?” “Bir ay sonra.”

“Bu sefer de birinin onu tutması gerekti mi?” “Evet, ama…”

“Bu defaki yan etkiler nelerdi?”

“Aynısı.” Sara, başını iki yana sallıyor. “Anlamıyorsunuz. Ne zaman bir prosedüre maruz kalsa Anna’ya neler olduğunu görmüyor filan değildim.

Çocuklarınızdan hangisini o durumda gördüğünüzün bir önemi yoktur - çünkü her seferinde gördükleriniz yüreğinizi parçalar.”

“Yine de Mrs. Fitzgerald, bu duyguyu bastırmayı başarmışsınız,” diyorum, “çünkü Anna’dan üçüncü defa kan aldınız.”

“Tüm lenfositleri almak bu kadar sürdüğü için,” diyor Sara.

“Bu, kaç aşaması olacağı kesin olarak bilinemeyen bir prosedür.”

“Ablasının sağlığı için tekrar tıbbi müdahalelere maruz kaldığında Anna kaç yaşındaydı?”

“Kate dokuz yaşındayken çok şiddetli bir enfeksiyona yakalanmıştı ve -”

“Yine, sormadığım bir soruya cevap veriyorsunuz. *Anna* altı yaşındayken kendisine olanları öğrenmek istiyorum ben.”

“Kate’in enfeksiyonla savaşa bilmesi için granülosit bağışladı.

Bu da lenfosit bağışına çok benzeyen bir prosedürdür.” “Bir iğne daha, öyle mi?”

“Doğrudur.”

“Kendisine granülosit bağışlamayı isteyip istemediğini sordunuz mu?”

Sara cevap vermiyor. Yargıç “Mrs. Fitzgerald,” diyerek kendisini uyarıyor.

Kızına doğru dönüyor, yalvaran bir tonla konuşmaya başlıyor “Anna, bunların hiçbirini seni incitmek için yapmadığımızı biliyorsun. *Hepimiz* çok incindik. Senin kollarında oluşan çürükler bizim de içimizde oluştu.”

“Mrs. Fitzgerald,” diyerek Anna’yla aralarına giriyorum. *“Ona sordunuz mu?”*

“Lütfen bunu yapmayın,” diyor Sara. “Hepimiz geçmişte neler yaşandığını biliyoruz. Beni çarmıha germe sürecinde yapmaya çalıştığınız her şeyi öngörebiliyorum. O yüzden bu kısmı pas geçmeyi yeğlerim.”

“Tekrar hatırlatılmasını dinlemek zor geliyor çünkü öyle değil mi?” İnce bir çizgide ilerlediğimin farkındayım, ama Anna arkamda oturuyor ve burada birisinin onun için sonuna kadar gitmeye istekli olduğunu bilmesini istiyorum. “Böyle arka arkaya sıralandığında yaptıklarınız kulağa o kadar da zararsızmış gibi gelmiyor öyle değil mi?”

“Mr. Alexander, bütün bunların anlamı *nedir*?” diyor Yargıç DeSalvo. “Anna’nın geçirdiği prosedürlerin sayısını gayet iyi biliyorum zaten.”

“Çünkü elimizdeki Kate’in tıbbi geçmişi Sayın Yargıç, Anna’nın değil.”

Yargıç DeSalvo Sara’yla ikimize bakıyor. “Fazla uzatmayın, Sayın Avukat.”

Sara'ya dönüyorum. "Kemik iliği," diyor bezgin bir şekilde, ben daha sorusunu soramadan. "Genel anestezi yapıldı, çünkü yaşı çok küçüktü ve iliği alabilmek için kalçalarının üst kısmından vücuduna iğneler sokuldu."

"Bu da diğer prosedürler gibi bir tek iğne miydi?" "Hayır," diyor Sara kısık bir sesle. "Galiba on beş taneydi." "Kemiğe mi yapıldı?"

"Evet."

"Bu defa Anna için yan etkiler ne oldu?" "Biraz ağrısı oldu ve ağrı kesici verildi."

"Yani bu defa Anna'nın geceyi hastanede geçirmesi gerekti... ve ilaç almak zorunda kaldı öyle mi?"

Sara, kendine hakim olabilmek için cevap vermeden önce biraz bekliyor. "Bana ilik bağışının iliğin alındığı kişi için fazla ağır olmayan bir prosedür olduğu söylenmişti. Belki de bunlar benim duymak istediğim sözcüklerdi sadece; belki de o zamanda onları duymaya ihtiyacım vardı. Ya da belki Kate'e aşırı odaklandığım için Anna'yı düşünmem gerektiği kadar çok düşünmüyordum. Ama - ailemdeki diğer herkes gibi - hiç şüphesiz emin olduğum bir şey var ki Anna hiçbir şeyi ablasının tedavi olmasından daha fazla istememiştir."

"Mutlaka öyledir," diye cevap veriyorum, "böylece ona iğneler batırmanızdan kurtulacaktı."

"Yeter artık Mr. Alexander," diye araya giriyor Yargıç DeSalvo.

"Bir saniye" diyor Sara. "Söylemek istediğim bir şey var." Bana dönüyor. "Siz bütün bunları sanki çok kolaymış gibi siyah ve beyaz kadar kesin bir biçimde kelimelere dökebileceğinizi zannediyorsunuz. Ancak siz yalnızca kızlarımdan birini temsil ediyorsunuz Mr. Alexander ve bunu sadece bu duruşma salonunda yapıyorsunuz. Bense her ikisini de eşit olarak temsil ediyorum, her zaman ve her yerde. İkisini de eşit olarak *seviyorum*, her zaman ve her yerde."

"Ne var ki bu seçimleri yaparken Anna'nın değil, her zaman için Kate'in sağlığını düşündüğünüzü kabul ettiniz," diye dikkatini çekiyorum. "Öyleyse onları eşit olarak sevdiğinizi nasıl iddia edebilirsiniz? Aldığınız kararlarda çocuklarınızdan birini kayırmadığınızı nasıl söyleyebilirsiniz?"

"Sizin burada benden istediğiniz de tam olarak bu değil mi zaten?" diye soruyor Sara. "Yalnız bu defa diğer çocuğumu kayırmam söyleniyor."

ANNA

Çocukken kendi lisanınız yardır ve Fransızca ya da İspanyolca'nın veya dördüncü sınıfta öğrenmeye başladığınız herhangi bir dilin aksine, bu dille doğarsınız ve zamanla onu unutursunuz. Yedi yaşından küçük herkesin dilinden o lisanın temel kalıbı düşmez: *Ya şöyle olursa*, *ya böyle olursa*. Boyu bir metrenin altında olan herhangi biriyle konuşun, demek istediğimi anlarsınız. Ya şu an kafanın üstündeki o delikten dev bir örümcek çıkıp seni boynundan ısırırsa? Ya panzehir bir dağın tepesindeki bir mezarda gömülüyse? Ya ısırıktan ölmez de göz kapakların dışında hiçbir yerini hareket ettiremeyecek şekilde felç olursan? Önemli olan bunu nereye kadar uzatabildiğin değil, o dünyada olasılıkların sınırsız olmasıdır. Çocuklar beyinleri ardına kadar açılmış bir halde düşünürler; büyümek ise, anladığım kadarıyla, o açıklığın yavaş yavaş dikilerek kapatılmasından başka bir şey değil.

• • •

İlk ara verildiğinde yalnız kalabilmemiz için Campbell beni bir toplantı odasına götürüyor ve bana soğuk olmayan bir kola alıyor. "Ee," diyor, "şu ana kadar nasıl gitti dersin?"

Duruşma salonunda olmak tuhaf bir duygu. Sanki bir hayalete dönüşmüşüm gibi - neler olduğunu izleyebiliyorum, ama konuşmak istesem bile kimse beni duyamaz. Buna bir de herkesin sanki benim orada oturduğumu göremiyorlarmış gibi hayatım hakkında konuşmasını dinlemenin tuhaflığı eklenince.

Campbell kutu gazozunu açıyor ve karşıma oturuyor. Yargıç için kağıt bir bardağa biraz gazoz koyuyor ve sonra kendisi büyük bir yudum içiyor. "Yorumların?" diyor. "Sorular? Başarılı duruşma performansım için katıksız övgülerin?"

Omzumu silkiyorum. "Beklediğim gibi değilmiş."

"Ne demek istiyorsun?"

"Yani... düşünmüştüm ki bütün bunlar başladığı zaman doğru şeyi yaptığımdan tam olarak emin olacaktım. Ama annem oraya çıktığında ve sen ona öyle sorular sormaya başladığında..." Başımı kaldırıp ona bakıyorum. "Hani şu, olayın bu kadar basit olmaması konusunda annem haklı."

Ya *hasta olan ben olsaydım? Ya Kate'ten benim yaptıklarımı yapması istenseydi? Ya* o *günlerden birinde ilik nakli, kan bağışları ya da herhangi*

bir şey gerçekten işe yarasaydı ve bütün bunlar sona erseydi? Ya bir gün geriye dönüp yaşananlara bakabilseydim ve yaptıklarım için suçluluk değil, mutluluk duyabilseydim? Ya yargıç benim haklı olduğumu düşünmezse?

Ya düşünürse?

Bu sorulardan tekine bile cevap veremiyorum ve büyümekte olduğumu, buna hazır olsam da olmasam da, bu sayede anlıyorum.

“Anna.” Campbell ayağa kalkıyor ve masanın benim oturduğum tarafına yanaşıyor. “Fikrini değiştirmeye başlaman için şu an doğru zaman değil.”

“Fikrimi değiştirmiyorum.” Kola kutusunu avuçlarımın arasında yuvarlıyorum. “Sadece diyorum ki kazansak bile, aslında kazanmış olmayacağız.”

• • •

On iki yaşındayken bizim sokağın aşağısında oturan ailenin ikizlerine bakıcılık yapmaya başlamıştım. Çocuklar henüz altı yaşındalar ve karanlıktan hoşlanmadıkları için genellikle onları uyuturken fil ayağı şeklideki bir tabureye oturup aralarında bekliyorum. Bir çocuğun motoru kapatma hızına her zaman şaşırmışımdır -az önce perdelere tırmanan çocuk bir bakmışsınız sızıp kalmış. Acaba ben de böyle miydim? Hatırlayamıyorum ve bu da kendimi yaşlı hissetmeme neden oluyor. ‘

Bazen ikizlerden biri diğerinden önce uyur. “Anna,” der uyanık olanı, “ben kaç yıl sonra araba sürebilirim?”

“On,” derim ben de ona.

“Sen kaç yıl sonra sürebilirsin?”

“Üç.”

Sonra sohbet tıpkı bir örümcek ağı gibi dallanıp budaklanır - nasıl bir arabam olacak: büyüdüğümde neye benzeyeceğim; ortaokulda her akşam ödev yapmak zorunda olmak çok mu berbat? Bütün bunlar aslında biraz daha uyanık kalmak için oynadığı bir oyun. Bazen bunu yediğim oluyor, çoğunlukla ise doğrudan onu uyutmaya çalışıyorum. Ona kendisinin neyin beklediğini söyleyebilirim aslında, ama benim sözlerim daha çok bir uyarı gibi olacaktır.

• • •

Campbell’ın çağırdığı ikinci tanık, Providence Hastanesi Tıbbi Etik Komitesi Başkanı Dr. Bergen. Kır saçları ve bir patatesin yüzeyini andıran pürüzlü bir yüzü var. Ayrıca beklenileceğinden daha ufak tefek, özellikle de

mesleki başarılarını saymanın neredeyse bin yıl sürebileceği düşünüldüğünde.

“Dr. Bergen,” diye başlıyor Campbell, “etik komitesi tam olarak nedir?”

“Hastaların haklarını korumak için bazı vakaları incelemek üzere atanan, doktorlar, başhemşireler, din adamları, etikçiler ve bilim adamlarından oluşan bir grup. Batı Biyoetiği’nde bizlerin takip etmeye özen gösterdiği altı ilke vardır.” Parmaklarıyla hepsini tek tek sayıyor. “Otonomi, ya da başka bir ifadeyle, on sekiz yaşından büyük her hastanın tedaviyi reddetme hakkı; doğruluk, yani aydınlatılmış onam; sadakat, yani tıp personelinin görevlerini layıkıyla yerine getirmesi; yararlılık ya da hastanın yararına olanı yapma; zarar vermeme - artık yarar sağlayamıyorsan, zarar da vermemelisin... örneğin ölüm döşeğindeki 102 yaşında bir hastaya büyük bir ameliyat yapmamak; ve son olarak, adalet - yani hiçbir hastanın tedavi görürken ayrımcılığa maruz kalmaması.”

“Peki etik komitesinin görevi nedir?”

“Genellikle bir hastanın bakımı konusunda fikir ayrılığı olduğunda toplanırız. Mesela, bir doktor sıra dışı yöntemler denemenin bir hasta için en iyi seçenek olacağını, hastanın ailesi ise aksini düşünüyorsa - veya tam tersi.”

“Öyleyse hastanenize gelen her vakaya bakmıyorsunuz yani?” “Hayır. Yalnızca şikayet hallerinde veya sorumlu doktor danışmanlık talep ettiğinde. Durumu inceliyor ve tavsiyelerde bulunuyoruz.”

“Siz karar almıyor musunuz?” “Hayır,” diyor Dr. Bergen.

“Ya şikayeti olan hasta reşit değilse?” diye soruyor Campbell. “On üç yaşına kadar hastanın rızası sorulmaz. O noktaya dek çocukları için bilgilendirilmiş seçimler yapmaları konusunda ebeveynlerine güveniyoruz.”

“Ya yapamazlarsa?”

Doktor gözlerini kırpıyor. “Yani fiziksel olarak hastanede hazır bulunmamaları gibi bir durumdan mı bahsediyorsunuz?”

“Hayır. Demek istediğim, onları o çocuğun lehine olacak kararları almaktan alıkoyan başka bir işle ilgileniyorlarsa.”

Annem ayağa kalkıyor. “İtiraz ediyorum,” diyor. “Konuyu saptırıyor.” “Kabul edildi,” diye cevap veriyor Yargıç DeSalvo.

Bir saniye bile duraksamayan Campbell, tanığına dönüyor. “Çocuklarının sağlığıyla ilgili kararlar on sekiz yaşına kadar ebeveynlerinin kontrolünde midir?”

Buna ben bile cevap verebilirim. Ebeveynler her şeyi kontrol ederler; tabii eğer Jesse gibi değilseniz ve siz sanki gerçekten varmışsınız gibi davranmak yerine sizi görmezden gelmelerine neden olacak şeyler yapmazsanız.

"Kanunen evet," diyor Dr. Bergen. "Ancak bir çocuk ergenlik çağına geldiğinde, resmi rızaları alınmasa bile, hastanede yapılan tüm prosedürlere razı olmaları gerekir - ebeveynleri hangi belgeyi imzalamış olursa olsun."

Bu kural, bana sorarsanız, dikkatsizce yürümeyle ilgili kanuna benziyor. Herkes bunu yapmamanız gerektiğini bilir, ama bu sizi yolunuzdan alıkoymaz.

Dr. Bergen konuşmasını sürdürüyor. "Nadir durumlarda ebeveynler ile genç yaştaki hastanın anlaşmazlığa düşmesi halinde etik komitesi bazı unsurları değerlendirir: söz konusu prosedürün hastanın yararına olup olmadığı, risk getiri senaryosu, hastanın yaşı ve olgunluk düzeyi ve kendisinin ileri sürdüğü gerekçe."

"Providence Hastanesi Etik Komitesi Kate Fitzgerald'la ilgili olarak hiç toplandı mı?" diye soruyor Campbell.

"İki defa," diyor Dr. Bergen. "Birincisi, 2002 yılında kemik iliği nakli ve diğer bazı seçeneklerin başarısızlıkla sonuçlanması nedeniyle kendisi üzerinde periferal kan kök hücre nakli denemesi yapılması içindi. Daha yakın tarihli olan İkincisi, böbrek nakli yapılmasının kendisi için en faydalı seçenek olup olmadığıyla ilgiliydi."

"Bu toplantıların sonucu ne oldu Dr. Bergen?"

"Kate Fitzgerald'a bir periferal kan kök hücre nakli yapılmasını tavsiye ettik. Böbrek nakli hususunda ise komite iki fikre ayrıldı."

"Bunu biraz açıklayabilir misiniz?"

"Bazılarımız bu aşamada hastanın sağlığının bir majör invazif[15] nakil ameliyatının yarardan çok zarar getirecek derecede kötüleştiği kanısındaydık. Diğerleri ise nakil yapılmazsa hasta zaten ölecek olduğundan, naklin yararlarının zararlarına ağır bastığını düşünüyordu."

"Grupta böyle bir bölünme olduğunda, nihai kararı kim belirliyor?" "Kate'in durumunda, kendisi reşit olmadığından, karar ebeveynlerinin sorumluluğunda."

"Kate'in tıbbi tedavisi konusunda yaptığınız iki toplantıdan herhangi birinde donörün sahip olduğu riskleri ve faydaları tartıştığınız oldu mu?"

"Konumuz bu değildi-"

"Peki ya donör Anna Fitzgerald'ın rızası?"

Dr. Bergen'in gözleri doğrudan bana dönüyor, sempatiyle bakıyor, ama görüyorum ki bu, böyle bir dilekçe verebilen korkunç bir kişi olduğumu düşünmesinden bile kötüymüş. Başını iki yana sallıyor. "Bu ülkede hiçbir hastanenin böbreğini bağışlamak istemeyen bir çocuktan böbrek almayacağını söylememe gerek yok sanırsam."

"Öyleyse teorik olarak, Anna bu karara itiraz edecek olsa, olay çok büyük olasılıkla sizin masanızda sonuçlanacaktı diyebilir miyiz?"

"Şey-"

"Anna'nın durumu sizin masanıza geldi mi Doktor?" "Hayır."

Campbell ona doğru yaklaşıyor. "Bize bunun nedenini söyleyebilir misiniz?"

"Çünkü Anna bir hasta değil."

"Sahiden mi?" Çantasından bir tomar kağıt çıkarıyor ve bunları önce yargıca sonra da Dr. Bergen'e veriyor. "Bunlar Anna'nın Providence Hastanesindeki on üç yıllık tıbbi kayıtları. Madem hasta değil, neden onun için bu kadar çok kayıt düşülmüş?"

Dr. Bergen kağıtlara göz atıyor. "Anna'nın birkaç tane invazif prosedürü olmuştu," diye kabul ediyor.

Aslan Campbell, diye düşünüyorum. Atına atlayıp başı dertte olan genç kızların yardımına koşan şövalyelerin varlığına inanan birisi değilimdir aslında, ama sanırım o kızların hissettiği aynı buna benziyordun "Bu dosyanın kalınlığına bakınca on üç yıl boyunca tıbbi etik komitesinin bir kez olsun Anna'ya neler yapıldığını tartışmak için toplanmamış olması size de tuhaf gelmiyor mu?"

"Biz onun kendi isteğiyle bağış yaptığını zannediyorduk."

"Yani siz bana Anna daha önce lenfosit ya da granülosit ya da kordon kanı, hatta sırt çantasındaki ilk yardım kutusunu bile vermek istemediğini söyleseydi, etik komitesi daha farklı davranırdı mı demek istiyorsunuz?"

"Bu şekilde nereye varmak istediğinizi biliyorum Mr. Alexander," diyor psikiyatr soğuk bir tonla. "Sorun şu ki böyle bir tıbbi durumla daha önce karşılaşılmadı. Bunun daha önce bir örneği *görülmemiş*. Elimizden geldiği ölçüde doğru bir şekilde yolumuzu bulmaya çalışıyoruz."

"Etik komitesi olarak sizin göreviniz daha önce örneği görülmemiş vakaları incelemek değil midir?"

"Şey. Evet."

"Dr. Bergen, uzman görüşünüzce, Anna Fitzgerald'dan on üç yıl boyunca defalarca vücudunun çeşitli parçalarını bağışlamasının istenmesi

etik olarak doğru mu?”

“İtiraz ediyorum!” diye araya giriyor annem,

Yargıç çenesini kaşıyor. “Bu sorunun cevabını duymak istiyorum.” Dr. Bergen yeniden bana bakıyor. “Bütün samimiyetimle söyleyebilirim ki daha Anna’nın donör olmak istemediğini öğrenmemden önce ablasına böbreğini bağışlaması konusunda *aleyhte* oy kullanmıştım. Kate’in nakil sonrasında hayatını sürdürebileceğine inanmıyorum ve bundan dolayı da Anna sebepsiz yere çok ciddi bir operasyon geçirecek. Ancak bu noktaya değin ailenin bir bütün olarak elde ettiği yararlarla kıyaslandığında, Anna’nın daha önce maruz kaldığı prosedürlerin risklerinin az olduğunu düşünüyorum ve Fitzgerald’ların Anna’yla ilgili yaptıkları seçimleri destekliyorum.”

Campbell, bu duyduklarını düşünüyormuş gibi bir tavır takınıyor. “Dr. Bergen, ne tür bir otomobil kullanıyorsunuz acaba?”

“Bir Porsche.”

“Eminim çok seviyorsunuzdur arabanızı.” “Evet öyle,” diyor doktor ihtiyatlı bir biçimde.

“Size bu salondan ayrılırken Porsche’nizden vazgeçmeniz gerektiğini, çünkü bunun Yargıç DeSalvo’nun hayatını kurtaracağını söylesem, ne yapardınız?”

“Bu çok saçma. Siz…”

Campbell öne doğru eğiliyor. “Ya başka seçeneğiniz olmasaydı? Ya psikiyatrlar avukatların başkalarının yararına olacağını düşündükleri şeyleri yapmakla yükümlü olsalardı?”

Doktor gözlerini şöyle bir döndürüyor. “Fazlasıyla dramatize ettiğiniz bu imanıza karşın, ulaşılmak istenilen ulvi amacın bunun yaratılmasına öncülük edenlerin zararına olmaması için tıpta temel donör hakları ve bazı tedbirler getirilmiştir. Amerika Birleşik Devletleri, aydınlatılmış onam konusunda uzun ve nahoş bir geçmişe sahiptir ve Beşeri Konular Araştırmaları ile ilgili kanunların çıkarılmasının asıl sebebi de budur. Böylelikle insanların laboratuar fareleri olmaları engellenir.”

“Öyleyse bize söyler misiniz,” diyor Campbell, “nasıl oldu da Anna Fitzgerald çatlakların arasından sızmayı başardı?”

• • •

Ben henüz yedi aylıkken mahallemizde bir blok partisi verilmişti. Aynen tahmin ettiğiniz gibi berbat bir şeydi: Hazır kekler, pastalar, pudingler ve kule gibi yükselmiş küp küp peynirler ve birinin evindeki

müzik setinden yükselen şarkılarla sokakta dans eden tipler. Elbette ben bunların hiçbirini bizzat hatırlamıyorum - bebeklerin tersine çevirmeyi öğrenip de kafalarını yarmaya başlamadan önce içine oturtuldukları o yürüteçlerden birine kondurulmuşum.

Her neyse, ben yürütecimde masaların arasında gezinir ve diğer çocukları izlerken bir şekilde ayaklarım yerden kesilmiş. Oturduğumuz blok biraz meyilli olduğundan birden yürütecin tekerlekleri benim durdurmayı başaramayacağım kadar hızlanmış. Yetişkinlerin yanından vız diye geçip polislerin trafiği kesmek için yolun sonuna koydukları engelin altından doğruca, vızır vızır otomobille dolu ana caddeye gidiyormuşum.

Ama birden Kate ortaya çıkmış ve peşimden koşmuş. Yoldan geçen bir Toyota beni dümdüz etmeden birkaç saniye önce bir şekilde elbisemi yakalamayı başarmış.

Hala mahallede birileri ara sıra bu olayı anlatır. Bense, her zamankinin aksine, onun beni kurtardığı bir örnek olarak hatırlarım.

• • •

Annem avukatçılık oynamak için ilk fırsatını kullanıyor. “Dr. Bergen,” diyor, “ailemi ne kadardır tanırsınız?”

“On yıldır Providence Hastanesinde görev yapıyorum.”

“Bu on yıl içinde Kate’in tedavisiyle ilgili bir durum önünüze konduğunda ne yaptınız?”

“Tavsiye edilen bir eylem planını ortaya çıkardık,” diyor. “Ya da mümkün olan hallerde buna bir alternatif ürettik.”

“Peki bunların herhangi birinde Anna’nın bu sürecin bir parçası olmaması gerektiğini hiç raporunuza yazdınız mı?”

“Hayır.”

“Anna’nın ciddi zararlar göreceğini hiç söylediniz mi?” “Hayır.”

“Ya da bizzat ağır bir tıbbi tehlike altına gireceğini?” “Hayır.”

Belki de sonunda beyaz atlı şövalyem Campbell olmayacak. Belki de o kişi annemdir.

“Dr. Bergen.” diye soruyor annem, “çocuklarınız var mı?” Doktor başını kaldırıyor. “Bir oğlum var. On üç yaşında.”

“Tıbbi etik komitesine havale edilen vakalara hiç kendinizi hastanın yerine koyarak baktınız mı? Ya da daha doğrusu, bir ebeveynin yerine koyarak?”

“Baktım,” diyor doktor.

“Benim yerimde olsanız,” diyor annem, “ve tıbbi etik komitesi size oğlunuzun hayatını kurtaracak bir yöntemin tavsiye edildiği bir kağıt parçası uzatsa, onları sorgular mıydınız... yoksa elinize sunulan bu fırsata balıklama atlar mıydınız?”

Doktor cevap vermiyor. Cevap vermek zorunda değil.

• • •

Yargıç DeSalvo bunun arkasından ikinci bir ara veriyor. Campbell biraz gezinip bacaklarımı açmamdan filan bahsediyor. Ben de onu takip ediyorum ve annemin yanından geçiyorum. Önünden geçerken elini belimde hissediyorum, yukarı çıkmış tişörtümü içime sokuyor. Okula askılılar ve düşük belliler giyerek gelen, matematik dersine değil de bir Britney Spears klibine katılacakmış gibi gezen kızlardan nefret eder. Sesini kulaklarımda duyabiliyorum adeta: *Lütfen bana bunun yıkanınca çektiğini söyle.*

Yaptığı işin tam ortasında belki de bunu yapmaması gerektiğini fark ediyor. Duruyorum ve Campbell da duruyor ve annem kıpkırmızı oluyor. “Affedersiniz,” diyor.

Elimi onunkinin üstüne koyuyor ve tişörtümü kotumun içine, olması gereken yere sokuyorum. Campbell’a bakıyorum. “Dışarıda buluşalım mı?” Campbell’ın bakışlarında tepeden tırnağa *Kötü Fikir* yazıyor, ama başını eğiyor ve koridora yöneliyor. Sonra ben ve annem duruşma salonunda neredeyse yalnız kalıyoruz. Eğilip yanağına bir öpücük konduruyorum. “Çok iyiydin,” diyorum, çünkü asıl söylemek istediğimi nasıl söyleyeceğimi bilmiyorum: sevdiğiniz insanların sizi her gün şaşırtabileceğini. Bizi biz yapanın yaptığımız şeylerden çok, bunları yapmayı en az beklediğimiz anda muktedir olduklarımızla ilgili olduğunu.

SARA

2002

Kollarında serumlarıyla yan yana otururken Kate, Taylor Ambrose'la tanışıyor. "Sen neden buradasın?" diye soruyor ve bunu duyduğum an kafamı okuduğum kitaptan kaldırıyorum, çünkü bunca yıldır ayakta tedavi olduğu seferlerin hiçbirinde Kate'in birisiyle sohbet başlattığına şahit olmamıştım.

Konuştuğu oğlan ondan fazla büyük sayılmaz. Kate on dört yaşında, o da en fazla on altıdır. Fıldır fıldır dönen kahverengi gözleri var ve kel başına Boston Bruins hokey takımının şapkasını takmış. "Bedava kokteyl varmış diye duydum," şeklinde cevap veriyor çocuk ve yanaklarındaki gamzeler iyice belirginleşiyor.

Kate sırıtıyor. "Tüm içkiler benden." diyor ve derisinin altına bağlanmış trombosit poşetine bakıyor.

"Adım Taylor." Elini uzatıyor. "AML." "Kate. APL."

Çocuk bir ıslık çalıyor ve kaşlarını yukarı kaldırıyor. "Vaay," diyor. "Nadide bir eser."

Kate dik saçlarını karıştırıyor. "Hepimiz öyle değil miyiz?"

Şaşkınlıkla izliyorum olan biteni. Nereden çıktı bu çocuk ve benim küçük kızıma ne yaptı böyle?

"Trombosit alıyorsun," diyor Taylor Kate'in poşetindeki etiketi dikkatle inceleyerek. "Remisyonda mısın?"

"Bugünlük öyle." Kate, Taylor'ın serum askısına, içindeki Cytoxanı göstermeyen o meşum siyah poşete bakıyor. "Kemo mu?"

"Evet. Bugünlük öyle. Ee, anlat bakalım Kate," diyor Taylor. Kemikli elleri, kalın parmakları ve henüz tam gelişmemiş elmacık kemikleriyle on altı yaşa özgü o sıska yavru köpek görünümüne sahip. Kollarını kavuşturduğunda kasları şişkinleşiyor. Bunu bilinçli olarak yaptığını fark ediyor ve gülümsememi saklamak için başımı öne eğiyorum. "Providence Hastanesi'nde olmadığın zamanlarda ne yaparsın?"

Kate, bir süre düşünüyor ve sonra bir gülümseme hafifçe yüzüne yayılıyor. "Geri gelmeme neden olacak bir şey olsun diye bekliyorum."

Bunu duyan Taylor sesli bir kahkaha koyuveriyor. "Belki bir ara birlikte bekleriz," diyor ve bir gazlı bez paketini yırtıp ona uzatıyor. "Telefon numaranı alabilir miyim?"

Kate numarayı yazarken Taylor'ın serum askısındaki cihaz sinyal vermeye başlıyor. Hemşire geliyor ve serum hortumunu söküyor. "Artık gidebilirsin Taylor," diyor. "Araban nerede?"

"Aşağıda bekliyor." Sandalyesinden yavaşça kalkıyor, olabilecek en zayıf şekilde - az öncekinin rasgele bir sohbet olmadığının ilk hatırlatıcısı bu. Üzerinde telefon numaramızın yazdığı kağıt parçasını cebine koyuyor. "Seni arayacağım Kate."

Taylor'ın arkasından Kate tüm nefesini kuvvetlice vererek dramatik bir nokta koyuyor. Onun gidişini izliyor. "Ah Tanrım," diye içini çekiyor. "Ne hoş bir çocuk."

Serumunu kontrol eden hemşire sırıtıyor. "Ne demezsin şekerim. Keşke otuz yaş genç olsaydım."

Kate yüzünde güller açarak bana dönüyor. "Sence arayacak mı?" "Olabilir," diyorum.

"Nereye gitsek acaba?"

Aklıma Brian geliyor, hep Kate'in gönlünce flört edebileceğini söyler... tabii kırk yaşına geldiğinde. "Fazla hızlı koşmayalım istersen," diyorum, ama içimden şarkılar söylüyorum.

• • •

En sonunda Kate'i remisyona sokan arsenik, sihrini onu yıpratarak gösterdi. Bambaşka bir ilaç olan Taylor Ambrose ise sihrini onu yeniden inşa ederek gösterdi. Artık bu bir alışkanlık haline geldi: Akşam yedide telefon çaldığında, Kate yemek masasından uçarak kalkıyor ve telsiz telefonla birlikte bir dolabın içine saklanıyor. Arada Kate'in kıkırdamaları ve fısıltıları kulağımıza çalınırken geri kalanlarımız masayı topluyor, oturma odasında vakit geçiriyor ve yatmaya hazırlanıyoruz ve sonra Kate kozasından çıkıyor, kanatlanmış ve ışıl ışıl, ilk aşkın coşkusu şahdamarında bir kuş gibi pır pır atıyor. Her defasında onu seyretmekten kendimi alıkoyamıyorum. Bunun nedeni Kate'in çok güzel olması filan değil -ki aslında çok güzeldir- asıl sebep, hiçbir zaman onun büyüdüğünü göreceğime inanmama izin vermemem.

Bir gece telefon maratonlarından bir tanesinin sonunda Kate'in arkasından banyoya giriyorum. Kate aynada kendini inceliyor, seksi bir poz verip dudaklarını büzüyor ve kaşlarını kaldırıyor. Eli dik saçlarına gidiyor - kemoterapiden sonra saçları bir daha dalgalı çıkmadı, artık saç köpüğüyle şekil vermeye çalıştığı kalın, dümdüz telleri olan saçları var. Avucuna bakıyor, sanki hala saçlarının dökülmesini bekler gibi.

“Sence bana baktığında ne görüyordur?” diye soruyor Kate.

Yaklaşıp arkasında duruyorum. Benim kopyam olan çocuk Kate değil, Jesse; ama yine de ikimizi yan yana koyduğunuzda çok belirgin benzerlikler var. Ağzımızın şekli değil belki, ama ifadesi, gözlerimizde ışıldayan keskin kararlılık.

“Bana kalırsa, onun neler yaşadığını bilen bir kız görüyordur,” diyorum dürüstçe.

“İnternette AML’yi araştırdım,” diyor. “Ondaki lösemi türünün tedavi edilme oranı oldukça yüksekmiş.” Yüzünü bana dönüyor. “Başka bir insanın yaşamasını kendi yaşamandan daha fazla istediğin zaman... onu gerçekten seviyorsun diyebilir miyiz?”

Böyle aniden bir cevap vermek hakikaten çok zor. “Kesinlikle.”

Kate çeşmeyi açıyor ve yüzünü sabunla yıkıyor. Ona bir havlu uzatıyorum ve yüzünü kurulayıp başını kaldırdığında bana, “Kötü bir şeyler olacak,” diyor.

Birden panikle vücudunda belirtiler aramaya başlıyorum. “Sorun nedir?”

“Hiç. Ama hep öyle olur. Hayatımda Taylor kadar iyi bir şey varsa, kesin bunun bedelini öderim.”

“Bu duyduğum en aptalca şey,” diyorum otomatik olarak, ama yine de içinde gerçeklik yok değil. Hayatın kendilerine sunduklarını kontrol etmenin sadece insanın kendi elinde olduğuna inananlara lösemili bir çocuğun hayatının bir gününü tecrübe ettirmek yeter. Ya da annesinin. “Belki de en sonunda biraz rahata kavuşuyorsundur,” diyorum.

Üç gün sonra rutin bir tam kan sayımı esnasında hematolog bize Kate’in kanında yeniden promiyelosit tespit ettiğini söylüyor - dimdik bir iyileşme yokuşundan aşağı doğru ilk kayma bu.

• • •

İstemeden kulak misafiri olduğum durumlar haricinde hayatımda hiç kapı dinlememiştim, ta ki Kate’in Taylor’la ilk randevusuna gidip de sinemadan döndüğü o geceye kadar. Eve giren Kate, ayakuçlarına basarak sessizce odalarına giriyor ve Anna’nın yatağının kenarına oturuyor. “Uyanık mısın?” diye soruyor.

Anna homurdanarak yatakta dönüyor. “Artık evet.” Yere düşen bir şal gibi uykusu açılıp gidiyor. “Nasıldı?”

“Vaay,” diyor Kate ve sonra gülüyor. “Vay vay vay.” “Nası bi vay? Bademcik ameliyatı gibi mi mesela?”

“İğrençsin,” diye fısıldıyor Kate, ama aslında bıyık altından gülüyor. “Yine de çok güzel öpüşüyor.” Bu cümleyi yemini sallandıran bir balıkçı gibi ortaya atıyor.

“Hadi ordan!” Anna’nın sesi çınlıyor. “Ee, nasıl bir şeydi?”

“Uçmak gibi,” diye cevap veriyor Kate. “Eminim o da böyle bir duygudur.”

“Birinin üzerine salyalarını akıtmasıyla bunun ne gibi bir benzerliği varmış anlayamadım.”

“Saçmalama Anna, üstüne tükürüyormuş gibi bir şey değil ki bu.” “Taylor’ın tadı neye benziyordu?”

“Patlamış mısır.” Bir kahkaha atıyor. “Ve erkek.”

“Ne yapman gerektiğini nereden biliyordun?”

“Bilmiyordum ki. Kendi kendine oluverdi. Sen nasıl hokey oynuyorsan öyle işte.”

Bu açıklama nihayet Anna’ya anlamlı geliyor. “Evet,” diyor, “hokey oynarken gerçekten de kendimi çok iyi hissederim.”

“Bunu anlamana ise imkan yok,” diye iç geçiriyor Kate. Odadan sesler geliyor; Kate’in üstünü çıkardığını tasavvur ediyorum. Acaba Taylor da bir yerlerde aynı şeyi hayal ediyor mudur diye merak ediyorum.

Yastık kabartılıyor, yorgan açılıyor, Kate yatağa girip de öbür yana dönerken çarşaf hışırdıyor. “Anna?”

“Hmm?”

“Avuçlarında yaralar var, graft-versus-host hastalığı yüzünden,” diyor Kate. “El ele tutuştuğumuzda onları hissettim.”

“İğrendin mi?”

“Hayır,” diyor Kate. “Sanki birbirimize tam uyuyor gibiydik.”

• • •

Başlangıçta Kate’i periferal kan kök hücre nakline ikna edemiyorum. Reddediyor, çünkü Taylor Ambrose’la gezmek varken kemoterapi alıp hastanede yatmak, önümüzdeki altı haftayı ters karantinada geçirmek istemiyor. “Hayat senin,” diyorum ve bana sanki delirmişim gibi bakıyor.

“Kesinlikle,” diyor.

Sonunda uzlaşıyoruz. Onkoloji doktorları Kate’in Anna’dan yapılacak nakle hazırlık olarak alacağı kemoterapiyi hastaneye yatmadan almasına razı oluyorlar. Kate, evde maske takmayı kabul ediyor. Değerleri en ufak bir şekilde düşecek olursa hastaneye yatacak. Doktorlar bundan memnun değiller; yapılacak prosedürü olumsuz etkilemesinden endişeleniyorlar, ama

tıpkı benim gibi onlar da Kate’in kendi iradesiyle pazarlık yapabilecek bir yaşa eriştiğinin farkındalar.

Bütün bu ayrı kalma yaygarasının boşuna olduğu ortaya çıkıyor, çünkü Taylor Kate’in ilk kemo randevusunda hastanede beliriveriyor. “Senin burada ne işin var?”

“Görünüşe bakılırsa buradan uzak kalamıyorum,” diye şaka yapıyor. “Selam Mrs. Fitzgerald.” Kate’in yanındaki boş sandalyeye oturuyor. “Tanrım, serum takılı olmadan bunlarda oturmak ne de güzelmiş.”

“Ovsana biraz,” diye mırıldanıyor Kate.

Taylor elini Kate’in koluna koyuyor. “Çok oldu mu?” “Yeni başladık.”

Ayağa kalkıyor ve Kate’in sandalyesinin geniş kolçağına oturarak Kate’in kucağındaki kusma kabını eline alıyor. “Yüz kağıda bahse girerim saat üçe kadar içindekileri boşaltmadan dayanamayacaksın.” Kate saate göz atıyor. 2:50. “Tamam kabul.”

“Öğlen ne yedin?” Taylor haince sırıtıyor. “İstersen renklerine bakarak tahmin edeyim?”

“İğrençsin,” diyor Kate, ama ağzı kulaklarına varıyor. Taylor elini Kate’in omzuna koyuyor ve o da sıkıca yaslanıyor.

Brian bana ilk kez dokunduğunda hayatımı kurtarmıştı. Providence’da kıyamet gibi bir yağmur vardı, bir poyraz fırtınası dalgaları kabartmış ve adliyenin otoparkının tamamen sular altında kalmasına neden olmuştu. Bina boşaltıldığı sırada ben katiplik yapmakla meşguldüm. Brian’ın ekibi görevdeydi; binanın taş merdivenlerine vardığımda selde sürüklenen arabalar, kadın çantaları ve hatta dehşet içinde yüzmeye çalışan bir köpek gördüm. Ben dava özetlerini dosyalarken dünya sulara gömülmüş meğer. “Yardım ister misiniz?” diye soruyor Brian, tüm teçhizatını kuşanmış bir halde kollarını bana uzatıyor. O beni daha yüksek bir yere taşırken yağmur yüzümü ve sırtımı dövüyor. Bir selin ortasında nasıl olup da diri diri yanıyormuş gibi hissedebildiğimi merak ediyorum.

“Kusmadan en uzun ne kadar dayandın?” diye soruyor Kate Taylor’a. “İki gün.”

“Atıyosun.”

Hemşire, önündeki kağıtlardan başını kaldırıyor. “Doğru söylüyor,” diye onaylıyor. “Kendi gözlerimle gördüm.”

Taylor, Kate’e bakıp sırıtıyor. “Sana söyledim, ben bu işin ustasıyım.” Saate bakıyor: 2:57.

“Senin gitmek isteyeceğin daha düzgün bir yer yok mu?” diyor Kate.

“Bahisten yırtmaya mı çalışıyorsun?”

“Seni korumaya çalışıyorum. Gerçi Sözünü tamamlayamadan suratı yemyeşil oluyor. Hemşire ve ben yerimizden fırlıyoruz, ama Kate’e önce Taylor erişiyor. Kusma kabını çenesinin altına tutuyor ve öğürmeye başladığında da elini küçük daireler çizerek sırtında gezdiriyor.

“Tamam, tamam,” diyerek onu yatıştırıyor iyice yanına sokulmuş bir halde.

Hemşire ve ben birbirimize bakıyoruz. “Güvenilir ellere emanet gibi görünüyor,” diyor hemşire ve başka bir hastaya bakmak üzere ayrılıyor.

Kate’in işi bittiğinde, Taylor elindeki kabı kenara koyuyor ve onun ağzını bir mendille siliyor. Kate başını kaldırıp ona bakıyor, gözleri mutlulukla parlıyor, burnu hala akıyor. “Affedersin,” diye mırıldanıyor.

“Ne için?” diyor Taylor. “Yarın da ben aynı durumda olabilirim.”

Acaba kızlarının büyüdüğünü fark ettiklerinde bütün anneler benim şu an hissettiklerimi mi hissediyorlar - bir zamanlar bebeklik kıyafetlerini katladığıma inanmak imkansızmış, sanki onu hala kum havuzunun kenarında parmak uçlarında dans ederken görebilecekmişim gibi. Daha dün elleri plajda bulduğu deniz kabuklarından daha küçük değil miydi? Aynı el, şimdi bir delikanlının elini tutan o el, benimkini tutmuyor muydu, binlerce defa olduğum yerde durup gördüğü örümcek ağına ya da ipekotuna bakmam için beni çekiştirmiyor muydu? Bu bir göz aldanması - asla bizim zannettiğimiz kadar köklü ve sağlam değil. Her şey düşünüldüğünde bunun yaklaştığını gördüğümü zannedebilirsiniz. Ama Kate’in bu çocuğu seyretmesini seyrederken daha öğrenecek binlerce şeyim olduğunu gördüm.

“Ben eğlenceli bir kız arkadaşım,” diye mırıldanıyor Kate.

Taylor ona gülümsüyor. “Patates kızartması,” diyor. “Öğlen yemişsin.”

Kate omzuna bir tane çarpıyor. “Midemi bulandırıyorsun.” Taylor tek kaşını kaldırıyor. “Bahsi kaybettiğini biliyorsun.” “Galiba yatırım hesabı cüzdanımı evde unutmuşum.”

Taylor onu incelermiş gibi rol kesiyor. “Peki, onun yerine bana ne verebileceğini biliyorum.”

“Cinsel bir kıyak mı acaba?” diyor Kate yanlarında olduğumu bir an unutarak.

“Şey, bilmem,” diye gülüyor Taylor. “Annene bi sorsak mı?” Kate bir anda kıpkırmızı kesiliyor. “Hass.”

“Siz böyle devam edin,” diye uyarıyorum onları, “bir sonraki randevunuzda kemik iliği aspirasyonu yaparsınız artık.”

“Hastanenin düzenlediği şu dansı biliyorsun değil mi?” Taylor birden sinirleniyor; dizini hızla yukarı aşağı sallamaya başlıyor. “Hasta çocuklar için yapılıyor. Her ihtimale karşı doktorlarla hemşireler de orada bulunuyorlar ve hastanedeki konferans salonlarından birinde düzenleniyor, ama büyük bölümü sıradan bir balo gibi. Kötü bir orkestra, çirkin smokinler, içine trombosit karıştırılmış bir punch.” Yutkunuyor. “Bu son kısım şaka tabii. Ben geçen sene gittim, sap gibi ve gayet de aptaldı, ama düşündüm ki ikimiz de hasta olduğumuza göre belki bu yıl birlikte gideriz.”

Kate, onda bulunabileceğini hayatta tahmin edemeyeceğim bir özgüvenle, teklifi düşünüyor. “Ne zaman?”

“Cumartesi.”

“Gördüğüm kadarıyla o gün nalları dikme planım yok.” Taylor’a mutlulukla gülümsüyor. “Çok isterim.”

“Güzel,” diyor Taylor gülümseyerek. “Çok güzel.” Aralarında yılan gibi kıvrılan Kate’in serum hortumuna dikkat ederek temiz bir kap almak için uzanıyor. Acaba kalbi daha mı hızlı atıyor; bu, ilaçların etkisini değiştirecek mi; merak ediyorum. Daha kısa sürede daha fazla mı hasta olacak?

Taylor Kate’i koluyla sarıyor. Birlikte sırada ne varsa onu beklemeye koyuluyorlar.

• • •

“Etekleri çok aşağıda,” diyorum, Kate soluk sarı bir elbiseyi boynundan aşağı tutup bana gösterirken. Butiğin zemininde oturduğu yerden Anna da fikrini belirtiyor: “Bununla muza benzersin.”

Saatlerdir balo elbisesi almaya çalışıyoruz. Kate’in dansa hazırlanmak için sadece iki günü var ve bunu saplantı haline getirmiş durumda: ne giyecek, makyajını nasıl yapacak, acaba orkestra azıcık düzgün bir şeyler çalacak mı? Tabii ki saçıyla ilgili bir sorunu yok: kemodan sonra hepsi döküldü. Kate, peruktan nefret eder - kafa derisinde gezinen bir böcek gibi olduğunu söyler hep - ama dazlak bir kafayla gitmeyecek kadar da bilinçli. Bugün başına batik bir eşarp sarıyor; tıpkı mağrur, soluk benizli bir Afrika kraliçesi gibi.

Bu dışarı çıkma mevzusunun gerçekliği Kate’in hayallerine pek uymadı. Normal kızların mezuniyet balolarında giydikleri elbiseler göbeği ya da omuzları açıkta bırakıyor; oysa Kate’in bu bölgelerinde teni yer yer yıpranmış ve üzerinde izler var. En olmadık yerleri göz önüne seriyorlar. Sağlıklı, zinde bir bedeni sergileyecek şekilde dikilmişler, bunun yokluğunu saklamak üzere değil.

Etrafında fır dönen satıcı kadın elbiseyi Kate'ten alıyor. "Aslında bu gayet muhafazakar bir model," diye ısrar ediyor. "Göğüslerin büyük bölümünü kapatıyor."

"Bunu da kapatır mı?" diye tersliyor onu Kate bluzunun düğmelerini açıp geçenlerde taktıkları göğsünden fırlamış kateteri ortaya çıkararak.

Satıcı kadın kendine hakim olmayı başaramayarak hafif bir "Hii" koyveriyor.

"Kate!" diyerek azarlıyorum onu.

Kate başını iki yana sallıyor. "Biz en iyisi çıkalım burdan."

Caddeye, butiğin önüne çıkar çıkmaz Kate'i paylıyorum. "Bir şeylere kızınca bunun faturasını dünyanın geri kalanına kesmek zorunda değilsin."

"İyi ama o da kaltağın tekiydi," diye aynen karşılık veriyor Kate. "Eşarbıma nasıl baktığını gördün mü?"

"Belki yalnızca desenlerini beğenmiştir," diyorum ifadesiz bir tonla.

"Ya evet, belki ben de yarın sabah gözümü bir açarım hastalığım kaybolmuş." Sözleri aramıza düşen birer kaya parçası gibi, her biri kaldırımda patlıyor. "O aptal elbiseyi aramayacağım artık. Neden en baştan Taylor'a olur dediğimi de bilmiyorum zaten."

"O dansa giden diğer bütün kızlar da seninle aynı yolun yolcusu değil mi? Plastik boruları, çürükleri, telleri, kolostomi torbalarını ve Tanrı bilir daha neleri kapatacak tuvaletler bulmaya çalışmıyorlar mıdır?"

"Başkalarından bana ne," diyor Kate. "Tek istediğim iyi görünmekti.

Sadece bir geceliğine iyi görünmek."

"Taylor zaten senin güzel olduğunu düşünüyor."

"Ama ben düşünmüyorum!" diye haykırıyor Kate. "Ben düşünmüyorum Anne ve belki de *bir* kez olsun aksini istiyorum."

Ilık bir gün, ayaklarımızı bastığımız yer nefes alıyor sanki. Güneş başımı, ensemi ısıtıyor. Buna ne cevap verebilirim ki? Ben hiçbir zaman Kate olmadım. Onun yerine hasta olan ben olayım diye dualar ettim, yalvardım, şeytanın biriyle Faust misali pazarlığa oturmak istedim, ama işler ne yazık ki böyle yürümüyor.

"Biz de kendimiz dikeriz o zaman," diye öneride bulunuyorum. "Sen tasarlayabilirsin."

"Sen dikiş dikmeyi bilmezsin ki," diye iç geçiriyor Kate.

"Öğrenirim."

"Bir günde mi?" Başını iki yana sallıyor. "Her defasında gedikleri tamir edemezsin Anne. Bunu ben biliyorum da sen nasıl bilmiyorsun?"

Beni kaldırımda yalnız bırakıyor ve hızla yürümeye başlıyor. Anna arkasından koşuyor, Kate'in koluna giriyor ve ben onlara yetişmek için aceleyle seğirtirken onu butikten biraz ötedeki bir dükkanın önüne doğru çekiştiriyor.

Burası, ağzından sakız düşmeyen kuaförlerle dolu bir salon. Kate, kendini Anna'dan kurtarmak için çabalıyor, ama Anna istediği zaman çok güçlü olabilir. "Hey." diye sesleniyor Anna kapıdaki görevlinin dikkatini çekmek için. "Burada mı çalışıyorsun?"

"Mecbur olduğum zamanlarda." "Balo için saç yapar mısınız?"

"Elbette," diyor kuaför. "Topuz gibi bir şey mi istersin?"

"Olur. Ablam için soruyorum." Anna, mücadele etmeyi bırakan Kate'e dönüyor. Kavanoza kapatılmış bir ateşböceği gibi bir gülümseme yayılıyor yüzüne yavaşça.

"Evet, benim için," diyor muzır bir şekilde ve kel başını saran eşarbı çıkarıyor.

Salondaki herkes sohbete ara veriyor. Kate muazzam bir edayla dikiliyor. "Biz ince örgü düşünmüştük," diye devam ediyor Anna.

"Bence perma," diye ekliyor Kate.

Anna kıkırdıyor. "Belki de güzel bir gelin başı."

Kuaför yutkunuyor; şok, sempati ve kırıcı olmama kaygısı arasında sıkışıp kalmış durumda. "Şey, senin için bir şeyler yapabiliriz belki." Boğazını temizliyor. "Her zaman için uzatma seçenekleri mevcuttur."

"Uzatma seçenekleri," diye tekrarlıyor Anna ve Kate, kahkahalara boğuluyorlar.

Kuaför, kızların arkasına, tavana doğru bakmaya başlıyor. "Kamera şakası filan mı bu?"

Bu laf üzerine kızlarım gülme krizine girip birbirlerine sarılıyorlar. Nefessiz kalana dek gülüyorlar. Ağlamaya başlayana dek gülüyorlar.

• • •

Providence Hastanesi Balosu'nun refakatçi velilerinden biri olarak punch'tan sorumluyum. Katılımcılar için hazırlanan diğer tüm gıdalar gibi bu da nötropenik. Hemşireler - bu gecenin vaftiz anneleri- bir konferans salonunu fantastik bir balo salonuna dönüştürmüşler, disko topundan ortama uygun ışıklandırmaya kadar her şey düşünülmüş.

Kate, Taylor'ın etrafına dolanmış bir sarmaşık. Çalan şarkıdan tamamen farklı bir ritimde hareket ediyorlar. Kate, zorunlu olarak mavi maskesini takıyor. Taylor ona ipek çiçeklerden yapılma bir çiçek demeti hediye etti,

çünkü gerçek çiçekler bağışıklığı sınırlandırılmış hastaların mücadele edemeyecekleri hastalıklar taşıyabilir. Neticede elbise dikmek zorunda kalmadım; Bluefly.com'da bir tane buldum: altın rengi düz bir elbise, Kate'in kateteri nedeniyle V yakaya sahip. Ancak bunun üzerinde uzun kollu, şeffaf bir tunik var; beli saran bu kıyafet Kate sağa sola döndükçe parıldıyor ve bu sayede göğüs kemiğinden çıkan tuhaf üçlü katetere gözü takılan birisinin bunun bir ışık oyunu olduğunu düşünmesine neden olabilir.

Evden çıkmadan önce bin tane fotoğraf çektik. Kate ve Taylor beni beklemek üzere arabaya kaçtıklarında ben de makineyi bırakmaya gittim ve Brian'ı mutfakta sırtı bana dönük halde buldum. "Hey," dedim. "Bize el mi sallayacaktın? Arkamızdan su dökmeyi mi düşünüyordun?"

Ancak bana dönünce anlayabildim buraya ağlamak için geldiğini. "Bunu görebilmeyi beklemiyordum," dedi. "Böylesi bir anıya sahip olabileceğimi hiç düşünmemiştim."

Ona sarıldım, öyle sıkı sarıldım ki ikimiz aynı taştan yontulmuş gibiydik. "Bizi bekle," diye fısıldadım ve sonra evden çıktım.

Şu anda ise saçları küçük öbekler halinde dökülmeye başlamış bir oğlana bir bardak punch servis ediyorum. Saçları smokininin siyah yakasına dökülüyor. "Teşekkür ederim," diyor ve o an gördüğüm en güzel gözlere sahip olduğunu fark ediyorum, bir panterinki gibi koyu ve sakin. Sonra başımı kaldırıyor ve Kate'le Taylor'ın ortadan kaybolduğunu görüyorum.

Ya Kate hastalanmışsa? Ya Taylor hastalanmışsa? Aşırı koruyucu davranmayacağım diye kendime söz vermiştim, ama burada personelin tek tek takip edemeyeceği kadar çok çocuk var. Başka bir veliden punch nöbetimi devralmasını rica ediyor ve kadınlar tuvaletine bakmaya gidiyorum. Malzeme dolabına bakıyorum. Boş ve karanlık koridorlardan geçiyorum, kiliseye bile bakıyorum.

Nihayet bir kapı aralığından Kate'in sesini duyuyorum. Taylor'la ikisi el ele mehtabın altında duruyorlar. Buldukları bahçe gündüzleri stajyer doktorların gözde mekânlarından; başka türlü gün ışığını göremeyecek birçok doktor öğle yemeğini burada yemeyi tercih ediyor.

Tam iyi misiniz diye soracakken Kate konuşuyor. "Ölmekten korkuyor musun?"

Taylor başını sallıyor. "Pek sayılmaz. Ama bazen cenazemi düşünüyorum. İnsanlar hakkımda güzel şeyler söyleyecekler mi türünden hikâyeler işte. Ağlayanlar olacak mı?" Bir an duraksıyor. "Acaba kimse gelecek mi?"

“Ben gelirim,” diye söz veriyor Kate.

Taylor başını Kate’e doğru eğiyor ve o da Taylor’a sokuluyor ve o anda onları takip etme nedenimin bu olduğunu idrak ediyorum. Karşılaşacağım manzaranın bu olacağını biliyordum ve tıpkı Brian gibi ben de kızımın denizden çıkarılmış bir cam parçası gibi parmaklarımın arasında tereddütle tutacağım bir resmini daha görmek istiyordum. Taylor, Kate’in mavi hijyenik maskesini indiriyor ve onu durdurmam gerektiğini biliyorum, buna mecbur olduğumu biliyorum, ama yapmıyorum. Bu kadarını olsun yaşamasını istiyorum.

Öpüştükleri anda çok güzel görünüyorlar: heykeller kadar pürüzsüz parlak başları birbirine doğru eğilmiş - görsel bir yanılsama gibi, kendi içine dönen bir ayna imge.

• • •

Kate kök hücre nakli için hastaneye tam bir duygusal enkaz olarak gidiyor. Kateterine verilen cıvık sıvı onu Taylor’ın kendisini üç gündür aramamış ve bir taraftan da telefonlarına cevap vermemiş olmasından daha az endişelendiriyor. “Kavga mı ettiniz?” diye soruyorum ve Kate de başını hayır anlamında sallıyor. “Bir yere gideceğini filan söyledi mi? Belki acil bir şey olmuştur,” diyorum. “Belki de bunun seninle hiçbir ilgisi yoktur.”

“Belki de vardır,” diye karşı çıkıyor Kate.

“Öyleyse alabileceğin en iyi intikam ona aklından geçenleri anlatabilecek kadar sağlıklı olabilmektir,” diyorum. “Ben hemen döneceğim.”

Koridorda vardiyasına yeni başlayan ve Kate’i yıllardır tanıyan hemşire Steph’in yanına yaklaşıyorum. İşin doğrusu, Taylor’ın Kate’le iletişim kurmamasına en az onun kadar şaşırmış durumdayım. Kate’in bugün hastaneye geleceğini biliyordu.

“Taylor Ambrose,” diyorum Steph’e. “Bugün buraya geldi mi?” Steph bana bakıyor ve gözlerini kırpıyor.

“Koca çocuk benim kızıma asılıyor da şekerim,” diye şaka yapıyorum. “Ah, Sara... ben birisi sana kesin söylemiştir diye düşünmüştüm,” diyor Steph. “Bu sabah öldü.”

• • •

Kate’e söylemiyorum, tam bir ay. Dr. Chance, Kate’in taburcu olabilecek kadar iyi olduğunu söyleyene dek, Kate kendini onsuz çok daha iyi olduğuna ikna edene dek saklıyorum. Kullandığım sözcükleri size anlatarak başlayamam; hiçbiri üstlerindeki yükü taşıyabilecek kadar büyük

değil. Taylor'ın evine gidip annesiyle nasıl konuştuğumdan bahsediyorum; kendini kollarıma bırakıp, beni aramak istediğinden, ama içindeki bir kıskançlığın tüm söylemek istediklerini bastırdığından. Bana o gece balodan kanatlanmış bir halde gelen Taylor'ın gecenin bir yarısı kırk derece ateşle yatak odalarına daldığını anlatmıştı. Belki viral belki de fungal bir nedeni varmış, ama sonuçta solunum güçlüğü çekmeye başlamış ve arkasından kalp krizi gelmiş ve yarım saat çabaladıktan sonra doktorlar artık vazgeçmişler.

Kate'e Jenna Ambrose'un söylediği başka bir şeyi anlatmıyorum - Taylor öldükten sonra yanına gidip artık onun olmayan oğlunu seyretmiş. Gözlerini açacağından emin bir halde tam beş saat boyunca beklemiş. Şimdi bile üst kattan sesler duyduğunda Taylor'ın odasında bir şeyler yaptığını zannediyor ve her sabah yataktan gerçeği hatırlamadan önce kendisine bahşedilen o yarım saniye için kalkıyormuş.

"Kate," diyorum. "Çok üzgünüm."

Kate yüzünü buruşturuyor. "Ama ben onu seviyordum," diye cevap veriyor, sanki bu yeterli olmalıymış gibi.

"Biliyorum."

"Ve bana bir şey söylemedin."

"Söyleyemedim. Bunun senin de savaşı bırakmana neden olabileceğini düşünürken yapamadım."

Gözlerini kapatıyor ve başını diğer yana çeviriyor; öyle şiddetli ağlıyor ki hala bağlı bulunduğu monitörler sinyal vermeye başlıyor ve hemşireler odaya dalıyor.

Uzanıp ona dokunuyorum. "Kate, tatlım, ben senin için en iyi olanı yaptım."

Bana bakmayı reddediyor. "Benimle konuşma," diye homurdanıyor. "Bu konuda üstüne yok zaten."

• • •

Kate, yedi gün ve on bir saat boyunca benimle konuşmuyor. Hastaneden çıkıyoruz; ters karantina neyi gerektiriyorsa, onu yapmaya koyuluyoruz; yabancısı olmadığımız bir şey çünkü. Geceleri yatakta Brian'ın yanında yatıyor ve onun neden uyuyabildiğini merak ediyorum. Gözlerimi tavana dikiyor ve kızımı daha o gitmeden kaybettiğimi düşünüyorum.

Sonra bir gün odasının önünden geçerken onu yerde etrafında fotoğraflar yayılı halde otururken görüyorum. Beklediğim gibi, Taylor'la ikisinin balodan önce çektiğimiz fotoğraflarına bakıyor - şıkır şıkır giyinmiş

Kate’in ağzında o meşum maske var. Taylor kendi deyimiyle fotoğrafların hatırına maskeye rujla bir gülücük çizmişti.

Bu Kate’i güldürmüştü. Henüz birkaç hafta önce ışığı sönmeden evvel varlığı böylesine kati olan bu çocuğun artık burada olmaması imkansızmış gibi görünüyor; vücuduma bir sancı giriyor ve hemen ardından tek bir sözcüğü bırakıp gidiyor: alıştırma.

Ancak başka fotoğraflar da var, Kate’in küçüklüğünden kalanlar. Bir tanesinde Kate ve Anna plajdalar, bir yengecin üstüne eğilmişler. Bir tanesinde de Kate Cadılar Bayramı için Mr. Peanut kılığına girmiş. Bir diğerinde ise iki küçük simidi gözlük gibi yüzüne yapıştırmış, her tarafı krem peynir içinde.

Başka bir yığında bebeklik fotoğrafları var - hepsi o üç yaşındayken ya da daha küçükken çekilmiş. Üç beş tane dişiyle gülüyor, arkasında güneş parlıyor, başına geleceklerden habersiz. “O olduğum zamanları hatırlamıyorum,” diyor Kate sessizce ve bu ilk sözcükler aramızda camdan bir köprü oluşturuyor, ben odaya adım atarken ayaklarımın altından kayan bir köprü.

Ellerimi onunkilerin yanına koyup bir fotoğrafı kenarından tutuyorum.

Köşesi kıvrılmış kağıtta Kate, Brian tarafından havaya fırlatılmış küçücük bir bebek olarak görülüyor, saçları uçuşuyor, kolları ve bacakları dört bir yana açılmış, dünyaya dönerken bunun güvenli bir iniş olacağına inancı tam, bunu fazlasıyla hak ettiğinden emin.

“O çok güzel bir kızdı,” diye ekliyor Kate ve serçe parmağıyla hiçbirimizin tanıyamadığı o kızın parlak, canlı yanağını okşuyor.

JESSE

On dört yaşındayken, annemler yazın beni bir çiftlikteki eğitim kampına yollamışlardı. Burası sorunlu çocuklar için yapılmış hareket ve faaliyet dolu bir yerdi; sabah dörtte kalkıp hayvan sağarak başınızı ne kadar belaya sokabilirdiniz ki? (Merak ettiyseniz cevabını vereyim: Çiftlik çalışanlarından ot aşırın. Kafayı dumanlayın. Sonra da ineklere selam durun.) Her neyse, bir gün bana Musa Nöbeti verilmişti; koyun sürüsünü gütme görevi düşen zavallıya böyle diyorduk orada. Yaklaşık yüz tane koyunu en ufak bir gölge sunacak tek bir lanet ağacın olmadığı bir merada takip etmek zorundaydım.

Koyunun dünyadaki en salak hayvan olduğunu söylemek muhtemelen yetersiz bir tanımlama olur. Çitlere takılırlar. On metrekarelik ağıllarda kaybolurlar. Bin gündür hep aynı yerde olmasına rağmen yiyeceklerini nereden bulacaklarını unuturlar. Ayrıca uyumadan önce gözünüzün önüne getirdiğiniz küçük, sevimli pofuduklar filan da değildirler. Berbat kokarlar. Melerler. Sinir bozucudurlar.

Neyse, koyunlara mahkum edildiğim gün *Yengeç Dönencesi* romanının bir kopyasını aşırdım ve en pornografik kısımların olduğu sayfaları katlamakla meşgulken birinin çığlık attığını duydum. Bunun bir hayvan olmadığından adım gibi emindim, çünkü hayatımda hiç böyle bir şey duymamıştım. Sese doğru koşmaya başladım, bir atın tepesinden attığı ve bacakları sekiz olmuş biriyle ya da kazayla tabancasını kendi karnına boşaltmış bir kerizle karşılaşacağımdan emindim. Bir de baktım ki derenin kenarında etrafına hemcinslerinden kalabalık bir grup toplanmış bir koyun, doğum yapıyor.

Ben veteriner filan değilim, ama canlı bir varlıktan böyle bir ses çıktığında işlerin planlandığı gibi gitmediğini anlayacak kadar kafam çalışır. Beklenileceği gibi bu zavallı koyunun karnından dışarı iki küçük toynak sarkmıştı. Yan yatmış, hızla soluyordu. Siyah gözlerinden birini bana doğru döndürdü ve sonra kendini koyverdi.

Benim nöbetimde hiçbir şey ölemezdi çünkü kampı yöneten Nazilerin o lanet hayvanı bana gömdüreceklerini biliyordum. Bu yüzden diğer koyunları yolumdan çektim. Dizlerimin üstüne çöktüm ve koyun çocuğu içinden çekip çıkarılan her anne gibi çığlık atarken o kaygan toynaklardan tutup asıldım.

Kuzu dışarı çıktı, uzuvları bir İsviçre çakısı gibi bükülmüştü. Başının tepesinde dilinizi yanağınızın iç tarafına sürtüyormuşsunuz hissi veren gümüş renkli bir kese vardı. Nefes almıyordu.

Ağzımı bir koyunun dudaklarına dayayıp suni teneffüs yaptırmayacağım kesindi, ama hayvanın başını sarmış o deriden keseyi parmaklarımla delip boynuna doğru çekip kopardım. Meğer ihtiyacı olan tek şey buymuş. Bir dakika sonra çengelli iğne gibi bükülmüş bacaklarını açtı ve meleyerek annesini aramaya koyuldu.

O yaz yaklaşık yirmi kuzu doğdu. Ne zaman ağılın yanından geçsem aralarından benimkini seçebiliyordum. Tıpkı diğerlerine benziyordu ama bu biraz daha yaylanarak yürüyordu: hep yünlerinden güneşi yansıtıyormuş gibi görünürdü. Onu gözlerinizin içine bakacak kadar sakinleştirmeyi başaracak olursanız, gözbebeklerinin süt beyaz olduğunu görürdünüz: öbür tarafta neleri kaçırdığını hatırlayabilecek kadar uzun süre dolaştığının çok belirgin bir işaretiydi bu.

Size bunu anlatmamın sebebi. Kate nihayet hasta yatağında kıpırdanıp gözlerini açtığında çoktan bir ayağının öbür tarafta olduğunu görmem.

• • •

Beni gördüğü an "Aman Tanrım." diyor Kate zayıf bir sesle. "Sonunda cehenneme düşmüşüm."

Sandalyemde öne doğru eğiliyor ve kollarımı kavuşturuyorum. "Beni öldürmek o kadar kolay değildir, bilirsin kardeşim." Ayağa kalkıp alnına bir öpücük konduruyor ve dudaklarımı normalden daha geç geri çekiyorum. Anneler bu şekilde ateşin olup olmadığını nasıl anlayabiliyorlar? Benim tek anlayabildiğim, eli kulağında bir kayıp. "Nasılsın?"

Bana gülümsüyor, ama bu, Louvre'da gerçeğini gördüğüm bir şeyin çizimine benziyor, "Bomba gibi." diyor. "Mevcudiyetinizle beni onurlandırmanız şerefini neye borçluyum?"

Pek fazla zamanının kalmamasına diye geçiriyorum aklımdan, ama bunu ona söylemiyorum. "Buralardan geçiyordum. Ayrıca bu vardiyada muhteşem bir hemşire çalışıyor."

Kate bu lafa kahkahayla gülüyor. "Ah Jess. Seni özleyeceğim."

Bunu öyle kolay söylüyor ki ikimizi de şaşırtıyor. Yatağın kenarına oturuyor ve elektrikli battaniyenin kıvrımlarını seyrediyorum. "Sen de bilirsin ki-" diyerek onu cesaretlendirici bir konuşmaya başlamamla birlikte elini koluma bastırıyor.

“Hayır.” Bir an için gözlerinde bir canlanma oluyor. “Belki reenkarnasyon geçiririm.”

“Marie Antoinette filan mı olucan yani?”

“Hayır gelecekte olacak bu. Sence bu çok mu manyak bir düşünce?” “Hayır,” diyerek katılıyorum ona. “Bence hepimiz bir döngü içinde gidip geliyoruz.”

“Eee, sen ne olarak döneceksin dünyaya?”

“Leş.” Birden yüzünü buruşturuyor ve bir şey sinyal veriyor. Panikliyorum. “Birini çağırmamı ister misin?”

“Hayır, sen iyisin.” diye cevap veriyor Kate ve asıl kast ettiği şeyin ne olduğunu anlasam da içimde bir yerlere sanki yıldırımlar düşüyor.

Birden aklıma dokuz on yaşındayken oynadığım bir oyun geliyor. O zamanlar hava kararana dek bisiklete binme iznim vardı. Güneşin ufukta giderek alçalmasını seyrederken kendimle küçük iddialara girerdim: nefesimi yirmi saniye tutabilirsem akşam olmayacak gibi. Ya da gözlerimi kırpmazsam. Yanağıma bir sinek konduğunda kıpırdamadan durabilirsem. Şimdi de kendimi aynı şeyi yaparken buluyorum. İşler böyle yürümemesine rağmen Kate’i vermemek için pazarlık yapıyorum.

“Korkuyor musun?” diye ağzımdan çıkıveriyor birden soru. “Ölmekten yani?”

Kate bana doğru dönüyor, yüzünden bir gülümseme geçiyor. “Bir daha geldiğimde söylerim.” Sonra gözlerini kapatıyor. “Ben biraz dinleneyim.” diyebiliyor güç bela ve tekrar uykuya dalıyor.

Bu hiç adil değil, ama Kate de bunu biliyor. Hak ettiklerimizi nadiren alabildiğimizi anlamak için koca bir ömür geçirmeye gerek yok. İçimde patlayan yıldırımlar boğazımı dağlıyor, yutkunamıyorum ve her şey önüne set kurulmuş bir nehir gibi öylece içimde birikip kalıyor. Aceleyle Kate’in odasından çıkıyorum ve onu rahatsız etmeyecek kadar uzaklaştıktan sonra yumruğumu kaldırıp kalın, beyaz duvarda bir delik açıyorum, ama bu bile kesmiyor.

BRIAN

İşte bir şeyleri havaya uçurma tarifi: bir adet borcam kase; potasyum klorür - sağlıklı beslenme ürünlerinin satıldığı mağazalarda bulunabilir, insanlar tuz yerine bunu kullanırlar; bir hidrometre; çamaşır suyu. Çamaşır suyunu alın ve cam kaba boşaltıp fırının ocağına yerleştirin. Bu esnada potasyum klorürünüzü ölçün ve çamaşır suyuna ekleyin. Hidrometreyle kontrol edin ve alet 1,3'ü gösterene dek kaynatın. Sıvıyı oda sıcaklığına düşene dek soğutun ve oluşan kristalleri süzüp çıkarın. İşte saklamanız gereken şey budur.

• • •

Her zaman bekleyen taraf olmak çok zor. Demek istediğim, savaşa giden kahraman için söylenecek bir şeyler vardır, ama oraya gittikten sonra geride kimlerin kaldığı meselesi bambaşka bir hikâyedir.

Doğu Yakası'nın en çirkin duruşma salonundayım, sıram gelene dek sandalyemde oturuyorum ve tam o esnada çağrı cihazım çalıyor. Numaraya bakıyor, iç geçiriyor ve ne yapmam gerektiğini düşünüyorum. Birazdan tanıklık edeceğim, ama ekibin bana şu an ihtiyacı var.

Birkaç kişiyle konuşmam gerekiyor, ancak yargıçtan binadan ayrılma iznini alıyorum. On kapıdan çıkıyorum ve birden soruların, kameraların ve ışıkların saldırısına uğruyorum. Ailemin beyaz kemiklerini parçalamak isteyen bu akbabalara bir yumruk indirmemek için kendimi zor tutuyorum.

• • •

Duruşma sabahı Anna'yı bulamayınca eve gittim. Bilinen sığınaklarının hepsine baktım - mutfak, yatak odası, arkadaki hamak - ama evde değildi. Son bir umutla garaj merdivenlerini tırmanıp Jesse'nin kaldığı daireye çıktım.

Jesse de evde yoktu, gerçi artık bu bir sürpriz değildi bizim için. Bir zamanlar Jesse beni düzenli olarak hayal kırıklığına uğratırdı; nihayetinde kendi kendime ondan bir şey beklememem gerektiğini söyledim ve sonuç olarak başımıza gelenlere katlanmak benim için kolaylaştı. Kapıya vurdum ve Anna'nın ve Jesse'nin isimlerini seslendim, ama kimse cevap vermedi. Anahtarlığımda buranın anahtarı olmasına rağmen, içeri girme konusunda kendimi engelledim. Merdivenlerde her salı bizzat boşalttığım -Jesse'ye kalsa, ölme eşeğim ölme- kırmızı çöp kovasına çarptım. Açık yeşil bira şişeleri yuvarlanarak etrafa dağıldı. Ayrıca boş bir çamaşır deterjanı kavanozu, bir zeytin kavanozu ve plastik bir portakal suyu bidonu.

Portakal suyu bidonu dışındaki her şeyi geri koydum; Jesse’ye bunun geri dönüşümlü olmadığını söylememe rağmen her hafta ısrarla kovaya böyle şeyler atıyor.

• • •

Bu yangınlarla diğerlerinin farkı, artık tehlikenin bir kademe artırılmış olmasıydı. Terk edilmiş bir depo ya da deniz kıyısındaki bir baraka yerine, bu defa bir ilkokul yanıyordu. Yaz mevsimi olduğundan, yangın başladığında binada kimse bulunmuyormuş. Ancak sebebinin doğal olmadığı konusunda aklımda tek bir şüphe yok.

Oraya vardığım sırada kamyonlar kurtarılabilecek eşyaların çıkarılmasını ve etrafın gözden geçirilmesini takiben hortumlarını topluyorlar. Paulie doğrudan yanıma geliyor. “Kale nasıl?”

“Fena değil,” diyorum ve başımla binayı işaret ediyorum. “Ne buldunuz?”

“Binanın kuzey tarafını olduğu gibi kül etmeyi başarmış,” diyor Paulie. “Şöyle bir yürüyüp bakalım mı?”

“Olur.”

Yangın öğretmenler odasında başlamış; yangının izleri çıkış noktasını adeta bir ok gibi gösteriyor. Tam olarak yanmamış sentetik kumaş parçaları kolayca görülebiliyor; bu yangını çıkaran her kimse, başlangıç noktası olarak kanepe minderleri ve kağıt tomarlarıyla dolu bir yeri seçecek kadar akıllıymış. Hızlandırıcı olarak kullanılan sıvının kokusunu hala duyabiliyorum; bu defa çok basit, benzin. Patlayan Molotof kokteylinden sıçrayan cam parçaları küllerin arasına karışmış.

Binanın uzak köşesine doğru ilerliyorum ve kırık bir camdan içeri bakıyorum. Bizim çocuklar buraya bir havalandırma deliği açarak yangını bu köşeye çekmiş olmalı. “Sence bu küçük piçi yakalayacak mıyız Yüzbaşım?” diye soruyor odaya giren Caesar. Üzerinde hala yangın kıyafetleri ve sol yanağında bir is lekesi var, yangının kalıntılarını inceliyor. Sonra eğiliyor ve kalın eldivenli eliyle bir izmarit bulup çıkarıyor. “İnanılmaz. Sekreterin masası eriyip göl olmuş, ama şu izmarit sapasağlam.”

İzmariti elinden alıyor ve avucumda inceliyorum. “Çünkü yangın başladığında burada değilmiş. Biri yangını izlerken keyifle sigarasını içmiş ve sonra elini kolunu sallayarak gitmiş.” İzmariti çevirip filtrenin ucunda yazan markayı okuyorum.

Paulie, başını kırık camdan içeri sokup Caesar'a bakınıyor. "Geri dönüyoruz. Kamyona bin." Sonra bana dönüyor. "Hey, bilgin olsun diye söylüyorum, bu camı biz kırmadık."

"Sana parasını ödetecek değildim zaten."

"Hayır, demek istediğim, biz havalandırma deliğini çatıdan açtık. Biz geldiğimizde bu kırık vardı." Paulie ve Caesar gidiyorlar ve birkaç dakika sonra kamyonun kulak tırmalayan homurtusu duyuluyor.

Bir beyzbol topu ya da frizbiyle kırılmış olabilir. Ancak yazın bile hizmetliler kamu binalarını kolaçan ederler. Kırık bir cam, göz ardı edilebilecek bir hasar değildir; bantla ya da bir panoyla kapatılırdı mutlaka.

Tabii yangını çıkaran adam alevlerin oluşacak rüzgar tüneli boyunca ilerlemesi için oksijeni nereye çekeceğini bilmiyorsa.

Elimdeki izmarite bakıyor ve eziyorum.

• • •

Bu kristallerden 56 gramı size yeter. Bunları damıtılmış suyla karıştırın. Kaynatana kadar ısıtın ve sonra tekrar soğutun; kristaller artık saf potasyum klorata dönüşmüştür. Bunları pudra kıvamında ezin ve kurutmak için hafifçe ısıtın. Beş ölçü vazelini beş ölçü balmumuyla birlikte eritin. Bunu benzinle karıştırın ve bu sıvıyı plastik bir kabın içindeki 90 ölçü potasyum kloratın üzerine dökün. İyice yoğurun. Benzinin buharlaşması için bekleyin.

Karışıma küp şekli verin ve su geçirmesin diye balmumuna bandırın. Bu patlayıcı en az bir adet A3 tahrip kapsülü gerektirir.

• • •

Jesse dairesinin kapısını açtığında beni kanepede onu beklerken buluyor. "Burada ne işin var?" diye soruyor.

"*Senin* burada ne işin var?"

"Burada yaşıyorum," diyor. "Hatırladın mı?"

"Öyle mi? Yoksa burayı saklanma yeri olarak kullanıyorsun mu desek?"

Cebindeki paketten bir sigara çıkarıyor ve yakıyor. Merits. "Ne boktan bahsettiğini anlamadım. Sen neden mahkemede değilsin?"

"Tezgahının altında tuzruhunun ne işi var?" diye soruyorum. "Bir havuzumuzun olmadığını da düşünecek olursak?"

"Ne oluyoruz? Engizisyon Mahkemesi'nde filan mıyız?" Kaşlarını çatıyor. "Geçen yaz karoları temizlerken kullanıyordum; harç bile çıkarılabiliyor bununla. İşin aslı, hala durduğunu bilmiyordum."

"Öyleyse bir parça alüminyum folyoyla birlikte bir şişeye doldurulduğunda ve şişenin ağzına da bir paçavra sıkıştırdığında bomba

gibi patladığını da bilmiyorsundur."

Jesse donup kalıyor. "Beni bir şeyle mi suçluyorsun? Eğer Öyleyse, doğrudan söyle pislik."

Kanepeden kalkıyorum. "Peki. Kokteylleri yapmadan önce daha kolay kırılmaları için şişeleri çizdin mi bilmek istiyorum. Heyecan olsun diye sahildeki barakayı yaktığın zaman evsiz adamın ölüme ne kadar yaklaştığını anladın mı bilmek istiyorum." Arkamdaki çöp kovasından boş çamaşır suyu şişesini alıyorum. "Kendi çamaşırlarını yıkamadığın halde ve Tanrı bilir yıkanmıyorsundur bile, buradan on kilometre uzaktaki bir ilkokul çamaşır suyu ve fren yağından yapılmış bir patlayıcıyla yakılmışken bunun senin çöp kovanda ne aradığını bilmek istiyorum?" Onu omuzlarından kavrıyorum ve gerçekten çabalasa kurtulabilecek olmasına rağmen başı geriye düşene dek onu sarsmama sesini çıkarmıyor. "Tanrı aşkına Jesse!";

Bana bakıyor, yüzünde hiçbir ifade yok. "Bitirdin mi?"

Onu bırakıyorum; geri çekiliyor, dişlerini öfkeyle sıkmış. "Öyleyse bana yanıldığımı söyle," diye meydan okuyorum.

"Sana daha da fazlasını söyleyeyim," diye bağırıyor. "Hayatını dünyadaki bütün yanlışların dönüp dolaşıp bana çıktığına inanarak geçirmeni gayet iyi anlıyorum, ama flaş haber baba, bu defa tamamen yanlış yoldasın."

Yavaşça cebimden bir şey çıkarıyor ve Jesse'nin eline bastırarak bırakıyorum. Merit sigara izmariti avucunun içinde öylece duruyor. "O zaman sen de arkanda kartvizitini bırakma."

Bina yangınlarının kontrolden çıktığı bir an gelir bazen; tek yapmanız gereken ona kendi kendini yakıp tüketmesi için biraz mesafe tanımaktır. Siz de güvenli bir yere, rüzgardan uzak bir tepeye çekilir ve binanın kendini canlı canlı yemesini izlersiniz.

Jesse'nin eli titreyerek yukarı doğru kalkıyor ve izmarit yuvarlanarak ayaklarımızın dibine düşüyor. Elleriyle yüzünü kapatırken başparmaklarını gözlerinin köşelerine bastırıyor. "Kate'i kurtaramadım." Söylediği sözcükler adeta göğsünden kopuyor. Omuzları düşüyor, yeniden bir çocuk bedenine dönüyor. "Kime... başka kime söyledin bunu?"

Polisin kendisini arayıp aramayacağını sorduğunu anlıyorum. Sara'ya söyleyip söylemediğimi bilmek istiyor.

Cezalandırılmak istiyor.

Ben de ona zarar vereceğinden emin olduğum şeyi yapıyorum: Ağlamaya başlayan Jesse'yi kendime çekip kollarımla sarıyorum. Göğsü

benden daha geniş. Benden bir kafa boyu daha uzun. Genetik olarak benzeşmediğimiz o beş yaşındaki çocuğun karşımdaki bu koca adama nasıl dönüştüğünü hatırlamıyorum ve sanırım sorun da bu. Bir insan nasıl olur da kurtaramıyorsam yok edeyim diye düşünebilir? Bu durumda onu mu suçlarsınız, yoksa ona tam aksini söylemiş olması gerekenleri mi?

Oğlumun piromanisini burada, şu anda kesin olarak bitireceğim, ama polise ya da itfaiye işleri müdürüne bir şey söylemeyeceğim. Belki de bu bir iltimas, belki aptallık. Belki de sebebi Jesse'nin benden o kadar da farklı olmaması, araç olarak yangını seçmesi, kontrol edilemeyen en az bir tane şeye hükmedebileceğini bilmeye ihtiyaç duyması.

Jesse'nin nefes alışı benimkiyle bir oluyor, tıpkı küçüklüğünde kucağımda uyuyakaldığında onu üst kata taşıdığımdaki gibi. Bana soru üstüne soru sorardı: *iki inçlik hortumu ne için kullanıyorsunuz, bir inçlik olanı ne için? Kamyonları nasıl yıkıyorsunuz? Pompacılar hiç kamyonu sürer mi?* Soru sormayı ne zaman bıraktığını hatırlayamadığımı fark ediyorum. Ama sanki bir şeylerin kaybolduğunu, bir çocuğun kahramanına olan hayranlığının yok olmasının hayalet uzuv ağrısı[16] gibi acıtabildiğim hissettiğimi hatırlıyorum.

CAMPBELL

Doktorlar mahkemeye çağrıldıklarında hep aynısı olur: Yaptıkları tanıklığın, onlar o tanık sandalyesinde baskı altında otururken hastaların kendilerini beklediği, insanların öldüğü gerçeğini telafi edemeyeceğini ağızlarından çıkan sözcüklerin her bir hecesinde size anlatırlar. Açık konuşmak gerekirse, bu beni kızdırıyor. Kendimi tutamıyor ve tuvalet molası talep ediyorum, ayakkabımı bağlamak üzere eğiliyorum, düşüncelerimi topluyor ve cümlelerimin arasına merakı körükleyecek duraksamalar serpiştiriyorum -kısacası, onların zamanından birkaç saniye daha çalmak için elimden geleni ardıma koymuyorum.

Dr. Chance de bu kuralın istisnası değil. Daha başlar başlamaz gitme telaşına düşüyor. O kadar sık saatine bakıyor ki gören de trene yetişecek zanneder. Bu defa farklı olan, Sara Fitzgerald'ın da mahkeme salonundan göndermek konusunda en az onun kadar telaşlı olması. Zira bekleyen hasta, ölmekte olan kişi, Kate.

Benim yanı başımda ise Anna'nın vücudundan alev fışkırıyor. Ayağa kalkıp sorgulamama devam ediyorum. Gayet yavaş. “Dr. Chance, Anna'nın vücudundan alınan bağışlarla yapılan tedavilerin içinde ‘kesin olan’ bir tane var mıydı?”

“Kanser söz konusu olduğunda hiç bir şey kesin değildir Mr. Alexander.”

“Bu Fitzgerald'lara anlatıldı mı?”

“Her prosedürün riskini itinayla anlatırız, çünkü tedaviye başladığınız zaman vücuttaki diğer sistemlerden feragat etmeniz gerekir. Bir tedavide başarıya ulaşmanızı sağlayan yöntem bir sonraki seferinde hiçbir işe yaramayabilir” Sara'ya bakıp gülümsüyor. “Bu bakımdan, Kate inanılmaz bir genç kız. Beş yaşını geçtikten sonra yaşaması beklenmiyordu, ama şimdi on altı yaşında.”

“Kız kardeşi sayesinde,” diye dikkatini çekiyorum.

Dr. Chance başıyla onaylıyor. “Hem dayanıklı bir bünyeye hem de mükemmel doku uyumu olan bir donöre sahip olan talihli hastaların sayısı pek fazla değildir.”

Ayağa kalkıyorum, ellerim ceplerimde. “Mahkemeye Fitzgerald'ların Anna'ya gebe kalmak konusunda Providence Hastanesi preimplantasyon genetik tanı ekibine danışmaları sürecini anlatabilir misiniz?”

“Oğulları gerekli testlerden geçip de Kate için uygun bir donör olmadığı anlaşılınca Fitzgerald’lara daha önce birlikte çalıştığım bir aileden bahsettim. Bu aile hastanın tüm kardeşlerini test ettirmiş ve hiçbirinin uyumlu olmadığı görülmüştü, ama sonra anne tedavi esnasında yeniden hamile kaldı ve bu çocukta mükemmel doku uyumu yakalandı.”

“Fitzgerald’lara Kate’e donör olması için genleri özel olarak seçilmiş bir çocuk yapmalarını söylediniz mi?”

“Kesinlikle hayır,” diyor Chance alınarak. “Ben sadece mevcut çocuklardan hiçbirinin doku uyumu olmasa bile bunun ileride doğacak bir çocuğun da uyumsuz olacağı anlamına gelmeyeceğini açıkladım.”

“Fitzgerald’lara mükemmel genetik programlama ürünü olacak bu çocuğun Kate’in hayatı boyunca göreceği tüm tedavilerde el altında bulunması gerektiğini söylediniz mi?”

“O dönemde tek bir kordon kanı tedavisinden bahsediyorduk,” diyor Dr. Chance. “Bunu takip eden bağışlar Kate birinciye cevap j vermeyince yapıldı. Ayrıca daha umut vaat edici sonuçlar sunuyorlardı.”

“Yani yarın öbür gün bilim adamları Anna’nın kafasını kesip ablasına vermesi halinde Kate’in kanserini tedavi edecek bir yöntem bulsalar, onu da mı tavsiye edeceksiniz?”

“Kesinlikle hayır. Başka bir çocuğun hayatını riske edecek bir tedaviyi asla önermem.”

“Son on üç yıldır yaptığınız bu değil mi peki?”

Yüzü geriliyor. “Tedavilerin hiçbiri Anna’nın uzun vadeli zarar görmesine neden olmamıştır.”

Evrak çantamdan bir kağıt çıkarıyorum ve bunu önce yargıca, sonra da Dr. Chance’e veriyorum. “İşaretli kısmı yüksek sesle okur musunuz lütfen?”

Gözlüklerini takıyor ve boğazını temizliyor. “Anestezinin potansiyel riskler taşıdığını biliyorum. Bu riskler, tamamı buradakilerle sınırlı olmamakla birlikte, aşağıdaki gibidir: ilaçların yan etkileri, boğaz yanması, dişlerde ve ağız içindeki dolgu ve benzeri uygulamalarda zarar oluşması, ses tellerinde hasar, solunum güçlüğü, hafif ağrı ve rahatsızlık, duyu kaybı, baş ağrısı, enfeksiyon, alerjik tepkime, genel anestezi sırasında bilinç uyanması, sarılık, kanama, sinirlerde hasar, kan pıhtılaşması, kalp krizi, beyinde hasar ve hatta vücudun işlevlerini yitirme ya da hayatını kaybetme.”

“Bu formu bilir misiniz Doktor?”

“Evet. Cerrahi bir operasyondan önce hastaya imzalatılan standart bir kabul formu.”

“Formda adı geçen hasta kimmiş bize söyler misiniz?”

“Anna Fitzgerald.”

“Peki kabul formunu kim imzalamış?”

“Sara Fitzgerald.”

Topuklarımın üstünde geriye doğru yaylanıyorum. “Dr. Chance, anestezi ömür boyu sakat kalma ya da ölüm riski içerir. Bunlar gayet ciddi uzun vadeli zararlar.”

“Kabul formu imzalatmamızın da nedeni tam olarak budur. Kendimizi sizin gibi insanlardan korumak,” diyor. “Ancak gerçekçi bir değerlendirmeyle, risk son derece düşüktür. İlik bağışlama prosedürü de oldukça basittir.”

“Öyleyse Anna neden bu kadar basit bir prosedür için anestezi almak zorunda kaldı?”

“Bu yöntem bir çocuk için daha az travmatiktir ve operasyon sırasında kıpırdanmamasını sağlar.”

“Peki operasyondan sonra Anna’nın ağrısı oldu mu?” “Biraz olmuş olabilir,” diyor Dr. Chance. “Hatırlamıyor musunuz yani?”

“Uzun zaman öncesinden bahsediyoruz. Eminim bugün Anna bile unutmuştur.”

“Öyle mi düşünüyorsunuz?” Anna’ya dönüyorum. “Kendisine soralım isterseniz?”

Yargıç DeSalvo kollarını kavuşturuyor.

“Risklerden bahsetmişken,” diyerek yumuşak bir tonda sözlerimi sürdürüyorum. “Anna’ya ilik nakli öncesinde iki defa vurulan büyüme faktörü iğnelerinin uzun vadeli etkileri hakkındaki araştırmalardan bize biraz söz eder misiniz?”

“Teorik olarak, herhangi bir uzun vadeli sorun olmaması gerek.”

“Teorik olarak,” diye tekrar ediyorum. “Neden teorik olarak?”

“Çünkü araştırmalar laboratuar hayvanları üzerinde yapıldı,” diye itiraf ediyor Dr. Chance. “İnsanlar üzerindeki etkileri hala araştırılıyor.”

“İnsanın yüreğine su serpiliyor gerçekten.”

Omuzlarını silkiyor. “Doktorlar zarar verme potansiyeline sahip ilaçları yazma eğiliminde değildir.”

“Hiç talidomid diye bir maddeyi duymuş muydunuz Doktor?” diye soruyorum.

“Elbette. Aslında son zamanlarda kanser araştırmalarında yeniden kullanılmaya da başlanmıştır.”

“Bundan önce de kilometre taşı niteliğinde bir ilaçtı,” diye ekliyorum. “Yıkıcı boyutlarda etkileri de olmuştu. Yıkıcı demişken... bu böbrek bağışında uygulanan prosedürün riskleri var mıdır?”

“Ameliyat risklerinden daha fazla değil,” diyor Dr. Chance. “Anna bu ameliyatın komplikasyonlarından ölebilir mi?” “Son derece düşük bir olasılık bu, Mr. Alexander.”

“Pekala, diyelim Anna bu prosedürü sıkıntı yaşamadan atlattı. Tek böbreğinin olması onu hayatının geri kalanında nasıl etkileyecek?”

“Doğrusu, etkilemeyecek,” diyor doktor. “İşin güzelliği de bu ya.”

Ona kendi hastanesinin nefroloji bölümünden alınmış bir broşür uzatıyorum. “Vurgulu kısmı yüksek sesle okur musunuz?”

Tekrar gözlüklerini takıyor. “Artan yüksek tansiyon riski. Hamilelik sırasında muhtemel komplikasyonlar.” Dr. Chance başını kaldırıp bakıyor. “Kalan böbreklerine zarar verme riskini azaltmak için donörlere temas içeren sert sporlardan uzak durmaları tavsiye edilir.”

Ellerimi arkamda kavuşturuyorum. “Anna’nın boş vakitlerinde hokey oynadığını biliyor muydunuz?”

Doktor, Anna’ya dönüyor. “Hayır. Bilmiyordum.”

“Kendisi kaleci. Yıllardır bu sporu yapıyor.” Bu bilginin nüfuz etmesi için biraz duraklıyorum. “Ancak bu böbrek bağışı şimdilik farazi olduğuna göre, biz en iyisi olup bitmişlere odaklanalım. Büyüme faktörü iğneleri, DLI, kök hücreler, lenfosit bağışları, kemik iliği - Anna’nın katlandığı bu sayısız tedaviler - bir uzman olarak Doktor, siz bize Anna’nın bu prosedürlerden hiçbir önemli zarar görmediğini mi söylüyorsunuz?”

“Önemli mi?” Duraksıyor. “Hayır, görmedi.”

“Peki herhangi bir önemli fayda gördü mü?”

Dr. Chance uzunca bir süre bana bakıyor. ”Tabii ki,” diyor. “Ablasını kurtarıyor.”

• • •

Anna ve ben adalet sarayının üst katında öğle yemeğimizi yerken içeri Julia giriyor. “Bu özel bir parti mi acaba?”

Anna elini sallayıp ona gelmesini işaret ediyor ve Julia bana pek de bakmadan yanımıza oturuyor. “Nasıl gidiyor?” diye soruyor.

“İyi,” diye cevaplıyor onu Anna. “Yalnızca bitsin istiyorum.”

Julia bir paket salata sosu açıyor ve bunu aldığı yemeğin üstüne döküyor. “Bitecek, sen daha ne olduğunu anlamadan.”

Bunu söylerken bir an bana bakıyor.

Teninin kokusunu ve göğsünün altındaki hilal şeklindeki beni hatırlamam için bu kadarı bana yetiyor.

Birden Anna ayağa kalkıyor. ”Yargıç’ı biraz yürüyüşe çıkarayım,” diyor.

“Kafayı mı yedin? Dışarısı hala muhabir kaynıyor.” “O zaman ben de koridorda yürütürüm.”

“Yürütemezsin. Onu benim yürütmem gerek; eğitiminin bir parçası bu.”

“Öyleyse çişimi yapmaya gidiyorum,” diyor Anna. ”Bunu kendi başıma yapma iznim hala vardır herhalde?”

Konferans salonundan çıkıyor ve beni ve Julia’yı ve olmaması gereken, ama olmuş olan her şeyi orada bırakıyor.

“Bizi bilerek yalnız bıraktı,” diyorum asıl niyetini fark ederek.

Julia başını sallıyor. “Akıllı bir çocuk. İnsanları iyi okuyor.” Sonra plastik çatalını bırakıyor. “Araban köpek kılı dolu.”

“Biliyorum. Yargıç’a sürekli topla şunları, atkuyruğu filan yap diyorum, ama dinlemiyor.”

“Beni neden uyandırmadın?”

Sırıtıyorum. “Uyandırma servisi avukatlık hizmetlerimiz arasında değildir.”

Ne var ki Julia gülümsemiyor bile. “Dün gece senin için bir şakadan mı ibaretti Campbell?”

O an aklıma şu eski deyiş geliyor: *Tanrı’yı güldürmek istiyorsan, ona planlarından bahset.* Ben de bir ödlek olduğum için köpeğin tasmasına yapışıyorum. “Salona çağrılmadan önce onu yürütmem gerek.”

Julia’nın sesi arkamdan kapıya doğru beni takip ediyor. “Bana cevap vermedin.”

“Vermemi istemezsin” diyorum. Ona dönmüyorum. Böylece yüzünü görmek zorunda kalmıyorum.

• • •

Yargıç DeSalvo haftalık doktor randevusu nedeniyle saat üçte duruşmayı bugünlüğüne bitirince Anna’yla birlikte babasını bulmak için lobiye yürüyoruz - ama Brian gitmiş. Sara şaşkınlıkla etrafa bakınıyor. “Bir yangına çağırmışlardır belki,” diyor. “Anna ben se…”

Elimi Anna’nın omzuna koyuyorum. “Ben seni istasyona götürürüm.”

Anna arabada sessizce oturuyor. İstasyonun otoparkında duruyorum, ama motoru kapatmıyorum. “Dinle,” diyorum, “sen belki fark etmemiş olabilirsin, ama ilk günümüz mükemmeldi.”

“Aman ne hoş.”

Bundan başka tek kelime etmeden arabamdan iniyor ve Yargıç, anında boşalan ön koltuğa zıplıyor. Anna istasyona doğru yürüyor, ama sonra sola dönüyor. Geri geri çıkmaya başlıyorum ve sağduyum aksini söylese de durup motoru kapatıyorum. Yargıç’ı arabada bırakarak onu binanın arkasına doğru takip ediyorum.

Tıpkı bir heykel gibi kıpırdamadan duruyor, yüzü göğe dönük.

Ne yapmam, ne söylemem gerekir ki? Ben hiç baba olmadım, daha kendime zor bakıyorum.

Ben böyle düşünürken söze Anna başlıyor. “Hiç sana doğruymuş gibi gelmesine rağmen yanlış olduğunu bildiğin bir şey yaptın mı?”

Julia’yı düşünüyorum. “Evet.”

“Bazen kendimden nefret ediyorum,” diye mırıldanıyor Anna. “Bazen,” diyorum ona, “ben de kendimden nefret ederim.”

Bu sözler onu şaşırtıyor. Dönüp bana bakıyor ve sonra yine gökyüzüne. “Oradalar. Yıldızlar. Sen göremediğinde bile.”

Ellerimi cebime sokuyorum. “Eskiden her gece bir yıldızdan dilek dilerdim.”

“Ne gibi?”

“Koleksiyonum için nadir bulunan beyzbol kartları. Bir golden retriever. Genç, seksi kadın öğretmenlerimizin olması.”

“Babam bir grup astronomun yıldızların doğduğu yeni bir yer keşfettiklerini anlatmıştı. Onları görmemiz yalnızca 2500 yılımızı almış.” Bana dönüyor. “Ebeveynlerinle aran iyi midir?”

Ona yalan söylemeyi düşünüyorum, ama sonra başımı iki yana sallıyorum. “Büyüdüğüm zaman tıpkı onlar gibi olacağımı düşünürdüm, ama olmadım. İşin aslı, yolun bir noktasında, onlar gibi olmak istemekten vazgeçtim.”

Güneş kar gibi beyaz tenini okşuyor, boynu ışıklara bürünüyor. “Anlıyorum,” diyor Anna. “Demek sen de görünmezdin.”

SALI

Hemen bastırılır küçük bir ateş;
Ama izin verilirse yayılmasına,
ırmaklar yetmez söndürmeye.

William Shakespeare,
Kral Henry VI

- Çeviren: Hamit Çalışkan, *Kral Henry VI,* İmge Yayınları, 2007.

CAMPBELL

Brian Fitzgerald benim anahtarım. Yargıç Anna'nın ebeveynlerinden en az bir tanesinin artık ablasının donörü olmaya son verme kararına katıldığını görünce, tıbbi azat almak pek de zor olmayacak. Eğer Brian benim ihtiyaç duyduğumu yaparsa - yani Yargıç DeSalvo'ya Anna'nın da hakları olduğunu bildiğini ve kendisinin küçük kızını desteklemeye hazır olduğunu söylerse - Julia'nın raporunda söyleyeceği her şey tartışmalı hale gelecek. Daha da iyisi, Anna'nın tanıklığı sadece bir formalite olacak.

Ertesi sabah erkenden Brian yanında Anna'yla çıkıp geliyor, üstünde resmi yüzbaşı üniforması var. Yüzüme bir gülümseme yerleştirip yerimden kalkıyor ve Yargıç'la birlikte onlara doğru yürüyorum. "Günaydın," diyorum. "Herkes hazır mı?"

Brian, Anna'ya bakıyor. Sonra bana dönüyor. Dilinin ucunda bir soru var besbelli, ama sormamak için de elinden gelen her şeyi yapar bir hali var.

"Hey," diyorum Anna'ya bir yandan düşüncelerimi toparlamaya çalışarak. "Bana bir iyilik yapmak ister misin? Yargıç'ın merdivenlerde yukarı aşağı şöyle hızlıca birkaç kere koşması gerek, yoksa içeride huysuzlanacak."

"Dün bana onu yürütemeyeceğimi söylemiştin." "Bugün yürütebilirsin ama."

Anna başını iki yana sallıyor. "Hiçbir yere gitmiyorum. Arkamı döner dönmez benim hakkımda konuşmaya başlayacaksınız."

Bunun üzerine tekrar Brian'a dönüyorum. "Her şey yolunda mı?"

O anda Sara Fitzgerald binaya giriyor. Duruşma salonuna doğru aceleyle yürüyor ve Brian'ı yanımda görünce duraklıyor. Sonra yavaşça kocasına arkasını dönüyor ve içeri gidiyor.

Brian Fitzgerald'ın gözleri karısını takip ediyor, arkasından kapıyı kapattıktan sonra bile. "Biz iyiyiz," diyor, bana söylenmediğinden emin olduğum bir cevap bu.

• • •

"Mr. Fitzgerald, Anna'nın Kate'in yararına olan tıbbi tedavilerin bir parçası olması konusunda karınızla hemfikir olmadığınız zamanlar olmuş muydu?"

"Evet. Doktorlar, Kate için yalnızca kordon kanına ihtiyacımız olduğunu söylemişlerdi. Doğumdan sonra genellikle atılan göbek bağının bir parçasını alacaklardı - bu, bebeğin özleyeceği bir şey değildi ve onu

incitmeyeceği de kesindi.” Gözleri Anna’nınkilerle buluşuyor, ona gülümsüyor. “Bir süreliğine bu işe yaramıştı. Kate remisyona girdi. Ama 1996’da hastalığı nüksetti. Doktorlar Anna’nın lenfosit bağışlamasını istediler. Bu bir tedavi değildi, ama Kate’i bir süre hayatta tutacaktı.”

Onu kendi tarafıma çekmeye çalışıyorum. “Siz ve karınız bu tedavi yöntemi konusunda aynı fikri paylaşmıyor muydunuz?”

“Ben, bunun iyi bir fikir olup olmadığından emin değildim. Bu sefer Anna neler olduğunu anlayabilecek kadar büyüktü ve bundan hoşlanmayacaktı.”

“Fikrinizi değiştirmek için karınız size ne söyledi?”

“Anna’dan kan almazsak, kısa bir süre sonra zaten ilik almak zorunda kalacağımızı.”

“Siz bu konuda ne hissediyordunuz peki?”

Brian aşikar bir rahatsızlıkla başını sağa sola sallıyor. “Çocuğunuz ölüm döşeğinde olmadığı sürece bunun nasıl bir his olduğunu bilemezsiniz,” diyor sessizce. “Kendinizi yapmak veya söylemek istemediğiniz şeyleri yaparken ve söylerken buluyorsunuz. Zannediyorsunuz ki önünüzde seçenekler var, ama sonra biraz yaklaşıp baktığınızda tamamıyla yanıldığınızı anlıyorsunuz” Başını çevirip Anna’ya bakıyor, yanımda öyle bir sessizlikle duruyor ki nefes almayı unuttu herhalde diye düşünüyorum. “Bunu yapmak istemedim Anna. Ama Kate’i de kaybedemezdim.”

“Sonunda Anna’nın kemik iliğini kullanmak zorunda kaldınız, öyle mi?”

“Evet.”

“Mr. Fitzgerald, yetkili bir ilk yardım uzmanı olarak, herhangi bir fiziksel sorunu varmış gibi görünmeyen bir hastaya bir prosedür uygular mısınız?”

“Tabii ki hayır.”

“Öyleyse neden, Anna’nın babası olarak, onun için risk taşıyan ve ona hiçbir fiziksel faydası olmayan bu invazif prosedürün onun için en iyisi olduğunu düşündünüz?”

“Çünkü,” diyor Brian, “Kate’in ölmesine izin veremezdim.”

“Diğer kızınızın tedavisi için Anna’nın bedeninin kullanılması konusunda sizin ve karınızın fikir ayrılığına düştüğünüz başka noktalar da olmuş muydu Mr. Fitzgerald?”

“Birkaç yıl önce Kate’i hastaneye yatırmak zorunda kalmıştık ve... o kadar kan kaybetmişti ki kimse yaşayabileceğine ihtimal vermiyordu. Ben

belki de artık gitmesine izin vermemizin zamanı geldi diye düşünüyordum. Sara ise tam tersini."

"Sonra ne oldu?"

"Doktorlar ona arsenik verdiler ve bu da işe yarayarak Kate'i bir yıl süreyle remisyona soktu."

"Yani Anna'nın bedeni kullanılmadan da Kate'i kurtaran bir tedavi mi olduğunu söylemeye getiriyorsunuz?"

Brian, başını hayır anlamında sallıyor. "Sadece diyorum ki... yani demek istediğim, ben Kate'in öleceğinden gayet emindim.

Ama Sara, Kate'ten vazgeçmedi ve savaşarak galip çıktı." Dönüp karısına bakıyor. "Şimdi de Kate'in böbrekleri iflas ediyor. Onun acı çektiğini görmek istemiyorum. Ancak bir taraftan da aynı hatayı ikinci kez yapmak istemiyorum. Kendime hala yapılacak bir şeyler varken her şeyin bittiğini söylemek istemiyorum."

Brian, giderek benim itinayla inşa ettiğim camdan eve doğru yönelmiş duygusal bir çığa dönüşüyor. Onu kendi tekneme çekmem lazım. "Mr. Fitzgerald, kızınızın siz ve eşiniz aleyhine bir dava açmayı düşündüğünden haberiniz var mıydı?"

"Hayır."

"Peki bunu yaptığı zaman Anna'yla bu konuda konuştunuz mu?"

"Evet."

"Bu konuşmanın sonrasında ne yaptınız peki Mr. Fitzgerald?" "Anna'yla birlikte evden taşındım."

"Neden?"

"O sırada Anna'nın bu kararı hakkında düşünmesi gerektiğine inanıyordum ve bunu bizimle aynı evde yaşarken yapamazdı."

"Anna'yla birlikte evden taşındıktan sonra, neden böyle bir dava açtığını onunla enine boyuna konuştuktan sonra - karınızın Anna'nın Kate'in donörü olmaya devam etmesi talebine katılıyor musunuz?"

Provasını yaptığımız cevap *hayır*; bu, benim savunmamın en can alıcı noktası. Brian cevap vermek için öne doğru eğiliyor. "Evet, katılıyorum," diyor.

"Mr. Fitzgerald, sizce..." diye söze başlayana kadar duyduğum cevabı algılayamıyorum. "Pardon, ne dediniz?"

"Ben hala Anna'nın böbreğini bağışlamasını istiyorum," diye itiraf ediyor Brian.

Az önce beni sırtımdan vuran bu tanığa gözlerimi dikmiş bakarken ayağımı koyabileceğim sağlam bir zemin arıyorum. Eğer Brian, Anna'nın donör olmaktan vazgeçme kararını desteklemezse, yargıcın tıbbi azat lehinde karar vermesi zorlaşacaktır.

Aynı esnada Anna'nın ağzından çıkan o çok hafif sesi, gökkuşağı zannettiğin şeyin aslında yalnızca bir ışık oyunu olduğunu anladığın anda ruhunda meydana gelen o sessiz patlamayı da gayet iyi duymuş vaziyetteyim. "Mr. Fitzgerald, Anna'nın Kate'e yarar sağlamak için büyük bir ameliyata girmesine ve bir organını kaybetmesine razı mısınız yani?"

Bu çok tuhaf bir şey, yani güçlü bir adamın paramparça olmasını seyretmek. "Bana burada doğru cevabın hangisi olduğunu söyleyebilir misiniz?" diye soruyor Brian donuk bir sesle. "Çünkü ben onu nerede arayacağımı bilmiyorum. Neyin doğru olduğunu biliyorum. Oturup bunun hakkında düşünebilirim ve size nelerin olması gerektiğini anlatabilirim. Hatta size daha iyi bir çözüm olması gerektiğini bile söyleyebilirim. Ama on üç yıl oldu Mr. Alexander ve ben doğru cevabı hala bulamadım."

Olduğu yerde yavaşça çöküyor, o küçücük kürsüyü dolduran bir dev gibi, sonra da dayanamayıp alnını kürsünün soğuk ahşap korkuluğuna dayıyor.

• • •

Yargıç DeSalvo on dakika ara veriyor; böylece Sara Fitzgerald kendisini sorgulamaya başlamadan evvel tanık kendini biraz toparlayabilecek. Anna ve ben aşağı kata, bir dolara berbat bir çay ve ondan da beter bir çorba alabileceğiniz makinelerin yanına iniyoruz. Anna, ayaklarını sandalyenin bacağına dayamış oturuyor ve ona uzattığım sıcak çikolatayı içmeden masanın üstüne bırakıyor.

"Daha önce babamın ağladığını hiç görmemiştim," diyor. "Annem sürekli Kate için ağlardı. Ama babam - kendini tutamayacak olursa, bunu bizim göremeyeceğimiz bir yerde yapardı."

"Anna -"

"Sence bunu ona ben mi yaptım?" diye soruyor bana dönerek. "Bugün ondan buraya gelmesini istemese miydim acaba?"

"Sen istemesen bile yargıç onun tanıklığını şart koşacaktı." Başımı iki yana sallıyorum. "Anna, bunu kendin yapmak zorundasın."

Çekinerek gözlerini bana dikiyor. "Neyi?" "Tanıklık etmen gerek."

Anna bana göz kırpıyor. "*Dalga mı geçiyorsun*?"

"Babanın senin seçimlerini desteklemeye hazır olduğunu görürse yargıcın rahatlıkla senin lehine karar vereceğini düşünüyordum. Ama ne yazık ki az önce bunun tersi oldu. Julia'nın ne söyleyeceği konusunda tek bir fikrim yok - zaten senin lehine bir görüş belirtse bile, Yargıç Salvo'nun bu gibi kararları ebeveynlerinden bağımsız olarak senin kendi başına verebilecek kadar olgun olduğuna ikna edilmesi gerekecek."

"Yani kalkıp oraya çıkmam gerekeceğini mi söylüyorsun? Tıpkı bir tanık gibi?"

Anna'nın öyle veya böyle kürsüye çıkmak zorunda kalacağını her zaman biliyordum. Reşit olmayan bir davacının tıbbi azat talep ettiği bir davada yargıcın doğrudan çocuğun düşüncelerini duymak istemesi makul bir durum. Anna tanıklık etmekten korkuyor olsa da, bilinçaltında asıl istediğinin bu olduğuna inanıyorum. En sonunda aklındakileri ortaya dökmene vesile olmayacaksa, insan neden dava açma zahmetine girer ki?

"Dün bana tanıklık yapmak zorunda kalmayacağımı söylemiştin," diyor Anna, tedirginliği her halinden belli.

"Yanılmışım."

"Ne istediğimi, derdimin ne olduğunu insanlara *senin* anlatabilmen için tuttum seni."

"İşler öyle yürümüyor," diyorum. "Bu davayı açan sensin. Son on üç yıldır ailesi tarafından oldurulmaya çalışan kişiden başka biri olmak isteyen de sensin. Yani artık perdeyi kaldırıp ardındaki gerçek seni göstermek zorundasın."

"Bu dünyadaki yetişkinlerin yarısının kim olduklarına dair en ufak bir fikri bile yok, ama her gün kendileriyle ilgili kararlar veriyorlar" diye itiraz ediyor Anna.

"İyi de onlar on üç yaşında değiller. Dinle," diyorum lafı konunun özüne getirmeye çalışarak. "Aklından geçenleri söylemenin bugüne kadar sana hiçbir fayda sağlamadığını biliyorum. Ama sana söz veriyorum, bunu bir kez daha yaparsan, bu sefer herkes seni dinleyecek."

Amacıma ulaşmam bir yana dursun, planım ters etki yapıyor.

Anna kollarını kavuşturuyor. "Hayatta o kürsüye çıkmam," diyor. "Anna, tanıklık yapmak o kadar da korkunç değ - "

"Hayır, Campbell. Bu çok korkunç bir şey, hatta *en* korkunç şey.

Ve ben de bunu yapmayacağım."

"Tanıklık etmezsen, davayı kaybederiz," diye açıklıyorum.

"O zaman kazanmanın başka bir yolunu bul. Avukat olan *sensin"*

Bu yeme gelmeyeceğim. Sabırlı olabilmek için parmaklarımla masaya vuruyorum. “Buna neden böyle ölümüne direndiğini bana söyler misin?”

Yüzüme bakıyor. “Hayır.”

“Hayır derken, tanıklık yapmayacağım anlamında mı söylüyorsun, söylemeyeceğim anlamında mı?”

“Konuşmaktan hoşlanmadığım şeyler var.” Yüz ifadesi sertleşiyor. “Kimse anlamasa bile senin bunu anlayabileceğini zannetmiştim.”

Nerede ne yapacağını çok iyi biliyor. “Bunu yine de bir düşün istersen,” diyorum.

“Fikrimi değiştirmeyeceğim.”

Ayağa kalkıyorum ve dopdolu kahve bardağımı çöpe atıyorum. “Tamam, sen bilirsin,” diyorum. “Benden hayatını değiştirmemi beklemesen iyi edersin.”

SARA

Bugün

Zaman geçtikçe kendini gösteren ilginç bir şey var: karakterin kemikleşmesi. Mesela, ışık Brian'ın yüzüne doğru açıdan vurduğunda gözlerinin her zaman bana içinde yüzmek istediğim bir okyanusu çağrıştıran soluk mavi rengini hala görebiliyorum. Gülümsemesinin güzelliğinde saklı olan çenesindeki o çukur - çocuklarım doğduğunda yüzlerinde aradığım ilk özellikti bu. Sağlam duruşu, sessiz iradesi ve her daim bana da biraz bulaşsa keşke dediğim o iç huzuru. Bunlar benim kocama aşık olmamı sağlayan başlıca sebepler; şimdi bazen onu tanıyamıyorsam, bu belki de o kadar kötü bir şey değildir. Değişim her zaman kötüye doğru olmaz; bir kum tanesinin etrafında oluşan o kabuk bazı insanların hoşuna gitmezken, bazıları için de inci gibi değerli bir anlama gelebilir.

Brian'ın gözleri başparmağındaki bir deri parçasını koparmaya çalışan Anna'dan bana doğru kayıyor. Bana bir atmacayı gözleyen bir fare gibi bakıyor. Bunda içimi acıtan bir şey var; beni gerçekten böyle mi görüyor?

Yoksa herkes onun gibi mi düşünüyor?

Keşke aramızda koca bir duruşma salonu olmasaydı. *Keşke onun* yanına *gidebilseydim. Dinle*, derdim, *hayatımızın böyle olacağını düşünmemiştim; ve belki de yolumuzu bir daha asla bulamayacağız. Ama kaybolacaksam da seninle kaybolayım.*

Dinle, derdim, *belki de ben yanıldım.*

"Mrs. Fitzgerald," diyor Yargıç DeSalvo, "tanığa sorunuz var mı?"

O an, bunun insanın eşi için uygun bir tanım olduğunu fark ediyorum.

Bir eş kocasının ya da karısının hatalı kararlarına şahitlik etmekten başka ne yapar ki?

Yavaşça ayağa kalkıyorum. "Merhaba Brian," diyorum, sesim beklediğim kadar ifadesiz çıkmıyor.

"Sara," diyor karşılık olarak.

Bu selamlaşmanın ardından ne diyeceğim hakkında hiçbir fikrim yok. Aklıma bir anımız geliyor. Biraz nefes almak istemiştik, ama nereye gideceğimize karar veremedik. Biz de arabaya doluşup yola koyulduk. Her yarım saatte bir çocuklardan birine ne yöne gideceğimizi tayin etme hakkı vermiştik. En sonunda Maine eyaletinde Seal Cove'a geldik ve durduk, eğer Jesse'nin seçtiği yöne gitseydik, Atlantik'i boylayacaktık. Isıtma sistemi ve

elektriği olmayan bir karavan kiraladık; üç çocuğumuz karanlıktan korkmuşlardı.

Brian bana cevap verene dek bütün bunları yüksek sesle anlattığımı fark etmiyorum. “Hatırlıyorum,” diyor. “O kadar çok mum yakmıştık ki kesin yangın çıkacak diye düşünmüştüm. Beş gün boyunca yağmur hiç dinmemişti.”

“Altıncı gün hava açtığında ise atsinekleri yüzünden kafamızı dışarı bile çıkaramamıştık.”

“Sonra da Jesse zehirli sarmaşıkla oynayınca gözü balon gibi şişmişti...”

“*Affedersiniz*,” diyerek araya giriyor Campbell Alexander.

“Kabul edildi,” diyor Yargıç DeSalvo. “Nereye varmaya çalışıyorsunuz Sayın Avukat?”

Bir yere varmaya çalışmıyorduk ve sonunda ulaştığımız yer berbattı, ama yine de o haftayı dünyalara değişmezdim. Nereye gittiğinizi bilmediğinizde, kimsenin keşfetmeyi aklından geçirmeyeceği yerler bulursunuz. “Kate hasta olmadığı dönemlerde,” diyor Brian yavaşça, özenle, “çok güzel zamanlarımız oldu.”

“Sence Kate gittiği zaman Anna bunları özlemeyecek midir?”

Campbell koltuğundan fırlıyor, aynen beklediğim gibi. “İtiraz ediyorum!”

Yargıç elini kaldırıyor ve başıyla Brian’ın cevabını duymak istediğini işaret ediyor.

“Hepimiz özleyeceğiz,” diyor.

Tam o anda olabilecek en tuhaf şey oluyor. Brian ve ben, karşı karşıya duran iki farklı kutup, bazen mıknatısların yaptığı gibi dönüveriyoruz ve birbirimizi itmek yerine, çekmeye başlıyoruz. Yeniden genç oluyoruz ve kalplerimiz ilk defa beraber çarpıyor; sonra yaşlanıyoruz ve böylesine muazzam bir yolu bu kadar kısa zamanda nasıl kat ettiğimize şaşırıyoruz. Sayısız Yılbaşı gecesinde televizyonun karşısında oturmuş havai fişek gösterilerini izliyoruz, uykuya dalmış üç çocuk aramızda yatıyor, birbirimize o denli sokulmuşuz ki ona dokunmuyor olmama rağmen Brian’ın mutluluğunu hissedebiliyorum.

Birden Anna’yla birlikte evden ayrılmasının, Kate’le ilgili bazı kararları sorgulamış olmasının hiçbir önemi kalmıyor. O, tıpkı benim gibi, doğru olduğuna inandığı şeyi yaptı ve bunun için onu suçlayamazdım. Hayat bazen ayrıntıların arasında öyle bir kayboluyor ki insan onu yaşadığını unutuyor. Her zaman yetişilecek başka bir randevu, ödenecek başka bir

fatura, kendini gösteren yeni bir semptom, duvardaki çentiklere eklenecek başka bir olaysız gün vardır. Saatlerimizi ayarladık, takvimlerimizi işaretledik, dakikaların içinde kaybolduk ve bir adım geri çekilip neleri başardığımıza bakmayı tamamen unuttuk.

Bugün Kate'i kaybetsek bile, on altı yılımızı onunla geçirdik ve hiçbir şey bu gerçeği değiştiremez. Bundan seneler sonra, güldüğü zaman yüzünün neye benzediğini veya elinin elimde bıraktığı hissi veya sesinin o muhteşem tınısını hatırlamak güçleştiğinde. Brian yanımda durup *Hatırlamıyor musun? İşte böyleydi,* diyecek.

Yargıcın sesi düşüncelerimi bölüyor. “Mrs. Fitzgerald, söyleyecekleriniz bitti mi?”

Benim hiçbir zaman Brian'ı sorgulamama gerek olmamıştı ki; vereceği cevapları zaten biliyordum. Unuttuğum şey, sorulardı.

“Neredeyse,” diyerek kocama dönüyorum. “Brian?” diye soruyorum. “Eve ne zaman dönüyorsunuz?”

• • •

Mahkeme binasının tam kalbinde, içerisinde asla yemek isteyeceğiniz bir şey bulamadığınız bir sıra makine duruyor. Yargıç DeSalvo ara verince makinelerin olduğu kata iniyorum ve içlerindeki Starbursts ve Pringles ve Cheetos paketlerine bakıyorum.

“Oreos senin favorindir,” diyor Brian arkamdan. Döndüğümde makineye yetmiş beş sent atmakta olduğunu görüyorum. “Sade. Klasik.” İki düğmeye basıyor ve bisküviler makinenin aşağısına doğru intihar dalışına geçiyorlar.

Beni bir masaya götürüyor, insanlar üzerine ebediyen kalsın diye isimlerinin baş harflerini kazımışlar ve hislerini resmetmişler. “Sana orada ne söyleyeceğimi bilemedim,” diye itiraf ediyorum ve sonra bir an duraksıyorum. “Brian? Sence biz iyi birer anne baba olabildik mi?” Uzun zaman önce vazgeçtiğim Jesse'yi düşünüyorum. Bir türlü iyileştiremediğim Kate'i. Anna'yı.”

“Bilmiyorum,” diyor Brian. “Kim bilebilir ki?”

Oreos paketini bana uzatıyor. Aç olmadığımı söylemek için ağzımı açtığım an Brian içeri bir bisküvi tıkıyor. Dilimin üstünde sert ve büyük bir kütle olarak duruyor; birden ne kadar acıktığımı anlıyorum. Brian dudağımın kenarındaki kırıntıları sanki porselenden yapılmışım gibi itinayla temizliyor. Bir şey demiyorum. Hayatımda hiç bu kadar lezzetli bir şey tatmadığımı düşünüyorum.

• • •

Brian ve Anna o gece eve dönüyorlar. Birlikte onu yatağına yatırıyoruz; ikimiz de öpüyoruz. Brian duşa giriyor. Birazdan hastaneye gideceğim, ama şu anda Anna'nın karşısına, Kate'in yatağına oturuyorum. “Bana nutuk mu atacaksın?” diye soruyor.

“Zannettiğin şekilde değil.” Parmağımla Kate'in yastıklarından birinin kenarını okşuyorum. “Kendin olmak istediğinden dolayı sana kötü bir insan denilemez.”

“Ben hiç…”

Elimi kaldırıp onu susturuyorum. “Demek istediğim, bunlar gayet insana özgü düşünceler. Sırf herkesin beklediğinden farklı bir insan olman, senin başarısız olduğun anlamına gelmez. Bir okulda alay konusu olan bir çocuk, başka bir okulda kimsenin ondan başka bir beklentisi olmadığı için tamamen farklı biri, hatta okulun en popüler kızı olabilir. Ya da ailesinde herkes doktor olduğu için tıp fakültesine giden bir insan, aslında sanatçı olmak istediğini fark edebilir.” Derin bir nefes alıyorum ve soruyorum, “Anlatabildim mi?”

Pek sayılmaz.”

Bu cevap beni gülümsetiyor. “Galiba senin bana birini hatırlattığını söyleyebilirim.”

Anna dirseği üstünde doğruluyor. “Kimi?” “Kendimi,” diyorum.

• • •

Eşinizle uzun yıllarınızı paylaştığınızda, kullanıla kullanıla kenarları kıvrılmış ve her tarafında beyaz kat izleri çıkmış bir yol haritasına benzerler, öyle ki bu haritayı ezbere çizebilecek kadar iyi bilir ve bu nedenle seyahatlerinizde asla yanınızdan ayırmazsınız. Ama yine de en beklemediğiniz anda, gözlerinizi açıp bir bakarsınız ki karşınızda hiç bilmediğiniz bir dönemeç, daha önce orada olmayan bir seyir noktası duruyor; ve durup düşünmeye başlarsınız, yoksa bu yer yeni filan değil de, bunca zamandır gözden kaçırdığınız bir nokta mı diye.

Brian yatakta yanıma uzanmış. Bir şey söylemiyor, sadece boynumun kıvrımlarının yarattığı vadiye dokunuyor. Sonra beni öpüyor, uzun ve tatlı ve acı. Bu beklediğim bir şey, ama ardından gelen değil - dudağımı öyle sert bir şekilde ısırıyor ki ağzıma kan tadı geliyor. “Ahh,” diyorum gülümsemeye ve durumu hafifletmeye çalışarak. O ise ne gülüyor ne de özür diliyor. Eğilip kanı yalıyor.

İçimde bir şeyler çağlıyor. Bu hem Brian hem de -o değil; her ikisi de benim için muhteşem duygular. Dilimle kanın tadına bakıyorum, bakirimsi ve kaygan. Bir orkide gibi açılıyorum, bedenim bir beşiğe dönüşüyor, nefesinin boynumdan aşağı göğüslerime doğru inişini hissediyorum. Bir an kafasını karnımın üstüne koyuyor ve o ısırık ne kadar beklenmedikse, bu duruş da o kadar bildik - eskiden her gece bunu yapardı, hamilelik günlerimin ayini buydu.

Sonra yeniden hareketleniyor. İkinci bir güneş gibi üzerime doğuyor ve içimi sıcak bir ışıkla dolduruyor. Bir tezatlar bütünüyüz - sert ve yumuşak, açık ve koyu, asabi ve mülayim - aramızdaki uyumda öyle bir şey var ki birimizin diğeri olmadan eksik kalacağını fark ediyorum. Bir Möbius şeridiyiz, iki ebedi beden, çözülemez bir düğümüz.

“Onu kaybedeceğiz,” diye fısıldıyorum ve Kate’i mi, yoksa Anna’yı mı kast ettiğimi ben bile bilmiyorum.

Brian beni öpüyor. “Yeter,” diyor.

Sonra başka bir şey konuşmuyoruz. En güvenlisi bu.

ÇARŞAMBA

Ama bu alevlerden,
Işık saçılmıyor da zifiri karanlık doğuyor.

JOHN MILTON
Kayıp Cennet
*Çeviren: Enver Günsel, *Kayıp Cennet*, 2006.

JULIA

Sabah koşusundan döndüğümde Izzy'yi oturma odasında buluyorum. "İyi misin ?"diye soruyor.

"Evet." Ayakkabılarımı çözüyor, altlımdaki teri siliyorum. "Neden sordun?"

"Çünkü normal insanlar sabahın dört buçuğunda koşuya çıkmazlar." "Yakmam gereken fazla enerjim vardı." Mutfağa geçiyorum, ancak bu saatte fındıklı kahvemi hazır etmek üzere programladığım Braun kahve makinesi işini yapmamış. Eva'nın fişini kontrol ediyorum ve birkaç düğmesine basıyorum, ama LED ekran kapkaranlık. "Kahretsin," diyorum hırsla kabloya asılarak. "Bu, bozulacak kadar eski değil ki."

Izzy yanıma geliyor ve sistemi kurcalıyor. "Kızımızın garantisi var mıydı?"

"Bilmiyorum. Umurumda değil. Tek bildiğim, sana kahve yapması gereken bir şeye para ödediğinde soktuğumun kahvesini almayı hak edersin." Makinenin cam haznesini tezgaha öyle sert bir şekilde indiriyorum ki, kırılıyor. Sonra mutfak dolaplarına yaslanarak olduğum yere çöküyor ve ağlamaya başlıyorum.

Izzy yanıma çömeliyor. "Gene ne yaptı sana?"

"Daha öncekinin tıpatıp aynısını Iz," diyorum hıçkırıklar arasında. "Öyle aptalım ki."

Kollarını boynuma doluyor. "Kaynar yağa ne dersin?" diye öneriyor. "Zehir? Hadım etme? Sen seç."

Bu beni biraz gülümsetiyor. "Benim yerime sen de yapabilirsin."

"Sen de olsan benim için aynısını yapardın da ondan."

Kız kardeşimin omzuna dayanıyorum. "Aynı yere iki kere yıldırım düşmez diye düşünmüştüm."

"Kesinlikle düşer," diyor Izzy. "Ama yalnızca yer değiştirecek kadar aptalsan."

• • •

Ertesi sabah mahkemede beni ilk selamlayan kişi, bir kişi değil, köpek olan Yargıç. Kulakları düşmüş bir halde köşeden sessizce dönerek geliyor, sahibinin yükselen sesinden kaçtığına hiç şüphe yok. "Hey," diyorum onu okşayarak, ama Yargıç'ın istediği bu değil. Ceketimin ucuna yapışıyor -yemin olsun kuru temizleme faturasını Campbell'a ödeteceğim- ve beni kavgaya doğru sürüklüyor.

Daha köşeyi dönmeden Campbell’ın sesini duyuyorum. “Zaman ve işgücü harcadım, sana bir şey söyleyeyim mi, en kötüsü bu değil. Bir müvekkil hakkında olumlu yargılarımı boşa harcadım.”

“Yaa, karşısındakini yanlış yargılayan tek sen misin sanki?” diye cevabı yapıştırıyor Anna. “Seni tuttum, çünkü cesaretin olduğunu zannetmiştim.” Beni iterek yanımdan geçiyor. “Göt herif,” diye mırıldanıyor hafifçe.

O an, o teknede tek başıma uyandığımda kendimi nasıl hissettiğimi hatırlıyorum: Hayal kırıklığı içinde sürükleniyordum. Kendimi bu duruma düşürdüğüm için yine kendime kızgındım.

Neden Campbell’a kızgın değildim?

Yargıç, Campbell’ın üstüne zıplayarak patilerini göğsüne dayıyor. “İn aşağı!” diye emrediyor Campbell ve dönüp beni görüyor. “Senin bunları duymaman gerekirdi.”

“Eminim öyledir.”

Konferans salonundaki uzun sıralardan birine çöküyor ve eliyle yüzünü sıvazlıyor. “Tanıklık yapmayı reddediyor.”

“Tanrı aşkına Campbell. Bırak mahkemeyi, kız daha oturma odasında annesinin karşısına çıkamıyor. Ne bekliyordun ki?”

İçime işleyen bakışlarla bana bakıyor. “DeSalvo’ya ne söyleyeceksin?” “Anna için mi soruyorsun, yoksa bu davayı kaybetmekten korktuğun için mi?”

“Teşekkür ederim, ama vicdanımı oruç ayına saklıyorum.”

“On üç yaşında bir kızın neden seni rahatsız ettiğini kendine sormayacak mısın?”

Yüzünü buruşturuyor. “Neden burnunu sokmuyor ve en baştan planladığın gibi davamı mahvetmiyorsun Julia?”

“Bu senin davan değil, Anna’nın davası. Gerçi ben senin neden aksini düşündüğünü anlayabiliyorum ya.”

“Bu da ne demek oluyor şimdi?”

“Siz ödleksiniz. İkiniz de kendinizden kaçma konusunda herkese taş çıkarırsınız,” diyorum. “Ben Anna’nın hangi sonuçlardan korktuğunu biliyorum. Peki ya sen?”

“Neden bahsettiğini anlamıyorum.”

“Öyle mi? Dilinden düşmeyen esprili cevaplarına ne oldu? Yoksa kanına dokunan bir şey hakkında şaka yapmak çok mu zor? Ne zaman birisi sana yakınlaşsa geri kaçıyorsun. Anna bir müvekkil olduğu sürece sorun yok, ama önem verdiğin birisi haline geldiğinde başının belada olduğunu

düşünüyorsun. Bana gelince, ayaküstü düzmek güzel, ama duygusal bir bağ kurmak söz konusu bile olamaz. Sahip olduğun tek ilişki köpeğinle; o bile asla sorgulanamaz bir devlet sırrı."

"Saçmalıyorsun Julia"

"Hayır, aslına bakarsan, senin nasıl bir geri zekalı olduğunu sana tam anlamıyla anlatabilecek tek kişi muhtemelen benimdir. Ama bu senin için dert değil zaten. Herkes senin geri zekalı olduğunu düşünürse, kimse çok yakınına yaklaşma zahmetine girmez değil mi?" Uzunca bir süre gözlerimi ona dikiyorum. "Birilerinin içini görebilmesi seni hayal kırıklığına uğratıyor, değil mi Campbell?"

Ayağa kalkıyor, yüzü taş gibi. "Girmem gereken bir duruşmam var." "Gir tabii," diyorum. "Ama adalet ile ona ihtiyacı olan müvekkili birbirinden ayırdığından emin ol. Yoksa, Allah muhafaza, gerçek bir kalbin olduğunu filan görürsün."

Kendimi daha fazla rezil duruma düşürmeden yanından ayrılıyorum ve arkamdan Campbell'ın sesinin yükseldiğini duyuyorum. "Julia. Bu doğru değil."

Gözlerimi kapatıyorum ve sağduyum aksini söylese de, arkamı dönüyorum.

Tereddüt ediyor. "Köpek. Şey için…"

Ancak itiraf etmek üzere olduğu şey Vern'in kapıda belirmesiyle yarım kalıyor. "Yargıç DeSalvo barut gibi," diye araya giriyor. "Geç kaldınız, kantinde kahve kreması da bitti."

Gözlerim Campbell'ın gözleriyle buluşuyor. Cümlesini bitirmesini bekliyorum. "Sıradaki tanığım sensin," diyor düz bir tonla ve ben var olduğunu bile anlayamadan o an yok olup gidiyor.

CAMPBELL

Bir orospu çocuğu gibi davranmak giderek daha da zorlaşıyor.

Duruşma salonuna girdiğimde ellerim titriyor. Bunun sebebi, kısmen, her zamanki mevzu. Kısmen de yanımdaki müvekkilimden bir karşılık almanın bir kayadan karşılık almaktan daha zor olması; üstelik deli olduğum kadını birazdan tanık sandalyesine oturtacağım. Yargıç içeri girerken Julia’ya bir bakış atıyorum; kafasını öbür yana çevirerek bunu ne kadar önemsediğini gösteriyor.

Dolmakalemim masadan aşağı yuvarlanıyor. “Anna, şunu alabilir misin lütfen?”

“Bilmiyorum. Zaman ve işgücü harcamış olmaz mıyım?” diyor ve lanet kalem yerde kalıyor.

“Tanığınızı çağırmaya hazır mısınız Mr. Alexander?” diye soruyor Yargıç Judge DeSalvo, ama ben daha Julia’nın adını söyleyemeden Sara Fitzgerald kürsüye yaklaşmak için izin istiyor.

Yeni bir pürüze daha kendimi hazırlıyorum ve tabii ki karşı taraf avukatı beni hayal kırıklığına uğratmıyor. “Tanık olarak çağırdığım psikiyatrın öğleden sonra hastanede randevusu varmış. Onun tanıklığını öne almamızın Mahkeme için bir mahsuru olur mu?”

“Mr. Alexander?”

Omuz silkiyorum. İşin aslı, benim için çok da fark eden bir şey değil bu. Ben de Anna’nın yanına oturuyor ve suratına oranla fazla sıkı yapılmış bir topuzu olan, ufak tefek, esmer bir kadının tanık sandalyesinde yerini almasını izliyorum. ”Kayıtlara geçmesi için lütfen adınızı ve adresinizi söyler misiniz?” diye başlıyor Sara.

“Dr. Beata Neaux” diyor psikiyatr. “1250 Orrick Way, Woodsocket.”

Dr. *No*[17] Duruşma salonuna göz gezdiriyorum, ama görünüşe bakılırsa tek James Bond hayranı benim. Bir bloknot çıkarıyorum ve Anna’ya bir not yazıyorum: Bu kadın Dr. Chance’le evlenseydi, Dr. *Neaux-Chance* olurdu.

İkimiz de gülmeye başlıyoruz ve Yargıç DeSalvo hafifçe öksürerek bize bakıyor. “Affedersiniz Sayın Yargıç,” diyorum.

Anna bana başka bir not uzatıyor: *Sana hala kızgınım.*

Sara, tanığa yaklaşıyor. “Bize uzmanlık alanınızı söyler misiniz Doktor?”

“Ben bir çocuk psikiyatrıyım.” “Çocuklarımla ilk nasıl tanışmıştınız?”

Dr. Neaux, Anna’ya bakıyor. “Yaklaşık yedi yıl önce bazı davranış sorunları nedeniyle oğlunuz Jesse’yi getirmiştiniz. O günden beri çeşitli defalar ortaya çıkan muhtelif sorunlarla ilgili konuşmak üzere tüm çocuklarınızla bir araya geldim.”

“Doktor, geçen hafta sizi arayıp ablasının ölmesi halinde Anna’nın görebileceği psikolojik zarara ilişkin uzman görüşünüzü içeren bir rapor hazırlamanızı istemiştim.”

“Doğru. Aslında biraz araştırma da yaptım. Maryland’de görülen benzer bir vakada bir kızdan ikiz kardeşi için donör olması istenmiş. İkizleri inceleyen psikiyatr iki kardeşin birbirleriyle çok güçlü bir şekilde özdeşleştiklerini ve beklenen başarılı sonuca ulaşılması halinde bunun donör açısından büyük yararları olacağını tespit etmiş.” Dönüp Anna’ya bakıyor. “Bana sorarsanız, burada çok benzer koşullardan bahsediyoruz. Anna ve Kate çok yakınlar ve bu genlerle sınırlı değil. Birlikte yaşıyorlar. Birlikte vakit geçiriyorlar.

Tüm hayatlarını kelimenin gerçek anlamıyla birlikte geçirmişler. Eğer Anna ablasının hayatını kurtaracak bir böbrek bağışında bulunursa, bu muhteşem hediye olur - üstelik sadece Kate’e verilmiş de olmaz. Zira Anna da kendini tanımladığı o eksiksiz ailenin bir parçası olmayı sürdürecek, fertlerinden birini kaybetmiş bir ailenin değil”

Bu psikolojik zırvalıklara hiç mi hiç katlanamıyorum, ama beni asıl şok eden, yargıcın pek bir ciddiye alması. Julia bile başını yana eğmiş ve kaşlarının arasında ince bir çatıklık var şu salonda kafası çalışan tek insan ben miyim?

“Ayrıca” diyerek devam ediyor Dr. Neaux, “donör olan çocukların kendilerine saygılarının daha yüksek olduğunu ve kendilerini aile yapısında daha önemli hissettiklerini belirten bazı araştırmalar bulunmaktadır. Bu çocuklar kendilerini süper kahraman olarak görürler, çünkü kimsenin yapamadığı bir işi başarabilirler.”

Bu, bugüne kadar duyduğum en yanlış Anna Fitzgerald tanımı.

“Sizce Anna kendi tıbbi kararlarını kendisi alabilir mi?” diye soruyor Sara.

“Kesinlikle hayır.” Aman ne büyük sürpriz.

“Alacağı her türlü karar bütün aileyi etkileyecek,” diyor Dr. Neaux. “Kararını alırken bunu düşünecek ve bu nedenle hiçbir zaman gerçek anlamda bağımsız olamayacak. Ayrıca henüz sadece on üç yaşında. Gelişimsel olarak beyni daha o kadar ileriye bakacak kadar olgunlaşmış

değil; bu bakımdan alacağı her türlü karar uzun vadeli olmak yerine yakın geleceğine odaklı olacaktır."

"Dr. Neaux," diyerek araya giriyor yargıç, "böyle bir durumda sizin tavsiyeniz ne olur?"

"Anna'nın daha fazla hayat deneyimi olan birinin kılavuzluğuna ihtiyacı var... onun için en iyi olanı düşünen birine. Ben aileyle çalışmaktan dolayı mutluyum, ama burada ebeveynlerin ebeveyn olması gerek - çünkü çocuklar ebeveyn olamaz."

Sara tanığı bana bıraktığı an doğrudan öldürmek üzere saldırıyorum. "Bizden bir böbreğini bağışlamanın Anna'ya bütün bu şahane psikolojik avantaları sağlayacağına inanmamızı istiyorsunuz."

"Doğrudur," diyor Dr. Neaux.

"Peki aynı böbreği bağışlaması ve ablasının operasyon sonucunda ölmesi halinde Anna'nın ciddi psikolojik travmalar yaşaması da aynı derecede olası değil mi?"

"Ebeveynlerinin bunu atlatmasına yardımcı olacaklarına inanıyorum."

"Anna'nın artık donör olmak *istemediğini* söylemesi gerçeği ne olacak peki?" diyerek dikkatini çekiyorum. "Bunun bir önemi yok mu?"

"Elbette var. Ancak dediğim gibi, Anna'nın mevcut zihinsel durumu kısa vadeli sonuçlara odaklanmış durumda. Bu kararının ne gibi sonuçlar doğurabileceğini anlamıyor."

"Kim anlıyor ki?" diye soruyorum. "Mrs. Fitzgerald on üç yaşında değil, ama her gün Kate'in sağlığı konusunda gökten bir mucize inmesini bekliyor, sizce de öyle değil mi?"

Psikiyatr istemeye istemeye başını eğip onay veriyor.

"Tabii siz iyi bir anne olma yetisini Kate'in sağlığını koruyarak tanımladığını söyleyebilirsiniz. Aslına bakılırsa, yaptıkları Kate'i hayatta tutarsa bundan psikolojik olarak fayda sağlayacak olan da yine kendisi olacak."

"Elbette."

"Mrs. Fitzgerald, Kate'in dahil olduğu bir ailede çok daha mutlu olacaktır. Hatta hayatında yaptığı seçimlerin hiç de bağımsız olmadığını, özünde Kate'in sağlığıyla ilgili konularca belirlendiğini dahi söyleyebilirim."

"Muhtemelen."

"Bu durumda sizin mantığınıza göre," diyerek bitiriyorum.

“Sara Fitzgerald’ın Kate’in donörü gibi göründüğü, hissettiği ve davrandığı doğru değil midir?”

“Şey-”

“Tek fark, kendi iliğini ve kanını değil, Anna’nınkileri sunması.”

“Mr. Alexander,” diye uyarıyor yargıç.

“Eğer Sara bağımsız karar veremeyecek yakın bir donör kişiliğinin psikolojik profiline uyuyorsa, neden Bu kararı vermek konusunda Anna’dan daha ehil olduğu iddia ediliyor?”

Gözümün ucuyla Sara’nın afallamış suratını görebiliyorum. Yargıcın tokmağını indirişini duyabiliyorum. “Haklısınız Dr. Neaux - ebeveynlerin ebeveyn olmaları gerekir,” diyorum. “Ama bazen bu kadarı yetmez.”

JULİA

Yargıç DeSalvo on dakika ara veriyor. Guatemala işi örme sırt çantamı bırakıp ellerimi yıkamaya koyulduğum sırada tuvalet kapılarından biri açılıyor. Bölmeden dışarı Anna çıkıyor, beni görünce bir an tereddüt ediyor. Sonra yan tarafımdaki çeşmeyi açıyor.

“Hey,” diyorum.

Anna ellerini makinenin altına uzatıyor. Makine hava üflemiyor, okuyucu göz nedense bir türlü ellerini algılamıyor. Makinenin altında parmaklarını oynatıyor, sonra eğilip parmaklarına bakıyor, sanki görünmez olmadığından emin olmak ister gibi. Metal alete vuruyor.

Ben eğilip elimi makinenin altından geçirince sıcak hava avucuma doğru esmeye başlıyor. Yanan bir varilin etrafına dizilmiş serseriler gibi bu küçük sıcaklığı paylaşıyoruz. “Campbell bana senin tanıklık yapmak istemediğinden bahsetti.”

“Gerçekten bu konuda konuşmak istemiyorum,” diyor Anna.

“Bazen en çok istediğini elde etmek için en az istediğin şeyi yapman gerekir.”

Duvara dayanıyor ve kollarını kavuşturuyor. “Sevdiklerinden kim öldü de sen Konfüçyüs oldun?” Anna bana sırtını dönüyor ve sonra eğilip benim için sırt çantamı alıyor. “Ne güzelmiş. Bütün bu renkler.”

Çantayı alıyor ve omzuma asıyorum. Güney Amerika’dayken yaşlı kadınların bunları örüşünü görmüştüm. Bu deseni yapmak için yirmi makara iplik gerekiyor.

“Gerçek böyledir,” diyor Anna ya da ben öyle söylediğini zannediyorum, zira tuvaleti o anda terk ediyor.

• • •

Campbell’ın ellerini izliyorum. Konuşurken ellerini çok fazla oynatıyor; sanki onları söylediklerine noktalama işareti koymak için kullanıyor. Ancak biraz da titriyorlar ve bunu benim ne söyleyeceğimi bilemediği gerçeğine bağlıyorum. “Atanmış bir vasi olarak,” diye soruyor, “bu dava için tavsiyeleriniz nelerdir?”

Derin bir nefes alıyor ve Anna’ya bakıyorum. “Ben burada bütün hayatını ablasının sağlığı için müthiş bir sorumluluk duyarak geçirmiş genç bir hanım görüyorum. Aslına bakılırsa, kendisi dünyaya bu sorumluluğu taşımak üzere getirildiğini biliyor.” Masasında oturan Sara’ya bakıyorum. “Bence bu aile Anna’yı doğurmaya karar verdiğinde olabilecek en iyi niyetleri taşıyordu. Büyük kızlarını kurtarmak istiyorlardı; Anna’nın aileye

faydalı bir katkı yapacağına inanıyorlardı - sadece genetik olarak sağlayacaklarından ötürü değil, onu sevmek ve sağlıklı bir şekilde büyümesini görmek istediklerinden dolayı.”

Sonra Campbell’a dönüyorum. “Ayrıca bu ailede Kate’i kurtarmak için insani olarak mümkün olan her şeyin yapılmasının ne kadar hayati bir öneme sahip olduğunu da gayet iyi anlıyorum. Birisini sevdiğiniz zaman, onu beraberinizde tutabilmek için elinizden gelen her şeyi yaparsınız.”

Küçük bir kızken gecenin bir yarısı uyanıp gördüğüm çılgın rüyaları hatırlardım - uçuyorumdur; bir çikolata fabrikasında kilitli kalmışımdır; Karayiplerde bir adanın kraliçesiyimdir. Saçlarımda tropik çiçeklerin kokusuyla ya da geceliğimin kenarlarında bulutlarda uyanırdım; ta ki başka bir yerde bulunduğumu fark edene dek. Ne kadar çabalarsam çabalayayım, yeniden uykuya dalsam da gördüğüm o rüyanın havasını tekrar teneffüs edemezdim.

Bir kere, Campbell ile birlikte geçirdiğimiz gecede, kollarının arasında uyandım ve onu uyur halde buldum. Yüzünün coğrafyasını inceledim; elmacık kemiklerinin yuvarlaklığından kulağının kıvrımlarına ve dudaklarının iki köşesindeki-çizgilere kadar. Sonra gözlerimi kapadım ve hayatımda ilk kez rüyaya yeniden daldım, tam kaldığım yerden.

“Maalesef,” diyorum Mahkemeye, “geri adım atmanız ve artık veda zamanı demeniz gereken bir nokta vardır.”

• • •

Campbell beni terk ettikten sonra bir ay boyunca kiliseye gitmeye ya da yemek masasına oturmaya zorlanmadığım sürece yataktan çıkmadım. Saçımı yıkamamaya başladım. Gözlerimin altında mor halkalar oluştu. Izzy ve ben, ilk bakışta, tamamen farklı görünüyorduk.

Kendi i019rademle yataktan çıkmak üzere cesaretimi topladığım gün Wheeler’a gittim ve kayıkhanenin etrafında dolandım. Yelken takımından bir çocuk görene kadar kendimi özenle gizledim. Yaz dönemi öğrencisiydi ve okulun ufak kayıklarından birini çıkarıyordu. Campbell’ın siyah saçlarının aksine onunkiler sarıydı. Uzun ve zayıf değil, tıknaz ve kalındı. Birinin beni eve bırakmasına ihtiyaç duyduğum yalanını kıvırdım.

Bir saat içinde Honda’sının arka koltuğunda onunla beraber oldum. Böyle bir şey yaptım, çünkü başkası olursa tenimde Campbell’ın kokusunu ve dudaklarımın iç tarafında onun tadını duymam zannediyordum.

Böyle bir şey yaptım, çünkü içimde Öyle bir boşluk hissediyordum ki rengini en ufak bir şekilde algılayamadığın yükseklere kadar çıkan bir uçan

balon gibi sürüklenip gitmekten korkuyordum.

İsmini hatırlama zahmetine giremediğim bu oğlanın içimde debelendiğini ve bir hayvan gibi hırladığını hissetmiştim; o derece boşlukta ve kaybolmuş durumdaydım. Sonra birden o kayıp balonlara ne olduğunu anladım: onlar avuçlarımızdan kayıp giden aşklardı; her gece semasında yükselen boş gözler.

• • •

"İki hafta önce bu göreve ilk atandığımda," diyorum yargıca, "ve bu ailenin dinamiklerini incelemeye başladığımda, tıbbı azat bana Anna için en iyisi gibi gelmişti. Ama daha sonra ailedeki herkesin yaptığı şekilde yargılarda bulunduğumu fark ettim - yani psikolojik değil de sadece fizyolojik etkilere dayanan. Bu kararın kolay kısmı, Anna için tıbbi olarak doğru olanı kestirmek. Sonuç ise: Anna'nın kendisi için hiçbir tıbbi yararı olmayan organ ve kan bağışlarında bulunmak onun için en iyisi değil, ama bu ablasının hayatını uzatacak."

Campbell'ın gözlerinin parladığını görüyorum; bu onay onu şaşırttı. "Ne var ki bir çözüm üretmek işin daha da zor kısmı - çünkü ablasının donörü olmak Anna için en iyisi olmasa bile, kendi ailesi bu konuda bilgilendirilmiş kararlar verememektedir. Kate'in hastalığını kontrolden çıkmış bir trene benzetirsek, herkes bir kriz aşılıp da yeni bir krizle karşılaşıldığında tepki veriyor, ama kimse bu treni istasyona getirmenin en iyi yolunun ne olduğunu düşünmüyor. Yine aynı benzetmeyi kullanacak olursak, ebeveynlerinin baskısı demiryolundaki bir makas - onların isteklerinin ne olduğunu bilen Anna zihinsel ya da fiziksel olarak kendi kararlarını kendisi alacak kadar güçlü değil."

Campbell'ın köpeği ayağa kalkıyor ve sızlanmaya başlıyor. Dikkatim dağılıyor ve sesin kaynağına doğru dönüyorum. Campbell, gözlerini benden bir an olsun ayırmadan Yargıç'ın burnunu itiyor.

"Fitzgerald ailesinde Anna'nın sağlığı konusunda önyargısız kararlar alabilecek kimse göremiyorum," diyorum. "Ne ebeveynleri ne de Anna'nın kendisi."

Yargıç DeSalvo kaşlarını çatarak bana bakıyor. "Öyleyse Ms. Romano," diye soruyor, "mahkemeye tavsiyeniz nedir?"

CAMPBELL

Julia dilekçeyi veto etmeyecek.

Bu, benim ilk inanılmaz düşüncem - yani davam henüz sona ermiş değil, Julia'nın tanıklığından sonra bile. İkinci düşüncem ise Julia'nın da bu dava ve onun Anna'ya yaptıkları konusunda en az benim kadar bölünmüş olması; tabii o bunu herkesin gözü önüne sermiş durumda.

Yargıç, tam bir baş belası olmak için bula bula bu anı buldu. Dişlerini ceketime geçiriyor ve çekiştirmeye başlıyor, ama Julia'nın sözlerini bitirmesini beklemeden ara istersem iki gözüm önüme aksın.

"Ms. Romano," diye soruyor DeSalvo, "mahkemeye tavsiyeniz nedir?"

"Bilmiyorum," diyor yumuşak bir sesle. "Özür dilerim. Hayatımda ilk kez bir vasi olarak herhangi bir tavsiyede bulunamıyorum ve bunun kabul edilemez bir durum olduğunun farkındayım. Ancak bir tarafta Brian ve Sara Fitzgerald var; bu insanlar her iki kızlarının hayatları boyunca sevgiye dayalı seçimler dışında bir şey yapmış değiller. Bu açıdan bakıldığında hiç de yanlış kararlarmış gibi görünmüyorlar - artık her iki kız için de doğru kararlar olmamalarına rağmen."

Anna'ya doğru dönüyor ve Anna'nın yanımda biraz daha dik, daha emin oturmaya başladığını hissedebiliyorum. "Diğer tarafta Anna var; on üç yıldan sonra kendisini savunuyor - bu sevdiği ablasını kaybetmek manasına gelse bile." Julia başını iki yana sallıyor. "Bu çok zor bir karar Sayın Yargıç. Benden bir aileyi bölmemi istiyorsunuz ve mevcut koşullarda bu mümkün değil."

Diğer kolumun çekelendiğini hissettiğim an tam köpeğe tokadı indirmeye hazırlanıyordum ki bu defa beni çekiştirenin Anna olduğunu gördüm. "Tamam," diye fısıldıyor.

Yargıç DeSalvo, Julia'nın tanık sandalyesinden kalkmasına izin veriyor. "Nedir tamam olan?" diye soruyorum ben de fısıltıyla.

"Tamam konuşacağım," diyor Anna.

Ona inanmaz gözlerle bakıyorum. Yargıç burnunu bacağıma dayamış sızlanıyor, ama bir ara verme riskini göze alamıyorum. Anna her an fikrini değiştirebilir. "Emin misin?"

Ancak soruma cevap vermiyor. Ayağa kalkıyor ve duruşma salonunda tüm dikkatleri üzerine topluyor. "Yargıç DeSalvo?" Anna derin bir nefes alıyor. "Söylemek istediğim bazı şeyler var."

ANNA

Size sınıfta ilk kez sözlü sunum yapmamı anlatayım: Üçüncü sınıftaydım ve benim ödevim kanguruyu anlatmaktı. Bunlar oldukça ilginç hayvanlardır, siz de bilirsiniz. Yani sadece Avustralya'da bulunuyor olmalarının yanı sıra, evrim zincirindeki bir nevi mutant ırk misali geyik gözlerine ve bir T-Rex'in işlevsiz pençelerine sahiptirler. Ancak en etkileyici özellikleri tabii ki kese. Yeni doğan bir kanguru yavrusu neredeyse bir fasulye büyüklüğündedir ve doğduktan sonra keseye tırmanmayı başarıp kendini içeri atar; hiçbir şeyden haberi olmayan annesi ise etrafta deli gibi zıplamaktadır. Bu kese cumartesi sabahları yayınlanan çizgi filmlerde resmettikleri gibi bir yer değildir - dudağınızın içi gibi pembe ve buruşuktur ve önemli annelik malzemeleriyle doludur. Bahse girerim kanguruların bir seferinde tek yavrudan fazlasını taşıdıklarını bilmiyordunuz. Her daim içeride minyatür bir kardeş olur, ablası devasa ayaklarının üstüne basıp rahatını sağlarken pelte kıvamındaki ufaklık aşağıda sıkışır.

Gördüğünüz üzere konumu iyi biliyordum. Ama sıra bana yaklaşınca, tam Stephen Scarpinio elindeki kartondan lemur modelini gösterirken, hastalanacağımı anladım. Mrs. Cuthbert'in yanına gittim ve kendisine sınıfta durmam için ısrar edilirse kimsenin mutlu olmayacağını söyledim.

“Anna,” dedi, “kendi kendine iyiyim dersen, iyi olursun.”

Böylece Stephen sunumunu bitirdi ve ben kalktım. Derin bir nefes aldım. “Kangurular.” dedim, “yalnızca Avustralya'da yaşayan keseli memelilerdir.”

Sonra ön sırada oturma talihsizliğine sahip dört çocuğun üstüne fıskiye gibi kustum.

O senenin sonuna kadar okulda adım Kusanguru kaldı. Bazen okuldan bir çocuk uçakla tatile giderdi ve dolabımı açtığımda yün kazağımın önüne bir kese gibi iğnelenmiş bir kusma torbası bulurdum. Okulun en büyük alay konusu bendim; ta ki Darren Hong, spor salonunda kazayla Oriana Bertheim'ın eteğini indirip bayrağı devralana kadar.

Size bunu topluluk önünde konuşmaktan ne kadar nefret ettiğimi açıklamak için anlatıyorum.

Fakat şu anda, tanık sandalyesinde, endişelenilecek daha fazla şey var. Sorun Campbell'ın zannettiği gibi gergin olmam filan değil. Dilimin

tutulmasından filan da korkmuyorum. Çok fazla şey söylemekten korkuyorum.

Duruşma salonuna bakıyor ve avukat masasında oturan annemle, bana hafifçe gülümseyen babamı görüyorum. Birdenbire nasıl olup da bunu başarabileceğimi düşündüğüme inanamıyorum. Tam sandalyemin ucuna doğru hareketlenip herkesin zamanını aldığım için özür dileyip arkasından da fırlayıp kaçmaya hazırlanırken Campbell'ın yüzündeki insanın içini burkan olumlu ifadeyi görüyorum. Ter içinde kalmış ve gözbebekleri öyle büyümüş ki yüzünün derinliklerine gömülmüş madeni paraları andırıyorlar. “Anna,” diye soruyor Campbell, “bir bardak su ister misin?”

Ona bakıyor ve düşünüyorum, Sen ister misin?

İstediğim şey, eve gitmek. Kimsenin adımı bilmediği bir yere kaçmak ve bir milyonerin evlatlık kızı, bir diş macunu fabrikatörünün varisi, bir Japon pop yıldızıymışım gibi yaşamak istiyorum.

Campbell yargıca dönüyor. “Bir dakika müvekkilimle özel konuşmam mümkün müdür?”

“Buyurun,” diyor Yargıç DeSalvo.

Bunun üzerine Campbell tanık sandalyesine doğru yürüyor ve onu sadece benim duyabileceğim kadar yakınıma sokuluyor. “Çocukken ismi Joseph Balz[18] olan bir arkadaşım vardı,” diye fısıldıyor. “Dr. Neaux'nun *onunla* evlendiğini düşünsene.”

Campbell yerine geçerken ben hala gülümsüyorum ve burada iki ya da üç dakika daha belki, o da belki, dururum diye düşünüyorum.

Campbell'ın köpeği iyice delirmeye başlıyor - bakışlarından anlaşılıyor ki suya veya başka bir şeye ihtiyacı olan o. Bunu fark eden tek kişi de ben değilim. “Mr. Alexander,” diyor Yargıç DeSalvo, “lütfen hayvanınızı zapt ediniz.”

“Hayır, Yargıç.” “Anlayamadım?!”

Campbell domates gibi kızarıyor. “Şey, köpeğe söyledim efendim, emrettiğiniz gibi.” Sonra bana dönüyor. “Anna, neden böyle bir dilekçe vermek istedin?”

Bir yalanın, sizin de muhtemelen bileceğiniz gibi, başlı başına bir tadı vardır. Tok ve acımtırak ve hiçbir zaman tam anlamıyla doğru gibi gelmez; tıpkı ağzınıza attığınız kallavi çikolatanın karamel dolgulu olmasını beklerken limonlu çıkması gibi. “O istedi,” diyorum, bir çığa dönüşecek ilk iki sözcük böylelikle ağzımdan çıkıyor.

“Kim ne istedi?”

“Annem,” diyorum Campbell’ın ayakkabılarına bakarak. “Bir böbrek istedi.” Gözlerimi eteğime odaklıyorum, bir ip parçasını tutup çekiyorum. Belki de bütün bunları böylece sökebilirim.

• • •

Yaklaşık iki ay önce Kate’e böbrek yetmezliği teşhisi kondu. Hemen yoruluyor, kilo kaybediyor, vücudundaki suyu atamıyor ve sık sık kusuyordu. Birçok şey bunun suçlusu olarak görüldü: genetik anormallikler, granülosit-makrofaj koloni stimulan faktörü- bir zamanlar ilik üretimini artırmak için Kate’e vurulan büyüme hormonu iğneleri, diğer tedavilerin yarattığı stres. Kanında dolaşan toksinlerden kurtulması için diyalize sokuldu. Ve sonra diyaliz işe yaramamaya başladı.

Bir gece ben ve Kate odamızda takılırken içeri annem geldi. Yanında babam da vardı ki bunun anlamı hanginiz-çeşmeyi-açık-unuttu muhabbetinden daha ciddi bir tartışmaya gireceğimizdi. “İnternette biraz araştırma yaptım,” dedi annem. “Tipik organ nakilleri sonrasında iyileşme kemik iliği nakilleri kadar zor değilmiş.”

Kate bana bir bakış attı ve disk çalarına yeni bir CD taktı. İkimiz de mevzunun nereye varacağını biliyorduk. “Böbrek dediğin şeyi gidip Kmart’tan satın alamazsın.”

“Biliyorum. Şunu öğrendim ki bir böbrek donörü olmak için yalnızca birkaç HLA proteininin uyması yeterliymiş - altısının birden uyması şart değil. Ben seninle uyumlu olabilir miyim diye sormak için Dr. Chance’i aradım ve o da normal vakalarda olabileceğimi söyledi.”

Kate doğru kelimeyi duyuyor. “Normal vakalar derken?”

“Senin dahil olmadığın vakalar. Dr. Chance bugüne dek maruz kaldıkları nedeniyle vücudunun genel donör havuzundan gelecek bir organı reddedeceğini düşünüyor.” Annem gözlerini halıya çevirdi. “Böbrek Anna’ya ait olmadığı sürece doktor bu prosedürü tavsiye etmeyecekmiş.”

Babam başını iki yana salladı. “Bu invazif bir ameliyat demek,” dedi sessizce. “Her ikisi için de.”

Bu konuda düşünmeye başladım. Hastaneye yatmam gerekecek mi? Canım yanacak mı? İnsanlar tek bir böbrekle yaşayabilirler mi?

Ya, diyelim ki yetmiş yaşına geldiğimde, böbrek yetmezliği çekmeye başlarsam? *Benim* yedek böbreğim nereden bulunacak?

Ben bunları soramadan Kate konuştu. “Bunu tekrar yapmayacağım tamam mı? Bıktım artık. Hastaneler, kemo, radyasyon, bütün bu çıldırtan şeyler, beni rahat bırakın artık, anlaşıldı mı?”

Annemin yüzü kireç gibi bembeyaz kesildi. “Peki, Kate. Böyle devam et ve intihar et!”

Kulaklıklarını yeniden taktı, müziğin sesini o kadar çok açtı ki ben bile duyabiliyordum. “Bu intihar değil,” dedi, “halihazırda ölmekteysen eğer.”

• • •

“Donör olmak istemediğini kimseye söyledin mi?” diye soruyor bana Campbell ve o esnada köpeği artık duruşma salonunun ortasında daireler çizmeye başlıyor.

“Mr. Alexander,” diyor Yargıç DeSalvo, “şu... evcil hayvanınızı çıkarması için az sonra bir mübaşir çağıracağım.”

Gerçekten de köpek kontrolden çıkmış durumda. Havlıyor, ön ayaklarıyla Campbell’a dayanıyor ve daireler çizerek koşturuyor. Campbell her iki Yargıcı da yok sayıyor. “Arına, bu davayı açmaya tamamen kendi başına mı karar verdin?”

Bunu neden sorduğunu biliyorum; benim zorlu kararlar verebileceğimi herkesin bilmesini istiyor. Üstelik dişlerimin arasında, gerçekte olduğu o yılan gibi kıvranıp duran yalanım da hazır. Ama söylemek istediğim şey, dudaklarımdan çıkanla aynı değil. “Birisi tarafından ikna edildim diyebilirim.”

Bu elbette gözleri üstüme sabitlenip kalan annemle babam için yeni bir haber. Ağzından ufak bir ses kaçıran Julia için de yeni. Kaybetmişlik içinde eliyle yüzünü sıvazlayan Campbell için de. Sessiz kalmanın daha iyi olmasının nedeni aslında tam olarak bu; hayatını ve başkalarının hayatını mahvetme şansı böylelikle daha aza iniyor.

“Anna,” diyor Campbell, “seni kim ikna etti?”

Bir anda bu sandalyede, bu eyalette, bu yapayalnız gezegende küçücük kalıyorum. Ellerimi birleştiriyor ve aralarında kayıp gitmesine izin vermediğim tek duyguyu sıkıca tutuyorum: pişmanlık. “Kate.”

Duruşma salonu tamamen sessizliğe gömülüyor. Başka bir söz söyleyemeden beklediğim yıldırım düşüyor. Korkuyla siniyorum, ama görünüşe bakılırsa duyduğum ses beni yutmak üzere ikiye yarılan topraktan gelmemiş. Sebebi yere yığılan Campbell; köpeği ise hemen yanında yüzünde son derece insani bir *Sana söylemiştim* ifadesiyle duruyor.

BRIAN

Üç yıl süreyle uzayda seyahat ederseniz, geri döndüğünüzde dünyada dört yüz yıl geçmiş olur. Ben sadece amatör bir astronomum, ama sanki bir seyahate çıkmışım da döndüğümde hiçbir şeyin anlamlı olmadığı bir dünya bulmuşum gibi garip bir his var içimde. Jesse'yi dinlediğimi düşünmüştüm, ama görülüyor ki onu dinlediğim filan yokmuş. Anna'yı dikkatle dinledim ve yine de eksik bir şeyler var. Söylediği bazı şeyleri idrak etmeye çalışıyorum, onları enine boyuna inceliyorum ve tıpkı Yunanlıların gökyüzünde tespit ettikleri beş noktayı bir kadın bedenine benzetmeleri gibi ben de onları anlamlandırmaya çabalıyorum.

Sonra birden dank ediyor - yanlış yere bakıyorum. Örneğin, Avustralya'nın Aborijin halkı Yunanlıların ve Romalıların takımyıldızlarının arasına, karanlık gökyüzünün derinliklerine bakar ve hiçbir yıldızın olmadığı bir yerde, Güney Haçı'nın altında saklanan bir emu[19] görürler. Karanlık noktalarda da en az aydınlık noktalarda olduğu kadar çok anlatılacak hikâye vardır.

Ya da ben öyle düşünüyorum, her neyse. Aklımdan bunlar geçerken kızımın avukatı bir epilepsi nöbetinin pençesinde kıvranarak yere düşüyor.

• • •

Hava yolu, solunum, dolaşım. Şiddetli bir sara nöbeti geçiren bir insan için en önemli olanı hava yoludur. Oturduğum yerden fırlayıp korkuluğun üstünden atlıyorum ve Campbell Alexander'ın elektriğe tutulmuşçasına titreyen vücudunun başında bir nöbetçi gibi dikilen köpeğini uzaklaştırmaya çabalıyorum.

Nefes almayı sağlayan kaslarının büzülmesiyle ciğerlerindeki hava dışarı verilirken, avukat bağırarak tonik safhaya giriyor. Yerde kaskatı yatıyor. Sonra klonik safha başlıyor ve kasları rasgele, ardı ardına seğirmeye başlıyor. Kusma olasılığına karşı onu yan döndürüyorum ve dilini ısırmaması için çenelerinin arasına sıkıştıracak bir şey ararken inanılmaz bir şey oluyor -köpek Alexander'ın evrak çantasını yere deviriyor ve içinden kauçuk bir kemiğe benzeyen, ama aslında dişlerin arasına konan sert bir blok olan bir nesne çıkarıp avucuma bırakıyor. Arka planda yargıcın duruşma salonunu kordon altına aldırdığını fark ediyorum. Ambulans çağırması için Vern'e bağırıyorum.

Julia hemen yanımda bitiveriyor. “Nesi var? O iyi mi?” “İyileşecek. Bir nöbet geçiriyor.”

Julia ağladı ağlayacak. “Bir şey yapamaz mısın?” “Bekleyeceğiz,” diyorum.

Campbell’a dokunmak istiyor, ama elini uzaklaştırıyorum. “Neden böyle bir şey olduğunu anlayamadım.”

Campbell’ın kendisi de anlıyor mu bilemiyorum. Yine de bildiğim bir şey var ki doğrudan bir öncülü olmadan meydana gelen bazı şeyler de vardır.

• • •

İki bin yıl önce gökyüzü geceleri bundan tamamen farklı görünüyordu ve bu nedenle Yunanlıların doğum tarihleriyle bağlantılı yıldız işaretlerine dair yaptıkları yorumlar bugün için büyük ölçüde yanlıştır. Buna Dizilim Sırası denir: O dönemde güneş Boğa’da değil İkizlerde batardı. Yani 24 Eylül’de doğan biri Terazi değil, Başak olurdu. Bir de sadece dört günlüğüne Yay ile Akrep arasında yükselen on üçüncü bir burç vardı, Yılancı.

Bunun bozulmasının sebebi ne mi? Dünyanın ekseni yerinden oynuyor. Hayat bizim arzuladığımız dinginliğin yanından bile geçmiyor.

• • •

Campbell Alexander duruşma salonunun halısına kusuyor, sonra yargıcın odasında öksürükler arasında kendine geliyor. “Sakin ol,” diyorum oturmasına yardım ederken. “Ağır bir nöbet geçirdin.”

Eliyle başını tutuyor. “Ne oldu?”

Olayın öncesinde ve sonrasında hafıza kaybı oldukça yaygındır. “Bayıldın. Bana ciddi bir sara nöbeti gibi geldi.”

Caesar ve benim hazırladığımız serum iğnesine bakıyor. “Buna ihtiyacım yok.”

“Tabii tabii, eminim yoktur” diyorum. “Nöbet engelleyici ilaçlar almazsan yeniden yeri boylaman pek sürmez.”

Bu sözlerim üzerine inadı yumuşuyor ve oturduğu kanepeye yaslanarak gözlerini tavana dikiyor. “Ne kadar kötüydü?”

“Bayağı kötüydü” diye itiraf ediyorum.

Yargıç’ın başını okşuyor - köpeği yanından ayırmak mümkün olmadı. “Aferin oğluma. Seni dinlemedim, özür dilerim.” Sonra pantolonuna bakıyor - sırılsıklam ve leş kokuyor, sara nöbetinin yaygın görülen diğer bir sonucu bu. “Hay sıçayım.”

“Ramak kalmıştı zaten.” Ona yedek üniformalarımdan birini veriyorum, çocuklara gelirken getirmelerini söylemiştim. “Yardım ister misin?”

Beni reddediyor ve tek eliyle pantolonunu çıkarmaya çalışıyor. Hiçbir şey söylemeden uzanıp fermuarını indiriyor ve üstünü değiştirmesine yardım ediyorum. Bunu düşünmeden yapıyorum, kalp masajına ihtiyacı olan bir kadının kıyafetini nasıl kaldırıyorsam öyle; ama her koşulda bunun Campbell’ı yerin dibine soktuğunun farkındayım.

“Sağol,” diyor bana, fermuarını kendi çekmek için özellikle gayret göstererek. Bir saniye öyle oturuyoruz. “Yargıcın haberi var mı?” Ben cevap vermeyince, Campbell yüzünü ellerinin arasına gömüyor. “Tanrım. *Herkesin* gözü önünde mi oldu?”

“Ne kadar zamandır saklıyordun bunu?”

“Başladığından beri. On sekiz yaşındaydım. Bir trafik kazası geçirdim ve ondan sonra başladı.”

“Beyin travması mı?” Başını eğiyor. “Öyle dediler.”

Ellerimi dizlerimin arasında birleştiriyorum. “Anna çok korktu.” Campbell alnını ovuşturuyor. “O sırada... ifade veriyordu.” “Evet,” diyorum. “Doğru.”

Başını kaldırıp bana bakıyor. “İçeri dönmem gerek.”

“Daha değil” Julia’nın sesini duyunca ikimiz de dönüyoruz. Kapının eşiğinde dikiliyor, Campbell’a sanki daha önce hiç görmemiş gibi bakıyor ve dürüst olmak gerekirse, görmemiştir zaten, yani bu halde.

“Ben, şey, çocuklar raporlarını yazmış mı bir bakayım,” diye mırıldanıyor ve onları yalnız bırakıyorum.

• • •

Hiçbir şey her zaman dışarıdan göründüğü gibi değildir. Mesela bazı yıldızlar parlak iğne deliklerine benzerler, ama bir mikroskop altında baktığınızda küre biçiminde bir küme olduklarını anlarsınız - bize tekmiş gibi görünen bir milyon tane yıldız. Bir de daha az dramatik olan Alpha Centauri gibi üçlüler vardır; yakından bakıldığında bunun birbirine çok yakın iki yıldız ve bir kızıl cüceden oluştuğunu görürsünüz.

Afrika’da bir yerli kabilesi hayatın Alpha Centauri’deki ikinci yıldızdan doğduğunu söyler; bu yıldızı çok güçlü bir teleskop olmadan görmek mümkün değildir. Düşünsenize, Yunanlılar, Aborijinler ve Kızılderililer, her biri farklı kıtalarda yaşamış ve hepsi de, birbirlerinden bağımsız olarak, Pleiades’in yedili boğumuna bakmış ve bunların kendilerini zarar vermekle tehdit eden bir şeyden kaçan yedi genç kız olduklarına inanmış.

Bir şeyi sen nasıl görmek istersen öyle görünür.

CAMPBELL

Bir sara nöbetinin sonrasıyla kıyaslanabilecek tek şey, partilerin en kallavisinden sonra kaldırımın ortasında akşamdan kalma korkunç bir baş ağrısıyla uyanmak ve hemen ardından bir kamyonun altında kalmak olabilir. Yok, düşündüm de, sara nöbeti bundan da beter. Julia bana doğru yürürken kendi pisliğime bulanmış haldeyim, damardan ilaç alıyorum ve yerin dibine geçiyorum. “Bu bir nöbet köpeği,” diyorum.

“Görüyorum ki şaka yapmıyorsun.” Yargıç, Julia’nın uzanan elini kokluyor. Julia, kanepeyi işaret ediyor. “Oturabilir miyim?”

“Bulaşıcı değildir, tabii kastettiğin buysa.”

“Değil.” Julia öyle yakınıma sokuluyor ki benimkimden birkaç santim ötede duran omzundan yayılan sıcaklığı duyabiliyorum. “Bana neden söylemedin Campbell?”

“Tanrı aşkına Julia, annemle babama bile söylemedim.” Omzunun üstünden koridoru görmeye çalışıyorum. “Anna nerede?”

“Bu ne kadar zamandır var?”

Ayağa kalkmaya çalışıyorum ve kendimi bir santim yukarı kaldırmayı başarmamla birlikte gücüm tükeniyor. “Duruşmaya dönmem gerek.”

“Campbell.”

İç geçiriyorum. “Bir süredir.”

“Bir süre mi? Ne kadar yani, bir hafta filan mı?”

Başımı hayır manasında sallayarak “Wheeler’dan mezun olmamızdan iki gün öncesinden beri” diyorum. Gözlerimi kaldırıp ona bakıyorum. “Seni eve götürdüğüm gün tek istediğim seninle olmaktı. Annemle babam kulüpteki o aptal yemeğe gitmek zorunda olduğumu söyleyince arkalarından kendi arabamla gittim, böylece biraz takılıp kaçabilecektim - o gece sizin eve gelmeyi planlıyordum. Ama yemeğe giderken bir trafik kazası geçirdim. Birkaç küçük çürükle atlattım ve o gece ilk nöbeti geçirdim. Otuz tane tomografiden sonra doktorlar hala nedenini anlayamamışlardı, ama sonsuza dek bununla yaşamam gerektiğinden kesin olarak emin olmuşlardı.” Derin bir nefes alıyorum. “Bunun üzerine benden başka kimsenin buna mecbur kalmaması gerektiğine karar verdim.”

“Ne?”

“Ne söylememi istiyorsun Julia? Ben senin için yeterince iyi değildim. En olmadık zamanda ağzından köpükler saçarak yere yığılabilecek bir ucubeden daha iyisini hak ediyordun.”

Julia sus pus oluyor. “Kendi kararımı vermeme izin verebilirdin.”

“Ne farkı olacaktı ki? Her seferinde tıpkı Yargıç’ın yaptığı gibi beni koruyarak, arkamı temizleyerek, hayatımın dibinde yaşayarak sonsuz bir mutluluk mu duyacaktın?” Başımı iki yana sallıyorum. “Senin öyle inanılmaz bir bağımsızlığın vardı ki. Tam bir özgür ruhtun. Bunu senden alan kişinin ben olmasını istemedim.”

“Bir seçme şansım olsaydı, belki de son on beş yılı bende ne sorun var diye düşünerek geçirmeyebilirdim.”

“Sende mi?” Gülmeye başlıyorum. “Kendine bir baksana. Sen muhteşemsin. Benden kaç kat daha akıllısın. Kariyerinde ilerliyorsun, ailene düşkünsün ve Tanrı bilir kredi kartını bile ölçülü kullanabiliyorsundur.”

“Ve ben yalnızım Campbell,” diye ekliyor Julia. “Bu kadar bağımsız yaşamayı nasıl öğrenebildim sanıyorsun? Ayrıca çok çabuk sinirleniyorum ve yorganı hep kendi üstüme çekiyorum ve ikinci ayak parmağım başparmağımdan daha uzun. Saçlarım o kadar fazla ki ayrı bir posta kodları var. Üstelik adet öncesinde deli raporu alabilecek kadar öfkeli olurum. Kimseyi mükemmel olduğu için sevmezsin” diyor. “Mükemmel olmadığı gerçeğine rağmen seversin.”

Buna ne cevap vereceğimi bilemiyorum; sanki otuz beş yıl sonra parlak mavi gördüğüm gökyüzünün aslında fazlasıyla yeşil olduğunun söylenmesi gibi bir şey.

“Ve bir şey daha - bu defa *sen* beni terk etmeyeceksin. *Ben* seni terk edeceğim.”

Böyle bir şey mümkünse, bu beni yalnızca daha da kötüleştiriyor. Acımıyormuş gibi davranmaya çalışıyorum, ama buna enerjim yok. “Git öyleyse.”

Julia yanıma iyice yerleşiyor. “Gideceğim,” diyor. “Elli ya da altmış yıl içinde kesin.”

ANNA

Erkekler tuvaletinin kapısını vuruyor ve içeri giriyorum. Duvarın birinde gerçekten uzun, iğrenç bir pisuvar sırası var. Diğer tarafta ise bir lavaboda ellerini yıkayan Campbell. Babamın üniforma pantolonlarından birini giyiyor. Bu haliyle farklı görünüyor, sanki yüzünü oluşturan bütün o düz çizgiler birbirine geçmiş gibi. “Julia buraya gelmemi istediğini söyledi,” diyorum.

“Evet seninle yalnız konuşmak istedim ve bunun için kullanabileceğimiz tüm odalar üst katta. Baban şimdilik merdiven çıkmamam gerektiğini düşünüyor.” Ellerini bir havluyla kuruluyor. “Olanlar için üzgünüm.”

Buna karşılık olarak söylenebilecek iyi bir şey olup olmadığını gerçekten bilmiyorum. Alt dudağımı kemiriyorum. “Köpeği bu yüzden mi sevemiyordum?”

“Evet.”

“Yargıç ne yapması gerektiğini nasıl biliyor?”

Campbell omuz silkiyor. “Bir hayvanın bir insandan önce sezebildiği koku ya da elektrik dalgalarıyla ilgili bir şey. Ama bana sorarsan, birbirimizi çok iyi tanımamızdan kaynaklanıyor.” Yargıç’ın boynunu okşuyor. “Nöbet öncesinde Yargıç beni güvenli bir yere götürüyor. Genellikle başlamadan önce yirmi dakika kadar vaktim oluyor.”

“Demek öyle.” Birden utanıyorum. Çok, ama çok hasta olduğu zamanlarda Kate’le birlikte olmuştum, fakat bu farklı. Campbell’dan bunu beklemiyordum. “Benim davamı bu yüzden mi kabul ettin?”

“Herkesin önünde nöbet geçirebileyim diye mi? İnan bana, hayır.”

“Ondan bahsetmiyorum.” Gözlerimi ondan başka yere çeviriyorum. “Vücudun üzerinde kontrolünün olmamasının nasıl bir şey olduğunu bilmenden dolayı.”

“Belki,” diyor Campbell düşünceli bir şekilde. “Ancak kapı kollarımın ciddi biçimde cilalanmaya ihtiyacı vardı.”

Amacı bana kendimi daha iyi hissettirmekse, bu konuda acınası bir başarısızlık içinde. “Tanıklık etmemin iyi bir fikir olmadığını söylemiştim.”

Ellerini omuzlarıma koyuyor. “Anna, yapma. Bu performanstan sonra ben oraya geri dönebiliyorsam, sen birkaç soruya havada karada dayanırsın.”

Bu mantıkla başa çıkmam nasıl beklenebilir ki? Ben de hiçbir şeyin bir saat önce olduğu gibi durmadığı duruşma salonuna doğru Campbell'ı izliyorum. Herkes sanki bir saatli bombaymışçasına kendisini izlerken Campbell yargıcın kürsüsüne doğru yaklaşıyor ve “Az önceki olaydan ötürü çok özür dilerim Sayın Yargıç,” diyor. “On dakikalık bir ara için her yol mubahtır ama öyle değil mi?”

Böyle bir konuda nasıl böyle şakalar yapabiliyor? O an fark ediyorum: Kate de aynısını yapıyor. Belki de Tanrı size bir kusur verdiğinde bunu kaldırabilmeniz için fazladan mizah yetisi de bahşediyordun.

“Dilerseniz bugünlük dinlenebilirsiniz Sayın Avukat,” diye öneride bulunuyor Yargıç DeSalvo.

“Hayır, şu anda iyiyim. Ayrıca bu konuyu artık sonuna vardırmamızın daha önemli olduğunu düşünüyorum.” Mahkeme katibesine dönüyor. “Hafızamı tazelemeniz mümkün mü acaba?”

Katibe tutanağı okuyor ve Campbell başını önüne eğiyor, ama sakız gibi tekrarlanan sözlerimi sanki ilk defa duyuyormuş gibi davranıyor. “Pekala Anna, bize tıbbi azat davası açmanı senden Kate'in istediğini söylemişsin?”

Bir kez daha kıvranmaya başlıyorum. “Tam olarak değil.” “Açıklayabilir misin?”

“Benden dava açmamı istemedi.” “Öyleyse senden ne istedi?”

Göz ucuyla annemin bakışını yakalıyorum. Biliyor; kesin biliyordur.

Bunu bana yüksek sesle söyletmeyin.

“Arına,” diye zorluyor Campbell, “senden ne istedi?”

Başımı iki yana sallıyorum, dudaklarım mengene gibi sıkılı. Yargıç DeSalvo öne doğru eğiliyor. “Anna, bu soruya bir cevap vermek zorundasın.”

“Peki.” Gerçek içimden dışarı doğru patlıyor; bu azgın nehir artık önündeki barajı yıktı. “Benden kendisini öldürmemi istedi.”

• • •

Yanlış olan ilk şey, Kate'in kapımızı kilitlemiş olmasıydı; kapının gerçekte bir kilidi olmadığından bunu ancak ya arkasına bir eşya dayayarak ya da kapıyı çivileyerek yapmış olabilirdi. “Kate.” diye bağırdım, çünkü hokey antrenmanından döndüğümden ter içinde ve iğrenç bir haldeydim ve duş alıp üstümü değiştirmek istiyordum. “Kate, bu yaptığın haksızlık.”

Sanırım yeterince gürültü yapmıştım, çünkü kapıyı açtı. Yanlış olan ikinci şey de buydu: odada her zamankinden farklı bir hava vardı. Etrafa bakındım, ama her şey yerli yerinde görünüyordu -en önemlisi de benim

eşyalarımın hiçbirisi karıştırılmamıştı - yine de Kate bir gizem sarhoşluğu içindeydi.

“Senin derdin ne?” diye sordum ve sonra banyoya gidip duşu açtım ve kokladım - tatlı ve yakıcı, Jesse’nin dairesiyle ilişkilendirdiğim aynı sarhoş koku. Dolapları açmaya ve havluları karıştırıp delili aramaya başladım ve bir de baktım ki tampon kutularının arkasında yarısı içilmiş bir viski şişesi.

“Bak baak...” dedim ve bir süreliğine lehime kullanacağım mükemmel bir şantaj malzemesi bulduğumu düşünerek şişeyi elimde sallaya sallaya odaya girdiğimde Kate’in elindeki hapları gördüm.

“Ne yapıyorsun?”

Kate öbür tarafa döndü. “Beni yalnız bırak Anna.” “Delirdin mi sen?”

“Hayır,” dedi Kate. “Yalnızca er ya da geç olacak bir şeyi beklemekten artık sıkıldım. Bana kalırsa herkesin hayatını yeterince mahvettim, sence de öyle değil mi?”

“İyi ama herkes seni hayatta tutmak için ne kadar çabaladı. Kendini öldüremezsin.”

Birdenbire Kate ağlamaya başladı. “Biliyorum. Yapamam.”

O anda, aradan geçen birkaç dakikada, bunu daha önce denediğini anladım.

• • •

Annem yavaşça ayağa kalkıyor. “Bu doğru değil,” diyor cam gibi incelmiş bir sesle. “Anna, neden böyle bir şey söylediğini anlayamıyorum.”

Gözlerim doluyor. “Niye uydurayım ki?”

Annem yakınıma geliyor. “Belki yanlış anlamışsındır. Belki sadece kötü bir gün geçiriyordur ya da dramatik olmak istemiştir.” Gerçekten ağlamak isteyen insanlara özgü bir acıyla gülümsüyor. “Çünkü o kadar çaresiz olsaydı, bana söylerdi.”

“Sana söyleyemedi,” diye cevap veriyorum. “Kendini öldürürse seni de öldüreceğinden çok korkuyordu.” Hıçkırıklara boğuluyorum, nefesimi kontrol edemez hala geliyorum. Katran dolu bir çukura battıkça batıyorum; koşuyorum ve yer ayaklarımın altından çekiliyor. Campbell kendimi toparlayabilmem için yargıçtan birkaç dakika istiyor, ancak öyle şiddetli ağlıyorum ki Yargıç DeSalvo’nun ne cevap verdiğini duyamıyorum. “Onun ölmesini istemiyorum, ama böyle yaşamak istemediğini de biliyorum ve ona istediğini sadece ben verebilirim.” Akıntı onu benden uzaklaştırmasına rağmen, gözlerimi annemden ayırmıyorum. “Ona istediğini verebilen hep ben oldum.”

• • •

Konunun tekrar açılması annemin odamıza gelip böbrek bağışından söz açmasından sonra oldu. “Bunu yapma,” dedi Kate bizimkiler çıktıktan sonra.

Ona baktım. “Neden bahsediyorsun sen? Tabii ki yapacağım.”

Üstümüzü çıkarıyorduk ve bir de baktım ki aynı pijamaları seçmişiz - üzerinde kırmızı puanlar olan parlak saten pijamalar. Yataklarımıza girerken annemle babamın çok şirin buldukları için bizi aynı şekilde giydirdikleri çocukluk zamanlarımıza benzediğimizi düşündüm.

“Sence işe yarayacak mı?” diye sordum. “Böbrek nakli yani?”

Kate bana baktı. “Olabilir.” Eğildi, eli lambanın düğmesindeydi. “Bunu yapma,” diye tekrarladı ve onu ikinci defa duyana dek ne demek istediğini anlamadığımı fark ettim.

Annem benden bir soluk uzakta ve bugüne dek yaptığı tüm hatalar gözlerinden okunabiliyor. Babam yanına geliyor ve kolunu onun omzuna doluyor. “Gel yerine otur,” diye fısıldıyor saçlarının arasından.

“Sayın Yargıç,” diyor Campbell ayağa kalkarak. “Devam edebilir miyim?”

Bana doğru yürüyor, Yargıç da hemen yanında. En az Campbell kadar titrek bir haldeyim. Köpeğin bir saat önceki durumunu düşünüyorum. Campbell’ın gerçekten neye ne zaman ihtiyaç duyduğunu bu kadar kesin bir şekilde nasıl bilebildi?

“Anna, ablanı seviyor musun?” “Elbette.”

“Ama onu öldürebilecek bir hareketi yapmaya razı oldun, öyle mi?” İçimde bir şeyler çakıyor. “Bütün bunlara daha fazla katlanmak zorunda kalmasın diyeydi. İstediğinin bu olduğunu düşünmüştüm.”

Campbell sessizliğe bürünüyor; o an anlıyorum: Campbell biliyor. İçimde bir şey kırılıyor. “Benim... benim istediğim de buydu.”

Mutfaktaydık, bulaşıkları yıkıyor ve kuruluyorduk. “Hastaneye gitmekten nefret ediyorsun,” dedi Kate.

“Ee, yani.” Temiz çatalları ve kaşıkları çekmeceye yerleştiriyorum. “Bir daha oraya gitmek zorunda kalmamak için her şeyi yapardın, biliyorum.”

Ona baktım. “Tabii ki. Çünkü o zaman sağlığına kavuştuğunu anlarım.”

“Ya da öldüğümü.” Kate bana bakmamaya özen göstererek ellerini sabunlu suya daldırdı. “Düşünsene Anna. Hokey kamplarına gidebilirsin. Tamamen farklı bir ülkede bir üniversiteye gidebilirsin. İstediğin her şeyi yapabilirsin ve benim için bir kere bile endişelenmene gerek kalmaz.”

Kate bu örnekleri direk kafamın içinden çekip çıkarmıştı ve bunların böyle açığa çıkarılabilecek şekilde orada bulunmalarının utancıyla kızarıp bozardığımı hissedebiliyordum. Kate bir yük olduğu için kendini suçlu hissediyorsa, ben iki kat suçluluk duyuyordum - onun böyle hissettiğini bildiğim için. *Benim* böyle hissettiğimi bildiğim için.

Bundan sonra bu konuyu konuşmadık. Bana verdiklerini kurutup sakladım ve ikimiz de gerçeği bilmiyormuşuz gibi davrandık: yani içimde her zaman Kate'in yaşamasını isteyen bir parçanın yanında, bazen keşke özgür olsaydım diyen başka bir korkunç parçanın var olduğunu.

• • •

İşte, artık anlıyorlar: Ben bir canavarım. Bu davayı gurur duyduğum bazı nedenlerle ve hiç gurur duymadığım birçok nedenle açtım. Şimdi Campbell neden tanık olamayacağımı anlıyor işte - insanların önünde konuşmaktan korktuğum için değil - bazıları açıkça söylenemeyecek kadar korkunç olan bütün bu berbat duygular yüzünden. Kate'in yaşamasını istiyorum, ama aynı zamanda kendim olmak istiyorum, onun bir parçası değil. Büyüme şansım olsun istiyorum, Kate'in olamasa bile. Kate'in ölümü başıma gelecek en kötü şey olacak... bir yandan da en iyi şey.

Bazen, bütün bunları düşündüğümde, kendimden nefret ediyor ve eskiden olduğum yere geri dönmek istiyorum, olmamı istedikleri kişiye.

Şimdi tüm salon gözlerini bana dikmiş ve eminim tanık sandalyesi ya da benim cildim veya her ikisi içe doğru çökmek üzere. Bu büyüteç merceğinin altında kalbimin çürümüş özüne kadar görebilirsiniz. Belki bana bakmaya devam ederlerse mavi, genizleri yakan bir dumana dönüşürüm. Belki de hiçbir iz bırakmadan yitip giderim.

"Anna," diyor Campbell alçak bir sesle, "sana Kate'in ölmek istediğini düşündüren ne oldu?"

"Buna hazır olduğunu söylemişti."

Tam önümde dikilene dek bana doğru yürüyor. "Senden kendisine yardım etmeni istemesinin sebebi de aynısı olabilir mi?"

Yavaşça başımı kaldırıyor ve Campbell'in bana az önce verdiği bu hediyenin paketini açıyorum. Ya Kate, benim yaşayabilmem için ölmek istemişse? Ya bunca yıldır benim onu kurtarmamdan sonra onun tek yapmaya çalıştığı da aynısını benim için yapmaksa?

"Kate'e kendisinin donörü olmaktan vazgeçeceğini söyledin mi?"

"Evet," diye fısıldıyorum. "Ne zaman?"

"Seni tutmadan önceki gece." "Anna, Kate'in buna cevabı ne oldu?"

Şu ana dek bunun üzerinde pek düşünmemiştim, ama Campbell bu anıyı tetikledi. Ablam çok sessiz kalmıştı, öyle sessizleşmişti ki uyuyakaldığını zannetmiştim. Sonra gözlerinde koca bir dünya ve bir fay hattı gibi dağılıp giden bir gülümsemeyle bana dönmüştü.

Gözlerimi Campbell’a dikiyorum. “Teşekkür etti.”

SARA

Yargıç DeSalvo bir saha araştırmasına çıkıp Kate'le konuşmaya karar veriyor. Hep birlikte hastaneye vardığımızda Kate'i yatağında oturur halde buluyoruz, Jesse'nin elindeki kumandayla kanallarını değiştirdiği televizyona boş gözlerle bakıyor. Bir deri bir kemik, rengi sapsarı, ama bilinci yerinde. "Teneke adam mı, yoksa korkuluk mu?" diye soruyor Jesse.

"Korkulukun samanlarını boşaltıverirler," diyor Kate. "Güreşçi Chynna Teyze mi, yoksa Timsah Avcısı mı?"

Jesse burun kıvırıyor. "Timsahçı eleman. Amerikan güreşinin çakma olduğunu bilmeyen yok." Gözlerini Kate'e dikiyor. "Gandi mi, yoksa Martin Luther King, Jr. mı?"

"Onlar feragat belgesini imzalamazlar ki."

"*Ünlüler Arası Boks*'tan bahsediyoruz şekerim," diyor Jesse. "Feragat belgesiyle filan kim uğraşır?"

Kate sırıtıyor. "Biri ringin ortasında oturur, diğeri de dişliğini takmaz." Tam bu anda odaya giriyorum. "Hey Anne," diye soruyor Kate, "Ünlüler Arası Boks Maçında kim kazanır - Marda mı, yoksa Jan Brady mi?"

Sonra yalnız olmadığımı fark ediyor. Bütün o kalabalık odaya doluşunca gözleri büyüyor ve battaniyesini iyice yukarı çekiyor. Doğrudan Anna'ya bakıyor, ama kardeşi onunla göz teması kurmayı reddediyor. "Neler oluyor?"

Yargıç öne doğru bir adım adıyor ve kolumu yakalıyor. "Kate'le konuşmak istediğini biliyorum Sara, ama benim de onunla konuşmam gerek." Yatağa doğru yaklaşarak elini uzatıyor. "Merhaba Kate. Ben Yargıç DeSalvo. Seninle birkaç dakika konuşabilir miyim acaba? Yalnız olarak," diye ekliyor ve herkes tek tek odadan çıkıyor.

En son ben çıkıyorum. Kate'in yastıklarına dayanmasını, birdenbire bitkinleşmesini izliyorum. "İçimden bir ses buraya geleceğinizi söylemişti," diyor yargıca.

"Nasıl?"

"Çünkü," diyor Kate, "her ne olursa olsun hep bana döner."

• • •

Yaklaşık beş yıl önce sokağın karşısındaki evi yeni bir aile satın aldı ve yerine tamamen farklı bir şey yapabilmek için evi yıktılar. Tek bir buldozer ile beş altı tane çöp tenekesi yetti; yarım günden az bir sürede sokağa her çıkışımızda gördüğümüz bu yapı bir moloz yığınına dönüştü. İnsan bir evin

sonsuza dek ayakta kalacağını düşünüyor, ancak işin aslı, güçlü bir rüzgar ya da bir balyoz onu yerle bir edebilir. İçinde hangi ailenin yaşadığı fark etmez.

Şimdilerde o eski evin neye benzediğini zar zor hatırlayabiliyorum Ön kapıdan dışarı çıkıyorum ve o arsanın, tıpkı çekilmiş bir diş gibi, aylarca nasıl bomboş göründüğünü hatırlamıyorum bile. Biraz zaman aldı doğrusu, ama yeni sahipleri sonunda yeniden inşa ettiler.

• • •

Yargıç DeSalvo katı ve sıkıntılı bir ifadeyle dışarı çıktığı anda Campbell, Brian ve ben ayağa fırlıyoruz. “Yarın,” diyor. “Sabah dokuzda karar oturumu toplanacaktır.” Başıyla Vern’e kendisini izlemesini işaret ederek koridor boyunca yürüyor.

“Haydi,” diyor Julia Campbell’a. “Benim kanatlarım altına alındın.” “Bu kesin bir rüya.” Ancak onun ardından gitmek yerine Campbell bana doğru yürüyor. “Sara,” diyor basitçe, “özür dilerim.” Bana bir hediye daha veriyor: “Anna’yı eve sen bırakır mısın?”

Onlar gittiği an Anna bana dönüyor. “Mutlaka Kate’i görmem gerek.” Kolumla onu sarıyorum. “Tabii ki görebilirsin.”

Odaya giriyoruz, sadece aile fertleri. Anna, Kate’in yatağının ucuna oturuyor. “Hey,” diye mırıldanıyor Kate gözlerini açarken.

Anna başını iki yana sallıyor; bir süre doğru sözleri bulamıyor. Kate uzanıp onun elini sıkarken “Denedim,” diyor en sonunda, sesi insanı pamukların dikenlere yapışması gibi yakalıyor.

Jesse de yatağın diğer tarafına oturuyor. Üçü bir arada; bu bana her ekim ayında çektiğimiz Noel kartı fotoğrafını hatırlatıyor, her birini duvar boyuna dizer ve herkesin onları hatırlayabilmesi için o dondurulmuş anı yaratırdık.

“Alf mi yoksa Mr. Ed mi?” diyor Jesse.

Kate’in ağzının köşeleri yukarı doğru kıvrılıyor. “Alf kazanır. Sekizinci rauntta.”

‘Öyle olsun.”

Sonunda Brian eğiliyor ve Kate’i alnından öpüyor. “Tatlım bu gece iyi bir uyku çek tamam mı?” Anna ve Jesse koridora çıkarken bana da hoşça kal öpücüğü veriyor. “Ara beni,” diye fısıldıyor.

Sonra, hepsi gidince, kızımın yanına oturuyorum. Kolları o kadar zayıf ki hareket ettikçe kemiklerinin oynayışını rahatlıkla görebiliyorum; gözleri benimkilerden çok daha yaşlı görünüyor.

“Soracakların vardır herhalde,” diyor Kate.

“Belki daha sonra,” diye cevap veriyorum kendimi de şaşırtarak. Yatağa tırmanıyor ve ona sarılıyorum.

O anda anlıyorum ki bizim asla çocuklarımız *olmuyor,* biz onları *teslim alıyoruz.* Bazen bu beklediğimiz ya da umduğumuz kadar uzun bir süreliğine olmuyor. Ama yine de bu, insanın çocuklarının hiç olmamasından çok daha iyi. “Kate,” diyorum, “üzgünüm.”

Gözlerimin içine bakabileceği bir noktaya dek geri çekiliyor. “Üzülme,” diyor hararetle. “Çünkü ben üzülmüyorum.” Gülümsemeye çalışıyor bunun için öyle çok çabalıyor ki. “İyi bir hayattı Anne, öyle değil mi?”

Dudağımı ısırıyorum, gözyaşlarının ezici ağırlığını kaldırmaya çalışarak. “En iyisiydi,” diye cevap veriyorum.

PERŞEMBE

Yeni bir ateş söndürür başkasının yaktığını,
Yeni bir acıyla hafifler eski bir ağrı.

WILLIAM SHAKESPEARE
Romeo ve Juliet

* Çeviren: Özdemir Nutku, *Romeo ve Juliet*, Remzi Kitabevi, 2007.

CAMPBELL

Yağmur yağıyor.

Oturma odasına geldiğimde Yargıç'ı dairenin dış cephesini oluşturan camdan duvara burnunu yapıştırmış halde buluyorum. Önünden zikzaklar yaparak aşağı kayan yağmur damlalarına bakıp sızlanıyor. "Onlara ulaşamazsın" diyorum başını okşayarak. "Diğer tarafa geçemezsin."

Yanı başına, halının üstüne oturuyorum; kalkıp giyinmem ve mahkemeye gitmem gerektiğini biliyorum; kapanış konuşmamı gözden geçirmem ve burada boş boş oturmamam gerektiğini biliyorum. Ama bu havada insanı uyuşturan bir şey var. Eskiden babamın Jaguarının ön koltuğunda oturup yağmur damlalarının kamikaze dalışını izlerdim. Silecekleri aralıklı çalıştırmayı severdi ye bu nedenle camın benden tarafındaki dünya uzun sürelerle sulu kalırdı. Bu beni deli ediyordu. *Direksiyona sen geçtiğinde dilediğini yaparsın* derdi babam ben şikayet ettikçe.

"Duşa önce sen girmek ister misin?"

Julia, yatak odasının açık kapısı önünde dikiliyor, üzerinde benim tişörtlerimden biri var. Giysinin eteği uyluğunun ortalarına kadar iniyor. Ayak parmaklarıyla halıyı kıvırıyor.

"Sen gir," diyorum. "Ben balkona çıksam da olur."

Bu sözüm üzerine havanın durumunu fark ediyor. "Dışarısı berbat değil mi?"

"Mahkemede mahsur kalmak için iyi bir gün," diye cevap veriyorum, ama çok önemli kararlar olmasa daha iyi olurdu. Yargıç DeSalvo'nun bugün vereceği kararla yüzleşmek istemiyorum ve ilk defa bunun nedeni bu davayı kaybetmek değil. Elimden gelenin en iyisini yaptım, özellikle de Anna'nın tanık sandalyesindeki itirafı göz önüne alınırsa. Ve umarım yaptığı şey konusunda kendisini biraz daha iyi hissedebilmesini sağlamışımdır. Artık gözüme kararsız bir çocuk gibi görünmüyor, burası kesin. Bencil de görünmüyor. Hepimize benziyor kim olduğunu bulmaya ve bunu anlamlandırmaya çalışıyor.

Gerçek şu ki, Anna'nın bana daha önce söylediği gibi, kimse kazanmayacak. Kapanış konuşmalarımızı yapacağız ve yargıcın vardığı kanaati dinleyeceğiz ve bundan sonra bile bitmiş olmayacak.

Banyoya gitmek yerine Julia yanıma geliyor. Bağdaş kurup yere oturuyor ve elleriyle cama dokunuyor. "Campbell," diyor, "sana bunu nasıl

söyleyeceğimi bilmiyorum."

İçimdeki her şey bir anda sessizliğe bürünüyor. "Uzatmadan," diye öneriyorum.

"Dairenden hiç hoşlanmadım."

Gözlerim gri renkli halıdan siyah kanepeye, oradan aynalı duvara ve vernikli kitap raflarına doğru onun gözlerini takip ediyor. Daire en kaliteli eşyalar ve pahalı sanat eserleriyle dolu. En gelişmiş elektronik cihazlar ve bir sürü ıvır zıvırla dolu. Burası rüya gibi bir daire, ama kimsenin evi değil.

"Biliyor musun" diyorum. "Ben de hoşlanmıyorum."

JESSE

Yağmur yağıyor.

Dışarı çıkıyor ve yürüyorum. Caddenin aşağısına doğru ilerliyorum. ilkokulu ve iki tane dörtyolu geçiyorum. Aşağı yukarı beş dakikada iliklerime kadar ıslanıyorum. İşte o noktada koşmaya başlıyorum. O kadar hızlı koşuyorum ki ciğerlerim acımaya ve bacaklarım yanmaya başlıyor. Nihayet bir adım daha atacak halim kalmayınca kendimi lisenin futbol sahasının ortasına sırtüstü atıyorum.

Bir defasında, böyle bir fırtınada burada asit almıştım. Sırtüstü uzanmış ve gökyüzünün yere inişini izlemiştim. Yağmur damlalarının derimi erittiğini hayal etmiştim. Beni kalbimden vuracak ve o aciz varlığım boyunca ilk defa kendimi yüzde yüz canlı hissettirecek bir yıldırımın düşmesini beklemiştim.

Yıldırımın elinde fırsatı vardı, ama o gün düşmedi. Bu sabah da düşmüyor.

Ben de ayağa kalkıyorum, saçlarımı gözlerimden çekiyorum ve daha iyi bir plan bulmaya çalışıyorum.

ANNA

Yağmur yağıyor.

İnsana duşu açık mı bıraktım diye düşündürtecek kadar ağır bir yağmur. Akla barajları, selleri, arkları getiren bir yağmur. Kulağınıza çarşafların hala soğumamış olduğu yatağınıza dönmenizi, saat sanki olduğundan beş dakika geriymiş gibi davranmanızı fısıldayan bir yağmur.

Dördüncü sınıfa kadar gelmiş hangi çocuğa sorarsanız sorun, aynı cevabı alırsınız: Su hep hareket eder. Yağmur düşer ve bir nehir olup dağı önüne katar. Nehir okyanusa ulaşır. Bir ruh gibi buharlaşarak bulutlara erişir. Sonra, diğer her şey gibi, baştan başlar.

BRIAN

Yağmur yağıyor.

Anna'nın doğduğu gündeki gibi - Yeni Yıl Arifesi'ydi ve yılın o mevsimi için oldukça sıcaktı. Aslında kar yağması gerekirken bardaktan yağmur boşanıyordu. Kayak merkezleri Noel tatilinde kapanmıştı, çünkü hepsinin pistleri yağmurdan eridi. Sara yanımda doğurmak üzereyken ben hastaneye doğru araba kullanıyor ve önümü zar zor görebiliyordum.

O gece yağmur bulutları yüzünden hiç yıldız yoktu. Belki de bu yüzden Anna doğduğunda Sara'ya, "Adını Andromeda koyalım dedim. Anna diye kısaltırız."

"Andromeda mı?" dedi. "Bilimkurgu romanı gibi mi?"

"Prenses gibi," diye düzelttim. Kızımın minik başının üzerinden bakışlarını yakaladım. "Gökyüzünde," diye açıkladım, "annesiyle babasının arasında uzanır."

SARA

Yağmur yağıyor.

Hayırlı bir başlangıç değil diye düşünüyorum. Masanın üstünde elimdeki not kartlarını karıştırarak gerçekte olduğumdan daha becerikli görünmeye çalışıyorum. Kimi kandırdığımı zannediyordum ki? Ben bir avukat, bir profesyonel değilim. Bir anneden daha fazlası olmadım hiç ve o işi de pek layıkıyla yaptığım söylenemez.

“Mrs. Fitzgerald?” diye uyarıyor yargıç.

Derin bir nefes alıyor, önümde duran saçma sözlere bakıyor ve kağıtların hepsini elime alıyorum. Ayağa kalkıyor, boğazımı temizliyor ve yüksek sesle okumaya başlıyorum. Bu ülke ebeveynlerin çocukları adına karar vermelerine yasal olarak izin verilmesi konusunda uzun bir geçmişe sahiptir. Bu, mahkemelerin anayasal mahremiyet hakkı olarak gördükleri durum dahilindedir. Bu mahkemeye sunulan bütün deliller göz önünde bulundurulduğunda Birden bir yıldırım patlıyor ve korkuyla tüm notlarımı yere düşürüyorum. Çömelip toplamaya koyuluyorum, ama tabii ki hepsi birbirine karışmış halde. Önümdekileri yeniden düzenlemeye çalışıyorum, ancak hiçbir şey bana bir anlam ifade etmiyor.

Aman boş ver. Aslında söylemem gerekenler bunlar değil zaten.

“Sayın Yargıç,” diye soruyorum, “baştan başlayabilir miyim?” Yargıç başıyla onaylayınca ona sırtımı dönüyor ve Campbell’ın yanında oturan kızıma doğru yürüyorum.

“Anna,” diyorum, “seni seviyorum. Daha seni görmeden önce bile seviyordum ve bunu söylemek için burada olamayacağım günden çok sonra da sevmeye devam edeceğim. Bir anne olduğum için tüm cevapları bilmem gerektiğinin de farkındayım, ama bilmiyorum. Her gün acaba doğru şeyi mi yapıyorum diye düşünüyorum. Çocuklarımı tanıdığımı zannettiğim ölçüde tanıyor muyum diye düşünüyorum. Senin annen olarak sahip olmam gereken bakış açısını kayıp mı ediyorum diye düşünüyorum çünkü Kate’in annesi olmakla fazla meşgulüm.”

Öne doğru birkaç adım atıyorum. “Kate’i iyileştirmek için en ufak bir fırsatın bile üzerine atladığımın farkındayım, ama bunu yalnızca bu şekilde yapmayı biliyorum. Sen bana katılmasan, hatta Kate de bana katılmasa bile, *size söylemiştim* diyen kişi ben olayım istiyorum. Bundan on yıl sonra kucağınızda ve kollarınızda kendi çocuklarınızın olduğunu görmek istiyorum, çünkü beni ancak o zaman anlayacaksınız. Benim bir ablam var,

o yüzden bilirim -o kardeşlik ilişkisi tamamen adillik üzerine kuruludur: Kardeşinin senin sahip olduğun kadarına sahip olmasını istersin - aynı miktarda oyuncak, tabağınızda aynı sayıda köfte, aynı derecede sevilmek. Fakat anne olmak tamamen farklı bir şeydir. Çocuğunun senin sahip olduğundan hep daha fazlasına sahip olmasını istersin. Onun altında bir ateş yakmak ve hızla yükselmesini izlemek istersin. Bu, kelimelere sığmayan bir şey." Göğsüme dokunuyorum. "Ama bir şekilde işte buraya tam oturuyor."

Yargıç DeSalvo'ya dönüyorum. "Mahkemeye gelmek istemedim, ama buna mecburdum. Hukuk böyle işler, bir kişi bir dilekçe verirse -bu öz çocuğunuz olsa bile- buna bir karşılık vermeniz gerekir. Bu yüzden neden Anna için en iyisinin ne olduğunu ondan daha iyi bildiğime inandığımı ağdalı bir şekilde anlatmaya zorlandım. Ne var ki işin özüne indiğinizde, inandıklarınızı açıklamak o kadar da kolay değil. Bir şeyin doğru olduğuna *inandığınızı* söylüyorsanız, iki şeyden birini kast ediyorsunuzdur - ya hala alternatifleri tartıyorsunuzdur ya da bunu bir gerçek olarak kabul etmişsinizdir. Tek bir kelimenin nasıl olup da çelişkili tanımlarının olabildiğini mantıken anlayamıyorum, ama duygusal olarak kesinlikle çok iyi anlıyorum. Çünkü bazen yaptığımın doğru olduğunu düşünüyorum ve kimi zamanlarda da attığım her adımda kendimi sorguluyorum.

"Bugün mahkeme benim lehime karar verse bile Anna'yı böbreğini bağışlamaya zorlayamam. Bunu kimse yapamaz. Peki ona yalvarır mıyım? Kendimi engellemeye çalışsam bile bunu *ister* miyim? Bilmiyorum, Kate'le konuştuktan sonra ve Anna'nın söylediklerini duyduktan sonra bile bilmiyorum. Neye inanacağımdan emin değilim; hiçbir zaman da *olmadım.* Kesin olarak bildiğim iki şey var: Bu dava hiçbir zaman böbrek bağışıyla ilgili olmadı... seçme şansı olmasıyla ilgiliydi. İkincisi de kimse tamamen kendi başına karar veremez, bir yargıç ona bu hakkı verse bile."

Son olarak Campbell'a dönüyorum. "Uzun zaman önce bir avukattım. Ama artık değilim. Ben bir anneyim ve son on sekiz yıldır bu yolda yaptıklarım bir duruşma salonunda yapmak zorunda kaldıklarımın hepsinden daha zordu. Bu duruşmanın başında Mr. Alexander, hiç kimsenin yanan bir binaya girmeye ve içeride mahsur kalan birini kurtaramaya mecbur olmadığını söylemiştiniz. Ancak bir ebeveyn olduğunuzda ve binanın içinde kalan sizin çocuğunuz olduğunda bu tamamen değişiyor. Durum buysa insanlar yalnızca çocuğunuzu kurtarmak için yanan binaya dalmanızı anlamakla kalmaz, sizden bilfiil bunu yapmanızı da *beklerler.*

Derin bir nefes alıyorum. “Gelgelelim benim hayatım boyunca o bina hep yandı ve çocuklarımdan biri de içindeydi. Onu kurtarmak için tek fırsatım ise diğer çocuğumu içeri göndermekti, çünkü yolu bilen tek kişi oydu. Risk aldığımın farkında değil miydim? Elbette farkındaydım. Bunun her ikisini de kaybetmek anlamına gelebileceğini bilmiyor muydum? Biliyordum. Anna’dan böyle bir şey istemenin pek de adil olmadığını anlamıyor muydum? Kesinlikle anlıyordum. Ama *ikisini* de elimde tutabilmenin tek yolunun bu olduğunu biliyordum. Bu yasal mıydı? Ahlaki miydi? Çılgınca ya da aptalca ya da zalimce miydi? Bilmiyorum. Ama *doğru* olduğunu biliyorum.”

Sözlerimi bitirerek masama oturuyorum. Yağmur sağ yanımdaki pencereleri dövüyor. Acaba hiç dinecek mi diye merak ediyorum.

CAMPBELL

Ayağa kalkıyorum, not kartlarıma bakıyorum ve - tıpkı Sara gibi - hepsini kaldırıp çöpe atıyorum. “Mrs. Fitzgerald’ın da az önce ifade ettiği gibi, bu dava Anna’nın böbreğini bağışlamasıyla ilgili değil. Bir deri hücresi, tek bir kan hücresi, bir DNA zinciri bağışlamasıyla ilgili de değil. Bir *kişi* haline gelme sürecinin doruğundaki bir kızla ilgili. Bu kız on üç yaşında - ki bu zor ve acılı ve güzel ve keyif vericidir. Bu kız şu anda ne *istediğini* ve kim olduğunu bilemeyebilir, ancak bunu keşfetme şansını hak ediyor. Bundan on yıl sonra da, bana sorarsanız, son derece hayranlık uyandıracak birisi olacak.”

Kürsüye doğru yürüyorum. “Fitzgerald’lardan imkansızı yapmalarının istendiğini biliyoruz - yani çatışan tıbbi çıkarları olan çocuklarının sağlıklarıyla ilgili bilgilendirilmiş kararlar vermek. Eğer bizler - Fitzgerald’lar gibi- doğru kararın hangisi olduğunu bilmiyorsak, bu durumda son söz o bedenin sahibi olan kişinindir... o kişi on üç yaşında olsa bile. Nihayetinde bu da davanın konularından biri: Bir çocuğun belki de ebeveynlerin daha iyisini bilebildiği bir durum.

“Anna’nın bu davayı açmayı tercih ederken on üç yaşında birinden bekleyeceğiniz bütün o benmerkezci nedenlerden ötürü bunu yapmadığını biliyorum. Bu kararı yaşıtları gibi olmak için almadı. Bu kararı vücuduna bir şeyler batırılmasından sıkıldığı için almadı. Bu karan acı çekmekten korktuğu için almadı.”

Dönüp Anna’ya gülümsüyorum. “Size bir şey diyeyim mi? Anna sonunda ablasına o böbreği verirse hiç şaşırmam. Ancak benim ne düşündüğümün bir önemi yok. Yargıç DeSalvo, tüm saygımla söylüyorum, *sizin* ne düşündüğünüzün de önemli yok. Sara ve Brian ve Kate Fitzgerald’ın ne düşündüklerinin de önemi yok. *Önemli olan* Anna’nın ne düşündüğü.” Sandalyeme doğru yürüyorum. “Dinlememiz gereken tek ses onunki.”

• • •

Yargıç DeSalvo kararını vermek üzere on beş dakika ara veriyor ve ben de bu süreyi köpeği dolaştırmak için kullanıyorum. Adalet sarayının arkasına doğru uzanan ufak yeşilliği dolanırken Vern de kararı bekleyen muhabirleri kesiyor. “Hadi artık” diyorum Yargıç doğru yeri bulmak için dördüncü turunu atarken. “Kimse bakmıyor.”

Ancak bu söylediğimin tamamen doğru olmadığı anlaşılıyor. En fazla üç dört yaşında bir çocuk annesinin yanından fırlıyor ve bize doğru coşkuyla koşturuyor. “Kuçu kuçu!” diye bağırıyor. Köpeği yakalamak için ellerini uzatıyor ve Yargıç da iyice yakınıma sokuluyor.

Bir dakika sonra annesi de geliyor. “Kusura bakmayın. Oğlum bu aralar köpeklere sardı da. Onu sevebilir miyiz?”

“Hayır,” diyorum otomatik olarak. “O bir hizmet köpeğidir.” “Öyle mi.” Kadın doğruluyor ve oğlunu geri çekiyor. “Ama siz kör değilsiniz.”

Ben epilepsi hastasıyım ve köpek de nöbetlere karşı bir tedbir. Doğruyu söyleyeyim diye düşünüyorum, bir kerecik, hayatımda ilk kez. Fakat insanın kendine gülebilmesi gerekir öyle değil mi? “Ben bir avukatım,” diyorum ve kadına sırıtıyorum. “Köpek benim için ambulansları kovalıyor.”

Yargıç ve ben yanlarından uzaklaşırken ıslık çalıyorum.

Yargıç DeSalvo kürsüye elinde ölen kızının çerçeveli bir resmiyle geliyor ve bu davayı kaybettiğimi o anda anlıyorum. “Kanıtların sunulması sırasında beni etkileyen bir nokta” diye başlıyor, “bu salonda bulunan hepimizin yaşam kalitesi mi, yoksa yaşamın kutsallığı mı tartışmasına girmemiz oldu. Fitzgerald’lar gayet belirgin bir şekilde her daim Kate’in hayatını sürdürmesi ve ailenin bir parçası olmasının çok önemli olduğunu düşünmüşler - ancak bu noktada Kate’in varlığının kutsallığı Anna’nın hayatının kalitesiyle tamamen iç içe geçmiş durumda ve benim görevim de bu ikisinin ayrılıp ayrılamayacağını görmek.”

Başını iki yana sallıyor. “İçimizden herhangi birinin bu ikisinden hangisinin en önemlisi olduğuna karar verebilecek derecede üstün olduğunu sanmıyorum - bu konuda en zayıf olan kişi de benim. Ben bir babayım. Kızım Dena on iki yaşındayken sarhoş bir sürücü tarafından öldürüldü ve o gece hastaneye koştuğumda onunla bir gece daha geçirebilmek için her şeyimi verirdim. Fitzgerald’lar bu konumda, kızlarını biraz daha hayatta tutabilmek için her şeylerini vermelerinin istenmesi konumunda on dört yıl geçirmişler. Kararlarına saygı duyuyorum. Cesaretlerini takdir ediyorum. Bu fırsatlara sahip olabildikleri gerçeğine imreniyorum. Ancak her iki avukatın da işaret ettikleri gibi, bu dava artık Anna ve böbreğiyle ilgili değil, bu kararların nasıl alındığıyla ve kimin alması gerektiğini nasıl belirleyeceğimizle ilgili”

Boğazım temizliyor. “Cevap şu ki bu durumun kesin bir doğru cevabı yok. Bu bakımdan ebeveynler, doktorlar, yargıçlar ve toplum olarak el yordamıyla doğruyu arıyor ve geceleri rahat uyuyabilmemize imkan veren

kararlar alıyoruz - çünkü ahlak etikten daha önemlidir ve sevgi de hukuktan önemlidir.”

Yargıç DeSalvo, yerinde huzursuzca kıpırdanan Anna’ya dönüyor. “Kate ölmek istemiyor,” diyor yumuşak bir tonla, “ama bu şekilde yaşamak da istemiyor. Bunu bilerek ve kanunları da bilerek, verebileceğim yalnızca tek bir karar var. Bu seçimi yapmasına izin verilmesi gereken yegane kişi, bu konunun tam kalbinde bulunan kişidir.”

Gürültüyle nefesimi bırakıyorum.

“Bu kişiden kastım Kate değil, Arına.”

Yanı başımda Anna nefesini tutmuş halde. “Son birkaç gündür gündeme getirilen konulardan birisi, on üç yaşında bir insanın bu gibi ağır kararlar alıp alamayacağıydı. Ancak bana kalırsa, burada yaş temel anlayışı etkileyecek en son değişken. Aslına bakılırsa, buradaki bazı yetişkinler en basit çocukluk kuralını unutmuşa benziyorlar: İzin almadan kimseden bir şey almamalısın. “Anna,” diye soruyor, “lütfen ayağa kalkar mısın?”

Anna bana bakıyor ve ben başımla onaylayarak onunla birlikte ayağa kalkıyorum. “Şu anda,” diyor Yargıç DeSalvo, “senin ebeveynlerinden tıbbi olarak azat olduğunu ilan ediyorum. Bunun anlamı, onlarla yaşamaya devam etsen de, sana ne zaman yatman gerektiğini, televizyonda hangi programları seyredebileceğini ve tabağındaki brokoliyi bitirmek zorunda olduğunu söyleme hakları olsa da, her türlü tıbbi tedavi söz konusu olduğunda son sözün sana ait olduğudur.” Sara’ya doğru dönüyor. “Mrs. Fitzgerald, Mr. Fitzgerald - size Anna ile birlikte kendisinin doktoruyla görüşmeniz ve doktorun bundan böyle doğrudan Anna’yla görüşmesi gerektiğini açıkça anlayabilmesi için bu kararı kendisine anlatmanız talimatını veriyorum. İhtiyaç duyması halinde kendisine yol gösterilmesi için Mr. Alexander’dan Anna on sekizine gelene dek tıbbi konularda kendisine hukuk danışmanlığı yapmasını talep ediyorum; böylelikle daha zorlu kararlarda ona yardımcı olabilir. Bu kararların ebeveynleriyle birlikte alınmamasını öneriyor değilim - ama nihai kararın sadece Anna tarafından verilmesi gerektiğini söylüyorum.” Yargıç bakışların üzerimde sabitliyor. “Mr. Alexander, bu sorumluluğu kabul ediyor musunuz?”

Yargıç haricinde daha önce hiç kimsenin ya da hiçbir şeyin sorumluluğunu üstlenmemiştim. Şimdi ise Julia ve Anna olacak. “Şeref duyarım efendim,” diyorum ve Anna’ya gülümsüyorum.

“Adliye binasından ayrılmadan önce o formların bugün imzalanmasını istiyorum,” diye emrediyor yargıç. “İyi şanslar Anna. Ara sıra geçerken

uğramayı ihmal etme, nasıl olduğunu merak ederim."

Tokmağını indiriyor ve o duruşma salonunu terk ederken bizler de ayağa kalkıyoruz. "Anna" diyorum o hala yanımda hareketsiz ve şok olmuş bir halde otururken. "Başardın."

İlk olarak yanımıza Julia geliyor ve Anna'yı kucaklamak için korkulukların üzerinden eğiliyor. "Çok cesurdun." Anna'nın omzunun üstünden bana bakıp gülümsüyor. "Sen de."

Ama sonra Anna bir iki adım atıyor ve kendisini ebeveynleriyle yüz yüze buluyor. Aralarında bir adım ve aşılması gereken koca bir zaman ve huzur evreni var. O ana dek Anna'yı biyolojik yaşından daha büyükmüş gibi algılamaya başladığımı fark etmemiştim; oysa ki şu an kararsız bir halde, göz teması kurmayı başaramayarak duruyor. "Hey," diyor Brian aralarına bir köprü atarak, kızını kendine doğru çekip beceriksizce kucaklıyor. "Geçti." Sonra Sara da onlara katılıyor, kolları her ikisini de sarıyor, omuzları oynadıkları oyunu baştan icat etmek zorunda olan oyuncuların oluşturduğu bir takımı andırıyor.

ANNA

Görünürlük berbat bir şey. Yağmur, sanki böyle bir şey mümkünmüşçesine, daha da şiddetli yağıyor. Bir an kurşun gibi inen damlaların arabayı boş bir meşrubat kutusu gibi ezdiğini canlandırıyorum kafamda ve aynen buna benzer şekilde nefes almak benim için zorlaşmaya başlıyor. Bunun boktan havayla ya da gizli klostrofobiyle hiçbir ilgisi olmadığını anlamam bir saniyemi alıyor; sebebi boğazımın eskiden olduğunun yarısı genişliğinde olması, gözyaşlarının onu bir atardamar gibi katılaştırması ve bu nedenle yaptığım ve söylediğim her şeyin iki kat çaba gerektirmesi.

Tam yarım saattir ebeveynlerimden tıbbi olarak bağımsızım. Campbell yağmurun bir lütuf olduğunu söylüyor, muhabirleri uzak tutmuş. Belki beni hastanede bulurlar, belki de bulmazlar, ama zaten o zaman ailemle olacağım ve bu çok da büyük bir sorun olmayacak. Annemle babam bizden önce çıktılar; bizim aptal evrakları tamamlamamız gerekti. Campbell işimiz bitince beni eve bırakmayı teklif etti ki hiçbir şeyi Julia'yla vakit geçirmekten daha fazla istemediğini düşünürsek bu çok nazik bir davranış; o ikisi bunu muazzam bir gizem zannediyorlar, ama aslında değil. İkisi birlikteyken Yargıç'ın ne yaptığını merak ediyorum. Acaba kendini dışlanmış hissediyor mudur?

“Campbell?” diye soruyorum durup dururken. “Sence benim ne yapmam gerek?”

Neden bahsettiğimi anlamamış gibi davranmıyor. “Sana seçme hakkı kazandırabilmek için daha yeni bir davada canımı dişime taktım, bu nedenle sana ne düşündüğümü söylemeyeceğim.”

“Harika,” diyorum koltuğuma iyice gömülerek. “Gerçekte kim olduğumu bile bilmiyorum.”

“Ben senin kim olduğunu biliyorum. Sen tüm Providence Plantations'ın en kral kapı tokmağı silicisisin. Lafı gediğine yerleştirmeyi bilen bir çenen var ve Chex Mix marka krakerleri tercih ediyorsun ve matematikten nefret ediyorsun ve...”

Campbell'ın tüm boşlukları doldurmaya çalışmasını izlemek çok eğlenceli.

“... erkeklerden hoşlanıyorsun?” diyerek bitiriyor, ama bu bir soru. “Bazıları idare eder,” diyerek itiraf ediyorum, “ama muhtemelen hepsi büyünce sana benzeyecektir.”

Gülümsüyor. “Ağzından yel alsın.” “Şimdi ne yapmayı planlıyorsun?”

Campbell omuz silkiyor. “Aslına bakarsan, para kazanabileceğim bir dava alabilirim.”

“Julia’ya alıştığı tarzda bir hayat sunabilesin diye mi? “Evet,” diye gülüyor. “Onun gibi bi şey.”

Bir süre sessizlik oluyor, tek duyduğum sileceklerin gıcırtısı. Ellerimi bacaklarımın altına sokup öyle oturuyorum. “Duruşmada şey demiştin ya hani... on yıl sonra gerçekten hayranlık uyandıracak birisi olacağıma gerçekten inanıyor musun?”

“Neden acaba, Anna Fitzgerald, iltifat avına çıktınız böyle?” “Boş ver, tamam, bir şey demedim.”

Bana bakıyor. “Evet, inanıyorum. Seni erkeklerin kalplerini kırarken hayal ediyorum; veya belki de Montmartre’da resim yaparken; veya savaş uçağı kullanırken; veya keşfedilmemiş ülkeleri dolaşırken.” Bir an duraksıyor. “Belki de yukarıdakileri hepsini birden yaparken.”

Bir zamanlar, Kate gibi, ben de balerin olmak isterdim. Ancak o günden beri bin farklı safhadan geçtim: Bir astronot olmak istedim. Bir paleontolog olmak istedim. Aretha Franklin’in arkasında vokalist olmak istedim; bir Kabine üyesi, bir Yellowstone Milli Parkı korucusu. Şimdi ise, o gün canım ne çekiyorsa, bir mikrocerrah, bir şair, bir hayalet avcısı olmak istiyorum.

Değişmeyen tek bir şey var. “Bundan on yıl sonra,” diyorum, “ben Kate’in kardeşi olmak istiyorum.”

BRIAN

Kate yeni bir diyaliz seansına başlarken çağrı cihazım ötüyor. Motorlu taşıt kazası, iki araç, yaralılar varmış. “Bana ihtiyaçları var,” diyorum Sara’ya. “Sen idare edebilir misin?”

Ambulans Eddy ve Fountain’ın köşesine doğru yöneliyor, başlangıç noktası olarak kötü bir kavşak, bu hava ise işleri daha da kötüleştiriyor. Olay yerine vardığımda polisler etrafı çevirmiş durumdalar. İki araç büyük bir şiddetle çarpışmış ve iç içe geçmiş tek bir çelik yığınına dönüşmüşler. Kamyonet biraz kurtarmış sayılır; daha küçük olan BMW’nin önü ise kelimenin gerçek anlamıyla bir gülümseme gibi yamulmuş. Arabamdan inip çılgınca yağan yağmurun altında bulabildiğim ilk polis memuruna soruyorum. “Üç yaralı,” diyor. “Biri yola çıktı bile.”

Red’i kazazedelere ulaşmak için ikinci arabanın şoför mahallini hidrolik demir kesiciyle kesmeye çalışırken buluyorum. “Durum nedir?” diye bağırıyorum sirenleri bastırmaya çalışarak.

“Birinci sürücü ön camdan fırlamış,” diye bağırıyor. “Caesar kadını ambulansa yerleştirdi. İkinci ambulans yolda. Burada görebildiğim kadarıyla iki kişi var, ama her iki kapı da akordeona dönmüş.”

“Bakayım kamyonetin üstünden ilerleyerek bir şeyler yapabilir miyim.” Kaygan metal ve parçalanmış camların üzerinde yolumu bulmaya çalışıyorum. Ayağım fark etmediğim bir deliğe giriyor ve talihsizliğime sövüp kendimi kurtarmaya çalışıyorum. Dikkatli hareketlerle kendimi kamyonetin katlanmış kabinine çekiyor, ileri doğru manevra yapmaya çalışıyorum. Sürücü camdan fırlayıp ufak BMW’nin üstünden geçmiş olmalı; Ford-150’nin kaputu sanki BMW metal değil kağıttan yapılmışçasına, olduğu gibi spor otomobilin yolcu tarafına gömülmüş.

Bir zamanlar kamyonetin camı olan yerden dışarı doğru emeklemek zorundayım, çünkü motor benimle BMW’nin içinde her kim varsa onun arasında uzanıyor. Ancak kendimi belirli bir şekilde döndürebilirsem güç bela sığabileceğim ufak bir boşluk var; böylece bir örümcek ağı misali tuz buz olmuş ve kana bulanmış camın hemen önüne erişebilirim. Tam o esnada Red’in şoför kapısını kesmeyi başarmasıyla birlikte bir köpek inildeyerek dışarı çıkıyor ve kırık camın öbür yanına yapışmış olan yüzün Anna’ya ait olduğunu fark ediyorum.

“Çıkarın onları,” diye bağırıyorum, “hemen çıkarın!” Arapsaçına dönmüş bu iskeletten kendimi nasıl kurtarıp Red’i önümden çektiğimi

bilmiyorum; Campbell Alexander'ı emniyet kemerinden nasıl çözdüğümü ve sürükleyerek bardaktan boşanan yağmurun altına caddenin ortasına yatırdığımı; kızımın olması gerektiği şekilde emniyet kemerine bağlı bir halde, açık gözlerle hareketsiz yattığı yere nasıl ulaştığımı ve Aman Tanrım, hayır.

Paulie birdenbire orada beliriyor ve Anna'ya uzanıyor; ben ne yaptığımı anlayamadan yüzüne bir yumruk indirerek Paulie'yi yere uzatıyorum. "Ne oluyor Brian," diyor eliyle çenesini tutarken.

"Bu Anna. Paulie, Anna bu."

Olayı anladıkları zaman beni uzak tutmaya ve bu işi benim yerime yapmaya çalışıyorlar, ama o benim bebeğim, benim bebeğim ve ben engellemelerini takmıyorum. Anna'yı bir sedyeye yerleştiriyor, kayışlarını bağlıyor ve ambulansa koymalarına izin veriyorum. Çenesinin altından tutup başını geri itiyorum, boğazına nefes borusu takmaya hazırlanıyorum, ama Jesse'nin buz patenleriyle kayarken düştüğünde aldığı ufak yarayı görünce dağılıyorum. Red beni kenara çekiyor ve nefes borusunu kendisi taktıktan sonra Anna'nın nabzını kontrol ediyor. "Nabzı zayıf Yüzbaşım," diyor, "ama atıyor."

O serum iğnesi takarken ben telsizi alıyor ve acil durum çağrı merkezini arıyorum. "On üç yaşında genç kız, motorlu taşıt kazası, ağır kapalı kafa yaralanması..." Kalp monitörü karardığı an telsizi elimden bırakıyor ve kalp masajı ile suni teneffüse başlıyorum. "Şok cihazını hazırlayın," diye emrediyor ve Anna'nın gömleğini açarak almayı çok istediği, ama hiç d£ ihtiyacı olmayan o sutyenin bağlarını kesiyorum. Red ona şok veriyor ve nabzı geri getiriyor, ama gerçekten çok zayıf atıyor.

Ona bir serum bağlıyoruz. Paulie ambulansların yanaştığı kapıya geldiğimizde bağırmaya başlıyor ve arka kapıları açıyor. Anna hareketsiz bir şekilde yatıyor. Red kolumdan yakalıyor, sıkıca. "Bunu düşünmemeye çalış," diyor ve Anna'nın sedyesini indirip acile doğru koşturuyor.

Beni travma odasına sokmuyorlar. Bir grup itfaiyeci destek vermek üzere etrafıma toplanıyor. İçlerinden biri gidip Sara'yı alıyor. Sara, çıldırmış bir halde geliyor. "Nerede? Ne olmuş?"

"Trafik kozası," diyebiliyorum. "Oraya varana kadar kim olduğunu bilmiyordum." Gözlerim doluyor. Ona kızımızın tek başına nefes olamadığını söylemeli miyim? EKG cihazının kalbinin durduğunu gösterdiğini söylemeli miyim? Son beş dakikadır, duygularımın yapılması gerekenleri, yapılabilecek olanları baltaladığından emin bir halde, bu

çağrının en başından beri yaptıklarımı, o kamyonetin tepesine tırmandığım ondan Anna'yı enkazdan çıkardığım ana kadar yaptığım her hareketi tek tek sorguladığımı söylemeli miyim?

Tam o anda Campbell Alexander'ın ve duvara fırlatılan bir şeyin sesini duyuyorum. "Lanet olsun," diyor. "Bana sadece buraya getirilip getirilmediğini söyleyin!"

Başka bir travma odasının kapısından dışarı fırlıyor, kolu alçılı, elbiseleri kan içinde. Topallayan köpeği yanında. Beni fark ettiği on Campbell'ın gözleri benimkilere kilitleniyor. "Anna nerede?" diye soruyor.

Cevap vermiyorum, çünkü ne söyleyeceğimi bilemiyorum. Bu da her şeyi anlamasına yetiyor. "Tanrım olamaz," diye fısıldıyor. "Tanrım, hayır."

Doktor Anna'nın odasından çıkıyor. Beni tanıyor; haftanın dört gecesi buradayım. "Brian," diyor ölçülü bir tonla, "ağrılı uyaranlara tepki vermiyor."

Ağzımdan çıkan ses ilkel, insanilikten uzak, her şeyi anlayan bir ses. "Bu ne anlama geliyor?" Sara'nın sözcükleri beni delip geçiyor. "Ne diyor Brian?"

"Anna'nın başı cama çok şiddetli çarpmış Mrs. Fitzgerald. Ölümcül bir kafa yaralanmasına neden olmuş. Şu an solunum cihazıyla nefes alabiliyor, ancak herhangi bir nörolojik aktivite göstermiyor... beyin ölümü gerçekleşmiş. Çok üzgünüm" diyor doktor. "Gerçekten çok üzgünüm." Tereddütle bir bana bir Sara'ya bakıyor. "Bunu şu an düşünmek bile istemediğinizi biliyorum; ama bunun çok kısa bir sürede yapılması gerek... organ bağışı yapmayı düşünür müydünüz acaba?"

• • •

Gece semalarında diğerlerinden daha parlak gözüken yıldızlar vardır ve bir teleskopla onlara baktığınızda ikizlere baktığınızı anlarsınız. İki yıldız birbirinin etrafında döner, bazen bunu tamamlamaları bir asır sürer. O kadar büyük bir yerçekimi kuvveti yaratırlar ki başka hiçbir şey için yer kalmaz. Mesela bir mavi yıldız görürsünüz ve arkadaşı olan beyaz cüceyi sonradan fark edersiniz - birincisi öyle parlaktır ki İkinciyi gördüğünüzde gerçekten çok geç olur.

• • •

Doktorun sorusunun cevabını Campbell veriyor. "Anna'nın tıbbi vekaleti bende" diye açıklıyor, "ebeveynlerinde değil." Bono ve Sara'ya bakıyor. "Yukarıda o böbreğe gerçekten ihtiyaç duyan bir kız yatıyor."

SARA

İngilizce'de yetimler ve dullar var, ancak çocuğunu kaybeden bir ebeveyni anlatan bir sözcük yok.

Bağışladığı organlar alındıktan sonra onu geri getiriyorlar. İçeri en son ben giriyorum. Koridorda Jesse, Zanne ve Campbell ile zaman içinde yakınlık kurduğumuz bazı hemşireler var, Julia Romano bile orada - yani elveda deme ihtiyacı duyan herkes.

Brian ve ben içeri giriyoruz, Anna yatakta küçücük görünüyor, kımıldamıyor. Boğazından aşağı bir hortum sokulmuş, onun yerine bir makine nefes alıyor. Bunu kapatmak bizim elimizde. Yatağın kenarına oturuyor ve Anna'nın elini tutuyorum, hala sıcak ve hala elimin içinde yumuşacık duruyor. Anlıyorum ki buna benzer bir anı bekleyerek geçirdiğim bunca yıldan sonra yine de elim kolum tamamen bağlı. Gökyüzünü pastel kalemle boyamak gibi bir şey bu; böylesine büyük bir acıyı anlatabilecek bir lisan yok. “Bunu yapamam,” diye fısıldıyorum.

Brian arkama doğru yaklaşıyor. “Tatlım,” o burada değil. Vücudunu hayatta tutan makine. Anna'yı Anna yapan şey çoktan gitti.”

Ona dönüyor ve yüzümü göğsüne gömüyorum. “Ama o olmamalıydı.” diyerek hıçkırıklara boğuluyorum.

Birbirimize sarılıyoruz ve sonra, kendimi yeterince cesur hissettiğimde bir zamanlar içinde en küçük çocuğumu barındıran o kabuğa bakıyorum. Neticede Brian haklı. Bu gördüğüm bir kabuktan başka bir şey değil. Yüzünün çizgilerinde hiçbir enerji yok; kasları cansız bir gevşeklikte. Bu derinin altında yatan, Kate'e ve diğer, adını bilmediğimiz ikinci şanslarını yakalamış insanlara gidecek organlarını aldılar.

“Tamam.” Derin bir nefes alıyorum. Brian titreyerek solunum cihazını kapatırken elimi Anna'nın göğsüne koyuyorum. Teninin üstünde ufak daireler çiziyorum, sanki bu yapılanı kolaylaştıracakmış gibi. Monitörler düz çizgiye dönünce onda bir değişim görmeyi bekliyorum. Ve sonra, avucumun altındaki kalbi durduğunda, hissediyorum - o ufak ritim kaybını, o boşluktaki sükuneti, o tarifsiz kaybı.

SON SÖZ

Adımlarken kaldırımı,
Pırpır eder yaşamın alevleri,
Bir alev gibi titreşir etrafımda insanlar,
Unuturum kaybımı,
Eskiden bir yıldızın yaşadığı,
Büyük takımyıldızındaki o boşluğu.

D. H. LAWRENCE,
“Submergence”

KATE

2010

Acıya bir sınırlama getiren bir yasa olmalı. Sabah ağlayarak uyanmakta bir mahsur olmadığını, ama bunun sadece bir ay süreyle yapılabileceğini söyleyen bir kanunname. Aradan kırk iki gün geçtikten sonra onun size seslendiğinden emin bir halde, kalbiniz deli gibi atarak arkanızı dönmenizi artık yasaklayacak bir kural. Masasındakileri kaldırma, yaptığı resmi buzdolabının kapağından indirme ya da yanında geçerken bir okul resmini ters çevirme ihtiyacı hissettiğinizde kimsenin size ceza vermeyeceğini söyleyen bir belge - bütün bunları yapmak istemenizin tek nedeni, onları görmenin yaranızı deşmekten başka bir işe yaramaması. Bir zamanlar doğum günlerini saydığımız gibi, aramızdan ayrılalı ne kadar olduğunu hesap etmenin mahsuru olmadığını belirten bir yazı.

O gittikten sonra uzun bir süre boyunca babam Anna'yı geceleri gökyüzünde gördüğünü iddia etti. Bazen bir göz kırpması, bazen de profilden görünüşü oluyordu bu. Yıldızların aşırı sevildiklerinden dolayı sonsuza dek yaşamak üzere takımyıldızlarında izlenebilen insanlar olduğunda ısrar ediyordu. Annem uzun bir süre boyunca Anna'nın ona geri döneceğine inandı. Etrafında bunun işaretlerini aramaya başladı - çok erken çiçek açan bitkiler, çift sarılı yumurtalar, harf şeklinde dökülen tuz.

Bana gelince, ben kendimden nefret etmeye başladım. Elbette ki bu tamamen benim hatamdı. Anna o davayı hiç açmamış olsaydı, mahkemede avukatıyla birlikte o belgeleri imzalamak için vakit geçirmeseydi, o anda o kavşakta olmazdı. Şu an burada olurdu ve benim hayaletim onu takip ederdi.

Uzun bir süre hastalığım devam etti. Nakil neredeyse başarısız olacaktı ve sonra açıklanamaz bir şekilde, yukarı doğru uzun ve zorlu bir tırmanışa geçtim. Son nüksetmeden bu yana sekiz yıl geçti; Dr. Chance buna hiçbir anlam veremiyor. Bunun ATRA ile arsenik terapisinin bir kombinasyonu olduğunu düşünüyor -bir şekilde geciktirici bir etki ortaya çıkmış olmalı diyor- ama ben cevabı daha iyi biliyorum. Birinin gitmesi gerekiyordu ve Anna benim yerimi aldı.

Acı çok tuhaf bir şey, özellikle de beklenmedik şekilde ortaya çıktığında. Söküp çıkarılan bir yara bandı gibi, bir ailenin en üst tabakasını koparıyor. Bir hane halkının içinde yatanlar ise hiçbir zaman güzel olmaz; bizim ki de buna istisna değildi. Annemin ağlamasını duymayayım diye günlerce

kulaklıklarımı çıkarmadan odamdan dışarı adım atmadığım zamanlar oldu. Bize artık çok büyük gelen bu eve dönmek zorunda kalmamak için babam haftalarca tam gün mesai yaptı.

Sonra bir sabah, annem son kalan kurumuş üzüme ve kraker parçasına kadar evdeki her şeyi yediğimizi fark ederek markete gitti. Babam bir iki faturayı ödedi. Ben oturup televizyon seyretmeye başladım ve eski bir I Love Lucy *bölümünü izlerken gülmeye başladım.*

O *an kendimi kutsal bir tapınağı kirletmişim gibi hissettim. Utanç içinde, elimle ağzımı kapattım. Kanepede yanımda oturan Jesse,* “O *da bunu komik bulurdu,” dedi.*

Görüyorsunuz ya, siz bir insanın bu dünyadan ayrılması şeklindeki acı hatıraya ne kadar bağlı kalmak isteseniz de, hala o dünyanın içindesiniz. Yaşamanın kendisi de bir gelgit: İlk başta herhangi bir fark varmış gibi görünmüyor ve sonra bir gün aşağı baktığınızda acının ne kadar çok aşındırdığını fark ediyorsunuz.

• • •

Acaba bizi ne kadar izliyor, merak ediyorum. Uzun bir süre boyunca Campbell ve Julia ile çok yakın olduğumuzu, hatta düğünlerine bile gittiğimizi biliyor mudur? Bugün onlarla artık görüşmememizin sebebinin içimizin çok acıması olduğunu anlıyor mudur? Çünkü Anna’dan bahsetmediğimizde bile o, kelimelerin arasındaki boşluklarda geziniyordu, tıpkı bir yanık kokusu gibi.

Jesse’nin polis akademisinden mezuniyetine geldi mi acaba? Geçen yıl bir uyuşturucu operasyonunda gösterdiği başarıdan dolayı belediye başkanından takdirname aldığını biliyor mudur? O gittikten sonra babamızın şişelerin diplerinde kaybolduğunu ve kendini güç bela kurtardığını biliyor mudur? Benim bugün çocuklara dans öğretmenliği yaptığımı biliyor mudur? Ne zaman dans eden iki küçük kız görsem bizi düşündüğümüzü biliyor mudur?

• • •

Anna bana hala sürprizler yapıyor. Ölümünden yaklaşık bir yıl sonra annem lise mezuniyet fotoğraflarımı bastırmış olarak eve geldiğinde, birlikte, omuz omuza mutfak masasına oturduk ve ağzımızı kovan gibi açtığımız sırıtışlarımıza bakarken fotoğraflarda eksik birinin olduğunu birbirimize çaktırmamaya çalışıyorduk.

Sonra birden, sanki onu çağırmışız gibi, son fotoğrafta karşımıza Anna çıktı. Fotoğraf makinesini kullanmayalı oldukça uzun bir zaman olmuştu,

açıklaması bu kadar basitti. Üzerinde bir plaj havlusu vardı ve bir elini fotoğrafı çeken her kimse ona doğru uzatmış, onu engellemeye çalışıyordu.

Annem ve ben mutfak masasında oturup güneş batana dek Anna'yı seyrettik, tokasının renginden bikinisinin üzerindeki desene kadar her şeyi ezberleyinceye dek. Gözlerimizin onu görebildiğinden emin olamayıncaya dek.

Annem Anna'nın o fotoğrafını benim almama izin verdi. Ama çerçeveletmedim; bir zarfa koyup zarfı yapıştırdım ve bir dosya dolabının arka köşesine koydum. Bu günlerden birinde Anna'yı kaybetmeye başlarsam diye tedbir olarak orada duruyor.

• • •

Bir sabah uyanıp da ilk olarak onun yüzünü görmediğim bir gün gelebilir. Ya da bezgin bir ağustos öğleden sonrasında sağ *omzunun neresinde çilleri olduğunu hatırlayamayabilirim. Belki de o günlerden birinde karın yağışını dinleyemeyebilir ve onun ayak seslerini dayamayabilirim.*

Kendimi böyle hissetmeye başladığımda banyoya gidiyor ve gömleğimi sıyırıp dikiş izimin beyaz çizgilerine dokunuyorum. İlk başta dikişlerin şeklini onun isminin yazılışına benzetmemi hatırlıyorum. İçimde çalışmakta olan böbreğini ve damarlarımda dolaşan kanını düşünüyorum. Onu hep yanımda taşıyorum, gittiğim her yere.

Kız Kardeşim İçin
JODI PICOULT

BİR OKUYUCU KILAVUZU

Burada önerilen sorular, okuma grubunuzda Jodi Picoult’nun *Kız Kardeşim İçin* romanına ilişkin yeni tartışma konuları ve bakış açıları bulmanıza yardımcı olmaktır. Bu fikirlerin sohbetlerinizi zenginleştirmesini ve kitaptan alacağınız keyfi artırmasını umuyoruz.

JODI PICOULT İLE BİR SOHBET

S: Romanlarınız, inanılmaz bir şekilde güncel konularla ilgili, çünkü dünya çapında tartışılan konulara eğiliyorlar. Kök hücre araştırmaları ve "özel tasarım bebekler" tıp camiasının (ve siyasetçilerin) fikir ayrılığına düştüğü konuların başında geliyor. *Kız Kardeşim İçin*'in konusu olarak neden bunu seçtiniz? Bu romanı yazmak, söz konusu alanla ilgili görüşlerinizden bazılarını değiştirdi mi?

C: Bu romanın konusuna bir Önceki romanım olan *Second Glance'i* yazarken denk geldim. Bu kitap için öjenik, yani ırk ıslahı konusunda araştırma yaparken, Amerikan Öjenik Derneği'nin -gaziler de katıksız ırk araştırmalarına başlayınca 1930'larda bu derneğin fonları kesilmişti- eskiden Cold Spring Harbor, New York'ta bulunduğunu öğrendim. Bilin bakalım bugün aynı mekânda kim bulunuyor? İnsan Genomu Projesi... Birçoklarına göre "bugünün öjeniki." Benim için bu kadarı da tesadüf olamazdı ve içine balıklama dalmaya hazırlandığımız bu muazzam, gelişmiş bilimin 1930'larda Amerika'daki öjenik programlarına ve sterilizasyon yasalarına ne açılardan benzediğini -ve onlardan farklı olduğunu- düşünmeye başladım. Bir kez daha en fazla onu araştıran ve uygulayan insanların olduğu ölçüde etik bir bilimle karşı karşıyaydık - ve bir kez daha bu kadar yoğun bir bilimsel ilerlemenin ardında giderken kenarda kalanlar, yaşanan senaryoların barındırdığı duygular. Amerika'da nadir görülen bir lösemi türünden mustarip olan ablasına kemik iliği donörü olması için başarıyla bir erkek çocuk doğuran bir çift duymuştum. Oğlanın kordon kanı hücreleri ablasına verilmiş ve abla halen (birkaç yıl sonra) remisyondaymış. Ancak bu noktada merak etmeye başladım... ya, büyük bir talihsizlikle, abla remisyondan çıkarsa? Oğlan bundan kendini sorumlu hissedecek midir? Doğmasının tek nedeninin ablasının hastalığı olduğunu düşünecek midir? Aile dinamiklerine ve kök hücre araştırmalarının nasıl bir etki yaratabileceğine daha derinden bakmaya başladığımda, Fitzgerald'ların hikâyesini ürettim. Ben şahsen kök hücre araştırmalarını destekliyorum - öyle çok faydası var ki kaldırıp bir kenara atamazsınız. Ne var ki bu son derece kaygan bir zemin ve bazen araştırmacılar ve siyasi adaylar konunun ardındaki etiğe ve bilimin detaylarına öyle saplanıp kalıyorlar ki duyguları ve hisleri, umutları ve korkuları olan insanlardan -Anna ve ailesi gibi- bahsettiğimizi tamamen unutuyorlar. Kanımca hepimiz birkaç yıl içinde bu konuları düşünmeye zorlanacağız; o yüzden neden önce edebiyatla olmasın?

S: Jesse karakterinde “öfkeli genç adamın” sesini özellikle dine karşı saygısız bir özgünlükle hayata geçirme konusunda muazzam bir başarıya imza atmışsınız. Cinsiyetlerin kendilerine özgü niteliklerini çok kolay bir şekilde yazıya aktarmayı beceriyorsunuz. Gerçekten durum böyle mi, yoksa bir erkek bakış açısıyla yazmak sizin için zor bir iş mi?

C: İtiraf edeyim, Jesse’yi yazmak uzun zamandır yaptığım en eğlenceli şeydi. Belki de kalbimin derinliklerinde hep on yedi yaşında bir çocuk suçlu olmayı istemiştim, ama sebebi ne olursa olsun, içinde böylesine bir öfke ve incinmişlik olan birini alıp ona bir ses vermek tam bir keyifti. Olmadığınız biri gibi davranmak her zaman eğlencelidir - bu ister erkek, ister on üç yaşında, nevrotik, intihar eğilimli biri ya da yarattığım diğer birinci tekil şahıs anlatımlarından herhangi biri olsun. Ne zaman bir erkeğin sesi olmayı denesem -örneğin Jesse, Campbell ya da Brian- kendimi sanki üstüme büyük gelen bir palto giymişim gibi hissediyorum. Bu çok rahat ve giymeye alışması da çok kolay... ama dikkatli olmazsam, kayıp altında ne olduğunu gösterebilirim.

S: Jesse’nin ağzından anlatılan ikinci bölümde Çin’e kadar uzanan bir tünel kazmaya çalışmasıyla ilgili anısını aktarırken “Karanlık, sizin de bildiğiniz gibi, görecelidir,” şeklinde bir gözlemde bulunuyor. Bu düşünce ne anlama geliyor ve neden bunu bazı yönlerden romandaki en geri plandaki karakterlerden olan Jesse ile ifade etmeyi tercih ettiniz?

C: Bunu söyleyenin Jesse olmasının nedeni tam olarak bu aslında. Jesse’ye göre, büyürken uğradığı her türlü haksızlık, kız kardeşinin hastalığı suretindeki Büyük Haksızlık yanında önemsiz kalıyor. Jesse kazanamıyor, açık ve net: bu yüzden o da çabalama zahmetine girmiyor. Jesse’yi okuduğunuz zaman, tam olarak size sunulanı gördüğünüzü düşünüyorsunuz: özüne kadar çürümüş bir çocuk. Ama benim iddiam, Jesse’nin durumunun aslında bir soğana benzediği... Jesse, asıl gerçekliği yüzeyinin birkaç katman altında olan birisi. Sorulması gereken, Jesse’nin kötü olup olmadığı değil, ilk başta onu böyle yapanın ne olduğu ve onun gerçekte göründüğü gibi bir kişi mi olduğu, yoksa kırılgan benliğini daha büyük hayal kırıklıklarından korumak için bir maske mi taktığıdır.

S: Her bölümün başına hangi alıntının uygun olacağını nasıl seçtiniz? Milton, Shakespeare, D. H. Lawrence - bunlar sevdiğiniz yazarlardan bazıları mı, yoksa onları seçmeniz için başka nedenleriniz mi vardı?

C: Sanırım, ben yalnızca Klasikleri okurum ve o alıntılar öyle hafızamdan fırlayıverdi diyebilirim - ama yalan söylemiş olurum! Bölüm

başlarında kullandığım parçalar özellikle aradığım alıntılardır. Yangın, alev, yıldızlar gibi konulara yapılmış göndermeleri, yani mecazi anlamda kendi kendini yakan bir aileyle bağdaştırılabilecek her türlü benzetmeyi araştırdım.

S: Kız kardeşlik -ve tabii kardeşlik- bu eserin temel kavramlarından birisi, Isobel ve Julia'yı neden ikiz yaptınız? Bu durum bir şekilde Kate ve Anna arasındaki bağlılıkla ilişkili mi? Bu hikâye üzerinden kız kardeşliğe dair neleri anlatabilmeyi umut ediyordunuz?

C: Bence kız kardeşler arasında, diğer kardeşlik ilişkilerinden farklı bir bağ var. Bu, rekabetle ateşli bir sadakatin bir karışımı ki bu kitaptaki iki ayrı kız kardeş İkilisinde de bu açıkça görülüyor. Izzy ve Julia'nın ikiz olmalarının sebebi, rahimde ayrılmadan önce yola tek bir embriyo olarak çıkmaları ve büyüdükçe farklılıklarının daha da belirginleşmesi. Kate ve Anna da genetik olarak birbirine bağlı, ancak Izzy ve Julia'nın aksine, birbirlerinden ayrılıp farklı bireyler olarak büyümeleri mümkün değil. Her iki örneği de okuyucunun önüne sunup birleşik olarak yola çıkan ve sonra ayrılan kız kardeşlerle, ayrı olarak yola çıkan ve bir şekilde ayrılamaz bir biçimde birbirine bağlanan kız kardeşler arasındaki farkı görmelerini sağlamak istedim.

S: Sevdiği bir insanın ölümüne tanıklık etmiş (ve göğsünde bir kalp taşıyan) hiç kimse, bu hikâyede sunulan yürekten, gerçekçi ve dokunaklı hastalık ve ölüm tasvirinden etkilenmeden yapamaz. Bu senaryoyu tasavvur etmek zor muydu? Gerçekçi detayları nasıl ürettiniz?

C: Bir ailenin çok büyük bir acıyla mücadele ettiği bir senaryo kurmak her zaman zordur, çünkü doğal olarak kendi ailenizin böyle bir cehennemi yaşadığını düşünmeden edemezsiniz. Kitap için araştırma yaparken o korkunç şeyin köşenin arkasında bekleme ihtimaline rağmen günlük hayatını sürdürmenin ve olumlu bir tutum sergilemenin nasıl bir his olduğunu daha iyi anlamak için kanserli çocuklarla ve ebeveynleriyle konuşlum. Onlarınki kadar olmasa da, bir dizi ameliyat geçiren bir çocuğun annesi olarak, kendi deneyimlerimden de yararlandım: Ortanca oğlum Jake beş yaşındayken kulaklarında bilateral kolestatom olduğu tanısı kondu; yani tedavi edilmezse en sonunda beyninizi oyup sizi öldüren iyi huylu bir tümör. Jake üç yılda on ameliyat geçirdi ve şu anda tümörden arınmış durumda. Elbette bir kanser hastasının annesinin hissettiği korku dolu telaşı hissetmedim, ancak hastanede geçen bütün o zamanları hatırlamak pek de zor değil. Oğlumun sedyesinin yanında ameliyathaneye doğru her

yürüyüşümde ve anestezi uygulanırken yanında beklediğimde “Tamam, ne olur benim kulağımı al; yeter ki bu onun tekrar bunlara katlanmasına engel olsun,” diye düşünürdüm Bu mutlak çaresizlik ve onu yeniden sağlığına kavuşturma arzusu Sara’nın monologlarının özünü oluşturdu... verdiği kararlar nedeniyle ondan nefret edemememin sebebi de budur.

S: Sara karmaşık bir karakter ve okuyucular onu hem eleştirecek hem de ona hak vereceklerdir. Onun hikâyedeki rolünü nasıl görüyorsunuz?

C: *Perfect Match’te* Nina Frost gibi Sara’nın da tartışmaları körükleyeceğine inanıyorum. Buna karşılık Nina’ya tapıyorum... ve Sara’yı da gerçekten takdir ediyorum. Bence bu kâbusun sorumlusu olarak onu suçlamak en kolayı, fakat okuyucuyu bir yargıya varma konusunda fazla aceleci davranmamaları konusunda uyarmak isterim. Sara’nın kitabın sonunda söylediği gibi, bu hiçbir zaman bir çocuğunu diğerine tercih etme meselesi değildi - *her ikisini de* isteme meselesiydi. Bence Anna’nın ablasına merhamet göstermesini istemekten ziyade, ailesinin bütünlüğünü korumak için yapılması gereken ne varsa yapma niyetindeydi. Bütün bunlar söylendikten sonra, şunu ekleyebilirim ki Sara bence mükemmel bir anne değil. Bir kere Jesse’den vazgeçiyor - daha önemli ve acil ihtiyaçlara odaklanmış olduğu ne kadar aşikârsa da, ne olursa olsun bir çocuğu bu kadar göz ardı etmek benim için pek kabul edilebilir bir şey değil. Ayrıca Kate’in belirsiz geleceğini düzeltme konusunda o kadar yoğunlaşmış ki ailesinin bugününü göremez hale gelmiş - tabii ki kitabın sonunda bu gafletine sonsuza dek pişman olacak.

S: Gençlerin bakış açısı romanlarınızda temel bir konuma sahip. Aslına bakılırsa, daha fazla akıl, mizah ve sevgi en çok onlardan doğuyor. Sizce yetişkinler çocuklardan neleri öğrenebilir? Çocukların yaşanılanların özüne bu kadar kolayca inmelerini sağlayan nedir?

C: Çocuklar mükemmel yalan makineleri gibidir. Bir insanın ne zaman dürüst olduğunu ya da doğruyu söylediğini içgüdüsel olarak bilirler ve büyümenin zor kısımlarından biri de beyaz yalanların değerini öğrenmektir. Onlar için bu, edinilmesi gereken bir hünerdir. Holden Caulfield’in büyükler söz konusu olduğunda kendini ne kadar kötü hissettiğini hatırlayın. Anna olayları gerçekte oldukları gibi görüyor, çünkü zihinsel olarak o hala bir çocuk - çocukluğunu büyük ölçüde kaybetmiş olduğu gerçeğine rağmen. Ancak ilk gençlik dönemindeki çocukların romanlarda sürekli onlara odaklanmamı sağlayan en çarpıcı yönleri, büyümenin uzlaşma ve ideallerden vazgeçme anlamına geldiğini idrak etmenin

eşiğindeyken bile umuda sıkı sıkıya sarılmalarıdır. Bunu itiraf etmek istemeyebilirler (bakınız Jesse!), ancak her ihtimale karşı deyip arka ceplerine koymayı da ihmal etmezler. Bu yüzden gençler bu kadar mükemmel ve karmaşık hikâye anlatıcıları oluyor.

S: *Kız Kardeşim İçin'in* sonu şaşırtıcı ve çok üzücü. Fazla ipucu vermeden, neden romanı bu şekilde sonlandırmayı tercih ettiğinizi bizimle paylaşır mısınız? En baştan beri planınız bu muydu, yoksa bu son yazarken mi gelişti?

C: Size bir hikâye anlatayım: *Kız Kardeşim için,* çocuklarımdan birinin okuduğu ilk kitaptır. On iki yaşındaki oğlum Kyle bir gün kitabı eline aldı ve anında kendini kaptırıp okumaya başladı. Kitabı bitirdiği gün onu kanepede ağlarken buldum. Beni yanına yaklaştırmadı ve odasına kapanıp bir süre beni görmek ya da benimle konuşmak istemediğin söyledi - *o derece* üzülmüştü. Nihayet oturup konuyu tartışmaya başladığımızda, sürekli "Neden? Niye böyle bitmek zorundaydı?" diye sorup durdu. Ona (ve size) cevabım şu oldu: Çünkü bu kolay bir kitap değil ve ilk sayfadan itibaren hiçbir cevabın kolay olmadığını görüyorsun. Tıbbi açıdan bu son aile için gerçekçi bir senaryoydu - tematik açıdan da tüm karakterlere hayatta neyin önemli olduğunu idrak ettirmenin tek yoluydu. Mutlu bir sonu olsun ister miydim? Kesinlikle evet - hatta kitabı sonlandırmanın başka bir yolu olabilir mi diye son anda bir onkoloji hemşiresine telefon bile etmiştim. Ama nihayetinde bu hikâyeyi dürüst bir şekilde anlatabilmek için bunun doğru bir son olduğunu gördüm.

S: Bugüne kadar yazdığınız tüm kitaplar mükemmel eleştirileri topladı. Bu sizin yazarlık deneyiminizi hangi açılardan değiştirdi?

C: Siz benim okuduğum eleştirilerin aynısını okuduğunuza emin misiniz?!? Şaka yapıyorum tabii ki. Eleştiriler bir ölçüde etkili oldu. Son derece iyi eleştiriler topladım, ama kalıcı olanlar genellikle kötü eleştirileri oluyor, çünkü canınızı feci yakıyorlar (kaç defa kendime onları görmezden geleceğim desem de, dayanamayıp okuyorum). Eleştirilere konu olabilecek ticari başarısı olan kitaplar yazabildiğim için şanslıyım - bu sektörde kitaplar sıklıkla eleştiri toplayan ve edebi kitaplar ile reklamı yapılan ve ticari kitaplar şeklinde ayrılıyor. Bir dergide meşhur bir yıldız gibi hakkınızda yazılar çıkması müthiş eğlenceli bir şey - fotoğrafçılar gelir ve havalı fotoğraflarınızı çekerler, insanlar doktorların ya da dişçilerin bekleme odalarında vakit geçirirken hep sizin yüzünüzü ve kitabınızın tanıtımını görürler. Ancak medyada geniş ve olumlu bir yer bulmanın en iyi yanı,

başka bir şekilde kim olduğunuz hakkında en ufak bir fikir edinmesi mümkün olmayan insanların bu sayede gidip kitabınızı almak istemeleri. Hiçbir zaman eleştirmenleri düşünerek kitap yazmam (zaten öyle olsaydı, muhtemelen masamın altına saklanır ve tek harf bile yazamazdım!), ancak benim ilgimi cezbettiği kadar okurun da ilgisini çekecek mi diye kesinlikle düşünürüm.

TARTIŞMA KONULARI VE SORULARI

1-Bu romanın güçlü yönlerinden biri, insanların başkalarıyla olan ilişkilerine getirdikleri öznelliği başarılı bir şekilde sergilemesi. Bizler birçok farklı bakış açısını incelerken karakterlerin güdüleri, onları bir yöne veya diğerine sürükleyen duygular ve profesyonel ortamlara karıştırdıkları kişisel hisleri son derece açık bir şekilde gözler önüne seriliyor, örneğin Julia ve Campbell'ın bir araya geldikleri durumlarda sakin, duygusallıktan uzak ve profesyonel olma çabalarına rağmen, geçmiş sürekli kendini gösteriyor ve aralarındaki etkileşimi gölgeliyor. Aynı durum Sara ve Anna arasında mahkeme esnasında görülüyor. Bu hikâyenin evreninde nesnel karâr diye bir şey var mı? Tamamen rasyonel olmayı başarabilen birisi var mı, yoksa duygular hep kendini gösteriyor mu?

2-Bu hikâyenin adalet sistemini nasıl yansıttığını düşünüyorsunuz? Mahkemenin sonucu hakkındaki düşünceniz nedir?

3-Sara hakkında ne düşünüyorsunuz? Hayatını Kate'i kurtarmaya odakladığı için bazen diğer çocuklarını ihmal ediyor. Jesse hızla bir çocuk suçluya dönüşüyor ve Anna da görünmez olmaktan muzdarip - küçük kızın fazlasıyla farkında olduğu bir gerçek. Bunlar Sara'nın bir anne olarak rolü hakkında neler söylüyor? Yerinde olsanız ne yapardınız? Jesse ve Anna'yı farkında olmadan mı unutmuş, yoksa onları ihmal etmeyi bilinçli bir şekilde mi tercih etmiş - kendisine biraz enerji saklayabilmek için bir yöntem olarak ya da bir tür ceza gibi? Sara sağlıklı oldukları için diğer çocuklarına içerliyor mu? Siz Sara'yı eleştiren mi, onu anlayan mı, yoksa her ikisini birden yapan bir okuyucu muydunuz?

3-Kate'le ilgili bir sohbet esnasında Zanne Sara'ya "Kimse yedi gün yirmi dört saat azize olmak zorunda değil," diyor. "Azize" kelimesini yanlışlıkla "anne" olarak duyan ve Zanne tarafından düzeltilen Sara gülümsüyor ve "Bir farkları var mı?" diye soruyor. Bu an Sara'nın ruh hali konusunda ne açılardan bize fikir veriyor? Sizce annelikle azizelik arasında bir fark görmemesi sizce ilginç mi?

4-Campbell kesinlikle çarpıcı bir karakter: ihtiyatlı, zeki, şefkatli ve aynı zamanda bencil. Çelişkili gibi görünen bu özellikler nedeniyle onu çözümlemek biraz zor olabilir. Kendisinin de itiraf ettiği üzere "İnsanı bir şey yapmaya iten nedenler hiçbir zaman göründüğü gibi değildir." Bir noktada şöyle bir laf ediyor: "İhtiyaçtan dolayı - biyolojik ve duygusal - bir kaçış sanatçısı olma konusunda büyük beceri sahibi oldum." Sizce neden Campbell hastalığını saklaması gerektiğini düşünüyor? Anna'nın onun

engellerini yıkıp gerçeği duyan ilk kişi olması önemli bir nokta mı? Örneğin Yargıç'la ilgili tüm somları şakaya vurarak alaycı yorumlarla geçiştiriyor?

5-Bir yerde Campbell kendi kendine düşünüyor: "Doğruyu söylememenin iki nedeni vardır - çünkü yalan söylemek istediğinizi elde etmenizi sağlar ve binlerinin incinmesini engeller." Bu düşünme mantığıyla Campbell kendisine son derece geniş bir alan tanıyor; yalan kendisine veya başka birisine bir şekilde fayda sağladığı müddetçe kendini gerçeği herhangi bir biçimde dile getirmekten etkili bir yolla kurtarıyor. Bir avukatın böyle bir düşünce beyan etmesi sizi kaygılandırdı mı? Sizce hikâyenin sonunda Campbell ahlaki esnekliğin hala kabul edilebilir bir şey olduğunu düşünüyor mudur? Bu şekilde düşünmek Campbell'a nasıl zarar verebilir?

6-Campbell'ın sadece köpeğinin öngörebildiği nöbetler geçirmesi ilginç bir durum. Bu özel ilişki, romandaki insanlar arasındaki bazı ilişkilerin nasıl bir yansıması olabilir. Yargıç hangi açılardan sadakat ve içgüdüye dair önemli fikirleri akla getiriyor?

7-Julia'nın ağzından anlatılan ikinci bölümde Brian Julia'yla astronomi hakkında konuşuyor ve "Karanlık maddenin diğer objeler üzerinde yerçekimi etkisi vardır. Onu göremezsiniz, hissedemezsiniz, ama bir şeyin ona doğru çekildiğini gözleyebilirsiniz," diyor. Bu sözler Kate'in hastalığını nasıl sembolize ediyor? Brian'ın astronomiye ilgi duymasının muhtemel sebebi ne olabilir?

8-Romanın sonlarına doğru Anna çocukların konuştuğu ve doğuştan bildiğiniz, ama zamanla unuttuğunuz bir dilden bahsediyor "Çocuklar beyinleri ardına kadar açılmış bir halde düşünürler; büyümek ise, anladığım kadarıyla, o açıklığın yavaş yavaş dikilerek kapatılmasından başka bir şey değil," şeklinde bir yorum yapıyor. Sizce bu doğru mu? Çocuklar bu romanda yetişkinlere neler öğretebilirler. Hangi yetişkinlerin daha fazla derse ihtiyacı var?

9-"Daha çok her biri ayrı bir başlık takan ve kendi hava kaynağıyla idare eden astronotlara benziyoruz." Bu alıntı annesi ve babasıyla hastane kantininde konuşmadan oturan Anna'dan. Aile fertlerinin yalnızlığının ve kopukluğunun güçlü bir imgesi olmasının yanı sıra, bu gözlem Anna'nın romandaki en bilge ve algıları kuvvetli karakterlerden birisi olduğunu gösteriyor. Bu karakterleri etkileyen yabancılaşmayı tartışın. Anna'nın ebeveynlerine dava açma kararının roman boyunca yabancılaşma hissini

artırdığı aşikar olsa da (özellikle de Anna'nın kendisi için), bunun ailenin dinamiklerini kalıcı olarak bozduğunu düşünüyor musunuz?

10-Duruşma esnasında Dr. Bergen tanık sandalyesine oturduğunda, kendisinin de dahil olduğu etik komitesinin vakaları ele alış kaidelerini anlatıyor. Bu altı ilkeden (otonomi, doğruluk, sadakat, yararlılık, zarar vermeme ve adalet) hangisi Anna'nın davasına uygun düşüyor? Ayrıca bunlardan hangisinin Anna'nın evdeki durumuna uygulanması gerekir? Diğer bir ifadeyle, sizce bir ebeveynin doktorların izlediği ilkelerden öğrenecek bir şeyleri olabilir mi? Olumlu aile dinamikleri yaratmak için uygulanması gereken bir aile etiği söz konusu olabilir mi? Eğer varsa, bunlar ne olmalıdır?

11-Mahkeme sürecinin başlarında annesinin avukat rolüne dönüşünü izleyen Anna çarpıcı bir gözlem yapıyor ve “Annemin vaktinde bu işi yaptığına inanmak çok zor. Sanırım bir zamanlar o, bambaşka biriydi. Galiba hepimiz öyleydik” diyor. Değişim kavramını hikâyede sunulduğu biçimiyle tartışınız. Karakterlerin çoğu bir tür - duygusal, hatta fiziksel (Kate'in Örneğinde)- bir başkalaşım geçirirken, bazıları buna daha kolay uyum sağlar gibi görünüyor. Sizce değişim konusunda en becerikli olan hangi karakter ve neden?

12-Brian'ın şu sözlerini aklınızda tutarak Jesse'nin piromanisinin bu romandaki rolünü tartışın: “Bir insan nasıl olur da kurtaramıyorsam yok edeyim diye düşünebilir?” Jesse'nin birçok yönden babasının tam zıttı olması neden önemli? Buna karşılık, Jesse neden sık sık kendisini gönülsüz bir kahraman konumunda buluyor (Sıçan'ı kurtarması, yaz kampında kuzuyu doğurtması)? Brian, Jesse ile yüzleştiği sahnede oğluyla ikisinin aslında çok da farklı olmadıklarını anlıyor. Brian ile Jesse'nin ortak özelliklerini ve hikâyenin sonunda birbirlerine karşı edindikleri yeni duruşu tartışın.

13-Kız Kardeşim İçin diğerinin iyiliği için bir insanı acıya ya da tehlikeye atmanın ahlaki, pratik ve duygusal boyutlarını inceliyor. “Özel tasarım bir bebek” olarak Anna'nın bu hikâyede sunduğu diğer etik sorunları tartışın. Hikâye ilerledikçe görüşleriniz değişti mi? Neden değişti ya da değişmedi? Bu roman kök hücre araştırmaları veya çocukların genleriyle oynanması gibi biyoetik tartışmaları hakkındaki görüşlerinizi değiştirdi mi?

Notlar

[←1]

Kan almak için özel olarak eğitilmiş kişilere verilen ad. (ç.n.)

[←2]

Yengeç burcunun İngilizcedeki karşılığı “cancer”dir.

[←3]

Amerikalı rock grubunun isminde geçen “pussy” argoda kadın cinsel organı anlamına gelir.

[←4]

Occupational Safety and Health Administration – İş Sağlığı ve Güvenliği Dairesi

[←5]

Victor kelimesi İngilizcede “zafer” anlamına gelir. Chance ise “şans”…

[←6]

Ünlü bir Amerikalı kadın avukat, (ç.n.)

[←7]

Sleet kelimesi İngilizcede karla karışık yağmur anlamına gelir.

[←8]

1620’de İngiliz göçmenleri Amerika’ya getiren geminin adı. (ç.n.)

[←9]

Rhode Island School of Design: ABD’nin en saygın güzel sanatlar akademilerinden biri.

[←10]

Amerikalı yazar, profesyonel konuşmacı ve yaşam koçu. Kendini geliştirme alanındaki konuşmaları, radyo programları ve bilgilendirici nitelikteki uzun televizyon reklamlarıyla tanınır.

[←11]

Amerikalı TV programcısı, iş kadını.Ev hanımlarına hitap eden ev dekorasyon ve hobi programlarıyla tanınır.

[←12]

Amerikan suç tarihinin en bilinen olaylarından birisi. Atlantik'i tek başına geçen havacı Charles Lindbergh ile Anne Morrow Lindbergh'in kaçırılan ve bir ay sonra ölü bulunan yirmi aylık oğulları.

[←13]

İlk olarak ABC televizyonunda 1974-1984 arasında yayınlanan ve 1950’ler ile 1960’lardaki ideal Amerikan yaşamını anlatan komedi dizisi, (ç.n.)

[←14]

Filipinler'de yaşayan, yaklaşık 10 cm. boyundaki dünyanın en küçük maymun türü, (ç.n.)

[←15]

Cerrahi işlem gerektiren uygulamalar. Örneğin vücudun kesilmesi ya da delinmesinin söz konusu olduğu operasyonlar, (ç.n.)

[←16]

Kesilmiş biri uzvun sanki yerindeymiş gibi hissedilmesi ve bu uzuvda duyulduğu zannedilen ağrı, (ç.n.)

[←17]

Neaux ismi “no” şeklinde telaffuz edilir, (ç.n.)

[←18]

“Balz” kelimesinin telaffuzu “testisler” anlamına gelen “halis” kelimesi ile aynıdır. (ç.n.)

[←19]

Avustralya'ya özgü, uçamayan bir kuş türü, (ç.n.)